P. G. Wodehouse

ÖRÖM AZ ÜRÖMBEN

GEOPEN KÖNYVKIADÓ
Budapest 2004

P.G. Wodehouse : Öröm az ürömben

A mű eredeti címe: The Luck Of The Bodkins
© By The Trustees Of The Wodehouse Estate

Fordította: © Révbíró Tamás 2004

Kiadja a Geopen Könyvkiadó 2004
Felelős kiadó a kiadó ügyvezető igazgatója
Nyomdai előkészítés: Geografika
ISBN 963 9574 27 9

1. FEJEZET

A **CANNES-I** Hotel Magnifique teraszán ülő fiatalember arcán megjelent a jellegzetes, titkos szégyenkezés, az az alamuszi megvert-kutya-tekintet, amely előre jelzi, hogy egy angol ember franciául készül megszólalni. Amikor Monty Bodkin elutazott nyaralni a Riviérára, Gertrude Butterwick a lelkére kötötte, hogy gyakorolja a franciát, márpedig Gertrude szava törvény. így tehát, holott jól tudta, hogy viszketni fog tőle az orra, azt mondta:

- Öööö, *garçon!*

- *M'sieur?*

- Öööö, *garçon, eszkö vúzavé ön pő dö lankrö, et ün piesz dö papié... notesz-papié, érti... et ün anvölop et ün plümö?*

- *Bien, m'sieur.*

Túl nagy volt a feszültség, Monty visszahanyatlott az anyanyelvbe.

- Levelet akarok írni - közölte. És mivel, mint minden szerelmes, ő is szerette volna megosztani érzelmeit a világgal, talán hozzátette volna, hogy „a legédesebb lánynak a világon", ám a pincér máris elnyargalt, mint egy vadászeb, és pár perc múlva visszatért a levélírás kellékeivel.

- *Vlà,* u'am! Tessék pa'ancsolni, u'am! - mondta a pincér. Jegyben járt ugyanis egy párizsi lánnyal, aki a lelkére kötötte, hogy amíg a Riviérán dolgozik, gyakorolja az angolt. - Tinta... tollö... papié... borithèque... meg egy d'Arabe itatoche.

- Oh, *merci* - mondta Monty, elismeréssel adózva a pincér segítőkészségének. - Kösz szépen. Szuper.

- Szuper, m'sieur - felelte a pincér.

Monty magára maradva nem vesztegette az időt: az asztalra simítani egy papírlapot, felkapni a tollat és a tintába mártani egy pillanat műve. Eddig minden rendben is volt. Ekkor azonban, mint oly gyakran, ha a szeretett leánynak készült levelet írni, beütött a pauza. Monty mozdulatlanná dermedt, és azon tanakodott, hogy kezdje el.

Mindig is bosszantotta, hogy milyen rossz levélíró. Imádta Gertrude Butterwicket, ahogy nőt férfi még nem imádott. Kettesben maradva a lánnyal, aki fejecskéjét a vállán nyugtatta, Monty szabatosan és ékesszólóan beszélt szerelméről. Ám különös módon mindig rendkívüli nehézségekkel volt kénytelen szembesülni, ha a dolgot papírra kellett vetnie. Irigyelte az olyan fickókat, mint Gertrude unokabátyja, Ambrose Tennyson. Ambrose regényeket írt, egy ilyen levél megírása neki bizonyára nudli lenne. Ambrose Tennyson mostanra már teleírt volna nyolc oldalt, és a borítékot nyalogatná. Egyvalami azonban akkor is biztos. Okvetlenül, minden körülmények között el kell küldenie valamit a mai postával. A képes levelezőlapokat leszámítva legutóbb egy teljes héttel ezelőtt írt levelet Gertrude-nak, akkor küldte el azt a pillanatfelvételt is, amelyiken úszódresszben áll egy szikla tetején. Márpedig a lányok, ezt jól tudta, szívükre veszik az ilyesmit.

A tollszárat rágva körülnézett, hátha ihletet kap, aztán úgy döntött, hogy a táj leírásával kezdi, úgy óvakodik beljebb a témába.

Hotel Magnifique, Cannes
Franciaország, délelőtt

Édes Pofikám,
A szálloda teraszán írom ezt a levelet. Szép az idő. A tenger kék...

Abbahagyta, mert rájött, hogy máris elhibázta. Összetépte a papírt, és elkezdte újból.

Hotel Magnifique, Cannes
Franciaország, délelőtt

Drága álomnyuszim,
A szálloda teraszán írom ezt a levelet. Gyönyörű az idő, nagyon szeretném, ha itt lennél velem, mert állandóan hiányzol, és utálok arra gondolni, hogy mire hazaérek, te már elutaztál Amerikába, és megint ezer évig nem foglak látni. Vesszek meg, ha tudom, hogy fogom túlélni.

A terasz a parti útra néz. Croisette-nek nevezik - nem tudom, miért. Hülyeség, de hát ez van. A tenger kék. A homok sárga. Egy-két jacht vacakol itt a part mentén. Balra van egy pár sziget, jobbra meg valami hegyek látszanak.

Megint abbahagyta. Úgy érezte, szórakoztatás terén a táj körülbelül ennyit tud felmutatni. Ha így folytatja, akár a helyi útikalauzt is elküldhetné. Most már az emberi vonatkozásokra kell átcsapnia. A pletykákra, amit annyira szeretnek a lányok. Megint körülnézett, és megint utolérte az ihlet.

Egy kövér férfi lépett ki a teraszra egy karcsú lány társaságában. Monty látásból és hírből ismerte már ezt az embert: olyan személyiség volt, aki bárki levelében megér egy bekezdést: Ivor Llewellyn, a hollywoodi Superba-Llewellyn Mozgófénykép-vállalat elnöke.

Folytatta a levelet:

Ilyenkor nem sokan mászkálnak errefelé, a srácok többnyire teniszezni mennek vagy Antibes-ba strandolni. Ennek ellenére most bukkant fel a láthatáron egy szivar, akiről bizonyára hallottál már: Ivor Llewellyn, a mozicézár.

De ha még nem hallottál róla, akkor is ismered egy csomó filmjét. Amit az utolsó londoni napomon néztünk meg, az is az ő filmje volt, tudod, amelyiknek a címe... a címe nem jut eszembe, de gengszterek voltak benne, és Lotus Blossom játszotta a lányt, aki a fiatal riporterbe szerelmes.

Llewellyn a közelben tette le magát az egyik asztalhoz, és egy nőszeméllyel beszélget.

Monty megint leállt az írással. Újraolvasva az eddigieket, szöget ütött a fejébe, hogy vajon jó lesz-e ez így. Kell a pletyka, az rendben van, de okos dolog-e fölhánytorgatni a múltat, mely már rég halott? Lotus Blossomot emlegetni... A levélben megjelölt alkalommal, amikor kifejezte Miss Blossom iránti őszinte csodálatát, Gertrude kissé görbe szemmel kezdte méregetni, Montynak két csésze teába és egy tálka aprósüteménybe került - a Ritznél! -, mire a leány megjuhászodott.

Kis sóhajjal újra leírta az egészet, megtartva a tájleírást, de elhagyva belőle az emberi tényezőt. Ekkor eszébe jutott, hogy kegyes cselekedet

lenne, és bizonyára elismerést aratna vele, ha pár sort szentelne a leány atyjának is. Nem szerette a szóban forgó atyát, disznófejű vén baldóvernek tartotta, de vannak pillanatok, amikor politikai szempontból tanácsosabb elsüllyeszteni a személyes előítéleteket.

> *Ahogy itt üldögélek a kellemes napsütésben, gyakran jut eszembe a kedves édesapád. Ő hogy van? (Légy szíves, mondd el neki, hogy érdeklődtem iránta.) Remélem, hogy már nem kínozza a...*

Monty töprengő homlokráncolással dőlt hátra a széken. Bökkenőhöz érkezett. Bánta már, hogy nem hagyta békén a kedves édesapát. A fájdalmas és kínos betegség ugyanis, amely Mr. Butterwicket elővette, nem más volt, mint a hexensussz, és Monty Bodkinnak fogalma sem volt róla, hogy ezt a szót hogy kell leírni.

II

Ha Monty Bodkin a szavak művésze lett volna, mint imádottjának unokabátyja, Ambrose Tennyson, akkor talán az egyszerű megállapítást, mely szerint Mr. Ivor Llewellyn egy nőszeméllyel beszélget, kiegészítette volna a „hevesen" határozóval, sőt esetleg egy ilyesféle mellékmondattal: „alkalmasint valami sürgős és fontos dologról, mert a legfelületesebb szemlélő számára sem maradhatott rejtve, hogy ez az ember a mély zaklatottság állapotában leledzik".

Nem is tévedett volna, ha ezt írja. A filmmágnás valóban rendkívüli módon fel volt indulva. Ahogy ott ült a feleségének húga, Mabel társaságában, homlokát ráncok barázdálták, szeme kidülledt, és tripla tokájának minden emelete versengett egymással a remegésben. Keze oly szaporán hadonászott, mintha egy kövér cserkészfiú küldené kézjeleit a távolban tartózkodó kollégájának.

Mr. Llewellyn sosem szerette a felesége húgát, Mabelt - azt tartotta, hogy még a felesége bátyjánál, George-nál is kevésbé szereti, bár a verseny eléggé szoros -, de még sohasem látta annyira ellenszenvesnek, mint most. Akkor sem nézhette volna nagyobb viszolygással, ha Mabel külföldi filmcsillag lett volna, aki épp most terjeszti elő igényeit.

- Micsoda? - kiáltott fel Mr. Llewellyn.

A sokk teljesen váratlanul érte, semmi sem tompította a hatást. Amikor előző nap megkapta Párizsban tartózkodó felesége, Grayce táviratát, amelyben az asszony tudatta, hogy a húga, Mabel ma reggel a Kék Vonattal Cannes-ba érkezik, Mr. Llewellyn valóban érzett bosszúságot, sőt még morgolódott is, hogy ennek hangot adjon, de a hamarosan bekövetkező végromlásról sejtelme sem volt. Keményen elhatározta: inkább felfordul, de nem megy ki Mabel elé az állomásra, aztán gyakorlatilag kivetette gondolatai közül az egész ügyet. Bizony, ennyire jelentéktelennek tartotta sógornője, Mabel cselekedeteit.

Még amikor az imént a szálloda előcsarnokában találkoztak, és Mabel megkérte, hogy üljenek le öt percre egy csöndes helyen, mert valami fontos dolgot akar megbeszélni vele, akkor sem fogott gyanút, csupán arra gondolt, hogy pénzt akar kölcsönkérni, ő meg majd nem ad neki.

A szerencsétlen ember csak akkor ébredt tudatára kétségbeejtő helyzetének, amikor a lány felrobbantotta a bombát, közben egykedvűen púderezve sokak - de nem a sógora - által csinosnak mondott orrocskáját.

- Figyelj, Ikey - mondta Mabel Spence hanyagul, mintha csak az időjárásról vagy a Monty Bodkin tetszését elnyerő kék tengerről és sárga homokról csevegne -, van számodra egy megbízásunk. Grayce vett egy cuki nyakéket Párizsban, és azt akarja, hogy amikor a jövő héten hazautazol, csempészd át neki a vámon.
- Micsoda?
- Hallottad.

Ivor Llewellyn alsó állkapcsa lassan elindult lefelé, mintha rejtekhelyet keresne a tokák között. Szemöldöke magasra szaladt, szeme elkerekedett, és előre kezdett dudorodni üregéből. A Superba-Llewellyn Mozgófénykép-vállalat elnökeként számos tehetséges és képzett színművésszel állott szerződéses viszonyban, de egyikük sem lett volna képes ilyen félreérthetetlen pontossággal ábrázolni az iszonyatot.

- Ki, én?
- Igen, te.
- Hogy nyakékeket csempésszek át a New York-i vámon?
- Igen.

Ez volt az a pillanat, amikor Ivor Llewellyn cserkészesen kezdett viselkedni. Nem is lenne igazságos, ha hibáztatnánk ezért. Minden embernek megvan a maga különleges, személyre szabott félelme. Vannak,

akik az adóellenőrtől remegnek, mások a közlekedési rendőrtől. Ivor Llewellynt a vámtisztviselők láttán fogta el a rettegés. Hideg tekintetük kereszttüzében összetöppedt. Rágógumit majszoló állkapcsuk felőrölte idegrendszerét. Ha ujjukkal némán a hajóbőröndjére böktek, úgy nyitotta fel a fedelét, mintha hulla lapulna benne.

- Kizárt dolog! Grayce-nek elment az esze.
- Miért?
- Teljesen őrült. Talán nem tudja, hogy ha egy amerikai nő ékszert vásárol Párizsban, akkor a zsebmetsző, aki eladja neki, azonnal értesíti az amerikai vámhatóságot, hogy élesre fent baltával várják a partraszállásnál?
- Épp ezért akarja, hogy te vidd át. Nálad nem fogják keresni.
- Bah! Nem kétséges, hogy nálam is keresni fogják. Inkább engem tartóztassanak le csempészésért, mi? Inkább én kerüljek tömlöcbe!

Mabel Spence eltette púderkompaktját.

- Nem fogsz börtönbe kerülni. Legalábbis - tette hozzá azon a higgadtan sértő hangon, ami miatt Mr. Llewellyn oly gyakran szeretett volna hozzávágni egy téglát - nem azért, mert átcsempészed Grayce nyakékét. Nagyon egyszerű lesz az egész.
- Ó, tényleg?
- Persze. Már minden el van intézve. Grayce írt George-nak. George kimegy eléd a kikötőbe.
- Az aztán - jegyezte meg Mr. Llewellyn - csodálatos lesz. Bearanyozza a napomat.
- És ahogy lefelé jössz a hajóhídon, rácsap majd a hátadra.

Mr. Llewellyn összerezzent.

- Mármint George?
- Ő.
- George, a bátyád?
- Igen.
- Csak akkor, ha akar egy jó nagy orrba vágást - jelentette ki Mr. Llewellyn.

Mabel Spence folytatta előterjesztését, változatlanul abban az eléggé kínos modorban, mintha egy óvónő magyarázna egy visszamaradott gyermeknek.

- Ne légy ostoba, Ikey. Figyelj. Amikor Cherbourg-ban felviszem a hajóra a nyakéket, belevarrom majd a kalapodba. Amikor New Yorkban partra szállsz, az a kalap lesz a fejeden. Amikor George a hátadra csap, a kalap leesik. George lehajol, hogy fölvegye, és közben az ő kalapja is leesik. Akkor a saját kalapját adja oda neked, fölteszi a tiédet, és elmegy a kikötőből. A kockázat nulla.

Sok férfi szeme elismeréssel csillogott volna a leány által körvonalazott leleményes terv hallatán, de Ivor Llewellyn olyan férfi volt, akinek szeme még kedvező körülmények között sem csillan fel egykönnyen. Tekintete a lány mondókájának kezdetén fénytelen, üveges volt, és a végére is fénytelen, üveges maradt. Ha egyáltalán megmutatkozott benne bármilyen érzelem, az a hitetlenkedő ámulat kifejezése volt.

- Azt akarod mondani, hogy a tervetek szerint George a karma közé fog kaparintani egy nyakéket, ami... mennyit is ér?

- Körülbelül ötvenezer dollárt.

- És ti hagynátok, hogy George kisétáljon a kikötőből egy ötvenezer dollár értékű nyakékkel a kalapjában? George? - ismételte Mr. Llewellyn, mint aki nem biztos benne, hogy jól értette-e a nevet. - Én egy kisgyerek malacperselyét se bíznám George-ra.

Mabel Spence nem dédelgetett illúziókat fivérét illetően. Értette az észrevételt. Tökéletesen józan észrevétel volt. A lány ennek ellenére nyugodt maradt.

- George nem fogja ellopni Grayce nyakékét.

- Miért nem?

- Mert ismeri Grayce-t.

Mr. Llewellyn kénytelen volt belátni, hogy ez erős érv. Felesége, amíg aktív volt, a filmvászon leghíresebb párducnői közé tartozott. Aki valaha látta híres szerepében, mint Mimit, az apacsnőt a *Míg Párizs alszik* című mozidarabban, vagy aki a magánéletben tanúja volt annak, hogy miként bocsátja el a szakácsnőjét, az egy pillanatra sem gondolhatta, hogy Grayce az a személy, akitől igazgyöngy nyakéket lopni ajánlatos.

- Grayce megnyúzná.

Akinek éles a hallása, észlelhette volna, hogy vágyakozó sóhaj röppent el Mr. Llewellyn ajkáról. Sógora, George megnyúzásának gondolata rezonáns húrt pendített meg bensőjében. Azóta érezte ezt, amióta felesége

arra kötelezte, hogy George-ot fölvegye a Superba-Llewellyn fizetési listájára, produkciós szakértőként, heti ezer dollárért.

- Lehet, hogy igazad van - mondta. - De akkor sem tetszik ez nekem. Nem tetszik, én mondom, a fenébe is. Túl nagy a kockázat. Honnan tudod, hogy nem lesz semmi baj? A vámhivatalnak mindenfelé vannak kémei. Lehet, hogy amikor kilépek a partra azzal a nyaklánccal...

Nem fejezte be a mondatot. Eddig jutott benne, amikor a háta mögül bocsánatkérő köhintés hangzott fel, és megszólalt egy hang.

- Izé, elnézést, de nem tudják véletlenül, hogy írják azt, hogy hexensussz?

III

Monty Bodkin nem fordult azonnal Mr. Llewellynhez, hogy tőle kérjen segítséget kínzó problémája megoldására. Lehet, hogy ez dicséretes szociális érzékének volt köszönhető - nem szívesen akaszkodott idegenek nyakába -, az is lehet, hogy valamilyen ösztöne megsúgta, hogy ha helyesírási kérdésben a filmmogulhoz fordul, akkor Achilles-sarkára tapint az illetőnek. Akármi lett légyen az oka, először barátjához, a pincérhez fordult, ám e kísérlet vakvágányra futott. A pincér előbb úgy tett, mint aki el sem hiszi, hogy ilyen szó létezik, majd hirtelen felkiáltott, és a homlokára csapott.

- *Ah! L'hexenschuss!*

Ezt követően pedig az alább ismertetett, teljesen idióta mondókát adta elő.

- *Comme ca, m'sieur.* 'Allgasson ide, ké'em. Áss, meg é, meg ikszö, meg é, meg ennö, meg esszö, meg szé, meg áss, meg ű, meg esszö, meg esszö. *V'la! L'hexenschuss!*

Monty nem volt ilyesmire hangolva, úgyhogy egy udvarias kézmozdulattal elengedte a pincért, és elszánta magát, hogy újabb szakértői véleményt rendeljen.

Amikor az előtte álló csekélyke nehézséget új hallgatósága elé tárta, a fogadtatás némi tanácstalanságra adott okot. Nem lenne túlzás úgy fogalmaznunk, hogy visszadöbbent. Hivatalosan nem volt bemutatva Mr. Llewellynnek, és tudta, hogy sokan nem szeretik, ha idegenek szólítják meg őket, de óhatatlanul elképedt attól az irtózó undortól, amely a szavaira

hátraforduló filmcézár arcán tükröződött. Évekkel ezelőtt látott ilyet legutóbb, amikor a nagybátyja, Percy, aki antik porcelánt gyűjtött, egyszer váratlanul nyitott be a nappaliba, és rajtakapta őt, amint egy Ming dinasztia korabeli vázát egyensúlyozott az állán.

A nő szerencsére higgadtabbnak látszott. Monty azonnal rokonszenvesnek találta. Csinos kis barna, a szeme is szép szürke.

- Hogy - kérdezte a lány - mondta, kérem?
- Le akarom írni, hogy hexensussz.
- Folytassa - biztatta Mabel Spence érdeklődéssel.
- De nem tudom, hogy kell.
- Értem. Nos, ha az új gazdaságpolitika meg nem változtatta akkor így megy: h-e-x-e-n-s-u-s-s-z.
- Nem baj, ha leírom?
- Örülnék neki.
- ... s-u-s-s-z. Úgy. Kösz szépen - mondta Monty hálásan. - Irtóra kösz. Jelzem, gondoltam is. Az a lüke pincér hetet-hava összehordott. Olyanokat mondott ugyanis, hogy ass, meg szé meg esszö... Pedig azt még én is tudom, hogy szé nincs is bennt egyáltalán. Kösz. De tényleg, irtóra.
- Szóra sem érdemes. Érdeklik esetleg egyéb szavak is? Ha kívánja, le tudom betűzni, hogy „paralelogramma", sőt azt is, hogy „műjégpályája". Ez az Ikey is csodákra képes, ha a szó rövidebb két szótagnál. Nem? Ahogy gondolja.

Barátságosan követte tekintetével Montyt, ahogy átment a teraszon, aztán a sógora felé fordulva arra lett figyelmes, hogy Mr. Llewellyn szemlátomást érzelmi válságon megy keresztül. Szeme jobban kidülledt, mint valaha, és a sebtében előkapott zsebkendővel az arcát törölgette.

- Valami baj van? - tudakolta.

Mr. Llewellyn nem egyhamar talált szavakat. Amikor végre sikerült, a megtalált szavak kurták voltak és lényegre törtek.

- Figyelj - mondta rekedten -, a terv ugrott.
- Milyen terv?
- A nyaklánccal. Egy ujjal se fogok hozzányúlni.
- Jaj, Ikey, az ég szerelmére!
- Mondogasd csak, hogy „Az ég szerelmére!" Az a fickó kihallgatta, hogy miről beszélünk.

- Nem hinném.
- Én igen.
- És akkor mi van?

Mr. Llewellyn horkantott, mintha Monty Bodkin árnyéka még mindig fölötte lebegne. Nagyon megrázta, ami történt.

- Hogyhogy akkor mi van? Elfelejtetted, hogy mit mondtam? Ezeknek a vámosoknak mindenfelé ott vannak a kémeik! Ez a figura az egyik azok közül.
- Jaj, térj már magadhoz!
- Sokra megyek azzal, hogy térjek magamhoz.
- Elismerem, oda én sem szívesen térnék.
- Rém okosnak képzeled magad, mi? - vágott vissza Mr. Llewellyn sértetten.
- Tudom, hogy okos vagyok.
- De annyira mégsem, hogy akár a legelemibb dolgokat tudnád arról, hogy működnek ezek a vámosok. Az ilyen szálloda pont az a hely, ahova a kémeiket telepítik.
- Miért?
- Miért? Mert tudják, hogy előbb-utóbb bejön egy szédült tyúk, és nyakékek csempészéséről fog ordítozni torka szakadtából.
- Te kiabáltál.
- Én ugyan nem.
- Áh, hagyjuk. Mit számít? Ez a fiú akkor sem a vámosok kémje.
- Én pedig állítom, hogy az.
- Nem is úgy néz ki.
- Annyira ostoba vagy, hogy azt hiszed, a kémek kémnek néznek ki? A jó ég áldjon meg, hát a legelső dolog, amiről gondoskodnak, hogy ne nézzenek ki kémnek! Éjt nappallá téve azt gyakorolják. Ha az a fickó nem kém, akkor ugyan miért hallgatott ki bennünket? Mit keresett itt?
- Megkérdezte, hogy írják azt, hogy hexensussz.
- Bah!
- Muszáj mindig azt mondanod, hogy „Bah"?
- Már miért ne mondanám, hogy „Bah"? - csattant fel Mr. Llewellyn érezhető sértődöttséggel. - Mi a fenéért akarja valaki egy nyári délelőttön Dél-Franciaországban leírni azt, hogy hexensussz? Rájött, hogy

kifigyeltük, erre kimondta az első hülyeséget, ami eszébe jutott. De ezzel részemről vége. Ha Grayce azt hiszi, hogy ezek után hajlandó vagyok akár csak ránézni arra a nyakékre, akkor van még egy dobása. Egymillióért se mennék a közelébe.

Hevesen zihálva hátradőlt a széken. Sógornője rosszalló tekintettel figyelte. Hivatását tekintve Mabel Spence gyógymasszázzsal foglalkozott, ügyfelei között szép számmal voltak Hollywood sztárjai, ezért bizonyos mértékig szívén viselte a testi egészség kérdését.

- Az a baj veled, Ikey - jegyezte meg -, hogy nem vagy jó kondícióban. Túl sokat eszel, attól túlsúlyos vagy, attól pedig ideges. Szerintem most azonnal rád férne egy kezelés.

Mr. Llewellyn fölrezzent a transzból.

- Ne merj hozzám nyúlni! - mordult fel sötéten. - Egyszer az életben nem voltam elég erős, hagytam, hogy Grayce rábeszéljen, és a kezedre adtam magam, akkor is kis híján eltörted a nyakcsigolyámat. Sose érdekeljen, hogy mit eszem, mit nem eszem...

- Nem sok olyan van, amit nem eszel.

- Azzal se foglalkozzál, hogy van-e szükségem kezelésre, vagy nincs szükségem kezelésre. Csak azt hallgasd meg, amit mondok. Én pedig azt mondom, hogy ebből a snittből kimaradok. Egy ujjal se érek hozzá ahhoz a nyakékhez.

Mabel felállt. Nem látta értelmét a vita folytatásának.

- Jól van - mondta -, a te dolgod. Nekem különben sincs semmi közöm az egészhez. Grayce megkért, hogy szóljak neked, és én szóltam. Most már csak tőled függ. Te tudod, hányadán állsz a feleségeddel. Én csak annyit mondok, hogy Cherbourg-ban fel fogok szállni a hajóra a nyakékkel, és Grayce nagyon azon van, hogy juttasd át a vámon. Szerinte vétek lenne pénzt pazarolni az Egyesült Államok kormányára, mert már így is túl sok van neki, és csak elköltené. De attól még legyen úgy, ahogy gondolod.

Mabel eltávozott, Ivor Llewellyn pedig gondterhelten összeráncolta homlokát, mert sógornője szavai sok gondolkodnivalót tartalmaztak, majd szájába dugott egy szivart, és rágni kezdte.

IV

Ezenközben Monty, mit sem sejtve az ártatlan kérdése által kiváltott viharról, folytatta a levélírást. Elérkezett ahhoz a részhez, amelyben elmondta volna Gertrude-nak, hogy mennyire szereti, és már éppen kezdett lendületbe jönni. Elannyira, hogy amikor a pincér megszólalt a válla fölött, hevesen összerezzent, és lecseppentette a tintát.

Bosszúsan fordult hátra.

- Mi az? *Kő etil mentönan? Kő vulé vú?*

A pincért nem a léha fecsegés vágya hozta asztalához. Egy kék borítékot tartott a kezében.

- Á - mondta Monty megértően. - *Ün telegrammö pur moá, eh? Tut droá. Donné lö iszi.*

A francia táviratok felbontása időigényes művelet, mert a boríték egészen váratlan helyeken van leragasztva. Míg ujjait a technikai feladat foglalta le, Monty elmés eszmecserét folytatott a fiatalemberrel az időjárás tárgykörében, külön megemlítve a *lö szoléj* és a *lö sziel* szépségét. Érezte: Gertrude így kívánná. Oly gondtalan hangulatban tette meg a klimatikus jelenségeket illető észrevételeit, hogy a pincért különösen váratlanul érte az üvöltés, amely egyszer csak felharsant Monty ajkáról.

A váratlan fájdalom ordítása volt, a szíven döfött ember rettentő sikolya. A pincér fél métert ugrott tőle. Mr. Llewellyn kettéharapta a szivarját. Kicsit távolabb, a bárban egy vendég az ölébe öntötte a Martinit.

És Montague Bodkin teljes joggal üvöltött fel ilyképpen. Mert a sürgöny, a szűkszavú sürgöny, ez a kurta, hideg, hányaveti sürgöny, amely derült égből zuhant a fejére, a szeretett leánytól érkezett.

Kevesebb szóval, mint amennyivel Monty lehetségesnek gondolta volna, és minden néven nevezhető magyarázat nélkül, Gertrude Butterwick felbontotta az eljegyzést.

2. FEJEZET

EGY BIZONYOS kellemes, napsütéses reggelen, körülbelül egy héttel a krónikás által fentebb ismertetett események után, a londoni Waterloo pályaudvaron tartózkodó megfigyelő nyüzsgést, jövés-menést észlelhetett

volna a 11-es vágány környékén. Az *Atlantic* óceánjáró délben készült kifutni Southampton kikötőjéből, a vonat néhány perccel kilenc óra után indult a hajóhoz, így a peron nyolc óra ötvenkor zsúfolásig tele volt az utasokkal és azokkal, akik kikísérték őket.

Ott volt Ivor Llewellyn: a mozi eszményeiről és jövőjéről nyilatkozott az újságíróknak. Ott voltak Anglia női gyeplabda-válogatottjának tagjai is, akik amerikai körutazásukra indulva barátaiktól, rokonaiktól búcsúzkodtak. Ott volt Ambrose Tennyson, az író is, és a könyvárusnál érdeklődött, hogy tud-e ajánlani valamit Ambrose Tennysontól. Hordárok kordékat gurítottak, ifjú legénykék kosárral a nyakukban igyekeztek meggyőzni az utazóközönséget, hogy reggel kilenckor mindenkinek szüksége van egy tábla tejcsokoládéra meg egy mazsolás buktára; egy kutya a hátára erősített gyűjtőládikával járt fel-alá abban a reményben, hogy a vasutasok árvaházának javára eszközölt adakozásra serkentheti a jelenlevőket, mielőtt még túl késő lesz. A jelenet, röviden összefoglalva, vidámnak és elevennek volt mondható.

Ilyetén mivoltában erősen különbözött attól a fiatalembertől, aki az egyik pénzbedobós automatának támaszkodva állt, és szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. Egy arra tévedő temetkezési vállalkozó jól megnézte volna ezt a fiatalembert, üzletet orrontva benne. Egy keselyű szintúgy. Számukra hihetetlennek tűnt volna, hogy ebben az ernyedt porhüvelyben még pislákol az élet szikrája. Előző este a Parazita Klub búcsúvacsorát rendezett Reggie Tennyson tiszteletére, és a lakoma még erősen éreztette hatását.

Egy pillanat múlva kiderült azonban, hogy az élet szikrája nem hunyt ki teljesen. Egy tiszta, erőteljes női hang csendült fel hirtelen, a fülétől mintegy félméternyire: - Nini, hello, Reggie! -, mire az ifjú testén erős, görcsös rándulás futott végig tetőtől talpig, mintha egy súlyos, tompa tárggyal sújtottak volna reá. Kinyitotta szemét - azért csukta le az imént, hogy ne kelljen látnia Mr. Llewellynt, aki még a legjobb formájában sem volt összemérhető a Tadzs Mahallal -, fokozatosan beállítva az élességet, egy hangaszínű tweedbe öltözött, szemrevaló, hetyke tartású lányt pillantott meg, s felismerte benne unokatestvérét, Gertrude Butterwicket. A lány bájos arca rózsás volt, dióbarna szeme ragyogott. Mindenestül a sugárzó egészség szemet gyönyörködtető képét mutatta. Reggie Tennyson állapota már Gertrude puszta látásától is rosszabbodásnak indult.

- Nahát, Reggie, ez nagyon rendes tőled.
- He?
- Hogy kijöttél elbúcsúztatni.

Sértett, megsebzett kifejezés jelent meg Reggie Tennyson hamuszürke arcán. Úgy érezte, kétségbe vonták elmeállapotát. És nem is teljesen ok nélkül. Kevés fiatalember örülne, ha feltételeznék róla, hogy azért kel fel reggel fél nyolckor, mert ki akarja kísérni az unokatestvérét a vonathoz.

- Elbúcsúztatni?
- Hát nem miattam jöttél ki?
- Még jó, hogy nem miattad jöttem ki. Azt se tudtam, hogy elutazol. Tényleg, hova utazol egyáltalán?

Most Gertrude-on volt a sértődés sora.

- Nem hallottad, hogy bekerültem az országos gyeplabda-válogatottba? Amerikába megyünk turnéra.
- Szent isten! - fakadt ki Reggie, és összerezzent. Tudott róla, természetesen, hogy az unokatestvére részt vesz ilyen túlkapásokban, de nem érintette kellemesen, ha hallania kellett róla.

Gertrude hirtelen megvilágosodott.

- Nahát, hogy én milyen buta vagyok. Hiszen te is utazol, nem?
- Különben mi a fenéért lennék talpon hajnalok hajnalán?
- Hát persze. A család átküld Kanadába, irodai munkára. Emlékszem, apa említette.
- Ő volt - mutatott rá Reggie hidegen - az egész ügy mozgatórugója.
- Jól tette. Neked munkára van szükséged.
- Nincs szükségem munkára. A gondolatát is utálom.
- Nem kéne így bosszankodnod emiatt.
- De igen - vetetne ellen Reggie. - Jobban is bosszankodnék, ha bírnék. Még hogy munkára van szükségem! Ekkora szemenszedett idióta hülyeséget még soha életemben...
- Ne gorombáskodj.

Reggie végigsimította elkínzott homlokát.

- Bocs - mondta aztán, mert a Tennysonok nők ellen nem viselnek háborút -, ne haragudj. Az a helyzet, hogy nem vagyok teljesen magamnál ma reggel. Eléggé fáj a fejem. Gondolom, te is voltál már így súlyos ivászatok után. Tegnap este a klubban a srácokkal kicsit túlzásba vittem a

dolgot, úgyhogy ma reggel bivalyerős fejfájás kínoz. Valahol lent kezdődik, a bokámnál, és ahogy fölfelé sugárzik, menet közben egyre durvább lesz. Mondd csak, megfigyelted már ezt a furcsaságot? Mármint hogy az igazán erős fejfájás árt az ember szemének?

- A tied úgy néz ki, mint a főtt osztriga.
- Nem arról van szó, hogy néz ki. Hanem hogy mit látsz vele. Az előbb például olyan izém volt... nem mernék megpróbálkozni azzal, hogy a mostani állapotomban kiejtsek egy ilyen szót, de szerintem tudod, mire gondolok. Hallal kezdődik.
- Hallucináció?
- Ez az. Olyasmit látok, ami nincs ott.
- Ne beszélj összevissza, Reggie.
- Nem beszélek összevissza. Az előbb kinyitottam a szememet, hogy miért, arról fogalmam" sincs, és Ambrose-t láttam meg, a bátyámat. Semmi félreértés. Tisztán láttam. Nem szégyellem bevallani, mellbe vágott az eset. Ugye nem gondolod, hogy azt jelenti, valamelyikünk hamarosan meg fog halni? Vagy ha mégis, akkor remélem, hogy Ambrose lesz az.

Gertrude kacagott. Szép, dallamos kacagása volt. Az, hogy Reggie nekitántorodott tőle a pénzbedobós automatának, nem tekinthető ezzel ellentétes tanúbizonyságnak. Ezen a reggelen az is erőteljes reakciót váltott volna ki Reggie Tennysonból, ha a közelében egy légy köszörüli a torkát.

- Te el vagy tájolódva - mondta Gertrude. - Ambrose tényleg itt van.
- Csak nem azt akarod mondani - döbbent meg Reggie -, hogy kijött elbúcsúzni tőlem?
- Dehogyis. Ő is utazik.
- *Utazik?*

Gertrude meglepetten nézett rá.

- Hát persze. Nem is hallottad?
- Mit kellett volna hallanom?
- Ambrose Hollywoodba megy.
- Micsoda?
- Bizony.

Reggie-nek fájt, ha kimeresztette a szemét, de most kénytelen volt.

- Hollywoodba?
- Bizony.
- De mi lesz az állásával az Admiralitásnál?
- Kilépett.
- Feladta az állását...? Azt a szép és kellemes, puha kis állását, ami havi ikszet jövedelmezett, és ha leülte az egészet, még nyugdíjat is hozott volna... És mindezt csak azért, hogy elmenjen Hollywoodba...? Hát én még ilyen...

Reggie nem talált szavakat. Csak bugyborékolni tudott. A történet felháborító igazságtalansága megfosztotta a beszéd képességétől. Hosszú évek óta a család, amely rendszerint aggodalommal figyelte őt, Ambrose-ra büszkén tekintett. Ambrose-ra és Reggie-re a rokonság kiosztotta a Jó testvér és a Rossz testvér szerepét - vagy a Szorgos inas és a Lusta inas szerepét, ha úgy tetszik. „Ha annyi eszed lenne, mint Ambrose-nak!" - így hangzott a család jelmondata. Ha nem hallotta ezt százszor, akkor egyszer sem. „Komoly és megállapodott, mint Ambrose." És Ambrose közben egész idő alatt ezt készítette elő, ezt tartogatta nekik!

Aztán egyszerre erőt vett rajta a méltányosabb, testvéri érzés -a szánalom szerencsétlen marha iránt, aki éppen most ugrik fejest a pácba. Tengerdagályként hömpölyögtek ajkára a szavak.

- Ennek az embernek elment az esze! Teljesen elment az esze! Fogalma sincs, mit szabadít magára. Én jól ismerem Hollywoodot. Egy időben sokat találkozgattam egy lánnyal, aki a filmszakmában van, és elmesélte, hogy mennek ott a dolgok. Kívülállónak semmi esélye. Lépni sem lehet az olyanoktól, akik mind be akarnak jutni. Különösen íróból van rengeteg. Ezrével éheznek, úgy hullanak, mint a legyek. Ez a lány azt mesélte, hogy ha a Hollywood Boulevard tíz mérföldes körzetében bárhol megáll az ember, és utánozni kezdi a birkasült hangját, minden zugból és repedésből írók sereglenek elő, és nyüszítenek, mint a farkas. Az a szerencsétlen nyomorult ezzel teljesen kikészítette magát. Talán még nincs későn, hogy felhívja az Admiralitást, és megmondja, hogy csak viccelt azzal a felmondással.
- De Ambrose nem szerencsét próbálni megy oda. Nem munkát keres. Szerződése van.
- Micsoda?

- Persze. Látod azt a kövér embert ott, aki a riportereknek magyaráz? Az Mr. Llewellyn, az egyik legnagyobb filmes. Heti ezerötszáz dollárt fizet Ambrose-nak, hogy forgatókönyveket írjon.

Reggie csak pislogott.

- Azt hiszem, hogy egy pillanatra elaludtam - motyogta -, és azt álmodtam - folytatta, mosolyogva a bizarr gondolaton -, hogy azt mondod, valaki heti ezerötszáz dollárt fizet Ambrose-nak azért, hogy forgatókönyveket írjon.

- Igen. Mr. Llewellyn.

- Ez igaz?

- Persze. Azt hiszem, a szerződést csak New Yorkban fogják aláírni, de már mindenben megállapodtak.

- Nahát, megáll az eszem.

Reggie elgondolkodott.

- Pénzt tehát még nem kapott?

- Még nem.

- Semmi előleg? Pár száz ficcs sem, átmeneti támogatásnak?

- Semmi.

- Értem - mondta Reggie. - Értem. És végül is mikor száll fel ténylegesen a léggömb? Mikor kezdődik az aratás?

- Gondolom, majd csak akkor, ha megérkezett Kaliforniába.

- Amikor én már Kanadában leszek - bólintott Reggie. - Értem.

Egy pillanatra elkomorodott. De csak egy pillanatra. Reginald Tennyson remek anyagból volt gyúrva. Olyan ember volt ő, aki tudott örülni mások jó szerencséjének, még akkor is, ha magának nem jutott belőle. Esetleg persze az is megfordulhatott a fejében, hogy Kanada és Kalifornia között kitűnő postai szolgálat működik, és hogy legjobb teljesítményeit maga is tollforgatással érte el.

- Nahát, ez igazán csodálatos! - mondta. - A jó öreg Ambrose! Már tudom is, mit fogok csinálni. írok neki egy ajánlólevelet ahhoz a lányhoz, akiről beszéltem. Majd ő gondoskodni fog róla, hogy kellemes legyen a...

Elhalt a hangja. Nagy nehezen nyelt egyet-kettőt, és meredten bámult valamit az unokatestvére válla fölött.

- Gertrude - suttogta kiszáradt torokkal.

- Mi a baj?

- Igazam volt azzal a hal... azzal, amit mondtál. Lehet, hogy az előbb tényleg Ambrose volt az a maga testi valójában, de most semmi kétség, hogy tényleg *olyat* látok.

- Miről beszélsz?

Reggie gyors egymásutánban pislogott hármat-négyet. Majd, miután megbizonyosodott, közel hajolt a lányhoz, és még fojtottabb hangon közölte:

- Egy cimborám asztrálteste jelent meg előttem, egy olyan srácé, aki, ezt biztosan tudom, jelenleg Dél-Franciaországban van. A neve Monty Bodkin.

- Tessék?

- Most ne nézz oda - suttogta Reggie -, de a jelenés épp ott áll a hátad mögött.

Megszólalt egy hang.

- Gertrude!

Oly tompán kongott ez a hang, oly üres, fakó és erőtlen volt, hogy egy testetlen szellemtől is bízvást származhatott volna. Gertrude Butterwick sarkon fordult. Megfordulván hosszú, hideg, kemény pillantással mérte végig a közbeszólót. Aztán, válaszra sem méltatva az illetőt, fennhéjázó mozdulattal vállat rántott, és elfordult. Tekintete olyan volt, akár a kő, az állát fölszegte - a szellemalak pedig, miután fél lábon állt egy percig, arcán vézna, bocsánatkérő mosollyal, szemlátomást felismerte a vereséget. Eloldalgott, és eltűnt a tömegben.

Reggie Tennyson ámuló szemmel figyelte a kibontakozó drámát. Látta már, hogy sebtében kialakított diagnózisa téves volt. Nem képzelete vetített elé testetlen rémalakot, hanem régi barátja, Montague Bodkin járt itt személyesen. Gertrude Butterwick pedig a szeme láttára lekoptatta, de olyan tökéletesen, ahogy Reggie, a lekoptatás nagy szakértője még soha senkit nem látott lekoptatni. Semmit sem értett az egészből. Értetlen, tétova, elveszett, tanácstalan, zavarodott volt, és mindeme érzeményeknek egyetlen szóval adott hangot: - Figyelj!

Gertrude lélegzetvétele feszültségről árulkodott.

- Tessék!

- Figyelj, mi ez az egész?

- Miféle egész?

- Ez tényleg Monty volt.
- Igen.
- Megszólított.
- Hallottam.
- De nem feleltél neki.
- Nem.
- Miért nem?
- Nincs kedvem Mr. Bodkinnal beszélni.
- Miért nincs?
- Jaj, Reggie!

Az elképedt fiatalember előtt a sokoldalú rejtély újabb vonatkozása rajzolódott ki. Hogy az ördögben, kérdezte magában, került Gertrude és a jó öreg Monty ilyen kapcsolatba, hogy vasúti peronokon lekoptathassa egyik a másikát? Neki még arról sem volt tudomása, hogy akár egyszer is találkoztak.

- Szóval ismered Montyt?
- Igen.
- Nem is tudtam.
- Pedig ismerem. Ha mindent tudni akarsz, jegyben jártunk.
- Jegyben?
- Igen.
- Eljegyzett? Nem is hallottam róla.
- Apa nem engedte, hogy nyilvánosságra hozzuk.
- Miért nem?
- Nem akarta.
- Miért nem?
- Jaj, Reggie!

Reggie lassanként összerakosgatta a tényeket.

- Nahát, nahát...! Szóval te meg az öreg Monty jegyesek voltatok?
- Igen.
- De már nem vagytok?
- Nem.
- Miért nem?
- Nem érdekes.
- Nem szereted az öreg Montyt?

- Nem.
- Miért nem?
- Jaj, Reggie!
- Őt mindenki szereti.
- Tényleg?
- Persze. Világszínvonalúan jó fej.
- Ebben nem értek egyet veled.
- Miért nem?
- Jaj, Reggie, az isten áldjon meg!

Reginald Tennyson megérezte: itt az idő, hogy hangot adjon annak, ami a lelkét nyomja. Vérzett a szíve Monty Bodkinért. Szegény szerencsétlen srác iménti viselkedéséből minden idióta meg tudta volna állapítani, hogy mélyen fel van kavarva attól, ami történt, és Reggie látta, hogy elég ebből a hülyeségből. Szépen is volnánk, akarta mondani, ha a lányok csak úgy ukmukfukk felhúzhatnák az orrukat, és beképzelten lekoptathatnának olyan remek srácokat, mint Monty.

- Hiába mondogatod, hogy „Jaj, Reggie, az isten áldjon meg!" - jelentette ki szigorúan. - Mondogathatod, hogy „Jaj, Reggie, az isten áldjon meg!" amíg a szád kirojtosodik, akkor is buta kis liba maradsz, és életed legnagyobb hülyeségét követed el. Mind egyformák vagytok, ti lányok. Rátartiskodtok, az ujjatok köré csavarjátok szegény srácokat, mert azt képzelitek, hogy nektek senki se elég jó, aztán a végén jól izére estek... jól megjárjátok. Egy nap fölébredsz majd egy hideg, szürke hajnalon, és a fejedet vered majd a falba, mert olyan eszetlen voltál, hogy elengedted Montyt. Mi a bajod Montyval? Jóképű, megnyerő, szereti az állatokat, a bőre alatt is pénz van - jobbat keresve se találhatnál. És különben is, már meg ne sértődj, de muszáj megkérdeznem, végül is mit képzelsz, ki vagy te? Greta Garbó, vagy valami? Ne szerencsétlenkedj már, Gertrude. Fogadd meg a tanácsomat, szaladj utána, adj neki két nagy puszit, és mondd meg, hogy sajnálod, amiért ilyen hülye voltál, és minden marad a régiben.

A válogatott gyeplabdázó rettenetes tud lenni, ha felingerlik. Gertrude Butterwick szép szemében sötét villanás jelezte, hogy Reginald Tennyson hamarosan olyan vad letolásban részesül, hogy annak a jelenlegi, megromlott egészségi állapotában szörnyű következményei lehetnek.

Arca megkeményedett. Úgy nézett unokatestvérére, mintha az a játékvezető lenne, aki az év tétmérkőzésén kiállítja akasztásért.

Szerencsére mielőtt még szavakká formálhatta volna gondolatait, csengők kezdtek csörömpölni és sípok harsantak, és a pánik, hogy lemaradhat az induló vonatról, elsöpörte a gyeplabdázót, csak a nőt hagyta meg. Gertrude Butterwick éles, teljes egészében nőies sikkantással elszaladt.

Reggie, mozgáskorlátozott lévén, lassabb tempót vett. Annyival lassabbat, hogy a vonat már mozgásban volt, amikor elérte, épp csak annyi ideje maradt, hogy felugorjon. Amikor végre sikerült ismét hadrendbe állítania szétzilált képességeit, rájött, hogy épp azzal az emberrel van kettesben a kupéban, akivel a legszívesebben váltott volna szót, jelesül Monty Bodkinnal. Szegény ördög a túlsó sarokban kuporgott, és úgy nézett ki, mint akin átment a szecskavágó.

Reggie kívánni sem tudott volna kedvezőbbet. Egész Londonban nem akadt olyan fiatalember, aki nála jobban szerette mások dolgába ütni az orrát; egészen felvillanyozta az alkalom, hogy első kézből származó információra tehet szert barátja felbomlott jegyességét illetően. A feje változatlanul nagyon fájt, és eredetileg azt tervezte, hogy az utazást az elmaradt alvás pótlására használja fel, de a kíváncsiság legyőzte az álmosságot.

- Hahó! - kiáltotta. - Monty, te itt? Hitemre, ez ám a ritka szerencse!

3. FEJEZET

- EGEK! - SZÓLALT MEG Monty. - Te mit keresel itt, Reggie?

Reggie Tennyson egy legyintéssel elhessentette a kérdést. Normál körülmények között nagyon is szeretett önmagáról beszélni, de most nem ahhoz volt kedve.

- Kanadába megyek - mondta. - De ezzel most ne foglalkozz. A későbbiekben teljes magyarázattal szolgálok majd. Monty, öregem, mi ez a dolog veled meg az unokatestvéremmel, Gertrude-dal?

Amikor Monty Bodkin megpillantotta Reggie Tennysont, amint betör magánéletébe, mint egy mázsa szén, a kezdeti megdöbbenés utáni első reakciója a sajnálkozás volt, hogy nem volt elég lélekjelenléte csírájában

elfojtani az esetet: az arcára kellett volna tenyerelnie, és kilökni a kupéból. Úgy tervezte volt, hogy a következő másfél órát elgyötört lelkével folytatott néma társalgással tölti majd, ehhez képest nem örvendezett a kilátásnak, hogy ehelyett valaki mással fog társalogni, bármilyen régi barát légyen is az illető.

Barátja szavai azonban elsöpörték az undort. A peronon lezajlott esemény egész tartama alatt a szeretett leányra összpontosította figyelmét, így nem ismerte fel a háta mögött álló, elmosódott alakot. A megfontolás most azt súgta neki, hogy ez bizonyára Reggie lehetett, és amit Reggie mondott, abból megtudta azt is, hogy Gertrude alkalmasint elmondhatott egyet-mást unokatestvérének. Reginald Tennyson ennélfogva hívatlan betolakodóból egyszeriben az első kézből való, bizalmas információ megbízható kútfejévé vált. Montague Bodkin ahhoz túlságosan lesújtott állapotban volt, hogy elmosolyodjon, de sötét arca földerült, még cigarettával is megkínálta útitársát.

- Mesélt neked - kérdezte izgatottan - a dologról?
- Kicsit.
- Mit mondott?
- Azt, hogy jegyben jártatok, aztán felbomlott az eljegyzés.
- Jó, de azt is megmondta, hogy miért?
- Azt nem. Miért?
- Nem tudom.
- Nem tudod?
- Fogalmam sincs.
- De hát, a fenébe is, ha összevesztetek, annak csak volt valami oka.
- Nem vesztünk össze.
- Olyan nincs.
- De nem, ha mondom. Az egész ügy teljesen kihüvelyezhe-tetlen.
- Milyen?
- Zűrös.
- Aha, zűrös. Értem.
- Meséljem el a tényeket?
- Meséld.
- El is mesélem. Meg fogod látni, hogy teljesen kihüvelyezhe-tetlen - mondta Monty.

Egy pillanatra csend lett. Monty láthatólag a lelkével viaskodott. Keze ökölbe szorult, füle meg-megrándult.

- Az a fura - szólalt meg Reggie -, hogy azt sem tudtam, egyáltalán ismered Gertrude-ot.

- Ismertem - felelte Monty -, különben hogy jegyezhettem volna el?

- Ebben - ismerte be Reggie kénytelen-kelletlen - van valami. De miért tartottátok ennyire titokban? Miért most hallok először az egész eljegyzésről? Miért nem közölte a Morning Post, miért nem volt kitrombitálva az egész városban, mint más eljegyzések?

- Azért, mert bizonyos rejtett erők munkáltak a háttérben.

- Ezt meg hogy érted?

- Majd arra is rátérek. De hadd kezdjem az elején.

- Ugye a kisgyerekkorodat kihagyod? - kérdezte Reggie kissé aggódva. Jelenlegi, ingatag egészségi állapotában inkább sűrítményekre volt hangolva.

Álmatag kifejezés jelent meg Monty Bodkin arcán - álmatag, de egyszersmind elgyötört. Újraélte a múlt szépségeit, márpedig az a bánat koronája, ha a tovatűnt boldogságra emlékezünk.

- Gertrude-ot - kezdte - egy folyóparti piknik alkalmából ismertem meg, Streatley közelében. Véletlenül egymás mellé ültünk, és a megismerkedés első percétől olyanok voltunk, a szó legmélyebb, legigazabb értelmében, mint a gomb meg a kabát. Lecsaptam róla egy darazsat, és attól a perctől fogva nem volt visszaút. Egy kicsit virágokat küldtem, egy kicsit felhívogattam, egy kicsit ebédelni vittem, egy kicsit táncolni, és kábé két hét múlva eljegyeztük egymást. Legalábbis olyasmi.

- Olyasmi?

- Erre mondtam azt, hogy rejtett erők munkáltak a háttérben. Az apja nem volt hajlandó hozzájárulni a rendes, szabályos eljegyzéshez. Nem ismered véletlenül az apját, azt a förtelmet? J. G. Butterwick, a Butterwick, Price és Mandelbaum Export és Import beltagját? Hát hogyne ismernéd - tette hozzá Monty, fáradt mosollyal ébredve rá a kérdés képtelenségére -, hiszen a nagybátyád.

Reggie bólintott.

- A nagybátyám. Ilyen korán reggel meg sem próbálnám letagadni. De ami azt illeti, hogy ismerem-e... Hát, nemigen szoktunk összejárni. Nem nagyon rokonszenvez velem.

- Velem sem.

- És tudod, mit csinált legutóbb a vén vaddisznó? Az előbb azt kérdezted, mit keresek ezen a vonaton, mire azt feleltem, hogy Kanadába utazom. Nem fogod elhinni, de rábeszélte a családot, hogy zsuppoljanak át Montrealba valami dögletes irodai munkára. De ne hagyd, hogy a saját bajaimról siránkozzak - mondta Reggie, ráébredve, hogy félbeszakította a kimagasló érdekességű beszámolót. - Mindent tudni akarok rólad és Gertrude-ról. Azt mondtad, hogy John bácsi, az a dúvad nem rokonszenvez veled.

- Ahogy mondod. Sőt semmirekellőnek nevezett.

- Engem is. Gyakran.

- Sőt még csapdát is állított. Azt mondta: mielőtt áldását adná a frigyre, szeretné tudni, mivel foglalkozom a napi betevőért. Erre azt feleltem, hogy nem szorulok ilyesmire, mert nemrég a nagynénémtől háromszázezer ficcset örököltem aranyrészvényekben.

- Ezzel befogtad a száját, mi?

- Én is azt hittem. De nem. Csak felfújta az arcát, és azt mondta, hogy sosem adná a lányát olyanhoz, akinek nincs tisztességes kereseti lehetősége.

- Ismerem ezt a szöveget. Engem is mindig a tisztességes kereseti lehetőség hiánya miatt pocskondiáz. Azt szokta mondani: „Nézd meg a bátyádat, Ambrose-t, biztos pozíciója van az Admiralitásnál, és a szabad idejében regényeket ír, amelyeket magam nem olvastam ugyan..." Figyelj, ha már Ambrose-nál tartunk, elképesztő dolog történt.

- Folytathatom? - kérdezte Monty hűvösen.

- Hát persze - felelte Reggie. - Mondd csak. De Ambrose-t azért később muszáj lesz elmondanom. Az állad is leesik.

Monty megnyerő arcán komor kifejezéssel szemlélte az elsuhanó tájat. Ha J. G. Butterwick jutott eszébe, mindig komor lett az arckifejezése. Szíve mélyén abban reménykedett, hogy a szóban forgó hexensussz a kezelés ellenére sem fog javulni.

- Hol is tartottam? - rezzent fel sötét gondolataiból.

- A tisztességes kereseti lehetőségnél.

- Aha, igen. Azt mondta, sosem hagyná, hogy Gertrude olyanhoz menjen férjhez, akinek nincs tisztességes kereseti lehetősége, úgyhogy további lépéseknek nincs helye mindaddig, amíg állást nem szerzek magamnak, és abban egy éven keresztül meg nem maradok.

- Brutális. Már sokszor mondtam ezt róla. Persze, gondolom, Gertrude nyilván nem volt hajlandó ebbe a hülyeségbe belemenni.

- De igen. Természetesen az volt az első gondolatom, hogy pakoljon össze egy bőröndöt, és ugorjon le velem a sarokra az anyakönyvvezetőhöz, vagy Gretna Greenbe, vagy valami. Mire ő? Nem akarta. Egy késhegynyit sem tanúsított a modern életfelfogásból. Azt mondta, hogy nagyon szeret, de addig nem lesz a feleségem, amíg az agg felmenő föl nem csapja a startzászlót.

- Nem mondod komolyan!

- De.

- Nem tudtam, hogy még ma is vannak ilyen lányok.

- Én sem.

- Úgy hangzik, mintha valami háromkötetes regényben olvasnám.

- Teljesen.

Reggie eltöprengett.

- Nem szép dolog ilyet mondani valakiről - jegyezte meg -, de az a helyzet, hogy Gertrude maga a két lábon járó becsületesség. Azt hiszem, hogy a gyeplabdától van. Erre mit csináltál?

- Állást vállaltam.

- Te?

- Igen.

- Az nem létezik.

- Pedig. Gregory bácsikámon keresztül, természetesen, aki ismeri Lord Tilburyt, a Mamut Kiadóvállalat tulajdonosát. Ő helyezett el segédszerkesztőként a *Kis Lurkók* című óvodai és családi nevelési orgánum szerkesztőségében. De kirúgtak.

- Hát persze. És aztán?

- Gregory bácsi rávette Lord Emsworth-t, hogy vegyen föl magántitkárként magához a blandingsi kastélyba. Kirúgtak.

- Hát persze. És aztán?

- Nos, akkor a magam kezébe vettem a dolgokat. Összefutottam egy ürgével, a neve Pilbeam, akinek magánnyomozó irodája van, és amikor megtudtam, hogy szakképzett alkalmazottakkal dolgozik, rávettem, hogy vegyen föl engem is.

Reggie csak bámult.

- Magánnyomozó iroda? Úgy érted: amolyan detektívesdi?
- Az.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy privát szimat lett belőled?
- De bizony, hogy.
- Nahát! Maharadzsák rubinjait keresed, vérnyomokat méricskélsz, meg ilyenek?
- Hát, az igazat megvallva - pontosított Monty -, olyan sok munkát még nem kaptam tőlük. Egyszerűen csak bevezettek a nyilvántartásba mint szakképzett segéderőt. Tudod, lényegében arról van szó, hogy azt mondtam Pilbeamnek: kap tőlem ezer ficcset, ha alkalmazásba vesz, és ezen az alapon született a megállapodás.
- De John bácsi ezt ugye nem tudja.
- Nem.
- Ő csak azt tudja, hogy van állásod, és tartod is erősen.
- Igen.

Reggie nem értette.

- Hát, ha engem kérdezel, nekem ez nagyon úgy tűnik, mint egy hepiend. Hogy ütődött-e az az ember, aki képes ezer ficcset kiadni azért, hogy az unokahúgom, Gertrude a felesége legyen, ebben most ne mélyedjünk el. Az ár nagyon is borsosnak tűnik, de nem vitás, hogy te más szemszögből nézed. És mi lett a baj?

Monty arca eltorzult, tükrözve a lelkét marcangoló kínokat.

- Nem tudom! Épp ez az, amibe belebolondulok. Egyszerűen gőzöm sincs! Elutaztam Cannes-ba nyaralni egy kicsit, abban a hitben, hogy minden a legnagyobb rendben van, és páholyban ülök. Senki a világon nem lehet barátságosabb, mint Gertrude, amikor elutaztam. Odáig volt értem. Aztán egy reggel jött egy távirat, amiben felbontotta az eljegyzést, egy árva szó magyarázat nélkül.
- Nem magyarázta meg?

- Egy szóval sem. Semmi. Csak az útilapu. Ez kihüvelyezhetetlen. Egészen lebénultam.

- Nem csodálom.

- Azonnal visszajöttem, repülővel, és elmentem a lakására. Nem akart beszélni velem. Felhívtam telefonon, de csak egy komornyikkal tudtam beszélni, annak is polip van az orrában. Tudtam, hogy Amerikába megy a gyeplabdacsapattal, hát arra gondoltam, hogy én is elutazom, és majd útközben kiegyengetem vele a dolgot. Csak valami rémes félreértésről lehet szó.

- Lehet, hogy megtudott rólad valamit?

- Nincs mit megtudnia.

- Nem fordult elő olyasmi, amíg Cannes-ban voltál, hogy esetleg összeszűrted a levet az egyik titokzatos külföldi kalandornővel, amilyenek arrafelé szoktak nyüzsögni? És, mondjuk, valaki elárulta ezt neki?

- Nem volt ott egyetlen külföldi kalandornő sem. Én legalábbis egyet se láttam. Olyan makulátlan életet éltem Cannes-ban, mint a parancsolat. Egész idő alatt szinte csak strandoltam és teniszeztem.

Reggie eltöprengett. A történtekre, ahogy Monty fogalmazta, valóban jellemző volt némi kihüvelyezhetetlenség.

- Tudod, mire gondolok?

- Mire?

- Nekem úgy tűnik, hogy Gertrude-nak egyszerűen csak elege lett belőled.

- Mi van?

- Mondjuk, újra átgondolta, és úgy döntött, hogy mégsem vagy az esete. A lányokkal megesik az ilyesmi. A kelleténél egy-gyel többször néznek rá a fényképedre a pipereasztalon, és lehull szemükről a hályog.

- Ó, a fenébe!

- Amely esetben természetesen eléggé drasztikus lépéseket kell tenni. Az illetőt jókora, hathatós megrázkódtatásban kell részesíteni.

- Miféle megrázkódtatásra gondolsz?

- Á, annak sokféle módja van. De egyet se aggódj. Majd én elintézem. Eléggé világos, hogy mi történhetett. Gertrude kiszeretett belőled. Megkopott a fényed. De nincs értelme, hogy felhúzd magad emiatt. Minden rendbe fog jönni.

- Tényleg ezt gondolod?
- Határozottan. Értek Gertrude-hoz. Térdig érő kora óta ismerem. Le fogom rendezni. Igazából el is kezdtem már, amikor indult a vonat, sőt szerintem némi eredményt máris elértem. Ha majd fenn leszünk a hajón, megkörnyékezem, és megdolgozom.
- Ez irtó rendes tőled.
- Ugyan, dehogy - felelte Reggie, őszinte szeretettel, de némileg zavaros tekintettel méregetve barátját. - Nem sok minden van, amit meg ne tennék a régi barátokért, amilyen te vagy, Monty.
- Kösz, kösz.
- És azt hiszem, te sem hátrálnál meg, ha az én érdekemben tehetnél valamit.
- Hát nem is, az már igaz.
- Ugranál a lehetőségre.
- Mint a leopárd.
- Pontosan. Úgyhogy bízz csak rám mindent. Helyreállítom a varázsodat, mielőtt kettőt pislantasz. Most pedig - folytatta Reggie -, ha nincs kifogásod, lehunynám a szememet egy időre. Reggel fél hatkor kerültem ágyba, és ettől egy kicsit le vagyok eresztve. Egy csipetnyi szunyóka jót tenne a fejfájásomnak.
- Fáj a fejed?
- Édes öregem - jelentette ki Reggie -, az éjjel a Parazitában búcsúvacsora volt a tiszteletemre, és Macskatáp Potter-Pirbright elnökölt. Kell ennél több?

4. FEJEZET

SZÉP NYÁRI NAPOKON, amikor süt a nap, a hullámok szikrázva csillognak, és hűvös, tiszta szél fúj nyugat felől, kevés kellemesebb időtöltés létezik, mint Southamptonból Cherbourg-ba hajózni egy óceánjárón. Feltéve persze, hogy nincs olyan személy a fedélzeten, mint Monty Bodkin.

Ha Monty Bodkin kísértetként festett a Waterloo pályaudvaron, még inkább annak nézett ki a néhány óra alatt, amíg az *Atlantic* elhagyta

Southampton felségvizeit, és átkelt a csatornán. Egész idő alatt egyfolytában lebegett, amivel mindenkinek bosszúságot okozott.

A dohányzószalonban tartózkodók kis híján belefulladtak sörükbe, amikor Monty belebegett az ajtón, átható, metsző pillantásával végigmérte őket, majd ismét kilebegett, majd - olykor alig néhány perc múlva - újfent megjelent, és megint körülkémlelt. A társalgóban kötögető idős hölgyek megérezték néma felbukkanását, és elejtették a szemet. A fedélzeti nyugágyakban olvasgató lányok összerezzentek, amikor árnyéka ráesett a könyvükre, és felpillantva a hideg futkosott rajtuk, mert tekintetük találkozott Monty szemével, amely kidülledt, mint a csigáé. Monty Bodkin rányomta bélyegét az egész hajóútra.

Monty ugyanis Gertrude Butterwicket kereste, és feltett szándéka volt, hogy átkutat minden zugot. Csak akkor hagyott fel a zavargással, amikor a gőzös megpihent Cherbourg kikötője előtt.

A cipő addigra már felsértette a lábát, ezért visszavonult a kabinjába, hogy leheveredjen az ágyra. Úgy érezte: ez nemcsak a lábáról veszi majd le a terhet, de lehetőséget nyújt némi konstruktív gondolkodásra is. Márpedig ha van olyan helyzet, amely konstruktív gondolkodásért kiált, hát ez volt az.

Amikor az ajtón belépve azt tapasztalta, hogy a derékaljat Reggie Tennyson foglalja el, vegyes érzések vettek erőt rajta. Volt benne keserűség, mert a lába már erősen sajgott, és sürgős szüksége lett volna a fekhelyre, de volt benne öröm is, mert feltételezte, hogy a másik nem lenne itt, ha nem hozott volna híreket.

Ez azonban téves feltevésnek bizonyult. Reggie nem rendelkezett hírekkel. Monty lelkes „Na? Na?" kérdése csupán annyi információt eredményezett, hogy barátja még csak nem is látta Gertrude-ot, amióta hajóra szálltak.

- Mindenütt kerestem - mondta Reggie, hogy eloszlasson minden gyanút, miszerint el akarná lazsálni a jószolgálati megbízatást -, de úgy látszik, valami titkos rejtekhelyre áshatta be magát.

Csend lett. Majd, amikor Monty éppen fölvetette volna, hogy ha Reggie nélkülözni tudja az ágyat, akkor ő szívesen igénybe venné, figyelmét a padlón álló idegen bőrönd vonta magára

- Ez mi? - érdeklődött meglepetten. Reggie felült.

Viselkedésében enyhe bizonytalanság nyilvánult meg.

- Á, az? - mondta. - Kíváncsi voltam, mikor veszed már észre. Az az enyém.
- A tiéd?
- Igen, Monty - felelte Reggie különös nyomatékkal -, emlékszel, mit mondtál a vonaton?
- Gertrude-ról?
- Nem Gertrude-ról. Hanem rólam és rólad. Hogy mindig is milyen jó cimborák voltunk, úgyhogy ha adódik valaha olyan alkalom, amikor egyikünk segítségére siethet a másiknak, nem fog habozni. Talán emlékszel, azt mondtad, hogy ha tehetnél valamit az érdekemben, ugranál a lehetőségre.
- Persze.
- Mint a leopárd, ha jól idézem.
- Abszolúte.
- Akkor jó - szólt Reggie. - Hát akkor itt a lehetőség. Most teheted meg, amit ígértél. Kabint cseréltem veled.

Monty csak bámult. Értelmét némiképp elfelhőzte a hosszú kutatómunka.

- Kabint cseréltél?
- Igen. A cuccaidat már át is vitettem az enyémbe.
- De mi a csodáért?
- Meg kellett lennie, öregem. A lényeg, hogy rendkívül kínos helyzet állt elő.

Reggie kényelembe helyezte magát a párnák között, Monty pedig kibújt a cipőjéből. Az így szerzett megkönnyebbülés nagylelkű hangulatba ringatta. Szabadságukat visszanyert lábujjait billegetve azzal érvelt magában, hogy Reggie nyilván nem tett volna ilyet kellő ok nélkül. Már csak arra volt szükség, hogy fölfejtse ezt a kellő okot.

- Hogy érted, hogy kínos helyzet állt elő?
- El fogom mondani. De előbb azt javaslom, ejtőzzünk kicsit. Van nálad egy bűzrúd?
- Parancsolj.
- Gyufa?
- Parancsolj.

- Kösz - mondta Reggie. - Nos - folytatta füstöt eregetve -, a helyzet a következő. Ismered Ambrose-t?
- Ambrose-t, a bátyádat?
- Ambrose-t, a bátyámat.
- Hát, őt elég jól. Együtt jártunk Oxfordba, és mostanában is elég gyakran összefutunk...
- Tudtad, hogy ő is itt van a hajón?
- Ambrose? De hiszen ő az Admiralitásnál dolgozik.
- Nem. Már nem. Épp erről van szó. Már a vonaton el akartam mesélni, de nem hagytad. Ahogy mondod: ebben a percben Ambrose-nak az Admiralitáson kellene tartózkodnia, és hárompéldányos igazoló jelentéseket fogalmaznia, vagy táncolni dudaszóra, vagy mit tudom én, amit az Admiralitáson csinálni szoktak, ezzel szemben a valóság az, hogy hajszálcsíkos flanelöltönyben és tengerészsapkában itt flangál ennek az óceánjárónak a fedélzetén. Lelépett az Admiralitástól, és Hollywoodba tart, hogy forgatókönyveket írjon.
- Nem mondhatod komolyan.
- Sőt mi több - és ez teszi leginkább próbára a szavahihetőségembe vetett bizalmadat - ötéves szerződéssel, heti ezerötszáz dollárért.
- Micsoda?
- Gondoltam, hogy meglepődsz. Bizony, ennyit fizet neki ez az Ivor Llewellyn nevű pofa: ezerötszáz dollárt hetenként. Olvastál valaha valamit Ambrose-tól?
- Nem én.
- Hát totális unalom. Elejétől végig sehol egy hulla, se egy titokzatos kínai. És ez a Llewellyn heti ezerötszázat fizet érte! Komolyan mondom, Monty, ez... Mi is az a szó?
- Kihüvelyezhetetlen?
- Ez az. Ez teljességgel kihüvelyezhetetlen.

Ha valaki olyan állapotban van, amilyenben Reggie Tennyson, miután már legyengítette szervezetét, azt mondván: „hárompéldányos igazoló jelentések", nem ejtheti ki büntetlenül a „teljességgel kihüvelyezhetetlen" szavakat. A természet behajtja rajta a vámot. Reggie arcát éles fájdalom torzította el, tenyerét halántékára szorítva feküdt, és igyekezett összeszedni magát.

- De mi köze, akarod kérdezni - folytatta, miután a fejgörcs csillapult -, Ambrose jelenlétének ahhoz, hogy kabint akartam cserélni? Megmondom. Emlékszem, hogy a vonaton, amikor az eljegyzésedről meséltél, meg arról, hogy miért kellett titokban tartani, egy feltűnően találó kifejezést használtál. Azt mondtad... hogy is volt? Aha, igen. Azt mondtad: rejtett erők munkáltak a háttérben. Nem ezt a kifejezést használtad?

- Úgy van - felelte Monty, aki maga is jónak tartotta a fordulatot. - Igen. Rejtett erők munkáltak.

- No hát, itt is rejtett erők munkálnak. Mint mondottam, rendkívül kínos helyzet állt elő. Meséltem neked valaha egy Lotus Blossom nevű lányról?

- A filmsztárról?

- A filmsztárról.

- A vásznon már láttam, természetesen, de nem emlékszem, hogy valaha is beszéltél volna róla.

- Fura - tűnődött Reggie. - Úgy látszik, a zárkózott, szűkszavú típusba tartozom. Ugyanis valaha nagyon is közel álltunk egymáshoz. Előtted nem titkolom: még feleségül is kértem.

- Tényleg?

- Igen. Egyszer késő este, amikor együtt vacsoráztunk a Haragos Sajtban. Én még nem láttam nőt akkorát nevetni. Percekkel azelőtt egy jégkockát nyomott a galléromba hátul. Ezt csak azért mesélem - magyarázta Reggie -, hogy megértsd, rém jóban voltunk. Mindenhova együtt mentünk. Akkor volt ez, amikor tavaly Londonban járt, egy angol filmvállalatnál forgatott. Szóval, erről szól az első tekercs. Lottie meg én nagyon jóban voltunk.

- Igen, ezt értem.

- Helyes. Most jön a második tekercs. Az előbb fenn voltam a fedélzeten, és valaki hirtelen jól hátba vágott, amivel egy pillanat alatt a sír szélére juttatott. Amikor a szememre telepedett köd és sötétség és a kavargó szikrák eloszlottak, azt kellett látnom, hogy a bátyám, Ambrose áll előttem. Beszédbe elegyedtünk, természetesen gratuláltam neki ehhez a hollywoodi ügyhöz, és akkor, merő szívjóságból, felajánlottam, hogy ajánlólevelet írok neki Lottie Blossomhoz. Tudom, hogy ő mindenkit

ismer Hollywoodban, meghívathatja az összes estélyre, meg ilyenek. Ez illik egy öcshöz, nem?

- De. Nagyon is.

- Szerintem is, pláne ha hozzávesszük, hogy kis híján átküldte a hátgerincemet a mellényemen. Csakhogy ez világméretű baklövés volt, öregem, és mindjárt meg is mondom, hogy miért. Ahogy felajánlottam a dolgot, széles vigyor terült el az arcán, én meg azt hittem, hogy ez afféle hitetlenkedő, elfogadom hogy nem is találkoztál azzal a lánnyal vagy ha mégis akkor is csak egy nagy társaságban és már a nevedre sem emlékszik vigyor. Tudod, ahogy olyankor vigyorognak a képedbe, ha azzal hencegsz, hogy személyesen ismersz valami hírességet. Mire én beleerősítettem, és ecsetelni kezdtem, milyen jóban voltunk, Lottie meg én. Most, hogy visszatekintek, belátom: kicsit úgy festetten le a kapcsolatunkat, mintha Antonius és Kleopátra viszonyára" beszéltem volna. Emlékszem, olyanokat mondtam, hogy „A drága kis Lottie! Hogy az milyen édes! Milyen aranyos! Muszáj meg ismerned a kis Lottie-t! Biztos, hogy az én testvéremért hajlandó mindent megtenni. Hiszen annyi mindent műveltünk mi együtt!' Tudod, miket mond néha az ember.

- Tudom.

- Öregem - folytatta Reggie -, Lottie Ambrose menyasszonya.

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Amikor azt mondtam, muszáj megismernie Lottie-t, azt felelte, hogy már ismeri: két hónappal ezelőtt találkoztak Biarritzban, merthogy Ambrose is odautazott, amikor az Admiralitásról eltuszkolták az évi rendes szabadságára. Mire nagyot néztem, és megkérdeztem: „No, és hogy tetszett?", mire azt felelte, hogy Lottie nagyon tetszett neki, meg is kérte a kezét, egyébként pedig hogy értettem azt, hogy „annyi mindent műveltünk mi együtt"? Halál kínos, lásd be.

- Halál.

- És a dolog kínossága nem csillapodott később sem - mondta Reggie. - Sőt egyre kínosabb lett. „Lottie Cherbourg-ban felszáll a hajóra" - mondja Ambrose. „Az jó lesz" - felelem kissé megrogyva, de még tartom magam. „Kinek lesz jó?" - mondja ő. „Hát neked" - felelem én. „Úgy van - mondja ő. - És mit értettél azon, hogy annyi mindent műveltetek együtt?" „Tud már erről a hollywoodi munkádról?" - kérdezem. „Tud" - feleli.

„Lefogadom, hogy örül neki" - mondom. „Nem vitás - mondja erre -, de még nem magyaráztad meg, mit jelent az, hogy annyi mindent műveltetek együtt." „Á, semmit - mondom -, csak elég jó cimborák voltunk akkoriban." „Ó! - mondja erre ő. - Á!" És most itt tart a dolog. Érted a helyzetet? Vetted az általános irányt? A pasi ádáz hangulatban van. Gyanakszik. Rosszat sejt. És Lottie Cherbourg-ban felszáll a hajóra.

- Most vagyunk Cherbourg-ban.

- Hát ez az. Szerintem már fel is szállt. És most jutunk el a dolog leglényegéhez, öregem. Tudod, mi van?

- Mi?

- Megnéztem az utaslistát, és hát akasszanak fel, ha nem az áll rajta, hogy Lottie kabinja pont szomszédos az enyémmel! Mármost tudod, hogy Ambrose milyen. Már most is be volt indulva, eddig ért benne a gyanakvás, vajon mire lenne képes, ha rájönne erre?

- Aha!

- Pontosan erről van szó! Aha bizony! Úgyhogy csak egy dolgot tehettem. Kabint cseréltem veled. Vetted? Érted már?

- Igen.

- És nem bánod?

- Dehogy bánom.

- Tudtam! - mondta Reggie szenvedélyesen. - Tudtam, hogy számíthatok rád. Ember vagy, ameddig a szem ellát. Nem tudom, te milyennek találod Ambrose-t, Monty, de én gyerekkorunk óta nehezen boldogulok vele. Amikor kissrácok voltunk, megvolt az a szokása, hogy ha felbosszantotta valami, villámgyorsan kilőtt a lábával, és mindig sikerült telibe találnia a nadrágom ülőkéjét; mármost ahogy rám nézett, amikor az előbb elváltunk... hát nem hinném, hogy az eltelt évek fikarcnyit is lágyítottak volna rajta. A kabincsere ügyében tanúsított nagylelkűséged révén talán csúnya zúzódásoktól menekülök meg. És ne hidd ám, hogy ezt elfelejtem neked. Számíthatsz rá, hogy minden erőm megfeszítésével igyekszem majd észhez téríteni azt a lüke Gertrude-ot. Számíthatsz rá, hogy szívemen fogom viselni az érdekeidet. Ez ügyben egy lépést se tégy, amíg hírt nem kapsz felőlem.

- Arra gondoltam, hogy átmegyek a könyvtárba, és levelet írok neki.

Reggie meghányta-vetette magában a kérdést.

- Jó. Az nem árthat. De könyörögni ne könyörögj.
- Nem akartam könyörögni - méltatlankodott Monty. - Ha tudni akarod, éppenséggel nagyon is száraz és keserű levelet akartam írni.
- Például?
- Hát, mindjárt a megszólítás az lesz, hogy „Gertrude". Ne „Kedves Gertrude" vagy „Drága Gertrude". Simán csak „Gertrude".
- Jó - helyeselt Reggie. - Ezen majd elgondolkodik egy kicsit.
- „Gertrude - akartam írni -, a viselkedésed kihüvelyezhetlen."
- Ez így remek lesz - mondta Reggie szívélyesen. - Eredj, csapj bele. Én a magam részéről körülnézek a fedélzeten. Amik legutóbb fenn jártam, és Ambrose még nem szakította be a lap kamat, úgy tűnt, hogy a tengeri levegő jót tesz a fejfájásomnak- A szemgolyóimba fúródott, fehéren izzó dugóhúzók mintha hűltek volna egy kicsit.

5. FEJEZET

MIALATT MONTY BODKIN a könyvtár felé tartott, eltökélve abbeli elhatározásában, hogy oly levelet ír Gertrude Butterwicknek, amelytől annak arcát szégyenpír futja be, amelytől szemébe a megbánás könnye gyűl, s amely úgy általában is megmondja, mi a helyzet, ezenközben Mr. Ivor Llewellyn a sétafedélzet korlátjának támaszkodva figyelte a segédhajót, amelyen sógornője, Mabel közeledett.

Az újságírók közül, akik a Waterloo pályaudvaron meghallgatták a Varázsos Vászon lehetőségeiről vallott nézeteit, senki sem sejtette, hogy egy gyötrött lélekkel folytat interjút, de mégis ez volt a fájdalmas igazság. Mr. Llewellyn nem volt derűs és vidám, ezért a nyilvánosság súlyos félrevezetése lenne, ha megpróbálnánk elhitetni, hogy az volt. Még amikor a Vászon ragyogó jövőjét ecsetelte, akkor is arra gondolt, mennyire más ez, mint az ő saját jövője.

Több éjszakán át hánykolódott immár álmatlanul, rettegve attól, ami reá vár. Néha megpróbálta életre csiholni a remény szikráját, hogy hátha Grayce átgondolja a dolgot, eszére tér, és eláll törvényszegő tervétől. Aztán arra gondolt, hogy ha Grayce észhez térne, az most fordulna elő vele életében először, és ettől visszazuhant a legmélyebb mélységekbe. Az

ékszercsempészeket mindig lendületes, jóvágású férfiaknak ábrázolják. Ivor Llewellyn kivételt képezett a szabály alól.

Megérkezett a segédhajó. Utasai átszálltak. Mr. Llewellyn leválasztotta Mabel Spence-t a derékhadtól, és félrevonta a fedélzet egy rejtett zugába. Mabel azzal a higgadt, derűs szánakozással méregette sógora izgatottságát, amelyet Mr. Llewellyn oly gyakran váltott ki belőle. .

- Ne zűrözz már, Ikey!
- Zűrözök...!
- Szerintem attól vagy úgy begyulladva, hogy...
- Csss! - sziszegett Mr. Llewellyn, mint egy színpadi gengszter Mabel Spence ingerülten kapta fel a fejét.
- Jaj, hagyd már ezt a haldoklókacsa-imitációt! - mondta mert benne a sziszegő és reszkető sógor ezt a képzetet keltette, nem a gengszterét. - Minden rendben van.
- Minden rendben van? - A filmcézár hangjában különös, vad reménykedés csendült. - Hát nem hoztad el?
- Dehogynem hoztam el.
- Csak Grayce már nem akarja, hogy én...?
- Dehogynem akarja.
- Akkor meg - firtatta Mr. Llewellyn megbocsátható hevülettel -, hogyhogy minden rendben van?
- Csak azt akartam mondani, hogy könnyű és egyszerű lesz az egész. Én nem aggódnék.
- Te aztán nem, persze - mondta Mr. Llewellyn.

Levette kalapját, és egy zsebkendővel megtörölte homlokát.

- George...
- Igen, tudom - nyögte Mr. Llewellyn. - Tudom.

Abban a halvány reményben, hogy esetleg ezen a George-vonalon lehet valami pozitív, ami eddig elkerülte a figyelmét, újra; végigfuttatta elméjében az egészet. Semmi megnyugtatót nem talált.

- Figyelj! - mondta. Hangjában a reménykedést könyörgő, szívszakasztó tónus váltotta fel. Ugyanezt használta olyankor is, amikor a stúdió vezetőit igyekezett a költségek lefaragására rábírni a gazdasági válság miatt. - Figyelj már. Grayce teljesen el van szánva erre a dologra?
- Úgy tűnik.

- És gondolod, hogy csalódott lesz, ha én... - Elhallgatott. A falnak is füle van. - Ha én nem? - kerekítette le a mondatot.

Mabel elgondolkodott. Beszédben is szerette pontosan megválogatni a szavakat. A *mot juste-re* törekedett. Az adott esetben a „csalódott" nem tűnt számára megfelelő jelzőnek.

- Csalódott? - ízlelgette. - Hát, tudod, hogy Grayce milyen. Ha azt akarja, hogy valami el legyen intézve, akkor azt akarja. Ha kihátrálsz ebből, akkor... Nos, ha már megkérdeztél, szerintem beadja a válókeresetet, lelki brutalitásra hivatkozva.

Mr. Llewellyn összerázkódott. A „válás" szó állandóan ott lebegett a tudatában mint valami rémkép. Fiatal, szép feleségéhez a házasságuk kezdete óta úgy ragaszkodott, mint aki az ujjai hegyével kapaszkodik egy szakadék szélén.

- De figyelj már...

- Mi értelme, hogy figyeljek? Én nem vagyok Grayce. Ha kíváncsi vagy, ő mit gondol erről, olvasd el a levelet, amit küldött. Itt van a táskámban. Tessék. Még akkor írta, amikor visszatértem Párizsba, és beszámoltam arról, amit mondtál. Hogy nem vagy hajlandó foglalkozni a kérésével. Azt felelte: „Á, tehát nem hajlandó. Nocsak." Ismered, milyen az, amikor Grayce hátrahúzza a felső ajkát, hogy kilátszik a fogsora, és visszafojtja a hangját, majdnem a suttogásig...

- Hagyd abba! - rimánkodott Mr. Llewellyn. - Igen, ismerem.

- Hát ilyen volt akkor is, amikor leült, hogy megírja ezt a levelet. Azt mondta, nagyon egyszerű szavakkal leírja az egész tervet, nehogy véletlenül az legyen, hogy nem érted meg a kalap-trükk lényegét, a maradék tintát pedig arra használja fel, hogy ecsetelje, mi lesz akkor, ha nem vagy hajlandó. Itt van az egész leírva. Olvasd el.

Mr. Llewellyn elvette a testes borítékot, és felbontotta. Miközben a könyvtár ablakából kiszűrődő fénynél elolvasta, alsó állkapcsa lassan elfordult sarkain, olyannyira, hogy mire a levél végére ért, a fölső tokája egészen belenyomódott az alatta lévőbe. Nyilvánvaló volt, hogy nem enyhítették meg lágyabb gondolatok a felesége közléseinek hangvételét. Pontosan úgy írta meg a levelet, ahogy előre jelezte.

- Igen - motyogta végül Mr. Llewellyn.

Apró darabkákra tépte a levelet, és a tengerbe szórta.

- Igen. - ismételte. - Mgen.
- Azt hiszem - tette hozzá -, most megyek, és átgondolom ezt.
- Helyes. Gondold át jól.
- Az lesz - jelentette ki Mr. Llewellyn.

Gondterhelten lépett be a könyvtárba. A helyiség üres volt, csak az egyik sarokban ült egy fiatalember lehajtott fejjel, tekintetét egy levélpapírra szegezve. Mr. Llewellyn örült a viszonylagos magánynak. Leült, szájába szivart illesztett, és elmerült töprengéseiben.

Grayce-nek az a szokása...

Felhúzza a felső ajkát, hogy kilátszik a fogsora...

Igen, hányszor, de hányszor látta már, és mindannyiszor, ha ezt látta, ugyanaz a kellemetlen érzés vett erőt rajta, mintha zuhanna - ezt érezte most, ebben a pillanatban is.

Megteheti, hogy fittyet hány arra az arckifejezésre?

A fenébe!

De hát a másik lehetőség?

Megint csak: a fenébe!

Az a baj, hogy a figyelmét másfajta, sürgősebb ügyek kötötték le állandóan, így rendkívül keveset tudott a csempészszakmához kötődő nehézségekről és büntetési tételekről.

Ebben a pillanatban belépett az ellátmányi tiszt, és át akart sietni a helyiségen. Pont ilyen beosztású valakire volt szüksége Mr. Llewellynnek.

- Halló! - mondta. - Van egy perce?

Az ellátmányi tiszteknek a tengeri út kezdetén sohasincs egy percük, de a kedves utas nem átlagos fontosságú személyiség volt, így a tiszt megállt.

- Segíthetek valamiben, Mr. Llewellyn?
- Csak néhány szót váltanék, ha nem túl elfoglalt.
- Hogyne, természetesen. Remélem, nincs semmi baj.

Mr. Llewellyn örömtelen kacajt hallatott. Mintha a vérpadon álló embernek tették volna fel ugyanezt a kérdést.

- Nem, nem. Csak ki szeretném kérni a tanácsát egy bizonyos ügyben. Úgy becslem, maga az, aki a legjobban érthet ehhez. Csempészésről van szó, a vámhivatal megkerüléséről. Nehogy félreértse, nem én akarok

ilyesmit elkövetni, dehogyis. Ugyan, kérem! Hülye lennék ilyesmivel próbálkozni, hahaha!

- Hahaha! - visszhangozta a tiszt kötelességtudóan, mert a londoni iroda külön felhívta a figyelmét, hogy kövessen el mindent, amivel az utazást kellemesebbé teheti.

- Nem, egyszerűen csak eszembe jutott, ahogy itt mindenfélén gondolkodtam, hogy talán egész jó filmet lehetne csinálni erről a csempészszakmáról, és szeretném, ha a részletek pontosak lennének. Figyeljen. Mit kaphat az, akit rajtacsípnek, hogy át akar csempészni valamit a New York-i vámon?

A tiszt kuncogott.

- Erre a kérdésre, Mr. Llewellyn, egy szóban meg tudom adni a választ. Sokat.

- Sokat?

- Sokat - felelte a tiszt, és ismét kuncogott. Kuncogása mély volt és öblös, kissé emlékeztetett a palackból a pohárba öntött whisky hangjára. Ezt a hangot Mr. Llewellyn általában kedvelte, de most kimondhatatlan rettenettel töltötte el.

Csend lett.

- Mégis, mit? - kérdezte Mr. Llewellyn nagy sokára, erőtlen hangon.

Az ellátmányi tiszt érdeklődése feltámadt. Olyan ember volt ő, aki hitt a tudatlanság felszámolásában. Már el is felejtette, hogy dolga van.

- Hát - mondta -, tegyük föl, hogy amikor ezt a filmbeli fickót elkapják, valami komolyabb holmit akar átcsempészni, mondjuk, egy igazgyöngy nyakéket... Parancsol?

- Nem szóltam - motyogta Mr. Llewellyn.

- Azt hittem, mondott valamit.

- Nem.

- Vagy úgy. Hol is tartottam? Aha, igen. Tegyük fel, hogy ez a fickó egy igazgyöngy nyakéket akar átcsempészni a New York-i vámon, és tetten érik. Elég kínos helyzetben találja magát. A csempészt természetesen börtönbe is csukhatják, de a hatóságok esetleg beérik azzal, hogy elkobozzák a bűntett tárgyát, és magas ösz-szegű bírságot szabnak ki, ami elérheti a tárgy teljes értékét is. Szerintem, ha szabad javasolnom valamit a történet érdekében, az lenne a legjobb, ha a bíróság elkobozná a tárgyat,

kiszabná a teljes értékű büntetést, és a fickó utána még börtönbe is kerülne. Mr. Llewellyn nagy nehezen nyelt egyet.

- Azt szeretném, ha életszerű lenne.

- Ó, az nagyon is életszerű - biztatta a tiszt derűsen. - Gyakran így történik. Mondhatni: gyakrabban, mint nem. Én azért javaslom, mert úgy lehetne a filmben néhány börtönjelenet is.

- Nem szeretem a börtönjeleneteket - mondta Mr. Llewellyn.

- Pedig az nagyon hatásos - érvelt a tiszt.

- Nem érdekel - jelentette ki Mr. Llewellyn. - Akkor sem szeretem.

Az ellátmányi tiszt ettől átmenetileg kissé alábbhagyott, de csakhamar újra feltámadt benne a lelkesedés. Mindig is nagyon érdekelte a mozi, és tudta, hogy Llewellyn pozíciójában az ember alaposan körüljárja a témát, mielőtt eldönti, melyik szemszögből közelítse meg. Az is lehet, gondolta, hogy Mr. Llewellyn a maga egyéni stílusérzékével nem is drámának képzeli a dolgot, hanem inkább komédiának. Erre vette hát az irányt.

- Talán önt inkább a dolog mulatságos oldala érdekli? Lehet, hogy jobb is így. Hiszen nevetni mindenki szeret, nincs igazam?

- Nos - folytatta a tiszt jellegzetes, öblös kuncogásával, ahogy lelki szemei előtt megjelentek a jelenetek -, nyilván rengeteg komikus elemet lehet belevinni abba a jelenetbe, amikor megmotozzák a fickót. Különösen akkor, ha kövér az illető. Szerződtessen egy jó kövér színészt, minél kövérebb, annál jobb, és én garantálom: a southamptoni Bizsu moziban akkora lesz a neve-' tés, hogy még Portsmouthba is elhallatszik.

A southamptoni Bizsu mozi közönségének alpári ízlésében Mr. Ivor Llewellyn láthatólag nem osztozott. Arca hideg maradt és merev. Azt mondta: nem érti, mi lenne abban mulatságos.

- Nem érti?

- Semmi humort nem látok benne.

- Hogyhogy? Még abban sem, amikor levetkőztetik a kövért, és hánytatót adnak be neki?

- Hánytatót? - Mr. Llewellyn eszelős rémülettel kapta fel fejét. - Miért?

- Hogy kiderítsék, nem rejteget-e még valamit.

- Ilyet csak nem tesznek!

- Dehogynem. Rutinszerűen, mondhatni.

Mr. Llewellyn falfehér arccal nézett rá. Sok forgatókönyvírót utált már életében, de egyiket sem annyira, mint most ezt az ellátmányi tisztet. Ez az ember gátlástalanul élvezte a viszolyogtató részleteket, amitől Mr. Llewellynt a rosszullét kerülgette.

- Ezt nem is tudtam.

- Hát pedig.

- Ez felháborító! - mondta Mr. Llewellyn. - Ilyesmi előfordulhat egy civilizált országban!

- Hát, ezért nem kell csempészésre vetemedni - érvelt a tiszt az erény oldalán. - Különben is, az emberek tudhatnák, hogy reménytelen, hiába próbálkoznak, nem gondolja?

- Reménytelen.

- Úgy bizony. Nagyon hatékony kémhálózat működik.

Mr. Llewellyn megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Éppen kérdezni akartam. Hogy működnek ezek a vámhatósági kémek?

- Á, azok ott vannak mindenhol. Ott grasszálnak Londonban, Párizsban, szerte Európában...

- Például Cannes-ban is?

- Cannes-ban a leginkább, mondjuk, London és Párizs után. Tudja, mostanában sok amerikai a déli útvonalon utazik haza, valamelyik olasz hajóval. Arrafelé többet süt a nap, és egyébként is, új dolgokat látnak közben. Merem állítani, hogy Cannes-ban minden nagyobb szállodában megtalálható a vámhivatal ügynöke. Tudom, hogy van egy a Giganticban, egy másik a Magnifique-ban...

- A Magnifique-ban!

- Úgy hívják az egyik nagy szállodát Cannes-ban - magyarázta a tiszt. - Nem vitás, hogy a többiekben is ül valaki. Az Egyesült Államok vámhivatalának megéri, hogy ott tartsa őket, mert előbb-utóbb behozzák azt, amibe kerülnek. Tudja, külföldi szállodákban az emberek vigyázatlanul beszélgetnek, kihallgatják őket. Nem is gondolnak rá, hogy bármi gyanús abban a jól öltözött fiatalemberben, aki a bárban leült melléjük, amikor megbeszélték, hogy fogják átjuttatni a cuccot, és amikor a hajón újra találkoznak az illetővel, eszükbe sem jut, hogy oka van az

ottlétének. Pedig oka van, de erre csak akkor jönnek rá, amikor kikötnek New Yorkban.

Mr. Llewellyn megköszörülte a torkát.

- Maga... maga látta már? Azt az ügynököt a Magnifique-ból?

- Én nem. De egy barátom ismeri. Magas, jól öltözött, jóképű, jó modorú fiatalember, mondja a barátom - olyan fajta, akire utoljára gyanakodna az ember... Szent isten! - mondta az ellátmányi tiszt, és az órájára nézett. - Már ennyi az idő? Rohannom kell. Nos, remélem, hogy tudtam segíteni, Mr. Llewellyn. Én a maga helyében okvetlenül szerepeltetnék abban a filmben egy vámhatósági kémet. Nagyon látványos foglalkozás, mindig is ez volt a véleményem. De ugye most már megbocsát? Ezer dolgot kell még elintéznem. Mindig így van, amíg ki nem futunk Cherbourg-ból.

Mr. Llewellyn örömmel hagyta elmenni. Semmi öröme nem fakadt ebből a beszélgetésből. Tépelődésbe süppedt, fogai a köztük felejtett, meggyújtatlan szivart morzsolták. Tépelődése az idők végezetéig is eltarthatott volna, ha valami félbe nem szakítja.

Egy hang szólalt meg a háta mögött.

- Izé - mondta a hang -, elnézést, de nem tudja véletlenül, hogy írják azt, hogy kihüvelyezhetetlen?

Mr. Llewellyn a testalkata miatt képtelen volt bármilyen provokációra villámgyorsan hátrafordulni, de a villámgyorshoz oly közeli hátrafordulást mutatott be, amilyenre képes az olyan ember, akinek a dereka utoljára 1912-ben volt megfigyelhető. Megfordulván elhaló, egérszerű nyikkanást hallatott, és csak ült eltátott szájjal.

A cannes-i Hotel Magnifique teraszán látott, baljós idegen állt előtte.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Gertrude Butterwick lépett be rajta.

6. FEJEZET

GERTRUDE BUTTERWICK az utazás első óráit egy kabinban, kalapok próbálgatásával töltötte, Miss Passenger, az angol női gyeplabdaválogatott kapitánya társaságában. Ez volt az oka, hogy Monty-nak, hiába minden szándék, nem sikerült megtalálnia a lányt. Miközben ő fel és alá lebegett a

sétafedélzeten, a csónakfedélzeten, a szalonban, a dohányzóban, a könyvtárban, az edzőteremben és gyakorlatilag minden más helyen, kivéve a gépházat és a parancsnoki hidat, azalatt Gertrude a B fedélzeten, Miss Passenger kabinjában tartózkodott, és, mint mondottuk, kalapokat próbálgatott.

Miss Passenger igencsak bővelkedett kalapokban, mert elhatározta, az Észak-amerikai Egyesült Államokban tett első látogatása alkalmából mutat valamit a bennszülötteknek. Voltak a birtokában kék kalapok, rózsaszín kalapok, drapp kalapok, zöld kalapok, szalmakalapok, kötött kalapok meg filckalapok, és Gertrude minden egyes darabot sorban felpróbált. Úgy ítélte, ez az elfoglaltság enyhíti a szívét szaggató, tompa fájdalmat.

Mert - bár ezt kevesen sejtették volna azok közül, akik látták őt a Waterloo pályaudvaron - a leány szívét fájdalom szaggatta. Büszkesége lehetetlenné tette, hogy a történtek után valaha is újból fontolóra vegye a Montyval kötendő házasság gondolatát, de ez nem jelenti azt, hogy egykori vőlegényére esetleg nem vad, kínzó fájdalommal gondolt. Reggie Tennyson erős tévedésben volt, amikor azt feltételezte, hogy-a volt jegyes elveszítette varázsát. Monty Bodkin végzetes vonzereje változatlanul hatott.

Gertrude-nak majdnem sikerült leráznia magáról ezt a hatást, ám ekkor kifogyott a kalapkészlet. Miss Passenger rendelkezett harisnyákkal is, de a harisnya, az mégsem ugyanaz. Gertrude elköszönt, és fölment a fedélzetre. Ott pedig a könyvtár közelébe tévedvén eszébe jutott, hogy talán kikérhetne egy könyvet. Érezte, hogy álmatlan éjszaka előtt áll.

Amikor belépett, a helyzet a következőképpen festett: Mr. Llewellyn és Monty elvált egymástól. A filmcézár a fotelben kuporgott, Monty pedig visszatért a sarokba, ahonnan előjött.

Ha valaki olyan lelkiállapotban van, mint ő, hamar elbátortalanodik. Monty kísérlete, hogy Mr. Llewellynt együttműködésre bírja a „kihüvelyezhetetlen" szó helyesírásának tárgykörében, tökéletes kudarcba torkollott, s ő emiatt átmenetileg lemondott a levélírásról. Amikor Gertrude belépett, Monty éppen maga elé meredt, és a tollszárat rágta.

Gertrude nem vette észre, hogy ott van. Az Atlantic könyvtárhelyiségét ízléses cserepes pálmák díszítik, s ezek egyike éppen takarta a látószöget. A lány odament a könyvszekrényekhez, észlelte, hogy zárva vannak, megállapította, hogy a könyvtáros nincs a helyén, majd megkerülte a helyiség közepén álló kerek asztalt, és fölvett egy képes újságot.

Monty ekkor pillantotta meg, aminek az lett a következménye, hogy Gertrude alig telepedett le egy fotelbe az ablak mellett, alig nyitotta ki az újságot, szenvedélyes zihálást hallott a feje fölött, s amikor felnézett, sápadt, merev arc nézett vissza rá. A megrendüléstől csuklani kezdett. Az újság a padlóra hullott. A lánynak fogalma sem volt arról, hogy Monty nem Londonban van. Egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy azért bukkant fel a Waterloo pályaudvaron, mert ő is a southamptoni vonatra akar felszállni.

- Á! - szólalt meg Monty.

Gertrude Butterwicket két dolog akadályozta meg abban, hogy talpra ugorjon és kirohanjon. Az egyik, hogy a fotelt, amelyben helyet foglalt, nagyon mélyre építették, így a belőle való kikászálódáshoz bizonyos svédtorna-gyakorlatokat kellett volna végrehajtani, ami nem illett a pillanat ünnepélyességéhez. A másik: Monty, miután azt mondta, hogy „Á!", komor és vádló tekintettel meredt rá, mint Arthur király Guinevere királynéra, és ettől az arcátlanságtól Gertrude úgy elképedt, hogy mozdulni sem tudott. Hogy ez a fráter az egyik kezével azt tegye, amit tett, miközben a másikkal idejön és vádló pillantással merészeli keresztüldöfni - ettől felforrt a lány büszke vére.

- Na, végre! - szólt Monty.

- Menj innen! - felelte Gertrude.

- Addig nem - jelentette ki Monty csöndes ünnepélyességgel -, amíg nem beszéltünk.

- Nem akarok beszélni veled.

Monty fölnevetett: mintha a kréta csikordult volna meg a táblán.

- Ne aggódj, úgyis én akartam elmondani, amit el kell mondani - szögezte le; nagy valószínűséggel Arthur is ugyanígy kezdhette Guinevere számonkérését. A sérelmein való hosszas borongás és a még mindig fájós láb együttese teljesen átalakította volt Monty Bodkint: gyökeresen különbözött attól az alázatosan esedező szerencsétlentől, aki a Waterloo

pályaudvaron fél lábon állt a lány előtt. Ez az ember itt hideg volt, gülüszemű, és nem ismert irgalmat.

- Gertrude - mondta -, a viselkedésed kihüvelyezhetetlen.

Gertrude levegő után kapkodott. Szeme az elképedés és felháborodás tüzétől lángolt. Felhorgadt benne az Örök Nő, hogy visszaverje ezt a minősíthetetlen vádat.

- Nem is!
- De igen!
- De nem!
- De igen. Teljesen kihüvelyezhetetlen. Sorra veszem a tényeket.
- Semmi olyat...
- Sorra - emelte fel kezét Monty - veszem a tényeket.
- Semmi olyat nem...
- Azt a hét meg a nyolc! - csattant fel Monty élesen. - Megengednéd végre, hogy sorra vegyem a tényeket? Hogy a nyavalyába vegyem sorra a tényeket, ha folyton közbeszólsz?

A legkeményebb fából faragott leány is hajlamos meghátrálni, ha valódi ősemberrel találja szemben magát. így tett Gertrude Butterwick is. Kapcsolatuk hónapjai alatt Montague Bodkin egyszer sem beszélt így vele. Nem is tudta róla, hogy egyáltalán képes így beszélni. Attól pedig, amit mondott - és ahogy mondta -, a lánynak úgy elállt a szava, mint bármely Ivor Llewellynnek, ha a „hexensussz" szó helyesírását kérdezik. Gertrude úgy érezte, mintha egy nyuszi harapott volna a bokájába.

Monty remek előadást produkált. Szemében nem csillogott a szerelem lángja, hogy enyhítse a szemrehányást. Csak az a kemény, vádló csillogás volt megfigyelhető benne.

- A tények - mondta - a következők. Megismerkedtünk. Tetszettünk egymásnak. Azon a pikniken lecsaptam rólad a darazsat, és két hét múlva érthető szavakkal a tudomásomra hoztad hogy szeretsz. Eddig rendben van. Ennek értelmében készültem fel, hogy alávessem magam a kikötéseknek, amelyeket apád, az az eszelős támasztott az egybekelésünk elé. Kemény feltételek voltak, de rezzenéstelenül álltam elébük. Az az ótestamentumi figura, Jákob, vagy valami ilyesmi a neve - elbújhatott volna mellettem. Kész voltam, sőt elszánt, hogy csontom verítékével nyerjelek el, mert szerettelek, és te is azt mondtad, hogy szeretsz. „Mielőtt

elveszi a lányomat - mondta az a szörnyeteg apád -, szerezzen magának állást, és tartsa meg egy évig." Úgyhogy állást vállaltam, a *Kis Lurkók* című óvodai és családi nevelési orgánum segédszerkesztője lettem.

Elhallgatott, hogy levegőt vegyen, de szeme csillogása fogva tartotta a lányt, Gertrude nem is próbált megszólalni. Az iskolai tornatanárnő volt rá pontosan ilyen hipnotikus hatással - az, akitől megtanult gyeplabdázni.

Tüdejét újratöltve Monty folytatta mondókáját.

- Tudod, mi következett ezután. A *Woggly bácsi levelei a csibékhez* című rovatban az egyik héten szerencsétlen hibát követtem el, olyan hangot ütöttem meg, amely nem nyerte el a főnököm, Lord Tilbury tetszését, ezért kirúgott. És mi történt ezután? Elcsüggedtem? Meghátráltam? Nem! Sokan elcsüggedtek volna egészen a meghátrálás széléig, de én aztán nem! A régi jákobi szellem fennen lobogott. Megpöktem a markomat, és titkári állást vállaltam Lord Emsworth mellett a blandingsi kastélyban.

Ahogy emlékezete felidézte mindazon viszontagságokat, amelyeken a blandingsi kastélyban való tartózkodás alatt keresztül kellett mennie, keserű kacaj tört fel Monty Bodkinból - ezúttal nem a táblakréta hangja, hanem inkább hiénaszerű, olyannyira, hogy a fotelben kornyadozó Ivor Llewellyn ugrott egyet, és a szemébe bökött a szivarral. Mr. Llewellyn számára volt valami tökéletesen antihumánus abban a kacajban. Olyan ember kacagása volt, aki, ha csempészésen kap valakit, szánalmat, könyörületet nem tanúsít.

- Többnapi szakadatlan idegfeszültség után Lord Emsworth végül kirúgott. De vajon feladtam ekkor? Bedobtam a törölközőt? Nem! Nem dobtam be a törölközőt! Behízelegtem magam annak a rémes kis Pilbeamnek a bizalmába, és állást szereztem a nyomozóirodájában. És az az állás a mai napig is az enyém.

Monty eddig nem mondta el Gertrude-nak, hogy ezer fontot fizetett Pilbeamnek azért, mert alkalmazásba vette, és most sem avatta be a részletekbe. A lányokat nem érdeklik a technikai apróságok. Beérik azzal, ha a főbb vonalakat ismerik.

- Az az állás - ismételte - a mai napig is az enyém, annak ellenére, hogy sok fáradalommal és vesződséggel jár. Nem állítom, hogy Pilbeam szakadatlanul munkára hajszol, de már legalább két alkalommal kaptam olyan megbízatást, amelynek hallatán nálamnál gyengébbek beadták volna

felmondásukat. Az egyik kapcsán két és fél órán keresztül egy vendéglő előtt kellett állnom az esőben. A másik az volt, amikor Wembleyben egy esküvői fogadásra küldtek őrizni a nászajándékokat. Aki nem csinálta, annak fogalma sincs, mennyire hülyének érzi magát az ember, aki nászajándékot őriz. De kitartottam. Azt mondtam magamban: azért csinálom, mert ez közelebb hozza Gertrude-ot.

Megint az a förtelmes kacagás vert visszhangot a helyiségben. Ezúttal kicsit kevésbé volt hiénás, több volt benne a meggyötört lélek gúnykacajából, de attól még az érzékeny lelkiismeretű ember számára ugyanolyan kellemetlenül hangzott, Mr. Llewellyn ismét úgy összerezzent tőle, mint a megriadt ló.

- A fészkes fenét hozott közelebb! Alig volt időm leülni Cannes-ban, hogy megkezdjem jól megérdemelt üdülésem amikor puff, bevágódott a szemem közé az a távirat, amiben leküldtél a pályáról! Igen - mondta Monty, és hangjában önsajnálat remegett -, testi és szellemi roncs voltam, megfáradva a sok-sok héten át tartó szüntelen robotban, és egyszer csak kiderült, hogy a nevezésemet visszadobták, úgyhogy egész idő alatt hiába strapáltam magam.

Gertrude Butterwick megmozdult. Ajka szóra nyílt volna, Monty egy intéssel elhallgattatta.

- Csak arra tudok gondolni, hogy azalatt, amíg háttal volta jött valaki más, és elrabolt tőlem. Ha nem arról van szó, hogy teljesen elment az eszed, szerintem csak ez lehet a magyarázat tetteidre. De egyet mondhatok. Ha azt hiszed, hogy cicázhatsz velem, hát nagyon tévedsz. Szó sem lehet róla. De még csak hasonlóról sem. Le akarok számolni azzal az emberbőrbe bújt áspiskígyóval, aki elvette tőlem az érzelmeidet, és szükség esetén letépem azt a rusnya fejét. Előbb odamegyek, és figyelmeztetem. Ha ez nem használ, akkor...

Gertrude újra megtalálta a beszéd képességét. Lerázta magáról Monty hipnotikus bűverejét. Arca megelevenedett, a szeme ingerültségtől lángolt, úgyhogy Mr. Llewellyn, aki figyelte, újabb kényelmetlen pillanatokat élt át. Gertrude a feleségére, Grayce-re emlékeztette, abból az időből, amikor Mr. Llewellyn pedzegetni kezdte, hogy a sógora, George esetleg alkalmasabb terepet is találhatna tehetsége kibontakoztatására, mint a

Superba-Llewellyn Mozgófénykép-vállalat produkciós szakértőjének posztja.

- Te hikoprita!

Monty számára ez újdonság volt.

- Hikoprita?
- Akarom mondani, hipokrita!
- Á, igen, tényleg?

Magából kikelve meredt a lányra.

- Mi a fenéről beszélsz?
- Nagyon jól tudod, hogy miről beszélek.
- El se tudom képzelni, hogy miről beszélsz.
- Már hogyne tudnád, hogy miről beszélek!
- A leghalványabb sejtelmem sincs, hogy miről beszélsz. És meg vagyok győződve róla - mondta Monty -, hogy te magad se tudod, miről beszélsz. Mit akarsz azzal, hogy hipokrita? Honnan veszed ezt? Miért pont hipokrita?

Gertrude fulladozott.

- Úgy tettél, mintha szeretnél!
- Szeretlek is!
- Dehogy szeretsz!
- Mondom, hogy szeretlek. A fenébe, hát csak tudom, hogy szeretlek vagy nem, vagy nem?
- Akkor ki az a Sue?
- Ki az a Sue?
- Ki az a Sue?
- Ki az a Sue?
- Igen. Ki az a Sue? Ki az a Sue? Ki az a Sue?

Monty szigora enyhült. Viselkedésébe némi gyengédség szivárgott. Bár Gertrude szégyenletes módon elbánt vele, most meg kezdett olyanná válni, mint egy elromlott gramofonlemez, ennek ellenére szerette ezt a lányt.

- Figyelj, kis csibém - mondta, és hangjának engesztelő csengése lett -, ezt így folytathatnánk estig. Pedig sokkal nehezebbek is vannak, például az, hogy „Mit sütsz, kis szűcs?" De mi az ördögről szuszogsz itt nekem? Áruld el, és azonnal a végére járunk ennek a dolognak. Csak azt hajtogatod, hogy „Ki az a Sue?", én meg nem ismerek egyetlen... - Elakadt

a szava. Tekintetébe ijedelem költözött. - Ugye még véletlenül se Sue Brownra gondolsz?

- Nem tudom, miféle néven nevezi magát. Én csak azt tudom, hogy amikor elutaztál Cannes-ba, úgy tettél, mintha szeretnél, aztán egy hét múlva már ennek a lánynak a neve van a melledre tetoválva, és körülötte egy szív, és semmi értelme, hogy megpróbáld letagadni, mert te magad küldted el a fürdődresszes fényképedet, és megnéztem nagyítóval, és jól látszik.

Csend lett. Bodkin, az ősember megszűnt létezni, helyét a Waterloo pályaudvari Bodkin foglalta el. Monty megint fél lábon állt, s arcán megint az a vézna, bocsánatkérő mosoly jelent meg.

Önmagát hibáztatta. Nem is az első eset volt, hogy a tetovált szívbe írt „Sue" felirat bajba sodorta. Alig néhány héttel ezelőtt, a blandingsi kastélyban csak nagy nehézségek árán tudta Ronnie Fishnek ugyanezt a dolgot megmagyarázni. Ronnie kínos kérdésekkel bombázta, most meg Gertrude bombázza kínos kérdésekkel. Monty Bodkin a falba verte lelki fejét, és fogadkozott: ha valami csoda folytán kikeveredhetne ebből a zűrös helyzetből, kerítene mosószódát, lávakövet vagy vitriolt, vagy mi az, amivel a tetoválásokat el lehet távolítani, hogy egyszer s mindenkorra leszámoljon azzal a „Sue" felirattal. És ez a körülötte lévő szívre is vonatkozott.

- Figyelj - rebegte.
- Nem akarok figyelni.
- De muszáj meghallgatnod, a fenébe is. Teljesen el vagy tévedve.
- El vagyok tévedve!
- Úgy értem, egy nagyon fontos ponton tévedésben vagy. Mondhatnám, egy életbevágóan fontos ponton. Abban a tévhitben ringatod magad, hogy az a tetoválás a közelmúltban keletkezett. Pedig nem. Pedig a magyarázat kézenfekvő. Azt a tetoválást hülye fejjel - csak a jó ég tudja, miért vetemedtem ekkora ökörségre - három éve csináltattam, vagy még több, amikor téged még nem is ismertelek.
- Ó!
- Ne mondd azt, hogy „Ó!" - könyörgött Monty szelíden. - Vagyis, persze, mondd csak, ha kedved van, de ne azzal az undok hangsúllyal, mintha egy szavamat se hinnéd.

- Nem is hiszem egy szavadat se.

- Pedig akkor is ez az igazság. Három éve, szinte még oktalan gyermekként eljegyeztem egy Sue Brown nevű lányt, és talán azt gondoltam, elemi udvariasság, ha a nevét egy szívbe foglalva a mellemre tetováltatom. Fájt, mint a nyavalya, és többe került, mint gondolnád. És alig lett kész, amikor az eljegyzés befuccsolt. Kétheti mátkaság után megbeszéltük egymással a dolgot, megállapítottuk, hogy a lövés még a táblát sem találta el, kölcsönös nagyrabecsülésünkről biztosítottuk egymást, aztán ő ment a maga útján, és én is a magamén. Az epizód lezárult.

- Ó!

- Amikor azt mondod, „Ó!" (már ha azt gondolod közben, amit gondolok, hogy gondolsz), akkor nagyon tévedsz. Azóta nem is találkoztam azzal a lánnyal, sőt nem is láttam kábé egy hónappal ezelőttig, amikor tiszta véletlenül összefutottunk a blandingsi kastélyban.

- Ó!

- Most meg úgy mondod ezt az „Ó!"-t, mintha arra gondolnál, hogy az újbóli találkozás alkalmából ismét fellángolt volna köztünk valami. De semmi sem áll távolabb a valóságtól. Bármi futó érzelmet tápláltam valaha Sue Brown iránt, az már rég kilobbant, és részéről ugyanez a helyzet. Nem állítom, hogy ma már nem tartom irtó klassz, belevaló lánynak, de az a kisfiús rajongás már a múlté. A szerelem tüzéből csak zsarátnok maradt. A fene egye meg, értsd már meg, hogy Ronnie Fish meg ő fülig szerelmesek egymásba, és boldog házasságban élnek!

- Ó!

A jól ismert szóban ezúttal nem nyilvánult meg olyan mozzanat, amely felébresztette Monty Bodkin kritikai szellemét. Ez nem kétkedő „Ó!" volt, nem gunyoros **„Ó!",** nem is az a maróan szeretetlen **„Ó!",** mitől a férfi, ha a szeretett leány ajkáról hallja, úgy érzi, mintha rajzszögbe lépett volna. Megkönnyebbülés volt benne, gyengédség volt benne, megbánás volt benne. Elsimult félreértésről, elfeledett neheztelésről beszélt ez az **„0!".** Valójában, szigorúan véve, már nem is volt ez igazából **„0!".** Sokkal inkább „Á!".

- Monty! Ez igaz?

- Persze hogy igaz. Egy röpke levél Mrs. R. O. Fishnek címezve, Blandingsi Kastély, Shropshire, távolléte esetén utána küldendő - és máris előtted állnak a tények, mégpedig úgy, ahogy előadtam.

A fagyosságnak, amely szerelmesünk tekintetében oly kellemetlen tud lenni, utolsó nyoma is eltűnt Gertrude Butterwick szeméből. Beállt az olvadás, és a dióbarna ikertavakban megcsillantak az önvád könnyei.

- Jaj, Monty! Milyen ostoba voltam!

- Nem, nem.

- Nagyon ostoba. De ugye tudod, hogy mit éreztem?

- Hát persze.

- Azt hittem, olyan ember vagy, aki minden lánynak udvarol, akivel csak találkozik. És ezt nem bírtam elviselni. Ugye nem tartod bűnnek, hogy nem bírtam elviselni?

- Dehogyis. Teljesen rendjén való hozzáállás.

- Úgy értem: ha az ember vőlegényéről kiderül, hogy csélcsap pillangó, akkor a legjobb lezárni az egészet.

- Persze. A pillangókkal keményen kell bánni. Másként nem megy.

- Akkor is, ha rémesen fáj.

- Pontosan.

- És apa mindig azt mondta, hogy te is olyan ember vagy.

- Ezt mondta? - Montynak elállt a lélegzete. - A vén csirkef... Elfelejtettem, mit akartam mondani.

- Én persze mondtam neki, hogy nem, de tudod, olyan félelmetesen jóképű vagy, Monty drágám. Néha úgy érzem, a világon minden lány terád pályázik. De tudom, hogy ez butaság.

- Vészesen nagy butaság. Honnan vetted azt, hogy jóképű vagyok?

- De hát az vagy.

- Nem én.

- Dehogynem.

- Hát jó, ahogy akarod - adta be a derekát Monty. - De bevallom, én magam sosem vettem észre. És különben is, ha én lennék a legnagyobb szívkirály, hát el tudod képzelni, hogy ránéznék más lányra rajtad kívül?

- Nem néznél?

- Persze hogy nem. Greta Garbó - Jean Harlow - Mae West - csak jöjjenek egytől egyig, lesz nagy meglepetés.

- Monty! Drága angyalbogaram!
- Gertrude! Arany tündérvirágom!
- Ne, Monty, nem szabad. Ott az a kövér ember figyel minket. Monty megfordult, és látta, hogy a lány megállapítása pontos, mind a „kövér ember", mint a „figyel" vonatkozásában. Kevesen voltak Mr. Llewellynnél kövérebbek, és kevés kövér ember figyelt feszültebben, mint ahogy Mr. Llewellyn figyelte őket.
- A fenébe - szólt Monty -, ez Ivor Llewellyn, a filmes.
- Tudom. Jane Passenger mellette ült az ebédnél.

Monty rosszkedvűen ráncolta homlokát. Minden idegszálával arra vágyott, hogy kifejezhesse érzelmeit. A kibékülés e szent percében szenvedélyesen át szerette volna ölelni a szeretett leányt, de a meredt szemmel bámuló filmmágnás tekintetének kereszttüzében ezt mégsem tehette. A szent pillanatban minden másnál inkább intimitásra lett volna szükség, márpedig Ivor Llewellyn jelenlétében az intimitás szóba sem kerülhetett. Mr. Llewellynből csak egy példány volt jelen, de valahogy mégis azt a benyomást keltette, mintha népes, előkelő társaság lenne, színházi látcsövekkel fölszerelkezve.

Monty hirtelen földerült. Egyszerre rájött, mi a teendő.
- Várj! - mondta, és kisietett a könyvtárból.
- Tessék! - szólott, amikor néhány perc múlva visszatért.

Gertrude Butterwick elragadtatott sikkantást hallatott. A gyeplabdapályán kérlelhetetlen, hidegvérű harcológép volt, a legelszántabb mind közül, aki valaha lelkifurdalás nélkül sípcsonton vágta ellenfeleit, de a pályán kívül maga volt a nőiesség - ahogy leányhoz illik, rajongott mindenért, ami szép és ritka. Márpedig kevés szebbet és ritkábbat látott eddig életében, mint amit most Monty átnyújtott neki.

A tárgyaknak abba a csoportjába tartozott, amelyek szárazföldön nem különösképpen gyakoriak, de az óceánjárók emléktárgyboltjait úgy ellepik, mint a kiütés: konkrétan egy rózsaszín korall szempárral ellátott barna plüss Miki egér volt. Monty egy sárga játék mackó, egy vörösesbarna teve és egy zöld papírmasé buldog közül választotta; az utóbbi billegette a fejét, ha az ember megrázta. Valami azt súgta neki, hogy Gertrude mind közül ennek örülne a legjobban.

És nem is tévedett. A lány elragadtatott örömkiáltásokkal szorította szívére az ajándékot.

- Ó, Monty! Ezt nekem hoztad?

- Hát persze, te szamár. Kinek hoztam volna? Délután vettem észre a borbélyműhelyben, és azonnal kiböktem, hogy ez a nyerő. A feje lecsavarható. Csokit meg ilyesmit lehet tartani benne.

- Jaj, Monty! Ez annyira... Á, hello, Ambrose.

Az író lépett be a könyvtárba, megállt az ajtóban, és úgy nézett körül, mint aki keres valakit, majd odament hozzájuk.

- Hello, Gertrude - mondta; kissé szétszórt ember benyomását keltette. - Á, Bodkin. Nem tudtam, hogy te is itt vagy a hajón. Nem láttátok valahol Reggie-t?

- Én nem - felelte Gertrude.

- Én az előbb találkoztam vele - mondta Monty. - Szerintem valahol kint van a fedélzeten.

- Aha - mondta Ambrose.

- Nézd, Ambrose, mit kaptam Montytól.

Az író futó pillantást vetett az egérre.

- Kitűnő - mondta. - Remek. Reggie-t keresem.

- A fejét le lehet csavarni.

- Párját ritkítja - mondta Ambrose Tennyson szórakozottan. - Bocs, de megyek, meg kell találnom Reggie-t.

Gertrude a Miki egér fölött turbékolt. Fölfedezte, hogy az életet izgalmassá tevő, bámulatos véletlenek egyike folytán az egér arca rendkívüli mértékben hasonlít Miss Passenger arcára.

- Akár Jane is lehetne - hangoztatta. - Százszor is láttam már az arcán ezt a kifejezést, amikor mérkőzés előtt a lelkünkre beszél. Mindjárt le is viszem, és megmutatom neki.

- Vidd csak - szólt Monty. - Szerintem borzasztóan fog neki tetszeni. Én meg, azt hiszem, azalatt beugrom a bárba, és bekapok egy rövidet. Az utóbbi időben akkora érzelmi feszültségben éltem, hogy sürgős szükségem van frissítőre.

Monty szeretettel átölelve Gertrude vállát, kikísérte a lányt a könyvtárból. Ambrose követte volna őket, de megállította egy hang: mintha egy bölény húzta volna ki a lábát az iszapból. Odanézett, és munkaadóját, Mr. Llewellynt pillantotta meg, aki láthatólag beszélni óhajtott vele. Érdeklődését szemöldökfelvonással jelezve odalépett.

- Tessék, Mr. Llewellyn.

Ivor Llewellyn egy kicsit jobban kezdte érezni magát. A szorongás és gyötrelem feketeségébe az utóbbi néhány perc halvány fénysugarat vetített. Halvány, beteges, vérszegény remény kezdett éledezni benne. Azt mondogatta magának: a New York-i vámhivatal titkos ügynöke nem lehet bizalmas viszonyban ezzel a kedves, egészséges leányzóval. Ha a kémnek barátnője van, az inkább parfümök felhőjébe burkolózó, párducléptű nőszemély, aki idegen kiejtéssel beszél, és tőrt rejteget a harisnyakötőjében. Amikor pedig Ambrose bejött, és kiderült, hogy ő is ismeri azt a fiatalembert, a remény kezdett megizmosodni, és rendesen kihúzta magát. Mr. Llewellyn meglehetősen felnézett Ambrose-ra, nem tudta volna elképzelni, hogy kémekkel cimborál.

- Mondja csak - szólította meg.

- Igen?

- Az a fiatal fickó, aki az előbb ment ki. Úgy vettem észre, hogy maga ismeri.

- Ó, hogyne. Évek óta. Bodkin a neve. Együtt jártunk Oxfordba. De bocsásson meg...

- Csakugyan? - derült fel Mr. Llewellyn, és már kezdett csodálkozni, hogy miért kellett e miatt a fiú miatt annyit zűröznie.

- Egy vagy két évvel fölötte jártam...

- És a barátja magának?

- Igen, mondhatni.

- Azt hiszem, Cannes-ban is találkoztam vele.

- Csakugyan? Bocsásson meg...

- És arra gondoltam - mondta Mr. Llewellyn - hogy maga talán tudja, miféle.

- Miféle?

- Hogy mit csinál. Mivel foglalkozik.

Ambrose Tennyson arca felderült.

- Ó, most már értem. Érdekes, hogy ezt kérdezi, mert olyan a foglalkozása, amit az ember valóban a legkevésbé sem nézne ki belőle. De az unokahúgom, Gertrude biztosan állítja, hogy ez az igazság, Bodkin nyomozó.

- Nyomozó!

- Úgy van. Detektív. De ugye most már megbocsát? Mennem kell, az öcsémet, Reggie-t keresem.

7. FEJEZET

MIUTÁN AMBROSE eltávozott, Mr. Llewellyn ott maradt ültő helyesen, és ismét bekocsonyásodott. Aztán süldő lányok raja röppent. De a könyvtárba, a hajó ifjabb tisztjeinek kíséretében, Mr. Jewellyn ekkor fölemelte magát a fotelből, és kiment. Magányra vágyott.

Ambrose Tennyson szavai vasbunkóval találták telibe reményei zsenge bimbaját, és holt tetemét útfélre vetették. Ott hevert immár, s nem izgett többé.

Ahogy kivonszolta magát a könyvtárból és elindult lefelé, majdnem pontosan ugyanazt érezte, mint körülbelül egy évvel azelőtt egy délelőttön, amikor az orvosa javaslatára könnyű testgyakorlással próbálkozván Malibu Beachen egy medicinlabdát dobott oda egy izmos barátjának, de az izmos barát hamarabb hajította vissza, mint ahogy ő számított rá, és a sportszer a gyomorszájába vágódott. Akkor is megrendült vele a világ, és meg volt rendülve most is.

Lement a kabinjába, valahogy úgy, ahogy a sebesült állat húzódik vissza a vackára; nem dolgozott ki konkrét tervet arra nézve, hogy mitévő lesz majd, ha odaér. Amikor belépett, elsőként a felesége húgát, Mabelt pillantotta meg, aki ruhája ujját felgyűrve egy szék fölé hajolt. A széken egy ólomszín arcú, karcsú fiatalember foglalt helyet. Mabel szemlátomást gyógymasszázsban részesítette.

Ha egy férfi szeretne visszavonulni a kabinjába, hogy egyedül maradjon gondolataival, de ott azt tapasztalja, hogy feleségének a húga, akit sohasem szívelt, távollétében a kabinban klinikát rendezett be, a felfedezés okozta első megrázkódtatás mélyebb lehet annál, hogysem szavakba foglalhatná. Mr. Llewellyn megrázkódtatása például ilyen volt. A filmmágnás tátott szájjal állt, Mabel Spence pedig hátranézett rá nyugodtan és Mr. Llewellyn megítélése szerint fölényesen, ami őt mindig is nagyon ingerelte. A Superba-Llewellyn szerződtetett munkatársai között volt egy szarukeretes szemüvegű angol drámaíró, aki hasonló tekintettel szokott ránézni, és ez nagyban hozzájárult Ivor Llewellyn angol

drámaírók iránti ellenszenvéhez, amely lelki alkatának egyik meghatározó összetevőjévé vált.

- Hello - köszönt rá Mabel. - Gyere be.

Páciense nyájasan támogatta a meghívást.

- Igen, kerüljön beljebb - mondta. - Nem tudom, hogy kicsoda maga, és mit keres ebben a magánkabinban, de azért jöjjön csak.

- Nem tart soká. Éppen Mr. Tennyson fejfájását kezelem.

- Ifjabb Mr. Tennyson fejfájását.

- Ifjabb Mr. Tennyson fejfájását.

- Nem tévesztendő össze az idősebb Mr. Tennyson fejfájásával, már ha egyáltalán van neki, de tartok tőle, hogy nincs. Nem tudom, hogy kicsoda maga, uram, és mit keres ebben a magánkabinban, de annyit mondhatok, hogy ez a kislány itt... Ugye nem bánja, hogy így nevezem: „Ez a kislány itt"?

- Csak folytassa.

- Ez a kislány itt - folytatta Reggie - a gondviselés angyala. Törheti a fejét, amíg belepistul, de ennél jobb leírást nem tud kitalálni rá. Úgy fedi az egyéniségét, mint tapéta a falat. Most ismerkedtünk meg a fedélzeten, egy pillantást vetett rám, azonnal diagnózist állított fel az állapotomról, ide hozott, és munkához látott rajtam. Majd ellenőriznem kell a tükörben, hogy fennáll-e még a kapcsolat a fejem és a törzsem között, de attól a nyugtalanító gyanútól eltekintve, hogy esetleg ketté vagyok törve, határozottan jobban érzem magam.

- Mr. Tennyson...

- Ifjabb Mr. Tennyson.

- Ifjabb Mr. Tennyson másnaposságtól szenvedett.

- Úgy bizony. Nem tudom, hogy kicsoda maga, uram, és mit keres ebben a magánkabinban, de azt kívánom, soha ne érezze...

- Ő a sógorom, Ivor Llewellyn.

- Á, a mozis figura - mondta Reggie szívélyesen. - Üdvözlöm, Llewellyn. Örvendek. A bátyámtól, Ambrose-tól már hallottam magáról. Ő nagyon szépen beszél magáról, Llewellyn, nagyon szépen.

A filmcézárt nem juhászította meg az udvarias magasztalás. Maró pillantással méregette a fiatalembert.

- Beszélni akarok veled, Mabel.

- Rendben. Nosza.
- Négyszemközt.
- Igen? Akkor várj egy percet, mindjárt végzünk.

Nagy erővel munkába vette Reggie nyakát, amire a páciens fájdalmas „Jaj!" kiáltással válaszolt.

- De húsom! - szólt rá Mabel.
- Jó, hogy ezt mondja - jegyezte meg Reggie -, legalább tudom, hogy fel akar szeletelni.
- Úgy ni. Megvagyunk. Hogy érzi magát?

Reggie pár pillanatig lassan forgatta a fejét.

- Mondja azt, hogy „Hu!"
- Hu!
- Hangosabban.
- Hu!
- Most közelebb a fülemhez.
- Hu!

Reggie felállt, és mély lélegzetet vett. Arcán rémült álmélkodás ült.

- Ez csoda! Nem is vitás. Ez egy virtigli csoda. Új ember lettem.
- Helyes.
- És ki kell mondanom, kiváltságnak érzem, hogy egy ilyen családdal megismerkedhettem. Amióta az eszemet tudom, nem találkoztam ilyen fényt és kedvességet árasztó bandával. Maga, kedves...
- Spence a nevem.
- Maga, kedves Miss Spence, - hullákat kelt életre. Maga meg, Llewellyn, szabad szemmel látható méretű pénzösszeget helyez a bátyám, Ambrose keze ügyébe. Nem engedhetem, hogy ismeretségünk itt véget érjen. Újra látnom kell magát, Miss Spence, magát is, Llewellyn. Nahát - jegyezte meg Reggie -, ha valaki fél órával ezelőtt azt mondta volna, hogy valaha is képes leszek úgy várni a vacsorát, mint egy kiéhezett toportyánféreg, nem hittem volna. Ég vele, Miss Spence, és magával is, Llewellyn, vagyis inkább au revoir, és köszönöm, köszönöm, Miss Spence, és magának is, Llewellyn. Ezer köszönet. Mi is a keresztneve?
- Mabel.
- Remek - szólt Reggie. Csukódott az ajtó.

Mabel Spence mosolygott. Mr. Llewellyn nem.

- Hát - mondta Mabel - megvolt a mai jó cselekedetem. Nem tudom, hogy ez a fiú hol szívott be ennyire, de szerintem két kézzel öntötte magába. Most, hogy az ember ilyen állapotban látja nem is gondol rá, de szerintem elég jóképű lehet. Nekem mindig is ez a karcsú, hosszú lábú típus tetszett.

Mr. Llewellyn hangulata nem tette lehetővé, hogy Reggi Tennyson külsejéről szóló előadásokat hallgasson végig, és ennek a ténynek úgy próbált érvényt szerezni, hogy az érzelmi túlfűtöttség állapotában fel-alá táncolt a kabinban, mint egy seb sült tőkésréce.

- Hé, figyelj már! Idefigyelnél végre?

- Jó, mondd már. Miről van szó?

- Tudod, ki van itt a hajón?

- Hát, idősebb Tennysonról és ifjabb Tennysonról már tudok, és a segédhajón Lotus Blossomot is láttam, de rajtuk kívül...

- Megmondom én, ki van itt a hajón. Az a cannes-i ürge. A pasas, aki ott volt a teraszon Cannes-ban. Aki megkérdezte, hogy írják azt, hogy hexensussz.

- Képtelenség.

- Képtelenség, mi?

- Agyadra ment az a fickó. Képzelődsz.

- Gondolod? Akkor ezt add össze. Ültem a könyvtárban, azután, hogy beszéltünk, és a pasas egyszer csak a semmiből felbukkanva a nyakamba szuszogott. Most azt akarta tudni, hogy írják azt, hogy „kihüvelyezhetetlen".

- Tényleg?

- Ahogy mondom.

- Nahát, az a fiú tényleg komolyan veszi a művelődést. Egész rendes szókincsre tesz szert, mire a végére ér. És megmondtad neki?

Mr. Llewellyn néhány újabb tánclépést tett.

- Dehogy mondtam meg. Honnan a fenéből tudnám, hogy írják azt, hogy „kihüvelyezhetetlen"? És ha esetleg tudtam volna, azt hiszed, olyan állapotban voltam, hogy bárkinek le tudtam volna betűzni bármit? Csak ültem, a képébe bámultam, és igyekeztem lélegzethez jutni.

- De hát miért ne lehetne ő is a hajón? Rengetegen utaznak Amerikába. Nem látom be, miért olyan nagy jelentőségű, hogy ő is most utazik. Te

pedig - tette hozzá Mabel Spence mellékesen - próbáld meg lebetűzni azt a két szót, ha egyszer ráérsz.

- Tehát nem látod be?
- Nem én.
- Akkor erre varrj gombot - mondta Mr. Llewellyn izgatottan. - Odajött Ambrose Tennyson, és látszott, hogy ismeri a fickót, úgyhogy megkérdeztem, mivel foglalkozik a pofa, mire Tennyson azt felelte, hogy detektív.
- Detektív?
- Detektív. D-e-... Detektív - mondta Mr. Llewellyn.

Ez már gondolkodóba ejtette Mabelt. Beharapta alsó ajkát.

- Ez így igaz?
- Most mondtam.
- És biztos, hogy ugyanaz az ember?
- Hogyne lenne biztos, hogy ugyanaz az ember.
- Fura.
- Mi benne a fura? Már Cannes-ban megmondtam neked, hogy ez a fickó a vámhivatal ügynöke, és ha nekem nem hiszed el, talán majd a hajó egyik tisztjének hinni fogsz. A tiszt talán mégiscsak tudja, mit beszél, nem? És az ellátmányi tiszt azt mondja, a cannes-i szállodákban nem lehet úgy elhajítani egy fél téglát, hogy ne egy kémet találjon el az ember. Azt mondja, ott lebzselnek, kihallgatják a beszélgetéseket, mert előbb-utóbb valami agyatlan nő elszólja magát, beszél a tervezett csempészésről, és akkor aztán beindulnak. A fickó azért szállt fel a hajóra, hogy engem szemmel tartson. Ez a munkamódszerük. Az ellátmányi tiszttől tudom. Ha egyszer szimatot fogtak, többé nem szállnak le róla. Úgyhogy most akkor mi van? - kérdezte Mr. Llewellyn, az ágyra rogyott, és horkolva lélegzett.

Mabel Spence sohasem rajongott különösképpen a sógoráért, de nem volt mentes a női együttérzéstől sem. Mondhatott volna egyet-mást, és kedve is lett volna kimondania, Mr. Llewellyn vérnyomásáról és a szigorú diéta múlhatatlan szükségességéről, de kimondatlanul hagyta. Töprengett egy darabig, és női szemmel, gyakorlatiasan vette górcső alá a kérdést. Éles esze csakhamar lehetővé tette, hogy rábukkanjon a helyzet derűs oldalára.

- Nem kell begyulladni - jelentette ki.

Mr. Llewellyn pillanatnyi idegállapotának figyelembevételével szerencsésebb megfogalmazást is választhatott volna. A mozimogul addig is mályvaszínű volt, arca ettől királybíbor színt öltött.

- Nem kell begyulladni? Nagyon jó!
- Semmi ok aggodalomra.
- Semmi ok aggodalomra? Ez édes!
- Pedig tényleg nincs. Először azt hittem, hogy bolhából csinálsz elefántot, de ha ez az ember tényleg nyomozó, akkor lehet, hogy igazad van, és azért szállt fel a hajóra, mert aznap kihallgatott bennünket. De attól még nem kell agyvérzést kapni. Az egész nagyon egyszerű. Nyilván ő is ugyanolyan, mint mindenki más - meg lehet kenni, csak az árat kell megfelelően meghatározni.

Mr. Llewellyn, aki már majdnem közbevágott - a „nagyon egyszerű" szópárral szállt volna vitába -, ettől összerezzent. Úgy látszott, mintha lenyelt volna valamit, és arcszínén szembetűnő javulás ment végbe: kezdett visszamályvásodni.

- Ez igaz.
- Persze.
- Igen, azt hiszem, ebben a dologban igazad lehet. Talán zsebre lehet vágni.

Mabel szavaitól hirtelen úgy érezte, mint aki mocsárban bolyong, s lába alatt váratlanul zsombékot érez. Ha emberek megkenéséről volt szó, abban kiismerte magát.

Aztán szemében lassanként kihunyt „A lélek megébredése" címmel felruházható tekintet, amely mindig feltűnik a mozimogulok pillantásában, ha emberek megvásárlására terelődik a szó.

- De hát hogy lehetne elintézni? Az mégsem járja, hogy csak úgy odamegyek, és megkérdezem a tarifáját.
- Arra nem lesz szükség - mondta Mabel megrovóan; bosszantotta a lassú férfiúi észjárás. - Megnézted rendesen azt az embert?
- Hogy megnéztem-e rendesen? - csattant fel Mr. Llewellyn. - Nekem úgy tűnt, egy álló óra hosszat mást sem csináltam. Ha pattanásos lenne, egyesével megszámolhattam volna mindet.

- Hát ez az. Nincsenek pattanásai. Itt a dolog lényege. Ez egy eszeveszetten jóképű fazon.

- Én nem rajongok érte.

- Pedig akkor is. Olyan, mint Bob Montgomery. És lefogadom, hogy tudja is. Lefogadom, hogy be akart törni a film világába, amióta csak elkezdett borotválkozni. Lefogadom, hogy ha félrevonnád, és szerződést ajánlanál neki Llewellyn Cityben, máris ugrana. És akkor...

- Akkor már nem adhatna fel a vámhivatal cápáinak!

- De nem ám. És nem is akarna. Olyan helyzetben vagy, hogy bárkit zsebre vághatsz - hiszen bárkinek munkát ajánlhatsz a filmvilágban. Abban a percben, hogy beszélni kezdesz vele, a pasi be fogja adni a derekát.

- Mgen - mondta Mr. Llewellyn.

Hangjának fénye egyszer csak megfakult. Arcára elgondolkodó kifejezés telepedett. Elmerült gondolataiban.

Hacsak nem volt teljesen elkerülhetetlen, Ivor Llewellyn nem szívesen növelte a cége fizetési listájába kapaszkodó, vérszívó élősködők létszámát. Minden szombat reggel drága pénzt fizetett a felesége bátyjának, George-nak, a felesége nagybátyjának, Wilmotnak, a felesége unokatestvérének, Egbertnek és Egbert, az unokatestvér húgának, Genevieve-nek, aki - bár Mr. Llewellyn gyanúja szerint egyáltalán nem is tudott olvasni - a Superba-Llewellyn dramaturgiáján volt alkalmazásban heti háromszázötven kemény dollárért. Ha a szükség úgy diktálja, ezek mellé természetesen fölvehet még egy Monty Bodkint is, bármilyen fizetéssel, amit az a jégszívű, emberbőrbe bújt véreb követel, de abban nem volt biztos, hogy valóban úgy diktálja-e a szükség.

Aztán belátta, hogy ez az egyetlen lehetőség. Nincs mit javítani a régi, jól bevált alapelven, mely szerint be kell fogni a száját annak, aki túl sokat tud. Ez az elv eddig is sokszor segített már, most is segíteni fog.

- Elintézem - mondta. - Ambrose Tennyson a barátja annak az embernek. Majd rajta keresztül hozom össze az alkut. Jobb lesz úgy, mint hogyha közvetlenül én környékezném meg. Elegánsabb. Azt hiszem, igazad van. Be fogja adni a derekát.

- Persze hogy be fogja. Miért ne adná? Nem hiszem, hogy olyan sokat fizetnek azoknak az ügynököknek. Egy szép, kövér fizetés Llewellyn

Cityben új világot fog megnyitni előtte. Nem megmondtam, hogy nincs ok aggodalomra?

- De megmondtad.
- És nem volt igazam?
- De igazad volt - ismerte be Mr. Llewellyn.

Kifejezett rokonszenvvel tekintett sógornőjére, és azon tanakodott, vajon miért is gondolta, hogy nem kedveli ezt a nőt. Egy pillanatra még az is megfordult a fejében, hogy ad neki egy puszit.

Aztán jobb belátásra tért, a tárcájáért nyúlt, előhúzott egy szivart, és rágni kezdte.

8. FEJEZET

MONTY BODKIN, miután bekapott egy rövidet, nem időzött tovább a dohányzóban, holott az tele volt rokonszenves alakokkal, akik között túláradó boldogságában örömest elvegyült volna. Ehelyett inkább lement megtekinteni a kabint, amely korábban Reginald Tennysoné volt, s amely a következő öt napon az otthona lesz. Így nyílt meg előtte az első lehetőség, hogy megtekintse Albert Eustace Peasemarchot, a stewardot, aki a C fedélzet e részén volt megbízva a kabinok rendben tartásával. Monty belépésekor a szorgalmas férfi éppen nem volt látható, ottlétét csupán a fürdő felől érkező hangos szuszogás jelezte, de néhány pillanat múlva ő maga is megjelent, és Montynak alkalma nyílt hosszan szemügyre venni őt teljes testi valójában.

Ez alkalomból tapasztalt első benyomása az az érzés volt, hogy ami a szem legeltetését illeti, kissé elkésett vele. Albert Peasemarchot körülbelül egy évtizeddel ezelőtt kellett volna megszemlélnie, még mielőtt az esztendők sora rajta hagyta volna nyomát. A steward jelenleg a negyvenes évei közepén járhatott, szinte az összes haját elrabolta az idő, és csalárd kárpótlásként egy rózsaszín bibircsókot hagyott oldalt az orrán. Ezzel egyidejűleg a termetét is megfosztotta áramvonalas jellegétől. Aki a közelmúltban még Ivor Llewellyn társaságában tartózkodott, az Albert Peasemarchot nem nevezte volna kövérnek, de a testmagasságához képest mindenképpen túlsúlyos volt. Kerek holdvilágképében apró, barna

szempár ült, mint mazsola a kalácsban. És e szempár láttán Montyban némiképp alábbhagyott a habzóan túláradó vidámság, amely a kabinba lépés pillanatában még tetőpontján tartott.

Nem arról van szó, mintha kifogásolta volna, hogy Albert Peasemarch szeme apró. Legjobb barátainak némelyike is apró szemű volt. Monty örömét az csorbította, hogy a steward tekintetében némi rosszallást vélt felfedezni - mintha a másik nem lelné kedvét abban, hogy láthatja őt. Az pedig, hogy valakinek nem tetszik, ráadásul épp most, amikor kibékült Gertrude Butterwickkel, késként hasított Monty Bodkin lelkébe.

Eltökélte, hogy erejét e visszatetszés felszámolása érdekében veti latba; hogy Albert Peasemarch orcájára mosolyt varázsol; hogy bebizonyítja Albert Peasemarchnak: amennyiben (Monty) valami balszerencse folytán alatta marad Albert szépségideáljának, attól a belső, lelki Bodkin még megüti a mértéket.

- Nem egy klasszikus értelmű férfiszépség - meséli majd Albert a legénységi szálláson munkatársainak, annak ellenére, hogy semmi sem jogosítja fel az ítélőbírói szerepben való tetszelgésre -, de nagyon kellemes fiatal úriember. Nyomokban sem rátarti. Semmi fennhéja. Rendkívül szórakoztató társalgó... - vagy mit mondanak a stewardok, ha azt akarják mondani valakiről, hogy „szórakoztató társalgó".

E cél lebegett a szeme előtt, amikor megszólaltatott egy csengő, derűs hangú „Jó estét!"-et.

- Jó estét, uram - mondta Albert Peasemarch hidegen.

Montynak az volt a benyomása, hogy a steward ellenszenve mélyült. Kifejezetten mogorván viselkedett. Montague Bodkin most kelt át először az óceánon, így korábbi tapasztalatok nem álltak rendelkezésére arra nézve, hogy vajon ez-e a stewardok átlagos szívélyességi normaszintje, de azt érezte, hogy ennél azért barátságosabb bánásmódot is elvárhatna.

Komornyikokkal azonban már voltak tapasztalatai. Ha vendégségbe érkezett valamely vidéki kastélyba, és az ottani komornyik olyan ridegen kezelte, ahogy ez az ember itt, azonnal arra gondolt, hogy a fickó nyilván hallotta, amint a házigazda becsmérlő szavakat mond róla a vacsoránál. Óhatatlanul is arra gondolt, hogy Albert Peasemarch valami okból, valami módon előítélettel viseltetik vele szemben.

Elhatározta volt azonban, hogy szórakoztató társalgónak mutatkozik, akkor hát szórakoztató társalgónak is fog mutatkozni.

- Jó estét - ismételte. - Ahogy így elnézem, balról jobbra, maga lehet a steward ebben a kabinban, igaz?

- Ebben, továbbá a környező kabinokban, uram.

- Sok a dolga, gondolom. Becsületes robottal a heti borítékért.

- Kicsomagoltam a holmiját, uram.

- Helyes.

- A borotváit, a fenőszíjat, a fogkeféket, a fogpasztát, a szájvizet, a szivacsot, a szivacstartót, valamint a borotvapamacsot a fürdőszobában helyeztem el, uram.

- Ez derék. Úgy értem - helyesbített Monty, arra gondolva, hogy a derék emlegetése talán tapintatlanságnak tűnhet, és félreértésre adhat okot -, köszönöm.

- Szóra sem érdemes, uram.

Csend állt be. A napsütés még nem ragyogott fel a steward szemén. Sőt - derültség tekintetében inkább még mintha némi visszaesés következett volna be. Monty azonban kitartott.

- Sok az utas a hajón.

- Igen, uram.

- És most is felszálltak egy csomóan.

- Igen, uram.

- Nem csodálnám, ha szép utunk lenne.

- Igen, uram.

- Persze ha nyugodt marad a tenger.

- Igen, uram.

- Szép ez a hajó.

- Igen, uram.

- Ma már nem olyan, mint régen, mi? Úgy értem, Kolumbusz eltátotta volna a száját, ha meglátja.

- Igen, uram - felelte Albert Peasemarch a maga szokott tartózkodó modorában.

Monty feladta. Ellőtte minden puskaporát, kiürült a tár. Ám gondolta: ez mégiscsak képtelenség, hogy itt áll, és azon fáradozik hogy megszelídítsen egy nyamvadt stewardot, aki semmi szín alatt nem

hajlandó emberi hangot megütni, pedig közben kint is lehetne Isten szabad ege alatt, és Gertrude-dal sétálgathatna a fedélzeten. A Bodkinok, ha viszonzásra lelnek, maguk a megtestesült szívjóság, de azért bennük is van büszkeség; ha ez a fickó nem bírja őt, hát annyi baj legyen, vannak épp elegen, akik bírják. Kissé mereven az ajtó felé fordult, és ujjai már a kilincsen voltak, amikor mozdulatát megállította egy szigorú köhintés.

- Bocsánat, uram.
- He?
- Nem kellett volna ezt tennie, uram. Tényleg nem kellett volna, komolyan.

Monty elképedve látta, hogy ez a Peasemarch némán, megróvó tekintettel méregeti. A látvány megbénította. A zárkózottsághoz már hozzászokott, de miért a szemrehányás?

- He? - kérdezte újból.

Vannak élethelyzetek, amikor a „He?" az egyetlen, amit mondani lehet.

- Nem is értem, hogyan juthatott eszébe ilyet elkövetni, uram.
- Milyet elkövetni?

A steward méltóságteljes mozdulatot tett, de a legvégén elrontotta, mert megvakarta a bal fülét.

- Félnék, nehezményezi esetleg, hogy túllépem hatáskörömet..
- Nem, dehogy.
- De igen, uram - erősködött Albert Peasemarch, és ismét megvakarta a fülét, amely a jelek szerint irritálta. - Gyakorlatilag valóban túllépés is hatáskörileg. Amíg a hajó ki nem köt New Yorkban, a mi viszonyunk úr és szolga viszonya. Az én kutricámban lakó ürgékkel... a gondjaimra bízott kabinokban elszállásolt urakkal kapcsolatban mindig arra az álláspontra helyezkedem, hogy az utazás tartama alatt én vagyok a vazallus, és ők a hűbérurak.
- Az áldóját! - felelte Monty lenyűgözve. - Ezt szépen mondta.
- Köszönöm, uram.
- Irtó jól fogalmazta meg, ha szabad ezt mondanom.
- Kitűnő neveltetésben részesültem, uram.
- Nem Etonba járt véletlenül?
- Nem, uram.
- No, akárhogy is, irtó jól fogalmazta meg. De félbeszakítottam.

- Nem, uram. Pusztán azt kívántam közölni, hogy mivel a kettőnk viszonya megegyezik a hűbérúr és a vazallus viszonyával, valójában nem lenne szabad erről beszélnem önnel. Jog szerint oda kellene mennem Egyes Jimmyhez...

- Kihez?

- A főstewardhoz, uram. Jog szerint a főstewardnak kellene jelentenem az ügyet, és rábíznom, hogy járjon el belátása szerint. De én nem szeretnék kellemetlenséget okozni, nem akarok bajba keverni egy ilyen fiatal urat, mint ön...

- He?

- ... mert jól tudom, hogy ez csak az emelkedett hangulat következménye, semmi több. Úgyhogy remélem, nem veszi sértésnek, ugyanis nem annak van szánva, ha kijelentem, hogy nem kellett volna ilyet tennie, uram. Korom szerint az apja lehetnék...

Monty mostanáig úgy érezte, hogy mindenekelőtt egy olyan kérdezési technika rendszerbe állítására van szükség, amelynek segítségével a talányos steward rávehető a színvallásra: arra, hogy megmondja, mi a fenéről beszél. Ez a megjegyzés azonban eltérítette.

- Az apám lehetne? - kérdezte. - Miért, hány éves?

- Negyvenhat, uram.

- Hát a fenébe is, akkor nem lehetne. Én huszonnyolc vagyok.

- Fiatalabbnak látszik, uram.

- Nem számít, hogy mennyinek látszom. Az számít, hogy mennyi vagyok. Huszonnyolc vagyok. Magának tizenhét éves korában kellett volna megnősülnie - mondta Monty, miközben homlokán elsimultak a gondbarázdák, és immár az ujjait sem facsargatta.

- Tizenhét évesen már házasodnak emberek, uram.

- Egy példát mondjon.

- Répa Perkins. Vörös hajú fickó, rakodó volt Strattonban - vágta rá Albert Peasemarch eléggé meglepően. - Belátja, hogy igazam volt, amikor azt mondtam, hogy az apja lehetnék.

- De nem az.

- Nem, uram.

- Amennyire tudom, nem vagyunk rokonok.

- Nem, uram.

- Akkor mondja tovább - kérte Monty -, de megmondom nyíltan, máris kóvályog a fejem magától. Mondott valamit valamiről, amit nem kellett volna tennem.

- Igen, uram. És ha kell, meg is ismétlem. Nem kellett volna azt tennie.

- Mit?

- Tudjuk, hogy a fiatalság ugye fiatalság...

- El se tudom képzelni, mi más lehetne.

- Csakhogy az én megítélésem szerint az nem mentség. Fiatalság! - mondta Albert Peasemarch. - Réges-régi nóta. *Szí zsönessz szávé...*

- Miről karattyol?

- Nem karattyolok, uram. A fürdőszobára utalok, uram.

- A fürdőszobára?

- Arra, ami a fürdőszobában van.

- A szivacstartóra gondol?

- Nem, uram. Nem a szivacstartóra gondolok. Hanem arra, ami a falon van.

- A fenőszíj...?

- Nagyon jól tudja, miről van szó, uram. A vörös festékkel felhordott feliratokra. Rengeteg vesződségbe és fáradozásba kerül majd az eltávolítása, de szerintem önnek ez meg sem fordult a fejében. Meggondolatlanok, ez jellemző a fiatalokra. Meggondolatlanok. Sosem gondolnak a holnapra.

Monty csak bámult értetlenül. Ha a stewardnak nem lett volna ilyen makulátlanul pontos a kiejtése, ha a szavait nem válogatta volna meg ilyen precízen - az a *szí zsönessz* szávé-részlet például egészen jó megoldás -, akkor azt mondhatta volna, hogy ez a steward olyan steward, akinek nincs ki a négy kereke.

- Vörös festék...? - hebegte végül tanácstalanul.

A fürdőszoba ajtajához lépett, és benézett. Egy pillanat múlva fuldokló, rémült ordítással tántorodott hátra.

Úgy volt, ahogy Albert Peasemarch ígérte. Az írás ott virított a falon.

9. FEJEZET

A SZÖVEG MERÉSZ és lendületes írással mázoltatott fel; aki először látta, mint például Monty ebben a pillanatban, az átmenetileg áldozatul esett egy optikai csalódásnak: több és nagyobb feliratot vélt látni, mint amennyi valójában ott volt. A fal mintha nem is fal lett volna, amelyen felirat látható, hanem óriási felirattömeg, amelynek hátterében valahol egy fal is meghúzódik. Tényszerűen fogalmazva a teljes mű, már amennyiben annak nevezhető, két megállapításból állott, az egyik a tükörre írva, a másik attól balra.

Az első így szólt:

Hello, szivi!

A második pedig:

Szia, édibaba!

Ha grafológus látta volna, bizonyára megállapítja, hogy a szerző melegszívű, impulzív természet.

A másik történelmi esemény, amikor falon olvasható írás kapott szerepet, Belsazár híres lakomáján történt, és Belsazár akkoriban azt mondta róla, hogy tönkretette a jól induló estét. Emlékezetes: az oly sok kellemetlenséget okozó, a babiloni uralkodót annyira felidegesítő felirat így festett: „Mene, Tekel, Ufarszin". Különös meggondolni, hogy ha valaki e szavakat írta volna Monty fürdőszobájának falára, a fiatalembernek a szeme sem rebbent volna, és ez megfordítva is igaz: tudva, milyenek voltak azok a babiloni uralkodók, el tudjuk képzelni, hogy Belsazárnak a jelenlegi felirat talán még tetszett is volna. Ennyire eltérő lehet az ízlés.

Monty őszintén és komolyan elszörnyedt. A „Szia, édibaba!" szavakban nincs semmi inherensen riasztó, és ugyanezt el lehet mondani a „Hello, szivi!" mondatról is. Ennek ellenére a fiatalember ugyanazt érezte, mint amit Mr. Llewellyn, amikor izmos barátja gyomorszájon vágta a medicinlabdával. Kóválygott vele a fürdőszoba, egy pillanatra két Albert Peasemarch úszott el a szeme előtt, és mindketten shimmyt jártak.

Aztán a látása normalizálódott, szemét vad értetlenséggel szögezte a stewardra.

- Ki csinálta ezt?
- Ugyan-ugyan, uram.
- Maga szerencsétlen marha, csak nem képzeli, hogy én voltam? Mi a fenéért tennék ilyet? Ez női kéz írása.

E felfedezés rázta meg oly hatalmasan Monty Bodkint, és ki állíthatná, hogy nem volt meg minden oka a zaklatottságra? Nincs olyan fiatalember, aki örülne, ha menyasszonyával egy hajón utazva azt tapasztalná, hogy a kabinját egy női kéz meleg hangú üzenetekkel díszítette ki gazdagon, de minden eljegyzett fiatalember közül az szeretné ezt a legkevésbé, aki csak az imént tisztázta magát a mellére tetovált, szívvel körülvett női névvel kapcsolatos gyanúsítások alól. Monty a kínvallatottak gyötrelmeit élte ált, amikor észrevette, hogy a „Hello, szivi!" szavakat szív alakú rajzolat fogja körbe.

Az egész ügyben az képezte az egyetlen derűs mozzanatot, hogy a női kéz említése feltűnő változást idézett elő Albert Peasemarch magatartásában. A kisprófétákhoz illő komorság eltűnt, a steward őszinte derűt és örömet mutatott.

- Akkor mindent értek, uram. Az a fiatal hölgy lehetett, a szomszédból.
- He?

Albert Peasemarch öblös kuncogást hallatott.

- Fölöttébb tréfás kedvű ifjú hölgy, uram. Nagyon is rávall ez a kisded játék. Legyen szabad egy példát ismertetnem, uram. Mintegy fél órával ezelőtt történhetett, hogy csöngetett a kabinjából, bementem, és a hölgy a tükör előtt az ajkát pirosította. „Jó estét" - mondja. „Jó estét, kisasszony" - válaszolom. „Maga a steward?" - tudakolja. „Igen, kisasszony, én vagyok a steward. Szolgálatára lehetek valamiben?" „Hogyne, kérem - feleli -, lenne szíves kinyitni azt a kosarat ott a padlón, és kivenni belőle a repülősómat?" „Kész örömmel, kisasszony" - mondom. Odamentem a kosárhoz, fölemeltem a fedelét, és kis híján csináltam egy hátraszaltót. Az ifjú hölgy meg azt mondja: „Mi az, kérem - azt mondja -, mi a baj? Különösen viselkedik. Talán ivott?" Én meg azt felelem: „Tudja ön, kisasszony, hogy egy élőlény van ebben a kosárban? Egy élőlény, amely odakap, ha az ember fölemeli a fedelet, és leszedte volna a

hüvelykujjamat, ha nem vagyok eléggé fürge?" Mire ő azt feleli: „Ó, tényleg, el is felejtettem mondani. Az az aligátorom." Íme a szomszédos ifjú hölgy, dióhéjban összefoglalva.

Albert Peasemarch elhallgatott, hogy lélegzetet vegyen. Felismerve, hogy hűbérura még nincs megszólalékony állapotban, folytatta.

- Úgy hírlik, hogy a hölgy híres filmszínésznő, és a sajtótitkára javasolta neki az állattartást. Ilyen tehát a szomszédos ifjú hölgy, és ha ismét megbocsátja, hogy túllépem hatáskörömet, és teljes nyíltsággal fogalmazok: azt hiszem, hogy hibát követ el, uram, nagyon súlyos hibát.

Monty még csak az elején tartott annak, hogy összeszedje magát. Lehunyta, majd felnyitotta szemét, és nyelt egyet-kettőt. Aztán lassan beszivárgott a tudatába, hogy a steward egy súlyos hibáról mondott valamit.

- Hibát?
- Igen, uram.
- Ki követett el hibát?
- Azt mondtam, hogy ön követ el egyet, uram.
- Én?
- Igen, uram.
- Mivel?
- Tudja jól, mire gondolok, uram.
- Nem én.

Albert Peasemarch kissé megmerevedett.

- Úgy is jó, uram - mondta távolságtartóan. - Ahogy óhajtja. Ha azt kívánja, hogy hallgassak, és maradjak a hatásköröm korlátain belül, akkor hallgatni fogok, és a hatásköröm korlátain belül fogok maradni. Technikailag igaza van, ha ezt kívánja. De én abban reménykedtem, hogy ez az egész, hogy így fejezzem ki magam, valamelyest közelebb hozott bennünket egymáshoz. Ha szabad ezzel a megfogalmazással élnem, azt reméltem, hogy ön félrevetette a hűbérúr és vazallusa közötti, a pasas - helyesebben: utas - és steward közötti viszonyt, és megengedi, hogy nyíltan beszéljek önnel.

Ebben a megnyilvánulásban semmi sem akadt, ami Monty felvilágosítására szolgált volna, de annyit megértett, hogy alighanem megsértette a másikat valamivel. Albert Peasemarch szavai rejtelmesek

voltak ugyan, de az arca nem. Arról tisztelettudó szenvedés volt leolvasható.

- Ó, hát persze - mondta sietve, hogy gyógyírt juttasson a sebre. - Hát persze. Természetesen.

- Beszélhetek nyíltan? - derült fel Albert Peasemarch.

- Hogyne. Hogyne.

Szeretetteljes fény gyúlt a steward szemében, baráti érzelmek égtek benne, amint az természetes is olyan ember esetében, aki, ha tizenhét évesen feleségül vette volna Monty anyját - habár a való életben, mint láttuk, erre nem került sor -, a fiatalember apja lehetett volna.

- Köszönöm, uram. Úgy tehát legyen szabad megismételnem véleményemet, amely szerint ön súlyos hibát követ el. Úgy értem: abban, hogy olyan ifjú hölggyel áll közeli kapcsolatban, aki szemre kétségkívül lélegzetelállító, de annyira tréfás kedvű, mint az, aki a szomszédban lakik.

- He?

- A szomszédos ifjú hölgy - folytatta Albert Peasemarch - színésznő, uram, a neve Miss Blossom. Idős édesanyám mindig óva intett: „Tartsd távol magad a színésznőktől, Albert." És igaza is volt, alkalmam volt meggyőződni erről, amikor egyszer figyelmen kívül hagytam intelmeit, és beleszerettem valakibe, aki kisebb szerepeket játszott Portsmouthban, a helyi pantomimtársulatban. Nem tellett hosszú időbe ráébrednem, hogy a színésznők és a magamfajta hétköznapi emberek más és más szférákban élnek, és egyáltalán nem egyformán gondolkodnak a dolgokról. Hogy csupán egy példát említsek, semmi érzéke sem volt a pontossághoz. Számos ízben vártam háromnegyed órákat a Városháza órája alatt, mire megjelent teljes nyugalommal, és azt mondta: „Á, hát itt vagy, pofi. Ugye nem késtem el?"

Elhallgatott, és köhögött. A történet hitelességének fokozása érdekében az utóbbi kilenc szót gunyoros falzettel adta elő, és ez megviselte a hangszálait. A rohamból magához térve folytatta.

- És nem is csak arról van szó, hogy fogalma sem volt, mi az, hogy pontosság. Hanem mindenről. Sohasem tudtam, hányadán állok vele, uram. Megmondom úgy, ahogy van. Vegyünk egy egyszerű dolgot: a cukrot a teában. Ha beletettem, azt mondta: „Tönkre akarod tenni az alakomat, mi?", aztán legközelebb, amikor nem tettem bele, azt kaptam:

„Hohó! Add már ide azt a nyavalyás cukrot!", és esetleg még egy becsmérlő jelző is társult hozzá.

Keserű kacajt hallatott, mert ezek mégiscsak kínos dolgok. Aztán, amikor látta, hogy az utas megszólalni készül, sietve folytatta:

- Temperamentum, azt hiszem, így nevezik: művészi temperamentum; hamarosan beláttam, hogy az meg én nem jövünk ki egymással. És állandóan ugyanez volt műsoron. Vegyük például a kapcsolatát a művészkollégáival. Előadás előtt elkísértem a művészbejáróig, és útközben egyfolytában arról beszélt, hogy micsoda áspiskígyó az a Maud vagy Gladys, akivel közös az öltözője, aztán az előadás után, csak azért, hogy valamiről beszéljünk, azt mondtam: „Remélem, hogy Maud vagy Gladys, az az áspiskígyó ma nem nagyon idegesített" - erre hűvösen és fennhéjázva kihúzta magát, és azt felelte: - „Megköszönném, ha a barátnőméi nem neveznéd áspiskígyónak", aztán másnap délután megkérdeztem tőle: „Hogy van a barátnőd, Maud vagy Gladys?" mire azi felelte: „Nem értem, miért nevezed a barátnőmnek, látni se bírom azt a perszónát." Rendkívül megerőltető volt, uram, ezért is mondom, mint olyan, aki keresztülment ilyenen: ne legyen köze színésznőkhöz, akármilyen szépek. Hűtse le a szomszédos ifjú hölgy iránti vonzalmát, és boldogabb lesz a végén.

Monty feszültséggel telve zihált. Volt idő, amikor a benne szétáradó, kozmikus jóindulat miatt rokonszenvesnek találta Albert Peasemarchot. Ez az állapot már véget ért.

- Köszönöm - mondta.
- Szívesen, uram.
- Köszönöm - ismételte Monty -, kedves steward, (a) azt, hogy méltóztatott elmesélni a fél életét...
- Örömömre szolgált, uram.
- ... és azt is, kedves steward, hogy (b) részeltetett a nagybecsű tanácsaiban. Válaszként, kedves steward, tudatom magával: nemhogy nem táplálok vonzalmat a szomszédos ifjú hölgy iránt, hanem még csak nem is láttam soha. És teljesen fölösleges - emelte fel hangját Monty - sokatmondó pillantást vetnie a fürdőszoba felé, mert...

Albert Peasemarch arca, mint jeleztük, nyitott könyv volt, melyben ki-ki olvashatott. Monty ezúttal megdöbbenést és hitetlenséget olvasott ki belőle.

- Ön még nem is találkozott a szomszédos ifjú hölggyel, uram?
- Soha.
- Nos, uram - bökte ki Albert kétkedően -, akkor bocsánatot kell kérnem. Tévúton jártam. Amikor a B fedélzeti munkatársam közölte, hogy ön rávette ezt a pasast, hogy cseréljen kabint önnel, majd megláttam a szomszédos ifjú hölgyet, és alkalmam nyílt személyesen megfigyelni, milyen észbontóan szemrevaló, majd amikor bejöttem ide, és láttam a rajongó üzeneteket szanaszét a falon, természetszerűleg azt feltételeztem, hogy az ön B fedélzeti barátjával eszközölt kabincserére irányuló törekvése arra irányult, hogy a szomszédos ifjú hölgy közvetlen közelében legyen elszállásolva.

Monty egyre nehezebben vette a levegőt.

- Nem cseréltem kabint a B fedélzeti barátommal. Ő cserélt kabint velem. Ő cserélt velem.
- Az mindegy és ugyanaz, uram.
- Az nem ugyanaz.
- És ön sohasem találkozott a szomszédos ifjú hölggyel?
- Már megmondtam, hogy sohasem találkoztam a szomszédos ifjú hölggyel.

A steward arca hirtelen felderült. Úgy festett, mint az az ember, aki egy keresztrejtvény meghatározása fölött törte a fejét, mindhiába igyekezvén rájönni, mi a csoda lehet az „ausztráliai futómadár", majd egy váratlan villanással eszébe jutott. Ahogy az ilyen ember minden ízében megremegve felkiált: „Emu!", valamint ahogy Arkhimédész egy híressé vált alkalommal minden ízében megremegve felkiáltott: „Heuréka!", ugyanúgy kiáltott most fel minden ízében megremegve Albert Peasemarch: „Ejha!"

- Ejha, uram! - kiáltott fel Albert Peasemarch. - Most már mindent értek, uram! A szomszédos ifjú hölgy tehát nem szerelmességből írta azt az írást a falra, hanem merő tréfálkozásból. Említettem ugyebár, mennyire tréfás kedvű. Láttam már ilyet. Amikor kukta voltam a Laurentic fedélzetén, a Slumi bulit rendezett néhány színházi hölgy tiszteletére, akik meglátogattak bennünket...
- Ki a fene az a Slumi?

- A másodsteward, uram. Mindig csak Slumi néven emlegették. Nos, amint mondtam, a Slumi bulit rendezett, és az események a késői órákig elhúzódtak, és a Slumi, akinek másnap szolgálatba kellett állnia, egy idő után kimentette magát, és a Mokánnyal együtt nyugovóra tért...

- Ki az ördög az a Mokány? Örvendenék, ha érthetően beszélne.

- A főpincér, uram. Mindenki csak Mokánynak hívta. Nos, uram, mint mondom, a Slumi meg a Mokány nyugovóra tért az utóbbi kabinjában, és amikor a Slumi másnap bement a saját kabinjába, azt tapasztalta, hogy az egyik ifjú hölgy fölöttébb kompromittáló dolgokat írt a falára rúzzsal, és amit erre a Slumi művelt, azt el sem hiszi, aki nem látta, erről olyanok tájékoztattak, akik szemtanúi voltak a kitörésének. Tudja, attól félt, hogy az Öregnek bármikor eszébe juthat revíziót tartani a hajón.

- Ez nagyon érdekes...

- Szerfölött, uram. Gondoltam is, hogy le fogja önt bilincselni. És le sem tudta szedni, mármint a Slumi, ezt a feliratot, mert a rúzs permanens.

- Permanens?

- Szakkifejezés, uram: azt jelenti, hogy lehetetlen eltávolítani a megfelelő vegyi anyagok és miegymások nélkül.

- Micsoda?

Monty hangjában olyan mély riadalom csendült, hogy a steward önkéntelenül is gyorsan odanézett. Azt tapasztalta, hogy fiatalember fürtbe kondorult haja szétvált, s élére állott mind szál külön, mint tüskeállat zörgő tollai.

- Uram?

- Steward!

- Igenis, uram!

- Ugye maga szerint... Ugye nem lehetséges, hogy azt a szöveget rúzzsal írták oda?

- Tudom, hogy rúzzsal írták oda, uram.

- Magasságos jegenye!

- Igen, uram. Az ott rúzs, uram.

- Ó, hogy a nemjóját! Albert Peasemarch nemigen értette ezt. Képtelen volt belátni mi az oka ennek a túlzott felindultságnak. A Slumi, az igen. Sluminak hivatalos pozíciója volt, annak kellett megfelelnie. Ha Slumi kabinjának falán lévő felirat valami módon nyilvánosság került volna, az

Öregnek okvetlenül lett volna egy-két szava esetről. Monty azonban gondtalan utas a hajón.

Ennek ellenére látnivaló volt, hogy a fiatalember jócskán szívére veszi a dolgot, ezért Albert Peasemarch megkísérelte jó kedvre deríteni, rámutatva az ügy egy másik vetületére. Szabad idejében mély gondolkodó volt, nehezen kikristályosított filozófiájának áldásában most Montyt részesítette.

- Az efféle dolgok esetében akkor járunk el a leghelyesebben uram, ha tudatjuk magunkkal, hogy ez csupán a Végzet játéka. Különösképpen, ha az ember tudja, hogy valami az idők kezdetétől fogva el van rendeltetve, akkor nem is tűnik olyan rettentőnek. Munkatársaimnak is mindig ezt szoktam mondogatni a Vidám Gödörben, de meg lenne lepve, uram, ha látná, mennyire nem fogékonyak. Ha tudni akarja, mi a fő bajuk az óceánjárókon szolgáló átlagos stewardoknak, uram, hát az, hogy nincs elég széles látókörük. Kíváncsi lennék, uram - folytatta Albert Peasemarch, mind jobban belemelegedve -, hogy ön folytatott-e már ilyen irányú gondolkodásmódot, már úgy értve, hogy fontolóra-e vette a Végzet, vagy ahogy némelyek nevezik, a Sors játékait. Vegyük ezt az egyszerű példát, ami itt forog előttünk a szőnyegen. Miről is van szó esetünkben? Rúzsról. Helyes. Kinek a rúzsa? A szomszédos ifjú hölgynek. Helyes. Namármost, a háború előtt a hölgyek nem használtak rúzst. A rúzst a háború okozta. Ha tehát nem lett volna háború, a szomszédos ifjú hölgynél nem lett volna rúzs, amivel összefirkálta a falat az ön fürdőjében.

- Steward - szólt Monty.

- Igenis, de még egy pillanat, uram. Ennél tovább is mehetünk vissza. Mi okozta a háborút? Az a svájci pasas, aki lelőtte a német császárt. Ha tehát az a pasas nem lőtte volna le a császárt, akkor nem lett volna háború, és nem lenne rúzs, és a szomszédos fiatal hölgynél se lett volna mivel felírni a fürdőszobája falára önnek.

- Steward - szólt Monty.

- Már csak egy pillanat, uram. Még nem értünk a végére. Még ennél is mehetünk visszább. Mi okozta azt a svájci pasast? Hát az, hogy az apja meg az anyja megismerkedtek és egybekeltek. Talán egy moziban ismerkedtek meg, mondjuk. Helyes. A többit már ön is kiokoskodhatja, uram. Tegyük fel, hogy aznap esett volna az eső, és a lány otthon marad.

Tegyük fel, hogy a fiatalembernek, amikor épp a cipőjét húzza, hogy indul a moziba, beállított volna pár cimborája, és magukkal viszik a kocsmába célbadobóst játszani. Mi következik ebből? A császárlelövő pasas apja nem ismerkedett volna meg a császárlelövő pasas anyjával, nem is született volna meg senki, aki lelőtte a császárt, nem lett volna háború, és nem lenne rúzs sem, és a szomszédos fiatal hölgynél se lett volna mivel a fürdőszobája falára önnek felírni.

- Steward - szólt Monty.
- Uram?
- Lehet, hogy nem tud róla - szólt Monty némi erőfeszítés árán -, de kissé túlságosan próbára teszi a türelmemet.
- Bizony nagy sajnálattal hallom, uram. Csak arra igyekeztem rámutatni, hogy milyen rejtelmes és csodálatos utakon-módokon működik a...
- Tudom - mondta Monty, és végigsimította homlokát. - De akkor se. Nem baj?
- Dehogyis, uram.
- Kicsit ideges vagyok, tudja.
- Kicsit idegesnek tűnik is fel, uram.
- Igen. Tudja, menyasszonyom van, össze fogunk házasodni.
- Remélem, nagyon boldog lesz, uram.
- Én is remélem. De leszek-e vajon? Ez a lényeg. Az itt a kérdés.
- Mi itt a kérdés? - lépett be az ajtón Reggie Tennyson.

10. FEJEZET

AMIKOR MONTY BODKIN meglátta a kabinba lépő régi barátot, keblét oly érzemények öntötték el, hogy azokat csak az ostromlott Lucknow védőinek érzéseihez lehetne hasonlítani, midőn meghallották a felmentő sereg közeledő dudaszavát. Monty érzései jellegüket tekintve legalábbis hasonlóak voltak, habár intenzitásukban meghaladták amazt. Pontosan Reggie volt az az ember, akit Monty látni szeretett volna. Montague

Bodkinnak felkínálhatták volna a világ legszebbjeit, legkiválóbbjait, a szellemi élet krémjét, és ő mind közül Reggie Tennysont választotta volna.

- Reggie! - kiáltotta.

A másik arcán szent rémülettel vegyes álmélkodás jelent meg.

- Ez félelmetes! - jelentette ki. - Ez igazi csoda. Bejövök ide, ebbe a szűk, zárt helyiségbe, és amikor már csak kétujjnyira vagyok tőled, teli tüdőből elordítod magad, bele a fülembe: „Reggie!", ahogy a torkodon kifér, én pedig meg sem rezzenek. Egy órával ezelőtt, ha egy madár egy távoli fán bizalmasan suttogva csipogott valamit, kiugrottam a bőrömből, és zokogtam, mint a gyermek. És ezt a változást, öregem, csakis és egyszerűen egy apró termetű leánynak köszönhetem, aki belekapaszkodott a nyakamba, és dugóhúzó alakúvá csavarta. Így van, ez történt. Azokkal a finom kis kezeivel úgy mulasztotta el a fejfájásomat, hogy alig telt el...

Monty olyasféle táncot lejtett, amilyet Mr. Llewellyn adott elő Mabel Spence előtt.

- Hagyd a fejfájásodat.
- Már elhagytam. Elmúlt. És komolyan mondom...
- Reggie, kabint kell cserélnünk!
- Miről beszélsz?
- Arról, hogy kabint kell cserélnünk.
- De hát már kabint cseréltünk.
- Úgy értem: megint.
- Hogyan? Te is vissza, én is vissza?
- Igen.
- Hogy Lottie Blossom szomszédja legyek?

Reggie fakó, szomorkás mosollyal megcsóválta fejét.

- Nem, öregem - mondta. - Sajnálom, de nem. Addig ne amíg egyértelmű bizonyítékkal nem szolgálsz arról, hogy a bátyám, Ambrose a tengerbe esett. Neked fogalmad sincs arról, Monty - folytatta a Tennysonok ifjabbika hévvel -, neked a szó szoros értelmében fogalmad sincs arról, mennyire feltüzelődött Ambrose a legutóbbi találkozásunk óta. Amint hallom, már az utaslistát is kikérte. Akár igaz, akár nem, amióta elváltam tőled, és fölmentem a fedélzetre friss levegőt szívni, mindenhol a nyomomban járt hajószerte, és csak úgy áradt belőle a fenyegetés meg a rosszindulat. Időnként sikerült leráznom, de mindig újra rám talál, és

amikor meglát, mindig bámul, és hangosan fújtat az orrán át. Fejemre idézném a balsorsot, ha olyan hülye lennék, hogy kabint cserélek veled. Különben is, miért akarnál cserélni? Ez szebb kabin, mint ami nekem jutott. Egy napon nem lehet említeni. Puhább az ágy, jobb a bútorzat, két régi angol metszet van a falon egy helyett, csinosabb a szőnyeg, szebb a steward...

- Köszönöm, uram - mondta Albert Peasemarch.
- Ne is álmodj cseréről. Olyan kényelmesen elleszel itt, mint kukac a dióban. Ennek a kabinnak még külön fürdőszobája is van...
- Aha!
- He?

Monty arca eltorzult.

- Említetted a fürdőszobát. Menj csak, és nézd meg.
- Már láttam.
- Nézd meg újra.

Reggie felvonta szemöldökét.

- Elég rejtelmes vagy ma délután, Monty, én meg valahogy nem veszem a lapot. De hát, ha ez neked öröm... Hűha! - mondta, miután feltárta a fürdő ajtaját, és egy lépést hátraugrott.
- Érted már?
- Ki tette ezt?
- A kis barátod, Lotus Blossom. Rúzzsal.

Reggie-re tagadhatatlanul nagy hatást gyakorolt a látvány. Úgy bámulta Montyt, mintha új szemekkel tekintene reá.

- Hallod - mondta tisztelettel -, te aztán rohamléptekkel haladsz, ha ennyi idő alatt képes volt így elragadtatni magát! Lottie nem olyan lány, aki könnyen oldódik. Teli van tartózkodással. Hetek teltek el, mire azt a jégkockát benyomta a galléromba. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen gyorsjáratú vagy, öregem. Hiszen alig fél órája ismerheted.
- Nem ismerem! Sose találkoztam vele!
- Sosem találkoztál vele?
- Soha. Bejöttem ide, és úgy találtam a falat, ahogy látod. Szerintem azt a feliratot neked szánta.

Reggie meghányta-vetette ezt az elméletet.

- Értem, mire gondolsz. Igen, ez lehetséges. Az áldóját, de jó, hogy elköltöztem!
- Nem költöztél el.
- De igen.
- Reggie!
- Sajnálom, öregfiú, de ez az utolsó szavam.
- De hát a fenébe is, Reggie, figyelj rám. Gondolj arra, milyen helyzetben vagyok. Nekem menyasszonyom van!
- Sajnálom.
- Menyasszonyom! Akivel össze fogunk házasodni! És a menyasszonyom bármelyik percben bemehet abba a fürdőszobába...
- Már megbocsásson, uram! - szólalt meg Albert Peasemarch.

A steward a legszigorúbb arcát öltötte fel. Húszévnyi tengerhajózás sem lazította fel szigorú elveit, amelyeket édesanyjától szívott magába.

- Már megbocsásson, uram! Egy tiszta, kedves angol leány.., Angol az ifjú hölgy?
- Persze hogy angol.
- Igenis, uram. Nos tehát, amint mondtam - hangoztatta Albert Peasemarch visszafogottan megrovó hangon -, egy tiszta, kedves angol leányról aligha tételezhető fel, hogy csak úgy besétál egy egyedülálló fiatalúr fürdőszobájába. Álmában sem jutna eszébe, egy tiszta, kedves angol leánynak aztán nem. Pironkodna a gondolattól is.
- Pontosan - helyeselt Reggie. - Helyes a beszéd, steward.
- Köszönöm, uram.
- Abszolút telitalálat. A barátunknak igaza van, Monty. Nem is értem, hogy egy ilyen egyenes gondolkodású fickónak, mint te, hogy juthat ilyesmi az eszébe. Ha tudni akarod, kicsit meg is vagyok botránkozva. Hogy gondolhatod, hogy egy lánynak, aki! olyan szigorú elvekkel rendelkezik, mint Gertrude, valaha is eszébe jut betérni hozzád egy kis reggeli lubickolásra? Komolyan mondom, Monty!

Ez volt az első, halványan derengő reménysugár, amely megcsillant Monty sötét felhőkbe burkolt szemhatárán. Határozottan fel is derült tőle.

- Hát persze! - mondta.
- Hát persze! - mondta Reggie.
- Hát persze, uram! - mondta Albert Peasemarch.

- Hát persze! - mondta Monty Bodkin. - Nem is jut eszébe, igaz?
- Persze hogy nem.
- Micsoda megkönnyebbülés! - szólt Monty, hálás tekintettel nézve vazallusát. - Ez egészen új megvilágításba helyezi a... Mi is a neve, steward?
- Peasemarch, uram. Albert Peasemarch.
- Egészen új megvilágításba helyezte a kérdést, kedves Albert Peasemarch. Köszönöm. Azt, hogy új megvilágításba helyezte a kérdést. Talán még nincs minden veszve.
- Nincs, uram.
- De akkor is, csak a biztonság kedvéért, jó lenne, ha hozna egy súrolókefét, és nekiesne annak a feliratnak.
- Annak mi haszna sem volna, uram. A rúzs permanens.
- Akkor is, hozzon egy súrolókefét, és essen neki. Igenis, uram, ha kívánja. Köszönöm, Peasemarch. Köszönöm, Albert.

A steward visszavonult. Monty az ágyra vetette magát, és zaklatott idegeit egy cigarettával igyekezett csillapítani. Reggie egy széket húzott elő, megpróbálta, hogy elbírja-e, aztán leült, a - Értelmes egy pasi - vélte Monty.
- Mi az hogy.
- Nagy gondot vett le rólam.
- Képzelem. Nem mintha - tette hozzá Reggie - nagy baj lett volna, ha Gertrude tényleg bemegy abba a fürdőszobába.
- Ne hülyéskedj, pajtás - könyörgött Monty. - Most ne.
- Nem hülyéskedem. Elég sokat gondolkodtam ezen a te ügyeden Gertrude-dal, Monty. Nagyon sokat. Ugye nem sokat tudsz a női pszichológiáról?
- Azt se tudom, mi az.
- Gondoltam. Ha tudnád, magad is kiderítetted volna, mi volt az oka, hogy Gertrude felbontotta az eljegyzéseteket. Ne - emelte fel kezét Reggie -, most ne szólj közbe. El akarom magyarázni neked az egészet. Mindent feltérképeztem. Fussunk csak végig a Gertrude-hoz fűződő kapcsolatod főbb tényein. Azt mondod, azzal kezdődött, hogy egy pikniken lecsaptál róla egy darazsat. Remek. Jobb kezdést kívánni sem lehetne. Ettől erősnek

látszottál, és a lányok az erőre buknak. Abból a tényből is látszik, hogy kábé két nap múlva igent mondott arra, hogy a feleséged lesz.

- Két hét múlva.

- Két nap vagy két hét... a tényleges időtartam nem játszik szerepet. A lényeg az, hogy elképesztő gyorsasággal haladtál. Amiből kiderül, hogy okvetlenül volt varázsod. Nem csodálnám, ha az alatt a két hét alatt úgy nézett volna fel rád, mint a férfiak királyára. Eddig rendben. Egészen addig a pontig úgy haladtál, mint a szél. Ezt ugye nem vitatod?

- Nem.

- Akkor azonban fogod magad, és elkezded tönkretenni az egészet. Végzetes lépést követsz el. Odakúszol az apja színe elé.

- Nem kúsztam.

- Nem tudom, mit nevezel kúszásnak, ha nem azt, amit csináltál. Szerintem egyszerűen gazsuláltál neki. Neki meg elsült az agya, mindenféle lehetetlen feltételeket támasztott, te meg, ahelyett, hogy azt mondtad volna neki, duguljon el, igent mondtál.

- Mi mást tehettem volna?

- Erőt és határozottságot tanúsíthattál volna. Azt mondhattad volna Gertrude-nak, hogy nyomás az első anyakönyvvezetőhöz, és ha vonakodik, behúzhattál volna neki egyet. Ehelyett egyből fölvetted a megadási testhelyzetet, és mi lett az eredmény? A varázsod, huss, odalett. Gertrude azt mondta magában: „Ez a Bodkin gyerek, ha jobban meggondolom, nem is olyan nagy ügy, Mondjuk, darázsban elég jó, de a világ nemcsak darazsakból áll." Úgy érezte, hogy csalódott benned, hogy az a darázsügy csak röpke felvillanás volt. Azt mondta magában: „Ha az őszinte véleményemre vagy kíváncsi, szerintem a pasi felejthető." Innen meg már csak egy fél lépés az, hogy lekoptatott. Tessék, itt az egész történet dióhéjban.

Monty némán, mosolyogva szívta cigarettáját. Élvezte a helyzetet. Ha valaha volt kifogása a barátja ellen, az csupán arra vonatkozott, hogy Reggie Tennyson azok közé tartozott, akik állandóan azt képzelik, hogy mindent tudnak. Egyébként teljesen rendes, meg minden, de nem lehet megkerülni azt a tényt, hogy rémesen irritáló tud lenni ez a szokása: hogy folyton meg akarja mondani az embernek, mit tegyen, vagy ha már megtette, akkor azt, hogy rosszul tette.

Reggie Tennyson volt az az ember, aki elámul, ha megtudja, hogy a Carter & Cartertől veszed a zoknijaidat: hogyhogy nem tudod, hogy egész Londonban egyedül a Barter & Barter árul tökéletes zoknit; aztán, amikor sietve fölkeresed a Barter & Bartert, és beszerzel egy csomó zoknit, meg még egy-két inget is, azt kapod tőle: „Inget, azt ne, öregem. A Barter & Barter ingben sehol sincs. Inget kizárólag a Smarter & Smartertől. Ez olykor elég idegesítő tud lenni, Monty örült is, hogy végre egyszer helyre teheti Reggie-t. Elnyomta cigarettáját, és lazán rágyújtott egy másikra.

- Tehát így történt?
- Pontosan így.
- Honnan tudod?
- De öregem!
- Tévedtél valaha, Reggie?
- Egyszer. Ezerkilencszázharminc nyarán.
- Hát most is tévedsz.
- Gondolod?
- Gondolom.
- És miből gondolod?
- Az a helyzet - játszotta ki Monty diadalmasan az adu ászt -, hogy Gertrude meg én az előbb végleg kibékültünk, és én megtudtam: bizonyos okok miatt, amelyeket nem ismertetek, Gertrude a fejébe vette, hogy olyan fickó vagyok, aki minden lánynak csapja a szelet, akivel csak találkozik.

Jólesett látnia, hogy nem becsülte túl a kiosztott pofon mekkoraságát. Reggie-ben nyoma sem maradt az önelégültségnek. Alaposan kimunkált elméletének összeomlása súlyos csapás volt. Határozottan megrendült tőle. Sőt - Monty úgy ítélte, kissé már el is túlozza. Nem kellene ennyire összeomlani csak azért, mert a cimborád szerzett egy pontot veled szemben. - Ezt... ezt mondta neked?

- Úgy gondolta, afféle pillangó vagyok - felelte Monty. - És tudod, milyenek a pillangók. Nincs bennük semmi állhatatosság. Csaponganak és szálldosnak. Gertrude azt hitte, én is csapongok és szálldosok.

Reggie nehézségekbe ütközött, amikor beszélni akart. Felállt a székről, járkált a kabinban, kiment a fürdőszobába, kinyitotta a csapot, majd elzárta, és amennyire a hangokból meg lehetett ítélni, ritmust kopogott a tükrön Monty egyik fogkeféjével.

- Figyelj, Monty - szólalt meg végül, a hangja üresen kongott a fürdőben - nem is tudom, hogy mondjam el, de félek, hogy elkövettem... persze a legjobb szándékkal... egy baklövést.

- Mi?

- Igen - folytatta a testetlen hang -, azt hiszem, nem túlzás baklövésnek nevezni. Tudod, arra gondoltam, hogy közted és Gertrude között az a baj, hogy Gertrude gerinctelen puhánynak tart téged. És amikor egy lány gerinctelen puhánynak tart egy pasit, akkor ezt csak egy módon lehet kiverni a fejéből, jelesül úgy, hogy felturbózzuk a népszerűségét a másik nem körében... no; rávezetjük a lányt: a pasi vérbeli szívtipró, és jobb, ha egy másodpercre se veszi le róla a szemét - röviden, ahogy az előbb mondtad: hogy a pasi afféle pillangó, és abból sem a legrosszabb.

Monty nevetett. Szórakoztató gondolat volt, és kétségkívül jócskán akadt benne realitás. Reggie mindig teli volt ilyen szeszélyes ötletekkel.

- Értem, mire gondolsz. Nagyon szellemes. De mégis örülök, hogy Gertrude-nak nem mondtál ilyesmit rólam.

A fürdőszoba elcsöndesedett egy percre. Aztán ismét megszólalt Reggie hangja, mintha egy bűnbánó hasbeszélő tenne vall mást.

- Asszem, nem vetted le a lényeget, öregem. Ha szabad mondanom, nem tudtál követni. Ugyanis mondtam.

- Micsoda?!

- Pontosan ilyesmiket mondtam neki, és csak most értettem meg, miért tűnt olyan elgondolkodónak, amikor elváltunk. Mintha tépelődött volna. Tudod, annyira igyekeztem, hogy erőmet nem kímélve a segítségedre legyek, hogy félek, hangyányit túllőhettem a célon. Picit erősebben satíroztam be a képet. Valójában azt mondtam neki, hogy óriási tévedésben van, ha azt hiszi, hogy egy gerinctelen puhány vagy, mert valójában olyan fickó vagy, aki egyszerre mindig legalább három lányt tart a tűzben, de olyan ördögien ügyes, hogy mindegyikkel el tudja hitetni, hogy ő az egyetlen nő, aki egész életében valaha is érdekelte.

A beszélő itt beleejtett valamit a mosdókagylóba, feltehetőleg a szájvizes üveget. A csörömpölés minden más hangot elnyomott, így Monty csak a zaj elültével ébredt rá, hogy nincs egyedül a kabinban.

Ott állt előtte a szomszédos ifjú hölgy.

11. FEJEZET

A **MÁR-MÁR LEGENDÁS** figurával való személyes találkozás első megrázkódtatásában Monty Bodkin, a krónikás kénytelen elismerni, elég tetemesen alatta maradt a szívtiprói hírnévnek, amellyel barátja, Reggie Tennyson felruházta. Tartásában és cselekedeteiben semmi sem utalt modern Casanovára, és attól eltekintve, hogy valóban csapongott, senki sem viselkedett volna nála kevésbé pillangószerűen.

Csapongni kétségkívül csapongott. A behatolás olyan pillanatban történt, amikor Monty már amúgy is meg volt rendülve alapjain, és a meglepetéstől szétcsapta mindkét karját, ettől pedig kis híján széttörte koponyáját a falon függő, bekeretezett táblán, amely az utazás alatt vízbe fúlni nem kívánók számára magyarázta el a mentőmellény felöltésének tudományos módszerét.

Nem is szabad ezt valamiféle különleges viselkedési rövidzárlatnak tekinteni Monty Bodkin részéről. Akik csak mozgóképeken látták Lotus Blossomot, többé-kevésbé hasonlóképpen reagáltak, amikor első ízben látták a maga testi valójában.

Főként a haja tehetett róla. A haja, meg még az a tény, hogy a mozivásznon gondoskodásra szoruló, elesett teremtésnek látszott, ezzel szemben a vásznon kívül inkább a „dinamikus" jelzővel lehet leírni. A magánéletében Lottie Blossom a gondoskodásra szorulást meg az elesettséget „Csak felnőtt kíséretében ajánlatos" minősítésű barátságossággal váltotta fel, amely kifelé sugárzó és kihívó mosolyban nyilvánult meg, befelé, spirituálisan pedig olyan szokásaiban, hogy például aligátort hordott fonott kosárban, és gyanútlan idegeneket arra kért, hogy nyissák fel fedelét.

Főként azonban, amint mondtuk, elsősorban a haja volt az, amitől a szemlélő szemgolyója megperdült üregében, és a lélegzete szabálytalan zihálássá vált. Ami a filmvásznon csinos szőkeségnek látszott, az a művésznő személyes megjelenésekor ragyogó, szívbemarkoló vörösnek bizonyult. Olyan volt, mintha a nyári alkonyba mártotta volna; ez és a vele járó hatalmas, ragyogó szempár, valamint a filmművészetben oly

gyakori rendkívüli magabiztosság az esetek túlnyomó többségében erőteljes hatást gyakorolt az idegenre. Monty például úgy érezte magát, mintha egy vakító reflektorokkal száguldó automobil gázolta volna el.

Csak állt és némán tátogott, Miss Blossom pedig, látva, hogy bírja a fiatalember osztatlan figyelmét, felragyogtatta híres mosolyát, és egy percet sem késlekedve megnyitotta a társalgást.

- Dr. Livingstone, ha jól sejtem. Csak nagyon megváltozott. Vagy ha mégsem - tette hozzá -, akkor kicsoda?

Monty erre tudta a választ. Szellemi téren nem állt teljesítőképessége csúcsán, de a nevére azért emlékezett.

- Nevem Bodkin.
- Az enyém Blossom.
- Hogy van?
- Köszönöm, jól - felelte a hölgy kedvesen. - Kösz'szép, de tényleg tök jól. És ön mit csinál éppen idebent?
- Hát...
- Hol van Ambrose?
- Hát...
- Ez az ő kabinja, nem? Ambrose Tennysoné.
- Hát... nem.
- Akkor az utaslista hajítófát sem ér. Kié hát e csinos kis hajlék?
- Hát... az enyém.
- A magáé?
- Hát... igen.

Miss Blossom nagyot nézett.

- Azt mondja, egyáltalán nem Ambrose-é?
- Hát... nem.

Miss Blossomot láthatólag szórakoztatta valami. Az öltözőasztalnak támaszkodott, úgy nevetett.

- Hallgasson ide, kisfiam - szólalt meg a szemét törölgetve, miután a mulatság elült. - Készítettem magának egy meglepetést. Legyen erős. Szokott fürödni? Mert ha igen...

Monty erőteljesen összerázkódott.

- Már láttam.
- Látta?

- Igen.
- Amit felírtam a fürdőszoba falára?
- Igen.
- Jó vicc, mi? Rúzzsal csináltam.
- Tudom. Eltávolíthatatlan. Permanens.
- Tényleg? - kérdezte Lottie Blossom érdeklődéssel. - Ezt nem is tudtam.
- Így tájékoztatott Peasemarch, Albert.
- Ő ki?
- A helyi steward.
- Ó, az a fickó? Volt egy kis afférja az aligátorommal.
- Erről is tájékoztatott.

Lottie Blossom ebben az új fényben is szemügyre vette a dolgot.

- Szóval az ott az örökkévalóságnak szól? Nahát, nahát. Ahányszor csak fürdik, rám fog gondolni.
- Úgy lesz - ígérte Monty őszintén.
- Nem úgy látom, mintha örülne.
- Hát, az a helyzet, hogy...
- Jól van, értem. Hát, sajnálom - mondta Miss Blossom egyenesen. - Ennél többet nem mondhat az ember, igaz? Pillanatnyi fellobbanásban csináltam. Annak az édes Ammie Tennysonnak szántam. Nem hinném, hogy ismeri.
- De igen, ismerem.
- Honnan ismeri?
- Együtt jártunk Oxfordba.
- Értem. Az aztán a férfi, igaz?
- Ó, hogyne.
- Eljegyeztük egymást.
- Igen?
- És úgy gondoltam, hogy ha már eljegyeztük egymást, akkor az a legkevesebb, ha... De várjunk csak. Egyáltalán nem érten ezt a snittet. Mármint azt, hogy maga van itt, nem Ambrose… az utaslistán egyértelműen az állt, hogy „A. Tennyson".
- R. Tennyson.

- Igen, észrevettem. De az nyilván betűhiba. R. nem lehet. Reggie Tennyson nincs a hajón.
- De igen.
- Micsoda?
- Igen. Sőt, ami azt illeti...

Monty a fürdőszoba ajtajára nézett. Már csukva volt. De érezte: Reggie így is hallja a hangjukat, és meglepődött, hogy miért nem jött ki már régen, hogy csatlakozzék a társasághoz.

A magyarázat valójában egyszerű volt. Reggie természetesen hallotta a női hangot, de arra gondolt, hogy az valószínűleg az unokatestvére, Gertrude hangja. Végiggondolva, mi mindent mondott legutóbb a lánynak, számított arra, hogy az hamarosan érintkezésbe lép Montyval. Ő pedig nem vágyott arra, hogy Gertrude-dal beszéljen. Előre látta, hogy ha arra sor kerül, alapos magyarázkodásra lesz szükség, márpedig azt addig szerette volna halogatni, ameddig csak lehet.

Most pedig az csalta elő - ugyanis egy pillanat múlva kinyílt az ajtó, és Reggie Tennyson kilépett rajta -, hogy amikor Monty bejelentette, ő is a hajón tartózkodik, Lotus Blossom hátravetette fejét, és átható örömsikkantást hallatott. Mindig is nagyon kedvelte Reggie-t, így jelenlétének hírét jó hírnek tekintette. Márpedig aki egyszer hallotta Lottie Blossomot sikkantani, az élete végéig fel fogja ismerni a hangot. Reggie előjött hát, de nem éppen a viszontlátás örömének mámorában úszva. Figyelmeztetni akarta a barátját, a színésznőt, hogy iszkoljon, amilyen hamar csak tud, mert Ambrose odakünn portyáz fel s alá, mint a midiániták serege, és sosem lehet tudni, mikor lendül támadásba. Reggie azt szerette volna legkevésbé, hogy Ambrose együtt találja őket egy kabinban, és még az sem tette kívánatosabbá ezt az elképzelt helyzetet, hogy ezúttal elefántként jelen volt Monty is.

Ebből afféle, szerencsétlen találkozás sikeredett, amelyben a két főszereplő nincs egy hullámhosszon. Lottie Blossom eksztatikus örömtől repesett. Reggie ezzel szemben úgy nézett ki, mint a Fekete Kéz bűnszövetkezet tagja, aki gyilkos merényleteket forralna, de egy fájdalmas fogínytályog akadályozza ebben. Sötéten, űzötten, izgatottan viselkedett.

- Reggie!
- Csss!

- Reg-GIIIIII!
- Fogd már be!

Lottie Blossom felborzolódott. Zokon vette a letorkolást.

- Szép dolog, ilyet mondani a legkedvesebb barátodnak! Mit jelentsen ez? Talán nem örülsz nekem, te pernahajder?
- Dehogynem. Persze. Még szép. Csak - folytatta Reggie idegesen - akkor se csinálj ekkora...
- Mit keresel itt?
- Montyval kellett megbeszélnem valamit, és...
- Te ütődött! Azt kérdezem: a hajón mit keresel?
- Utazom.
- Miért?
- Kilöktek.
- Kilöktek?
- Igen. A família kihajított a hóba.
- Micsoda?

Monty érezte, hogy elkelne némi magyarázat. Barátja staccatós hangszerelése nem világította meg a helyzetet oly mértékben, ahogy azt Miss Blossom joggal elvárhatta volna.

- A családja - szólalt meg - Kanadába küldte. Valami irodai munkát kaptál, jól mondom, Reggie?
- Így igaz - felelte Reggie szórakozottan. Az ajtó felé osont, és láthatólag az esetleges portyázási neszekre fülelt. - A család benyomott valami undorító montreali vállalathoz.

Többé nem volt kétséges, hogy Lottie Blossom érti-e a helyzetet. Ott állt előtte az egész szörnyűséges tragédia a maga iszonyatában, és mélyen le is sújtotta, amit hallott.

- Azt akarod mondani, hogy *dolgozni* fogsz?
- Igen.
- Dolgozni? Te? - A lányból csak úgy áradt az isteni szánalom.

- Reggie, te szegény, szerencsétlen gyermek, gyere gyorsan a mamához!

- Ne, ne!
- Gyere a mamához, majd én megvigasztallak - ismételte Miss Blossom szilárdan. - Hogy lehet valaki ilyen brutális, hogy téged munkára fogjon! Téged, a mező liliomainak királyát? A nem-munkálkodás és

nem-fonás világbajnokát? Ilyet még soha életemben nem hallottam. Hisz ez idegösszeomlást is előidézhet. Gyere már ide, *Reggie!*

- Nem megyek.

- Egy puszit akarok adni rá, és utána már nem is fog fájni.

- Azt elhiszem, hogy akarsz, de hogy adni nem fogsz, az száz százalék. Nem érted, milyen félelmetesen kényes a helyzet. Ambrose...

- Mi van vele?

Reggie időközben odaért az ajtóhoz, és kezét a kilincsre tette; ettől kissé nagyobb biztonságban érezte magát.

- Amikor megtudtam, hogy Ambrose Hollywoodba készül - magyarázta -, felajánlottam, hogy írok neki egy ajánlólevelet - hozzád. Nem tudtam, hogy eljegyeztétek egymást.

- Mikor mondta meg?

- Majdnem azonnal - felelte Reggie fénytelen hangon -, mihelyt fölemlítettem, hogy mennyi mindent műveltünk mi együtt.

- Azt akarod mondani, hogy féltékeny lett?

- De mint a szélvész. Ha bekennéd égetett parafadugóval, bármelyik színházban beugorhatna Othello szerepébe, próba nélkül. Egész nap a nyomomban járt szerte a hajón, hogy lássa, nem találkozom veled.

Reggie megremegett. Eszébe jutott az a fivéri tekintet, amely lyukakat mart belé, mint a sav. Miss Blossom viszont láthatólag örvendett, hízelgőnek találta.

- A jó öreg Ammie! Az óta a biarritzi este óta ilyen, amikor szégyenlősen elrebegtem neki az igent. Majd emlékeztess rá, hogy meséljem el, mit művelt ott egy spanyollal, csak azért, mert... de eltértünk a témától. Hát nem adhat az ember lánya egy puszit a jövendő sógorának? Hát már mért ne adhatna. Úgyhogy aki bújt, aki nem, slussz-passz. Gyere ide, légy szíves.

- Na, sziasztok - mondta Reggie.

Minden teketória, késlekedés nélkül nyomta le a kilincset és surrant ki a kabinból, és Miss Blossom ugyanilyen kevés teketóriával vetette magát a fiatalember eltűnő alakja után. Lehet, hogy a vigasztalni vágyó anya szándékai vezérelték, de az összhatás mégis inkább a báránya vetődő tigris képzetét keltette. A következő pillanatban Monty már egyedül volt a kabinban, ernyedten a falnak támaszkodva. Számottevő mértékben fel volt

zaklatva. Azt gondolta magában: lehet, hogy az ilyesmi közhelynek számít Hollywood mindennapi életében, de az olyan ember számára, mint ő is, aki először érintkezik a filmvilág köreivel, az egész eléggé lélegzetelállító volt. Úgy érezte magát, mintha egy oktató rövidfilm tajtékzó örvényéből bukkant volna felszínre.

Kábán hallgatta a folyosón végighömpölygő üldözés zaját. Reggie belvilágát illetően csak találgatni tudott, de maga a hölgy fülhallomást virgonc hangulatban leledzett. Hallani lehetett vidám kacagását. Ami azt illeti, Monty akkor is hallotta volna, ha a hajó két ellentétes végében tartózkodnak. A mozivásznon visszafogott, sőt melankolikus benyomást keltő Lottie Blossom a vásznon kívül vidám természetű volt, és a tüdeje kifogástalanul működött. Ha ő kacag, akkor az kacaj.

Hirtelen drámai változás állott be az események menetében. A nevetés egy csapásra abbamaradt, zavaros lárma hallatszott, amelyet mindközönségesen csak a „baljós" jelzővel illethetünk. Emberi hangok hallatszottak. Monty felismerte Miss Blossom tiszta szopránját, Reggie világos tónusú baritonját, s ezekkel egyidejűleg egy mélyebb fekvésű hang is hallható volt, amely Montyban felébresztett egy gyerekkori emléket, amikor elvitt az állatkertbe, hogy lássa az oroszlánok etetését.

Aztán csend, majd lépések az ajtó előtt. Bejött Miss Blossom, és leült az ágyra. Arca kipirult. Kapkodva vette a levegőt. Látnivaló volt, hogy felfokozott érzelmi töltésű élményen ment keresztül.

- Hallotta ezt? - kérdezte.
- Hallottam - felelte Monty.
- Ez - magyarázta Miss Blossom - Ambrose volt.

Monty ezt magától is kiókumlálta, és nem csekély érdeklődéssel várta a további részleteket. Azok azonban némi késedelmet szenvedtek, mivel a filmművésznő a gondolataival és púderkompaktjával volt elfoglalva. Ajka végül mégiscsak szóra nyílott.

- Szembejött velünk a sarkon.
- Igen?
- Igen. Épp akkor értem utol Reggie-t, és adtam neki egy puszit.
- Értem.
- És akkor olyan zaj volt, mint amikor egy autó kereke kipukkad, és ott állt Ambrose.

- Ó.

Miss Blossom még egy utolsót pamacsolt az orrán, aztán eltette a púdert.

- Ambrose eléggé mellre szívta a dolgot.
- Idáig is elhallatszott, hogy mellre szívja.
- Elmondott engem mindenféle kellemetlen dolognak, erről később beszélni is akarok vele. A szerelem, az szerelem - hangoztatta Miss Blossom szenvedélyesen -, de azt azért nem hagyom, hogy bárki csak úgy megjátssza nekem a vasgyúrót, csak azért, mert véletlenül puszit adtam egy jó barátomnak. Maga nem?
- Én mit nem?
- Úgy értem: maga igen?
- Én mit igen?
- Helyretenné-e Ambrose-t, amiért ilyen dúvadat csinált magából?
- Ó, aha.
- Mit jelent ez az „Ó, aha"?

Monty maga sem tudta pontosan, mit jelent, azon túlmenően, hogy érzékeltetni szeretné: ha elkerülhető, szeretne nem belekeveredni ebbe a nyilvánvalóan személyes jellegű félreértés-sorozatba. Szerencsére nem is kényszerült arra, hogy pontosítson és meghatározzon, mert Miss Blossom folytatta.

- Az a baj az írókkal, hogy mind buggyant egy picit. Emlékszem, az a pasas, aki az *Árnyak a falon* forgatókönyvét írta, egyszer próba közben megállított, és azt mondta, amikor megtalálom a hullát a hajóbőröndben, és azt mondom, hogy „Ó!", akkor lassan mondjam, és a szó körte alakú legyen. Nem vicc. Ambrose pedig még nála is buggyantabb.
- Tényleg?
- Bizony ám. Látnia kellett volna Biarritzban.
- Mit csinált Biarritzban?
- Mi az, amit nem csinált Biarritzban? És az egészet csak azért, mert megcsípte a lábszáramat...
- Ambrose megcsípte a lábszárát?
- Nem, hanem egy spanyol, akit a kaszinóban ismertem meg. Mire Ambrose a végére ért, az a szerencsétlen szerintem azt hitte, hogy

bikaviadalra tévedt. Nem lennék meglepve, ha azt hallanám, hogy még mindig szalad. Csak két hónapja történt.

A szavak emberének ez a szigorúbb oldala Monty számára nem jelentett meglepetést.

- Reggie azt mondja, hogy Ambrose mindig is kemény dió volt.

- Igen, és ez egy bizonyos pontig rendben is van. Az ember lánya szereti, ha a pasi, akivel együtt van, képes kifilézni egy spanyolt, ha szemtelenkedni kezd - márpedig, nekem elhiheti, a spanyolok szoktak szemtelenkedni -, és megkérdezni tőle, mégis, mit képzel. De hogy azért játssza meg King Kongót, mert köszöntem az öccsének, Reggie-nek, az már nincs rendben. Nem vitás, hogy lesz egy-két szavam Ambrose-hoz. Ez nem lesz nálunk bevezetve. Hát mi vagyok én, jobbágy?

Monty azt felelte: nem, Miss Blossom nem jobbágy.

- Bár amilyen igaza van magának - helyeselt Miss Blossom. - Nem vagyok jobbágy, de nem ám!

A nők hajlamosak gyors, váratlan hangulatváltozásokra. Eddig a pillanatig senki sem lehetett volna szilárdabb és eltökéltebb mint ez a megbántott leány. Ajka feszes volt, szeme csillogott. Most azonban a feszes ajak megremegett, a szempár könnyeit meg, és Monty kínban érzékelte, hogy miután álláspontját kifejtette, Lotus Blossom jól ki fogja sírni magát.

- Izé! - szólalt meg aggodalommal. - Várjon csak!

- Hűűűf! - pityeregte Miss Blossom. - Hűűűf! Gyakorlatilag nincs jó megfejtés arra, hogy mit mondhat az ember annak a lánynak, aki a „Hűűűf" szót nyifogja az ember hajókabinjában. Itt a legpallérozottabb szókincs sem segít. Itt már csak a gyengéd cirógatásnak van helye, és semmi egyébnek, csak a gyengéd cirógatásnak. Alkalmazható a fejbúbon, alkalmazható a vállon, de valahol alkalmazni kell. Monty a fejbúbot választotta, mert az esett hozzá a legközelebb. A Miss Blossom tenyerébe hajtott fej búbja ragyogó célpontot kínált.

- Ugyan, ugyan - vetette fel Monty.

Miss Blossom tovább pityergett, Monty tovább cirógatott. Ebben a tevékenységben eltelt néhány perc.

Ennek a cirógatásos megoldásnak azonban van egy elég komoly hátulütője, és erre érdemes rámutatni azok kedvéért, akik egyszer olyan élethelyzetbe kerülnek, hogy ehhez kell folyamodniuk. Ha az ember nem

nagyon körültekintő és elővigyázatos, egy idő után elfelejtheti elvenni a kezét. Csak áll ott, kezét az alany fején nyugtatva, amitől azok, akik látják, összeszoríthatják szájukat.

Ezt tette Gertrude Butterwick is. Éppen akkor lépett be, amikor Monty Bodkin ebbe a hibába esett. Miután hozzávetőleg egy és egynegyed percig cirógatott, a fentebb vázolt helyzetben maradt. Egy éles, a halszálkától fuldokló macskáéhoz hasonló hang hallatán megfordult, s azt látta, hogy az ajtóban Gertrude Butterwick áll, és összeszorítja száját.

12. FEJEZET

ZAVARRAL ÁTHATOTT PILLANAT volt, és Monty nagyon helyesen felismerte ezt. Első reakciójaként elkapta kezét Miss Blossom hajáról - ezt akkor sem tette volna gyorsabban, ha az a haj valóban vörösen izzott volna, mint amilyennek látszott; a második pedig az, hogy hanyag, gondtalan nevetést hallatott. Rájött azonban, hogy inkább hangzik halálhörgésnek, mint annak a derűs, nyílt szívű kacajnak, aminek szánta, így már a korai szakaszban kikapcsolta, és a kabinra csend borult. Monty Gertrude-ot nézte, Gertrude pedig Montyt. Aztán Miss Blossomot, majd megint Montyt. Ezután kivette hóna alól a Miki egeret, és letette egy ülőkére. Olyan volt ez a mozdulat, mintha koszorút helyezett volna el egy régi barát sírján.

Monty megtalálta a szavakat.

- Ó, hát itt vagy! - mondta.

- Igen - válaszolta Gertrude -, itt vagyok.

- De kár - folytatta Monty, nyelve hegyével megnedvesítve ajkát, mintha fényképezéshez készülődne -, hogy nem jöttél hamarabb. Lekésted Reggie-t.

- Ó?

- Ahogy kiejtette kedvenc szavát, az nem tetszett volna Miss Blossom barátjának, az *Árnyak a falon* forgatókönyvírójának. Egyáltalán nem lassan és körte alakban mondta, hanem kurtán, rémítően. Monty kénytelen volt újra megnedvesíteni ajkát. Igen - felelte. - Lekésted Reggie-t. Az

előbb még itt volt, most ment el. Meg Ambrose. Ő is itt volt, csak az előbb mentei. És a steward... ő is most ment ki, az előbb még itt volt... nagyon rokonszenves, tájékozott ember, név szerint Peasemarch. Meg Ambrose. És Reggie. Meg ez a Peasemarch. Jó csomóan voltunk.
- Ó?
- Igen. Jó csomóan. Igaz is, szerintem még nem ismeritek egymást, ugye? Ő Miss Lotus Blossom, a filmsztár.
- Ó?
- Akit abban a filmben láttunk, emlékszel.
- Igen, emlékszem - mondta Gertrude -, nagyon jó véleménnyel voltál Miss Blossomról.

Lottie Blossom megrezzent, mint csataló a trombitaszó hallatán.
- Melyik film volt az?
- A *Brooklyni szerelmesek.*
- Inkább a *Vihar Flatbush felett-ben* kellett volna megnézniük.
- Meséljen a *Vihar Flatbush felett-ről* - kérte Monty.
- Nem érdekel a *Vihar Flatbush felett* - jelentette ki Gertrude.

Ismét elúrhodott a feszengés. Rút árnya még mindig ott lebegett a C25-ös kabin fölött, amikor bejött egy nagy, hosszú nyelű súrolókefe, s nyomában Albert Peasemarch lépett a kabinba.
- Meghoztam a súrolót, uram - mondta Albert.
- Akkor vigye is el.
- Az a benyomásom alakult ki, hogy ön súrolót kíván, uram.
- Hát nem kívánok.
- Igenis, uram - felelte Albert Peasemarch mereven. - Nem csekély fáradságba került szert tennem rá, de ha ön most úgy utasít, hogy vigyem vissza, ám legyen úgy.

Tüntetőleg hátat fordított Montynak, és Lottie Blossomhoz intézte szavait.
- Válthatnék önnel néhány szót, kisasszony?

Lottie Blossom elcsigázottan nézett rá. Pillanatnyilag nem volt ráhangolódva erre az emberre. Arra a nézetre jutott, hogy a világnak kevesebb Peasemarchra lenne szüksége, de azok legyenek jobbak.
- Mondja, steward - szólalt meg, igyekezve ezt a gondolatot szavakba öltöztetni -, megtenné, hogy elmegy szépen a fenébe?

- Egy pillanat vártatva, kisasszony, miután a jelzett néhány szót váltottam önnel. Az ön aligátorának tematikájában. Van-e önnek tudomása arról, hogy a hüllő néhány csomó sebességgel közlekedik a folyosón, és bármely pillanatban halálra rémítheti az ijedősebb természetű utasokat, valamint a rokkantakat?

Lottie Blossom elkeseredett kiáltást hallatott.

- Hát nem zárta vissza a kosár fedelét?

- Nem, kisasszony. Kérdésére a válaszom nemleges, a kosár fedelét nem zártam vissza. Amikor egy hölgy felkér, hogy nyissak ki egy fonott kosarat, majd abban egy fiatal aligátort találok, amely, ha egyujjnyival balra célzott volna, simán lekaphatta volna hüvelykujjam első percét, olyankor nem vesződöm fedelek visszazárásával. Ez idő szerint, úgy becslem, a sétafedélzeti átjáróhoz közeledhet, és ha igényt tart a véleményemre, kisasszony, azt hiszem, indokolt lenne egy felelős személy által utolérni és begyűjteni.

Az így felcsillanó lehetőség, hogy esetleg meg lehet szabadulni Miss Blossomtól, elbűvölte Montyt. Nem mintha különösképpen vágyott volna arra, hogy kettesben maradjon Gertrude-dal, de ahhoz nem fér kétség, hogy a helyzet feszültségét számottevően enyhítené, ha az a vörös haj eltűnne a színről, a drága teremtés szeme elől.

- Teljesen igaza van - helyeselt. - Jobb, ha azonnal utánanéz. Mégsem járja, hogy aligátorok grasszáljanak a hajón, hát nem? A Mokány még a végén megorrolna, igaz, Peasemarch?

- A kérdés - jegyezte meg Albert Peasemarch hidegen - aligha tartozik a Mokány hatáskörébe.

- Akkor a Slumi.

- A Slumiéba sem. Az ügyben leginkább Egyes Jimmy az illetékes.

- Mi pedig nem akarjuk felingerelni Egyes Jimmyt, igaz? - unszolta Monty átéléssel. - A maga helyében azonnal indulnék.

Lottie Blossom az ajtóhoz lépett, félhangosan különös, Beverly Hillsben divatos átkokat mormogott.

- Elképesztő, hogy az emberek milyen hanyagul bánnak a kosárfedelekkel - zsörtölődött.

- Kegyed nem fogta fel a helyzetemet, kisasszony - magyarázta Albert Peasemarch követve a lányt. - Kegyed, ha megkockáztathatom a

kifejezést, nem érti maradéktalanul a szempontjaimat. A fedél lezárása megkövetelte volna, hogy kezemet lényegesen közelebb vigyem az állat acélos állkapcsához, mint amilyen közel kívánatosnak ítéltem. Használja természetes intelligenciáját, kisasszony...

Hangja meggyőzően érvelve elhalt a távolban, Montyt pedig a mellette felhangzó csuklás emlékeztette, hogy a belőle és Gertrude-ból álló, kéttagú bizottság megkezdi ülését.

Összeszedte magát, hogy előadja a férfi szerepét. Azt nem tagadhatta, hogy ügye kissé csehül áll. A Bodkinok, a híres keresztes lovag, Sieur Pharamond de Bodkyn kora óta kivették részüket Anglia kemény történelméből; olyan kockázatokat vállaltak, amelyek miatt a biztosítójuk tiltakozott volna, de egyetlen Bodkin sem volt szorongatottabb helyzetben, mint amilyenben a családfa huszadik századi hajtása találta magát. Mert a normann kopja döfése vagy a lábszárba fúródó puskagolyó a fontenoy-i csatában semmiség ahhoz képest, hogy esetleg az ember boldogsága dőlhet romba.

Gertrude tekintete hideg volt, ajka vékony. Egész magatartása olyan leány képzetét keltette, aki az utóbb időben sokat foglalkozott pillangókkal.

- Nos? - kérdezte.

Monty megköszörülte torkát, és nyelvével igyekezett a szájában fellépett kiszáradást orvosolni.

- Ez - magyarázta - Miss Blossom volt.
- Tudom. Bemutattad.
- Tényleg. Igen. Kicsit kiábrándító, ahogy kinéz, nem?
- Milyen tekintetben?
- Úgy értem: a vásznon kívül. Nem is olyan csinos, mint gondolná az ember.
- Nem találtad csinosnak?
- Nem. Nem. Egyáltalán nem. Semmi szín alatt. Épp ellenkezőleg.
- Ó! - mondta Gertrude, azzal a felfelé kanyarodó hanglejtéssel, amelyet Monty a legkevésbé szeretett.

Ismét első segélyben részesítette szájpadlását.

- Biztos jól meglepődtél - szólalt meg -, amikor itt találtad.
- Igen.

- Tanakodhattál, vajon mit kereshetett itt.
- Azt láttam. A fejét simogattatta veled.
- Pontosan. Pontosan - vágta rá Monty sietve. - Vagyis, nem pontosan. Nem érted, hogy értem. Úgy értem, biztosan szeretnéd tudni, hogy jutott eszébe bejönni ide. Megmondom. És nem is simogattam a fejét. Csak cirógattam. Azért jött be, mert Ambrose-t kereste.
- Ambrose-t?
- Ambrose-t. Az unokatestvéredet, Ambrose-t. És ez volt az oka, hogy bejött ide. Hogy vele találkozzon. Ambrose-t kereste, érted, és azt hitte, hogy ez az ő kabinja.
- Ó?
- A jelek szerint valami hiba lehet az utaslistán.
- Ó?
- Igen. Valamit összezavartak.
- És mi köze Ambrose-hoz?
- Hogyhogy mi köze? Hát a menyasszonya.
- A menyasszonya?
- Az. Nem is tudtad? Talán ők is titokban tartották... Ugyanúgy, ahogy mi. A mi eljegyzésünkről is - idézte fel Monty - kevesen tudtak.
- Nem is vagyok biztos benne, hogy van-e eljegyzésünk, amiről tudhatnának.
- Gertrude!
- Szeretnék végre dűlőre jutni. Itt találllak ezzel a nővel, simogatod a haját...
- Nem simogattam. Cirógattam. Akinek szíve van, ugyanezt tette volna. Szegényke bajban van. Az előbb összeveszett Ambrose-zal. Persze a miatt az idióta Reggie miatt.
- Reggie miatt?

Valami kattant Monty fejében, mint egy rugó. Csengett a fül és a kabin is mintha villódzni kezdett volna. Teljesen új érzés volt ez számára: azt történt, hogy ihlete támadt. Mintha Reggie nevének említése fényözönt árasztott volna a nyaktörő ösvényre, amilyen mostanáig tipegett óvatosan.

Amióta Gertrude belépett a kabinba, Monty most először volt képes emelkedett szívvel szembenézni a helyzettel. Amikor megszólalt, hangjában szokatlan, új magabiztosság csendült.

- Reggie - mondta komolyan - nagyon rosszul viselkedett. Épp indulni akartam, hogy megkeresselek, mert beszélni akartam veled Reggie-ről.
- Én is épp azért jöttem, hogy Reggie-ről beszéljek veled.
- Tényleg? Szóval te is hallottad, mi volt vele, meg Ambrose-zal, meg Miss Blossommal?
- Mire célzol?

Monty arcán szinte Peasemarchhoz méltó rosszallás jelent meg. Úgy nézett, mint egy nagynéni.

- Azt hiszem - mondta, komolyabban, mind eddig bármikor -, hogy beszélned kellene Reggie-vel. Neked, vagy valakinek. Hogy is mondjam, lehet, hogy ez az egész őt talán szórakoztatja de, és ezt neki is megmondtam, nem teljesen sportszerű. Én a magam részéről utálom az efféle vicceket. Semmi humorosat nem találok bennük.
- Miről beszélsz?
- Arról, amit Reggie művelt. Egyszerűen nem látja be... Persze merő hebehurgyaságból, de egyszerűen nem látja be...
- De hát mit követett el Reggie?
- Azt mesélem. Tudod, hogy milyen... hogy nála nagyobb hazudozót egész Londonban nem találsz...
- Nem is.
- Megbocsáss: de igen. És a tetejében még van ez a torz humorérzéke is. Hogy mit követett el? Ez az idióta semmirekellő félrevonta Miss Blossomot, és beadott neki egy óriási mesét, hogy Ambrose milyen világnagy nőcsábász, meg hogy Miss Blossom egy liba, ha egy percig is megbízik benne, satöbbi, satöbbi. Szép dolog, mi? De elárulhatom, jól beolvastam neki. Nem tetszik ez nekem, és meg is mondtam, mennyire nem tetszik. Szemére vetettem, hogy az ilyesfajta viccekből könnyen baj lehet, valakinek még nagy kellemetlenséget okozhat. Hát így áll a helyzet. Miss Blossom nem hajlandó szóba állni vele. Mármint Ambrose-zal. Elhitte az egészet, és teljesen padlón van tőle. Te is láttad az előbb, mennyire zokogott. Gertrude dermedten állt, mintegy letaglózva.
- Ezt Reggie követte el?
- Igen.
- De... de miért?

- Mondom. Azért, mert ilyen torz, morbid humora van. Bármire hajlandó egy poénért.
- És ez mitől humoros?
- Ne tőlem kérdezd. Ráadásul azt mondja, gyakran csinál ilyet. Félrevonja a lányokat, és beadja nekik, hogy a vőlegényük megrögzött szoknyavadász. Csak mert szereti hallani, hogy sikítanak.
- De ez annyira nem hasonlít Reggie-re.
- Én is azt hittem. És mégis.
- De hiszen ez közveszélyes!
- Nagyon is. Mi az hogy.
- A kis gazember!
- Az.
- Szegény Ambrose!
- Az.
- Többé szóba se állok Reggie-vel.

Gertrude szeme lángot lövellt. Aztán a láng hirtelen kialudt. A lány arcán könnycsepp gördült alá.

- Monty - szólt bűnbánóan.
- Tessék.
- Nem. Nem is tudom, hogy mondjam meg neked.
- Meg kell mondanod valamit?

Gertrude Butterwick bensejében láthatólag belső küzdelem dúlt.

- Igen, meg kell. Muszáj. Monty, tudod, miért jöttem ide?
- Hogy elhívj vacsorázni? Tényleg, nemsokára vacsoraidő. Melyik asztalnál ülsz?
- A kapitány asztalánál. De nem erről van szó...
- Én Egyes Jimmy asztalánál. Kár, hogy nem egymás mellé kerültünk.
- Igen. De nem erről van szó. El kell mondanom. Olyan szörnyeteg vagyok.
- He?

Gertrude nagyot nyelt. Szemét lesütötte, orcáját szégyenpír futotta el.

- Azért jöttem, hogy visszaadjam a Miki egeret, amit tőled kaptam.
- Micsoda!
- Igen. Monty, talán nem is fogod elhinni...
- Elhinni? Mit?

- Ma este Reggie odajött hozzám, és pontosan ugyanazt mondta rólad, amit Miss Blossomnak mondott Ambrose-ról.

Monty rámeredt.

- Tényleg?

- Igen. Azt mondta, bármely tetszőleges percben egyszerre legalább három lányt szédítesz...

- Te jó ég!

- ...de olyan ördögien ügyesen csinálod, hogy mindegyik azt hiszi, ő az egyetlen nő, aki valaha is érdekelt.

- Nahát, az eszem megáll!

Gertrude megint nyelt egy nagyot.

- És Monty, drágám, én elhittem neki!

Újabb feszült csend. Monty elképedést, fájdalmat, hitetlenkedést, bosszúságot tanúsított, ebben a sorrendben.

- Nahát, komolyan mondom... - szólott végül.

- Tudom, tudom!

- Komolyan mondom - folytatta Monty -, ez mindennek a teteje. Úgy éljek, megáll az eszem. Ezt azért nem gondoltam volna rólad, Gertrude. Kimondhatatlanul megbántottál, kis pofám. Hogy lehettél olyan taplófejű kis majom...

- Tudom, tudom. De, tudod, pont akkor volt ez a dolog a tetoválásoddal...

- Azt már megmagyaráztam. Teljesen meg van magyarázva.

- Tudom. De akkor sem hibáztathatsz, ha eszembe jutnak bizonyos dolgok.

- De igen, hibáztatlak. Egy tiszta, kedves angol leánynak ne jussanak eszébe bizonyos dolgok.

- Hát jó. De többé már nem hiszem el. Tudom, hogy szeretsz. Mert ugye szeretsz?

- Hogy szeretlek-e? Hát ha meggondolod, hogy teérted lettem a *Kis Lurkók* című óvodai és családi nevelési lap segédszerkesztője, aztán a vén Lord Emsworth titkárja - és az se volt ám táncos klubest -, aztán meg Percy Pilbeam szakképzett kopója... azt hittem volna, mostanáig már rájöttél, hogy szeretlek. Ha nem vagyok képes ezt beleverni abba a hájas fejedbe...

- Nem is hájas a fejem - szipogta Gertrude bűntudatosan.

- De bizony, hogy hájfej vagy - szögezte le Monty kereken. - Hát nézd csak meg, most is mi volt. Csak egy hájfej viselkedik úgy, ahogy te, amikor itt találtál Miss Blossommal. Vedd tudomásul, eléggé rosszul is esett. Nagyon csúnyán néztél rám.
- Olyan fura volt, hogy simogatod a fejét.
- Nem simogattam. Cirógattam. És azt is csak a lehető legenyhébben. A lehető legtisztább szándékkal. Azt hittem, hogy ezen már túl vagyunk. Az a lány bajban volt, és én pontosan ugyanúgy cirógattam meg a búbját, ahogy, mondjuk, egy hasfájós kiskutyáét. Nem jobban, nem is kevésbé.
- Hát persze.
- Nekem aztán nem öröm lányok fejét cirógatni.
- Nem, dehogy... teljesen megértem.

A folyosó végéről kürtszó harsant.

- Vacsora! - mondta Monty kis elégedett sóhajjal.

Úgy érezte: nagy szüksége van a táplálékra.

Megcsókolta Gertrude-ot.

- Gyere már - mondta aztán. - Szedd a lábad, kis pofám. Utána meg kimegyünk a csónakfedélzetre, és beszélgetünk erről-arról.
- Jó, az finom lesz. Ó, Monty,, úgy örülök, hogy itt vagy a hajón. Annyira jó lesz együtt.
- Meghiszem azt.
- Vajon lehet-e táncolni esténként?
- Biztosan. Majd kifaggatom Albert Peasemarchot.
- Ő kicsoda?
- A steward.
- Ó, a steward! Jellegzetes egy figura.
- Jellegzetes.
- Mit akart azzal a súrolókefével?

Monty összerezzent. Tekintete kissé üvegessé vált.

- Súrolókefével?
- Vajon miért hozta be azt a súrolókefét?

Monty megnedvesítette ajkát.

- Behozott egy súrolókefét?
- Be. Nem is emlékszel?

Monty összekapta magát.

- Ó, hát persze. Tényleg. De csak a jó ég tudja az okát. Emlékszem, még gondolkodtam is magamban. Talán félreérthetett valamit, amit mondtam neki. Ezeken az óceánjárókon a stewardok fele gyakorlatilag hibbant. Mi az ördögnek kellett volna nekem egy súrolókefe? Még hogy egy súrolókefe! Micsoda hülyeség. Figyelj nyomás, vegyük magunkhoz azt a vacsorát.
- Rendben. Hol az egerem?
- Itt van, tessék.

Gertrude szeretetteljes önváddal nézte a Miki egeret.

- Gondolj csak bele, Monty! Ezt azért hoztam ide, hogy visszaadjam. Mert azt hittem, hogy köztünk mindennek vége
- Hahaha! - kacagott Monty joviálisán. - Micsoda agyament ötlet!
- Én annyira szégyellem magam.
- Jól van, jól van. Akkor nyomulhatunk a vályúhoz?
- Csak egy perc. Megmosom a szemem a fürdőszobában.

Monty belekapaszkodott a kilincsbe. Támaszra lett szükségi hirtelen. Mintha minden elfeketedett volna.

- Nem! - kiáltotta rendkívüli határozottsággal. - Nem fogod megmosni a szemedet.
- Hát nem piros?
- Persze hogy nem. Gyönyörű. Mindig gyönyörű. Neked van a leggyönyörűbb szemed.
- Azt mondod?
- Mindenki azt mondja. Egész Londonban ezt beszélik. Mint ikercsillagok az ég boltozatján.

Ezzel a helyes hangot ütötte meg. Több szó nem esett a fürdőszobáról. Gertrude engedte, hogy Monty megfordítsa, kiterelje az ajtón, végigvezesse a folyosón. Egymás mellett haladtak, kéz a kézben, és a lány csacsogott.

Monty nem csacsogott. Inkább finoman reszketett, mint aki nagy veszedelemből menekült meg. Gyengének és kiüresedettnek érezte magát. De végül minden rendbe jött. A Bodkinok hagyományos szerencséje kitartott, a veszély elmúlt. De azért kellett még némi idő, hogy Monty ismét elérje versenyformáját.

Miként őse, a keresztes lovag, a már említett Sieur Pharamond de Bodkyn fogalmazta meg a feleségének írt levélben, tudatva az otthoniakkal, miként veszítette el lovát a jaffai ütközetben: „Hajam szálának híján vala az megmenekvésem, éltemben sem kévánnék olyant még egyszer. Még most es áztat el az verejték, ha tsak reá gondolok, 's még azt is nem tudhatom bizonyosan, hogy talpomon állok-é, avagy fejemnek tetején."

13. FEJEZET

MR. IVOR LLEWELLYN csak az utazás harmadik napján látott hozzá, hogy működésbe hozza a sógornője, Mabel Spence által felvázolt nagyszerű, fontos merényt: kihúzza a vámhivatali kém méregfogát, melynek sötét árnyéka eltakarta életéből a napsugarat. Egész pontosan: a harmadik napon, délelőtt tíz óra tizennégy perckor.

Tekintetbe véve, milyen lelkesedéssel üdvözölte a gondolatot annak felmerülésekor, az olvasó talán különösnek vélheti e késlekedést. Az olvasó, akit kora gyermeksége óta arra az ismeretre neveltek, hogy a filmvállalatok elnökei elképzeléseiket haladéktalanul megvalósító férfiak, az ilyen olvasó talán azt mondja most magában, hogy ez nem hasonlít a jó öreg Llewellynre, és felmerül gondolatai között az a lehetőség, hogy a nagy vezér szorítása mintha kissé lazult volna az élet ütőerén. Pedig, ahogy Monty Bodkin fogalmazott volna, a magyarázat kézenfekvő. Épp amikor akcióba lendült volna, heves szélvihar támadt, és ez elvonta figyelmét a tervezett akcióról.

Cherbourg-ból elindulva az óceán nyugodt és sima volt. A hajó körül a víz kékségben és csöndességben a Földközi-tengerrel vetekedett. Az emberek teniszeztek, elharapózott a shuffleboard nevű játék élvezete, és mindenki bőségesen étkezett. Röviden: a hajó röpült, és utasai valamennyien a holnap hősének érezték magukat.

És akkor, a második reggelen, teljesen váratlanul, amikor az első, bátortalan hajópincérek még alig merészkedtek elő, hogy levesesbögréket osszanak, a shuffleboard szerelmeseinek dallamos kiáltozása még alig

kezdte fölverni az álmos csöndet, az égbolt egyszer csak kékből szürkére váltott, a láthatár egészségtelen külsejű felhőktől sötétlett, és az északira forduló szél egyre erősödött, míg végül már éles, bősz üvöltéssel tépte a kötélzetet, amitől az *Atlantic* úgy kezdett viselkedni, hogy az inkább illett volna orosz balett-táncoshoz, mint tiszteletre méltó óceánjáróhoz. Ivor Llewellyn a kabinjában hevert fekhelyén, a faburkolatba kapaszkodott, s eközben nem kevesebb, mint öt olyan alkalmat számolt meg, amikor a hajó megdöntötte Nizsinszkij rekordját, amennyiben felugrott a levegőbe, és háromszor váltott lábat, mielőtt visszaért volna.

Az *Atlantic* egy egész napon át és a rákövetkező éjszaka nagy részében is tántorogva haladt előre, dobálta a hurrikán - vagy, ahogy egy fantáziátlan tiszt a hajónaplóban följegyezte, a „friss északkeleti szél". Aztán a szél elült, a tenger felszíne elsimult, és az utazás harmadik napjára megint lemosolygott a nap.

A napot az elsők között üdvözölte - már ha az „üdvözöl" szó megfelelő arra az emberre, aki szenvedélyesen szeret aludni, és hajnali ötkor az ügyeletes rikkantása ugrasztotta ki ágyából - Albert Peasemarch, a steward. A személyzeti traktusban elszállásolt negyvenkilenc pályatársával egyetemben fölkelt, hozzávetőlegesen felöltözött, kivette részét a lekváros kenyérből és a teából, majd munkára indult a C fedélzet rá osztott szakaszának folyosóin. Nyolc óra ötvenkor megszólalt egy csengő, amely tudatta, hogy a C31-es kabinban a jelenlétét óhajtják. Bement, és Mr. Llewellynt találta ott feltámasztva párnáira. Arca sápadt volt és érdekes.

- Jó reggelt, uram - mondta Albert Peasemarch azzal a derűs udvariassággal, amelyet a stewardok, akármilyen korán keltek légyen, mindig magukra öltenek, mint öltözékük egy darabját. - Reggelit kíván, uram? Mit hozhatnék önnek? Főtt tojást? Szalonnás rántottát? Füstölt heringet? Tőkehalat? Curryt? Az urak nagy része szereti curryvel kezdeni a napot.

Mr. Llewellynt heves borzongás rázta meg tetőtől talpig; emlékeztetett a szél korbácsolta hullámok hátán hánykolódó óceánjáróra. Szaporán pislogott, mint akinek a szeme közé vágtak. A súrolás, felmosás meg a hűbérúr kabinjába való belépés között eltelt időszakban Albert Peasemarch visszatért a személyzeti traktusba, és alaposan rendbe szedte magát, így ekkorra már a szokott hibátlan megjelenésű, behízelgő önmagát

adhatta. A C31-es kabin fejedelme mégis ólomsúlyú, sötét undorral tekintett rá. Mr. Llewellyn arcát figyelve a szemlélő azt hihette, hogy feleségének bátyja, George áll előtte, vagy pláne a felesége Egbert nevű unokatestvérének húga, Genevieve, aki a dramaturgián áll alkalmazásban heti háromszázötven dollárért.
- Kávét! - mondta, miután sikerült úrrá lennie érzelmein.
- Kávét, uram? És a kávéhoz, uram...?
- Csak kávét.
- Csak kávét, uram? Igenis, uram - mondta Albert Peasemarch, aki nem tartozott a reggel szófukarságba süppedő férfiak táborába. - Milyen változatos az urak ízlése a nap első étkezése tekintetében. Az én helyzetemben, képzelheti, mindenfélével találkozom. Amikor a *Laurenticen* szolgáltam, az egyik kreclimben volt egy alak, aki nem reggelizett mást, mint egy fej lila hagymát. Egy másik meg állandóan azért szekírizált, hogy szerezzek neki egy tucat osztrigát. Uram?
- Hozza azt a kávét - mondta Mr. Llewellyn rekedten.
- Igenis, uram. Nem csodálom, hogy kissé még rozogának érzi magát, amekkora cúg volt tegnap. Észrevettem, hogy tegnap ágyban maradt, mondtam is magamban: „Na, még egy ürge, aki jól megjárta. íme, egy úr - mondtam vagyis -, aki miatt a hajópincér nem fogja lejárni a lábát." Állíthatom, uram, hogy a távolléte még megjegyzéseket is kiváltott. Egy bizonyos Mr. Ambrose Tennyson tudakozódott ön után ma reggel. Valamint egy Miss Passenger nevű, kisportolt ifjú hölgy, aki tudomásom szerint az Egyesült Államokba utazó gyeplabdacsapat vezetője. Hát igen, kérem, ez is olyasmi, amit fiatalkorunkban nemigen láthattunk, uram. Akkoriban még nem lehetett a pályán szaladgáló hölgyeket látni ütővel a kezükben. De hát nem az a dolgom, uram, hogy itt ácsorogjak és fecsegjek, ugyebár? Ön a kávéját kívánja. El is felejtettem, mit rendelt a kávé mellé...

Mr. Llewellyn szeme kidülledt.
- KÁVÉT! - mondta.
Albert Peasemarch fürge észjárással felfogta az óhajt. Nem lila hagyma. Nem osztriga. Kávé.
- Kávét, uram, igenis, uram. Egy pillanat. Csak még elhúzom a függönyt az ablakról, uram. Gyönyörű, verőfényes napunk meg fogja látni.

Így is tett, körülbelül olyan mozdulatokkal, ahogy egy funkcionárius leleplez egy szobrot, és nyomban aranyos ragyogás töltötte be a kabint. Mr. Llewellyn állapotában ettől tetemes javul állott be. Ez, valamint az a tény, hogy Albert Peasemarch végre magára hagyta, határozottan enyhítette benne a feszültséget. Még így sem lehetett volna repesően boldognak nevezni, de legalább már nem érezte magát rituális emberáldozatnak. Csak feküdt, nézte a napsütést, és gondolatai csakhamar Monty Bodki felé kanyarodtak.

Mostanáig, ha Monty eszébe jutott, mindig olyan riadt félelem fogta el, mint egy rókáról elmélkedő nyulat. Ha Monty arca jelent meg lelki szemei előtt, mindig összeszorult a gyomra. Most azonban a javuló időjárási körülmények optimizmust keltettek benne - úgy látta, fölöslegesen riogatta magát ezzel az emberrel mint kockázati tényezővel. Érezte: Mabelnek teljesen igaza volt. Csak arra van szükség, hogy meglebegteti a Superba-Llewellyn szerződését, és a pasi máris kezét-lábát fogja törni, hogy szolgálatára lehessen. Voltak esetek, kiváltképp az importált angol drámaírókkal folytatott tárgyalások alkalmával, amikor Mr. Llewellyn bánta, hogy filmcézárnak állt, de most úgy látta, hogy eszményi pályát választott. Aki filmcézár, az bárkit zsebre vághat.

Pár perccel később a megérkező kávé folytatta kellemes közérzetének helyreállítását. Olyannyira, hogy negyedóra múlva újból csöngetett, és gombás omlettet rendelt, utána negyedórával cigarettára gyújtott, fél órával ezután pedig ismét csöngetett, és kiadta az utasítást Albert Peasemarchnak, hogy állítsa elő Ambrose Tennysont. Ambrose ekkor még fel-alá járkált a sétafedélzeten, mint Napóleon a *Bellerophon* fedélzetén, de csakhamar a mozimágnás színe előtt állt, ahol megkapta az eligazítást, és meghatalmazott nagykövetként útnak indult Monty Bodkin kabinja felé.

Monty, akárcsak Mr. Llewellyn, áldozatául esett a szélviharnak. Most először tapasztalta meg, milyen az Atlanti-óceán, ha rosszkedvű, és már akkor rosszul lett, amikor a hajó még szinte nyugalomban volt, épp csak lábait próbálgatta a következő táncra. Az egész előző napot ágyban fekve töltötte, és ma reggel olyan érzésekkel ébredt, mint aki megjárta az árnyak völgyét, és valahogy sikerült kikecmeregnie a túloldalon, amelyhez korábban nem fűzött vérmes reményeket. Még nem kelt föl, de már

magához vett egy kimagasló minőségű reggelit, és Ambrose eljövetelének percében éppen Reggie-vel beszélgetett, aki cigarettáért tért be hozzá.

Ambrose betoppanása korlátokat szabott a két barát kellemes együttlétének. Reggie esetében ez annak volt köszönhető, hogy a Lottie Blossom-féle folyosói epizód után bátyja azzal búcsúzott tőle: paraszthajszál híján kitekerte a nyakát, márpedig Reggie nem tudhatta, hogy Ambrose-nak ezen a kitűnően felszerelt hajón nem sikerült-e azóta beszereznie a hiányzó paraszthajszálat.

Ami Montyt illeti, őt azért érintette kellemetlenül az író jelenléte, mert Reggie fivére a romlás, a pusztulás, a sötét kétségbeesés levegőjét, csontkamrák, lobogó szemfedők és a szélben üvöltő szellemhangok atmoszféráját hozta magával. Fekete ború lebegett Ambrose Tennyson fölött, mintha rossz kritikát olvasott volna egy hetilapban; Monty mihamar arra a következtetésre jutott, hogy Miss Blossom beválthatta ígéretét, és volt egy-két szava Ambrose-hoz, amint azt oly árnyaltan ecsetelte volt.

Nem is tévedett. A hölgy ahhoz a gondolati iskolához tartozott, melynek hitvallása szerint ne menjen le a nap a mi haragunkkal, ezért az ígért néhány szóra még aznap este, lefekvés előtt nem sokkal sor került, Ambrose emiatt porig sújtva, a végletes pesszimizmus hangulatában került ágyba, és ez a hangulat kifogástalanul újszerű állapotban e percben is fennállt. A vörös haj és a szégyenlős visszafogottság ritkán jár együtt, Lottie Blossom-nak pedig az előbbi volt a specialitása. A jelenet a felső fedélzeten kezdődött, és ott is fejeződött be; az érdeklődő hallgató, aki két dollárba fogadott volna egy másik érdeklődő hallgatóval hogy Ambrose a dohányzó faliórján mérve tíz percen belül nem fog szóhoz jutni, nagyon közel jutott volna a tét megnyeréséhez. Miss Blossom a zenés színpadokon szerzett gyakorlat és az követő posztgraduális képzés révén jól tudta magához ragadni, szót, jól tudott gyorsan és megszakítás nélkül beszélni. Mire mondókája végére ért, csak elszórt törmelékek maradtak az egykor oly izmos és ígéretes, fiatal eljegyzésből.

Az ilyesmi nyomot hagy az emberen; Reggie-nek elég volt egyetlen pillantást vetnie fivérére, és már osont is kifelé a kabinból, valami olyasmit motyogva, hogy majd még látják egymást. Ambrose-nak így lehetősége nyílt Monty teljes figyelmét magához ragadni. Odament az

ágyhoz, lenézett a benne heverő alakra, de oly szeretetlenül, mint az Első Bérgyilkos Shakespeare-nél.

Ambrose Tennyson nem is csak azért nézett így, mert megtört a szíve. Mogorvaságához egyéb körülmények is hozzájárultak. Ingerelte, hogy Mr. Llewellyn küldöncnek használja, kikérte magának, hogy akár csak néhány másodpercig is egy levegőt kellett szívnia öccsével, Reginalddal, és az ötlet, hogy Montyból filmszínészt csináljanak, tökéletes hülyeségnek tűnt fel a szemében.

Ennélfogva az üzenetet is kurtán, rajtaütésszerűén adta át. ¡Minden bevezető nélkül, nyomban a tárgyra tért, hogy a feladatot hamar letudva visszatérhessen a sétafedélzetre, és folytathassa ábrándozását arról, hogy a vízbe veszejti önmagát; erről az eljárásról úgy vélte, talán nem is alaptalanul, hogy Miss Blossom rém hülyén érezné magát miatta.

- Ismered Llewellynt? - kérdezte.

Monty beismerte, hogy ismeri Mr. Llewellynt, bár csupán felületesen. Épp csak annyira, hogy helyesírási kérdésekben néhányszor kikérte a tanácsát, már ha Ambrose érti, mire gondol. Azt a benyomást keltette, hogy ha a zsebszótára épp nincs kéznél, előveszi Ivor Llewellynt.

- Azt akarja, hogy menj vele filmezni - közölte Ambrose sötéten.

Ezen a ponton kisebbfajta félreértés adódott. Monty úgy értelmezte a kijelentést, hogy a Superba-Llewellyn elnöke a hajó fedélzetén tartandó filmvetítésre invitálja, s válaszában ezért elég nagy terjedelemben méltatta a modern tengerhajózás vívmányait - ma már ezeken az óceánjárókon bálterem, uszoda és mozi is van. Káprázatos a fejlődés, hangoztatta, egyszerűen káprázatos. Nincs már messze az az idő, amikor a Southampton és New York között ingázó hajók fedélzetén lovaspóló, tizennyolc lyukú golfpálya és pár száz hektárnyi, falkavadászatra alkalmas vadaspark várja majd az utazóközönséget.

Ambrose ettől enyhén csikorgatni kezdte a fogát. Monty eszmefuttatása rohamosan emésztette a drága időt. Minden, e kabinban töltött perc egyszersmind olyan perc, amelyben nem a sétafedélzeten tervezi az öngyilkosságot.

- Nem filmet nézni - mondta, és közben azt kívánta, hogy amikor Monty Oxfordban az után a vacsora után beleesett a szökőkútba, bárcsak ne lett volna olyan ostoba, hogy kihúzza. - Filmezni. Azt akarja, hogy játssz neki.

Monty egy szót sem értett ebből. Csak bámult tanácstalanul.

- Játsszak?
- Játssz.
- Mármint hogy én... játsszak?
- Igen. Játssz.
- Ez azt akarja jelenteni - kérdezte Monty, belekapaszkodva a szóba, amely hézagosan ugyan, de tartalmazni látszott az író mondanivalójának lényegét -, hogy játszanom kellene valamit?

Ambrose Tennyson ökölbe szorította kezét, és halkan felhördült. Nála kiegyensúlyozottabb emberek is gondolták már azt, hogy Monty Bodkin komoly megpróbáltatást ró az emberre, amikor értetlenkedik.

- Jaj, az ég szerelmére! Kiállhatatlan az a szokásod - mondta -, hogy ha az ember mond neked valamit, akár a legegyszerűbb dolgot, akkor eltátod a szádat, és úgy bámulsz, mint egy fogyatékos birka a karámból. Ne csináld. Most nem vagyok teljesen magamnál, és nagyon erős a kísértés, hogy hozzád vágjak valamit. Figyelj. Ivor Llewellyn a dél-kaliforniai Llewellyn Cityben működő Superba-Llewellyn Mozgófénykép-vállalat elnöke, és mint ilyen, mozgófilmeket állít elő. A filmek előállításához színészekre van szüksége. Azt akarja, hogy te legyél ezek közül az egyik.

Monty földerült. Úgy érezte, kezd pirkadni.

- Azt akarja, hogy játsszak?
- Ez az - játssz. Azért küldött, hogy megkérdezzem, hajlandó vagy-e leszerződni neki. Mi a válaszod?
- Értem. Á, igen, világos - szólt Monty pironkodva. - Ühüm. Aha.
- És ez - érdeklődött Ambrose - konkrétan mi a nyavalyát jelent!

Emlékeztette magát, hogy erősnek kell lennie, önuralmat kell tanúsítania, és féken kell tartania indulatait. Tudta: az esküdtek azokra is görbe szemmel néznek, akik félkegyelműeket fojtanak meg az ágyukban.

Monty szégyenlősködését kifejezetten rossz volt nézni.

- De hát én még sohasem játszottam. Csak egyszer, még az óvodában.
- Mármost akkor el akarod kezdeni? Vagy nem? Az istenért, mondj valami megfoghatót. Llewellyn várja a választ.
- Nem tudom, hogy mondhatnék erre igent.
- Rendben van. Csak ennyit akartam hallani.
- Nem is értem, miért pont rám gondolt.

- Azt én sem értem. De ő, úgy látszik, mégis rád gondolt. Hát akkor megyek, és megmondom, hogy köszönöd az ajánlatot, de más elképzeléseid vannak.
- Igen, ez jó. Más elképzeléseim. Ez tetszik.
- Rendben van.

Becsapódott az ajtó. Monty magára maradva haladéktalanul kikelt az ágyból, a tükörhöz sietett, és belenézett, vizsga tekintettel kémlelve önarcát. Szerette volna tudni, mi lehet külsejében az a mozzanat, amely annyira elnyerte Ivor Llewellyn tetszését - pedig neki arcügyben nem lehet könnyű a kedvére tenni -, hogy éppen őt választotta ki a tömegből, és éppen neki tette meg ezt a rendkívül hízelgő ajánlatot.

Alapos szemle alá vette a kísérlet tárgyát - megnézte tükörképét szemből, profilból, félprofilból és a válla fölött hátranézve is, sugárzó, majd gyengéd, cinikus és kesernyés mosollyal, végül szigorú, fenyegető és megrovó homlokráncolással. Meglepetést, csalódást, örömöt, rémületet, undort és elutasítást is tanúsított.

Csakhogy amikor már az összes vizsgálati eredmény a kezében volt, akkor is tanácstalannak kellett nyilvánítania magát. Akárhogy mosolygott, akármilyen más képet vágott, képtelen volt meglátni önmagában azt, amire Mr. Llewellyn felfigyelt. Ahol a Superba-Llewellyn elnöke feltehetőleg azon arcok egyikét látta, amelyek láttán hajók ezrei bontanak vitorlát, ő maga csak a régóta ismert, köznapi, szokványos vonásokat látta, amelyeket évek óta hordozott szerte a londoni West Enden; igaz, nem tört ki miatta lázadás vagy tömegverekedés, de az emberek el sem ájultak, ha meglátták.

Végül fel is adta mint megfejthetetlen talányt, és azon tanakodott, hogy ha már úgyis fölkelt az ágyból, esetleg fenn is maradhatna, fel is öltözhetne, amikor harsány kiáltozás hangzott fel odakint, az ajtót erősen megdöngette valaki, és beviharzott Miss Lotus Blossom, oly magabiztosan, mintha azért jönne, hogy az elöljáróktól átvegye a város kulcsait.

Előző nap nem kerülte el Lottie Blossom figyelmét, hogy Monty hiányzik a hajó társadalmi életéből; el is határozta, hogy mihelyt a mai napon fölkel és mozgásképes lesz, jószomszédi gesztussal átlátogat és tudakozódik. Ez nála abból állt, hogy dörömbölt az ajtón, és a kulcslyukon bekiáltotta: - Adjátok ki a halottakat! - Gyengéd lelkű leány volt.

Azért nem kerített sort erre korábban, mert óceánátkelések alkalmával későn szokott felkelni. Hollywoodban, ha a filmművészet megkövetelte, képes volt akár reggel hatkor is megjelenni a díszletben, de hajóútjain szeretett ágyban reggelizni, és megadni a módját. Ennélfogva csak most sikerült a tervezett látogatást megvalósítania.

Miután megfürdött, megetette az aligátort - az állat, ha éppen nem jutott emberi ujjhoz, reggelire egy kemény tojás sárgáját fogyasztotta szívesen -, zöld mintás fehér sportkosztümöt öltött, hozzá leopárdbőr keppet és széles karimájú, skarlátvörös filckalapot. Aztán rózsaszín szalagot kötött az aligátor nyakába, hóna alá csapta az állatot, és elindult jószolgálati küldetésére.

Amikor kilépett kabinjából, épp akkor lépett ki Ambrose Montytól.

- Nini, nézze meg az ember! - kiáltott fel Miss Blossom Hello, Ambrose!
- Jó reggelt - mondta az író. Hangja hideg volt, kemény és távolságtartó. Felkavarta a lánnyal való találkozás, de érzéseit nem árulta el holmi hitvány siránkozással. Úgy viselte magát, mint aki lelkéből minden gyöngeséget eltávolított. - Jó reggelt - mondta és minden további szó nélkül továbbhaladt Mr. Llewellyn kabinja felé. Magában gratulált az utánozhatatlanul méltóságteljes távozáshoz. E szavak, e léptek, gondolta Ambrose Tennyson, világossá tehették Miss Blossom számára, hogy olyan ember megy itt, kinek vaskeblében megbánás és önvád nem verhet tanyát.

Ami Lottie-t illeti, az ő arcán gyengéd mosoly játszadozott: a hisztériásan toporzékoló gyermekét néző anya mosolya. Szerető pillantással követte a férfit, amíg az be nem fordult a sarkon, majd Monty ajtajához lépett, jókorát sújtott rá, elkurjantotta a hullákra vonatkozó követelést, majd belépett.

A filmcsillag megjelenésére Monty úgy ugrott vissza az ágyba, mintha puskából lőtték volna ki. Nincs az a fürdőzés közben meglesett nimfa, aki gyorsabb lehetett volna.

Lottie Blossom nem osztozott a fiatalember zavarában.

- Hello, szépségem - köszönt rá. - Épp a reggeli gimnasztikában zavartam meg?
- Nem, én... öööö...

Monty nehezen tudta volna eljátszani a házigazda szerepét. A könnyed udvariasság elérhetetlenül távol volt tőle. Világosan látszott: látogatója az utazás tartama alatt az ő kabinját a sajátja meghosszabbításaként kívánja használni, s ez az eshetőség rémülettel, rettegéssel töltötte el. Mert jóllehet, amint Albert Peasemarch rámutatott, nem valószínű, hogy egy tiszta, kedves angol leány csak úgy besétáljon a hálókabinjába, de azért az ilyen eset borzalmas lehetősége attól még fennállt. Miközben figyelte, hogy vendége könnyedén helyet foglal az ágy lábánál, Gertrude gondolata igen nagy intenzitással és súllyal volt jelen a tudatában.

Emellett az a kívánság is megfogalmazódott benne, hogy ha már Miss Blossom szükségesnek tartja betolakodni magánszférájába, vajha legalább az aligátorát ne hozná magával.

Lottie Blossom maga volt a két lábon járó derű és vidámság, csüggedtség, ami két napja még a „Hűűűf" szócska ismételgetésére ösztönözte, csupán pillanatnyi kisiklásnak bizonyult. Most kimagasló formában volt - oly sugárzó és boldog, amilyen csak lehet az a vörös hajú leány, aki az érzelmi hadakozást frissítő, serkentő elfoglaltságként éli át. Számára az életnek, ha igazán élet akart lenni, tartalmaznia kellett egy sereg földrengésszerű veszekedést és idegtépő kibékülést. Ami ennél enyhébb, azt langyosnak ítélte. Lotus Blossom Hobokenben született, eredetileg Murphy családnévvel, és a hobokeni Murphyk mind ilyenek.

- No, kisfiam - szólalt meg -, hogy ityeg a fityeg? - Az aligátort gyengéden letette a takaróra, és úgy nézett szét a kabinban, mint gyermekkori otthonában a hazatérő száműzött. - Mintha évszázadok óta nem jártam volna itt. És mégis, minden olyan ismerős. Hogy van A fürdőszoba iszonya? Még a helyén?

- Még a helyén - biztosította Monty.

Miss Blossom filozofikus hangot ütött meg.

- Fura belegondolni, hogy ha Sinclair Lewis vagy valaki hasonló írna valamit ezzel a címmel, hogy „A fürdőszoba iszonya", szavanként kábé egy dollárt keresne rajta. Én meg nem kapok érte semmit. No de mindegy. Így megy ez.

Monty néma bólintással jelezte egyetértését. Bizony, így megy - mondta a bólintás - ez.

- Izé - szólalt meg, olyan témára terelve a szót, amely igencsak közel volt a szívéhez -, nem lesz baj azzal a nyamvadt fenevaddal?

- Az aligátoromra gondol?
- Arra.

Miss Blossom meglepődött.

- Hát persze hogy nem lesz baj. Ki akarná bántani szegénykét?
- Úgy értem - magyarázta Monty, érzékelve, hogy a kérdés lényege elkerülte a lány figyelmét -, nem rágja le az embert csontig, vagy ilyesmi?
- Nem - felelte Miss Blossom -, ha nem ingerlik. Én a maga helyében nem billegetném a lábujjaimat. Mozgó tárgyakhoz hajlamos odakapni.

Reászállott a csöndesség, a nyugalom Monty lábujjaira.

- No hát - kanyarodott vissza Miss Blossom az eredeti témához -, hogy ityeg a fityeg? Tegnap nem érezte túl jól magát, mi! Ez az első átkelése?

Monty már majdnem bólintott, de aztán megfékezte a mozdulatot, attól való féltében, hogy a mozdulat besorolja őt azon objektumok közé, amelyek felé az aligátor kapkodni szokott.

- Igen - felelte.
- Akkor nem csodálom, hogy a vihar kiborította. Én a magam részéről nagyon élveztem. Mindig is az volt a véleményem, hogy a hajójegy akkor éri meg igazán az árát, ha vihar is van útközben. Ha már a viharnál tartunk, a folyosón összefutottam Ambrose-zal.
- Igen. Itt volt nálam.
- Maga szerint hogy nézett ki?
- Kissé cvíder volt, nem?
- Szerintem is - mosolygott Miss Blossom gyengéden. - Szegény ördög - tette hozzá, mély rezgést csempészve hangjába. - Tudja, felbontottam az eljegyzésünket.
- Ejha, tényleg?
- Bizony ám. Ezért is jutott eszembe a viharról. Már az első este kitört egy a felső fedélzeten. Az volt aztán a förgeteg!
- Ejha, tényleg?
- Bizony ám. Rendesen összekaptunk.
- És az eljegyzés felbomlott?
- Inkább mondjuk úgy: megrepedt. Még ma helyreállítom.
- Az jó lesz. Ambrose nagyon olyannak tűnt, mint akit emészt valami.
- Igen, eléggé zokon vette. De akkor is, ez az ő érdekét szolgálja. Hosszú távon sokkal boldogabb lesz, ha tudja, hogy velem nem játszhatja a James

Cagneyt, valahányszor egy picit neheztel. Gondoljon csak bele! Képes lerepülni a nyeléről, csak azért, mert adtam egy puszit az öccsének, Reggie-nek. Már miért ne adhatnék puszit Reggie-nek?
- Persze.
- Szerintem jól teszi az ember lánya, ha olykor-olykor elhelyez egy rúd dinamitot a mátkája alá, ha az illető kezd elkanászodni, nincs igazam?
- Nagyon is.
- A méltóság is megköveteli.
- Határozottan.
- Ez a harmadik eset, hogy ezt csináltam. Mármint, hogy felbontottam az eljegyzést. Először negyvenhárom másodperccel azután, hogy igent mondtam neki.
- Negyvenhárom másodperccel?
- Negyvenhárom másodperccel. Szerintem ez világcsúcs. De legalábbis Európa-rekord. Bizony ám, negyvenhárom másodperccel azután, hogy megígértem, a felesége leszek, felbontottam az eljegyzést, mert megütötte Wilfredet.
- A kisöccsét?
- A kis aligátoromat. Odatartottam Wilfredet az arcához, és azt mondtam: „Adj egy puszit apucinak", mire Ambrose rémesen felordított, és kiütötte szegénykét a kezemből. Gondoljon csak bele! El is törhette volna valamijét.

Bosszúsan beszélt, mint aki biztos a közönség támogatásában, de Monty maradéktalanul Ambrose-pártinak tekintette magát. Úgy ítélte, hogy a plasztikusan leírt jelenetben az író nagy bátorságról és lélekjelenlétről tett tanúbizonyságot, és miközben Wilfred az ő jobb lábához fészkelődve ásítozott, Monty azt kívánta, bárcsak lenne benne annyi kurázsi, hogy ő is megtegye ugyanezt. Ez az aligátor, meglehet, szakmai szempontból jelentős értéket képvisel vendége számára, de az, hogy kénytelen társasági összejövetelen együtt lenni vele, aláásta Monty kedélyállapotát.

Azt is szerette volna tudni, hogy Miss Blossom vajon meddig akar a kabinjában maradni.
- Akkor egy hétig tartott, mire összeszedte magát. A másik alkalom komolyabb volt, mert akkor úgy nézett ki, hogy tényleg függöny. Akkor történt, amikor meg akartuk beszélni, mit csinálunk majd, ha

összeházasodtunk. Ambrose Londonban akart maradni, engem viszont a karrierem ugye Kaliforniához köt, én természetesen oda akartam menni. Hát kérem, vitatkoztunk mi előre is, hátra is, de nem jutottunk egyről a kettőre. Ambrose olyan csökönyös, mint egy kikötőbak, másfelől pedig nincs az az öszvér, aki ne tanulhatna tőlem egyet-mást, ha egyszer a fejembe vettem
valamit - úgyhogy egyre csak ment a huzakodás, míg a végén azt találtam mondani: „Á, a fenébe is, hagyjuk az egészet", és úgyis lett. Aztán egyszer csak megjelent Ikey Llewellyn az ajánlatával, és akkor megint minden klappolt, minden rendbe jött.

Miss Blossom orrának púderezésébe fogott. Monty köhintett. Úgy nézett a filmcsillagra, ahogy a háziasszony a vacsora után vendégei tekintetét keresi. Ha egyszerűen csak arról lett volna szó, hogy meghallgatja Miss Blossom mondanivalóját, örömmel nyújtotta volna tovább is a beszélgetést, mert a színésznő előadása bővelkedett érdekességekben. Félelme azonban nem csillapodott - az a félelem, hogy a tiszta, kedves angol leányok kérdéskörében Albert Peasemarch esetleg mégsem szakértő.

- Nos... hát akkor... - jelezte.

- Akkor - folytatta Miss Blossom, orrát tanulmányozva a zsebtükörben, és elvégezve rajta az utolsó simításokat -, akkoriban komolynak nézett ki a dolog. Bizony ám. Ami most történt, az semmiség. Fél órán belül a karjába fog zárni, és arról faggat hogy meg tudok-e bocsátani neki, én meg azt mondom majd hogy „Ó, Ambrose!", ő meg azt fogja mondani: nemcsak az bántja őt, hogy megbántott engem, bár az is épp eléggé bántja, hanem az bántja igazán, hogy tudja, mennyire bánt engem, hogy meg bántotta önmagát, amikor megbántott engem. Nevetnem kell, ha eszembe jut, ahogy az előbb a folyosón közlekedett. Olyan röhejt ember még nem látott, meg kellett zabálni, egyszerűen imádtam, annyira rátartian adta elő. „Jó reggelt", azt mondta, azzal kihúzta magát, egyetlen pillantást vetett rám, és elvonult. Milyen bárgyúak tudnak lenni a férfiak! Törvényt kellene hozni erre.

Monty ismét köhintett.

- Pontosan - mondta. - Most pedig, gondolom, mindenféle tennivalói vannak még ma délelőtt...

- Ó, én ráérek.
- Kötelezettségek itt és amott...
- Nem, nincs semmi programom.

Monty rákényszerült, hogy nyíltabban fogalmazzon.

- Nem gondolja - vetette fel tisztelettudóan -, hogy esetleg ideje lenne továbbállni?
- Továbbállni?
- Elhúzni a csíkot - magyarázta Monty.

Lottie Blossom meglepetve nézett rá. Ez a hozzáállás merőben újszerű volt számára. A férfiak, egyénileg vagy csoportosan, sokkal inkább keresni szokták a társaságát, semhogy szabadulni igyekeztek volna tőle. A biarritzi spanyolok esetében olykor az volt a benyomása, hogy talán bottal kellene távol tartania őket.

- De hiszen alig kezdtünk el belemelegedni a pletykálkodásba. Untatom talán, Bodkin szomszéd?
- Nem, nem.
- Akkor mi rágja?

Monty a takarót húzkodta.

- Szóval... Az a helyzet, hogy... Az jutott eszembe... vagyis inkább ötlött... de csak mint lehetőség, érti... Hogy esetleg, izé... Gertrude...
- Ki az a Gertrude?
- A menyasszonyom. Az ötlött eszembe, hogy esetleg Gertrude-nak eszébe jut benézni, hogy lássa, ébren vagyok-e... és abban az esetben...
- Nem tudtam, hogy van menyasszonya.
- Van. Hogy teljesen őszinte legyek: de igen, van.
- Az a lány lenne az, akivel az első napon találkoztam?
- Igen.
- Kedves lánynak látszik.
- Ó, igen. Az is.
- Gertrude, azt mondja?
- Így igaz. Gertrude.

Miss Blossom gondterhelten összevonta szemöldökét.

- Gertrude? Nem nagyon rajongok ezért a névért. Persze ott van, ugye, Gertrude Lawrence, a híres...

- Persze - szólt Monty. - De ebben a pillanatban éppen nem Gertrude Lawrence-t erőltetném, ha érti, mire gondolok, hanem Gertrude Butterwicket.

Miss Blossom felkacagott az ő szívből jövő kacagásával.

- Ez a neve? Butterwick?
- Igen.
- Ez is micsoda röhej!
- A neve nekem sem tetszik annyira - helyeselt Monty. - Mindig az apja, J. G. Butterwick jut eszembe róla, a Butterwick, Price és Mandelbaum Export és Import beltagja. De nem erről van szó. Arról van szó, hogy...
- Gondolja, hogy rosszulesne neki, ha itt találna engem?
- Nem hiszem, hogy nagyon örülne. Legutóbb nem örült. Sőt, nem csinálok titkot belőle, volt elég bajom, amíg kimagyaráztam.

Miss Blossom összeszorította ajkát. Látnivaló volt, hogy nem ért egyet.

- Afféle alantas, kicsinyes elme ez a Miss Butter... csikk?
- Egyáltalán nem - felelte Monty melegen. - Távolról sem. Éppenséggel nagyon is emelkedett és nagyvonalú, mint a vöcsök. És a neve nem Butter-csikk, hanem Butterwick.
- Az sem jobb - jelentette ki Miss Blossom kritikusan.
- Feleannyira sem rossz. Össze sem lehet hasonlítani. És különben sem a nevéről van szó, hanem arról, hogy mit gondolna, ha meglátná magát, ahogy itt ül, gyakorlatilag a lábamon. Nem kizárt, hogy rohamot kapna. Tudja, bizonyos rejtett erők munkálnak a háttérben. Reggie Tennyson, az az agyatlan véglény elhitette vele, hogy én egy afféle pillangó vagyok. És ráadásul közvetlenül azután, hogy napvilágra került az a tetoválás a mellemen...
- Miféle tetoválásról van szó?
- Ó, az régi történet. Az a veleje, hogy valaha eljegyeztem egy Sue Brown nevű lányt, és a nevét a mellemre tetováltattam, egy szív közepében...
- Hűha! - lelkesedett föl Miss Blossom. - Azt látnom kell.

Monty hátát az ágy fejénél a falnak támasztotta, így sokkal távolabb nem tudott húzódni, de amennyire tudott, húzódott.

- Azt már nem!
- Jaj, de most komolyan!
- Nem, szó sem lehet róla.

- Mi ütött magába? Barátok között egy mellkas nem számít. Engem nem tud megbotránkoztatni. Egyszer én voltam a szerelmi szál a *Bozo, a majomember-ben.*
- Elhiszem, de...
- Ugyan már. Mutassa.
- Nem. Akasszanak fel, ha...
- Úgy is jó. Tartsa meg a mellkasát.

Miss Blossom megbántva és csalódottan felkapta aligátorát, megigazította a rózsaszín szalagot az állat nyakán, és kiment a kabinból. Becsukta maga mögött Monty ajtaját, és elindult a magáé felé, hogy Wilfredet visszategye a fonott kosárba, amikor Gertrude megjelent a folyosón.

Gertrude-nak az volt a szándéka, hogy bekopog Monty ajtaján, és közli mátkájával: ideje kijönni, és élvezni a csodás napsütést. Ezt a tervét most elvetette. Egy pillanatig csak nézett, aztán sarkon fordult, és fölment a fedélzetre.

A kék éggel és lágy szellővel kellemesített nap hátralevő részében Montynak időnként úgy tűnt, mintha a szeretett leány kissé furán viselkedne. Semmi olyasmi, amire ujjal rá lehetne mutatni, de mégis valahogy furán. Néha úgy hirtelen elhallgatott. Máskor meg, amikor Monty ránézett, azt látta, hogy a lány olyan elgondolkodva kémleli őt. Vagyis, nem is elgondolkodva, hanem... furán, na. Ez kissé megviselte Montyt.

Estére azonban elszállt belőle a furaság okozta enyhe levertség. Alkalmazkodó természetű lévén csakhamar azt tapasztalta, hogy múlik a ború, mert az esti menüt összeállító illetékesek kitűnő vacsorát helyeztek elébe.

E nagyszerű férfiak, abban a hitben, hogy egy-két jó falat a legalkalmasabb a kedélyállapot feljavítására, ötféle levest és hatféle halat tálaltak fel, majd e kezdeti gesztust követően további vonzó étkeket, úgymint: csirkepörkölt, borjúsült, ököruszály, sertéskotlett, ürücomb, kolbász, marhaszelet, őzgerinc, karmonádli, vagdalt húspogácsa, borjúmáj, disznósajt, yorki sonka, virginiai sonka, bradenhami sonka, kacsa- és vaddisznópástétom, ezek után puding nyolc változatban, majd sajtok és fagylaltok széles választéka, végül gyümölcs az esetleges hézagok kitöltésére. Monty nem evett mindenből, de azért épp eleget

fogyasztott ahhoz, hogy alaposan felfrissülve és végletesen érzelgős hangulatban sétáljon fel a csónakfedélzetre. Úgy érezte magát, mint egy szeretettel eltelt óriáskígyó.

A csónakfedélzeten uralkodó légköri viszonyok is hozzájárultak az ilyetén érzelmek eláradásához. Csöndes, langyos éjszaka volt, holdvilággal, csillagfénnyel ékes; ha cigarettakészlete kitart, Monty hajlandó lett volna az idők végezetéig itt maradni, s esetleg odáig is elmerészkedik, hogy versírással próbálkozzék.

Csakhogy körülbelül egy óra elteltével, amikor kinyitotta tárcáját, üresnek találta azt, így elhatározta, hogy visszamegy a kabinjába és feltölti. Ha Gertrude vele lett volna a csónakfedélzeten akkor természetesen nem lett volna szüksége cigarettára, de Gertrude arra hivatkozott, hogy elígérkezett bridzselni Jan Passengerrel és két másik csapattárssal. Monty így lement a kabinjához, és már éppen nyitotta volna az ajtót, de egy döbbent, megbotránkozó kiáltás hatására megtorpant, és odafordulva Albert Peasemarchot pillantotta meg.

A steward viktoriánusabbnak mutatkozott volt, mint valaha.

- Oda nem mehet be, uram - jelentette ki.

Monty csak bámult. Egy szót sem értett. Úgy érezte, valahányszor találkoznak, vazallusa valami új és meglepő rejtéllyel támadja le.

- Hogy érti ezt?

Albert Peasemarchot láthatólag megdöbbentette a kérdés.

- Hát az ifjú hölgy nem helyezte képbe, uram?
- Mit nem csinált?
- Nem tájékoztatta az események sodráról? Nem a szomszédos ifjú hölgy, akire gondolok. A másik ifjú hölgy. Miss Butterwick. Nem említette, hogy elcserélte önnel a kabinját, és ezentúl a B36-os kabin lesz az öné?

Monty erőtlenül dőlt a falnak. Mint egy korábbi alkalommal, a steward most is két stewardnak látszott, és a pereme vibrált egy kicsit.

- Igen, uram, ezt csinálta. Kabint cserélt önnel. Ezen az úton gyakorta megesik ez önnel, ugyebár - mondta Albert Peasemarch együttérzéssel. - Szerintem hovatovább maga se fogja tudni, hol hajtja álomra a fejét, ahogy a dal mondja. Előbb a barátja, azután meg az ifjú hölgy mozdítja el. Idestova naponta föl kell jegyeznie emlékeztetőnek, hogy most éppen melyik az aktuális kreclije.

Kuncogott a sajátos ötletén, pár pillanatig elemezgette, és felismerte, hogy ez jobb annál, semhogy csak egyszer hangozzék el, így megismételte.

- Mihamar naponta föl kell jegyeznie emlékeztetőnek, hogy most éppen melyik az aktuális kreclije. De azt azért ne gondolja ám, uram - folytatta Albert Peasemarch komolyabb hangot ütve meg, mert nemcsak szellemes, de okos is tudott lenni -, hogy én a híve vagyok az efféle csereberének. Bátorkodtam említést tenni az ifjú hölgynek, hogy ez rendkívül rendkívüli, és nem lenne szabad sorra kerülnie az ellátmányi tiszt tudomása és engedélye nélkül, de erre a hölgy csak azt válaszolta: „ne pézsmáljon, steward - vagy valami hasonlót -, hanem csinálja, amit kértem, és kevesebbet akadékoskodjon", ennélfogva átköltöztettem, ahogy mondva volt. De természetesen föltételeztem, hogy az ifjú hölgy tájékoztatni fogta önt.

- Steward - szólalt meg Monty halkan, rekedten.

- Uram?

- Peasemarch... Nem tudja véletlenül, Peasemarch, hogy Miss Butterwick... kiment... kiment-e már a fürdőszobába?

- Ó, hogyne, uram - mondta Albert Peasemarch derűsen. - Az volt az első dolga.

- És...?

- Ó, igen, uram, látta a permanens felírást. De hát aligha is próbálta volna nem látni ugyebár? Nagyon érdekelni látszott a dolog. Csak állt előtte egy darabig, aztán hozzám fordulva azt mondta, hogy „Ojjé, steward! Ez meg mi?" És én azt feleltem: „Ez falirat, kisasszony, éspedig rúzzsal felhordva." És ő azt válaszolta: „Ó!"

Monty a falba kapaszkodott. Úgy érezte, az az egyetlen szilárd tárgy a széthulló világmindenségben.

- „Ó!"?

- Igen, uram, ezt mondta az ifjú hölgy, hogy „Ó!" Ezután elküldött engem, és az ajtót becsukta. Nem sok idővel később csöngetett a szobalányért, és átadott neki egy levelet, azzal az utasítással, hogy vigye az ön kabinjába - a B36-ba, ha netán elfelejtette volna, uram -, amely a közvetlenül eggyel fölöttünk lévő fedélzeten van, mert ez a C fedélzet, ahol ön kétségkívül meg fogja találni.

Monty otthagyta. Egyelőre elege lett Albert Peasemarch társagából. A steward olyan benyomást keltett, mint aki éppen akar mutatni, hogy ez újabb példája a Végzet kifürkészhetetlen szeszélyességének - és ebben kétségkívül igaza is lett volna. Ugyanis - mint Monty most felismerte -, ha Gertrude Butterwick nem született volna meg, vagy ha kar nélkül születik, vagy egyik lába rövidebb lett volna a másiknál, akkor nem kerülhetett volna be az amerikai turnéra utazó angol országos gyeplabda-válogatottba, ez esetben nem lett volna az *Atlantic* óceánjáró fedélzetén, így nem is került volna olyan helyzetbe, hogy átgondolja a dolgokat, és arra a végkövetkeztetésre jusson, hogy a Miss Lotus Blossommal tőszomszédos Monty Bodkinnál sokkal jobb a B fedélzeten elszállásolt Monty Bodkin.

Ez mélyen és gyökeresen igaz, de Montynak mégsem volt kedve ott ácsorogni és meghallgatni, amíg Albert Peasemarch kifejtegeti a fentieket.

Ólomlábakon támolygott fel a B36-osba. A kabin levegőjében, Gertrude Butterwick ottlétére emlékeztetve, halványan még érezhető volt Monty kedvenc parfümje, de a fiatalember nem szimatolt érzelgősen. Minden figyelmét az asztalon heverő két tárgy kötötte le.

Az egyik egy boríték volt, a jól ismert kézírással megcímezve. A másik egy rózsaszín korallszemű barna plüss Miki egér.

Az egér széles, vidám mosolyt sugárzott, és ezt Monty az adott körülmények között ízléstelennek és elfogadhatatlannak ítélte.

14. FEJEZET

UGYANILYEN ÍZLÉSTELEN és elfogadhatatlan volt Monty számára az, ahogy másnap reggel az egész természet mosolygott - a bekövetkezett kataklizma ellenére. Elképzelni sem lehet semmit, ami szebb vagy derűsebb lenne, mint a másnapi időjárás. Nem ömlött az eső, nem gomolygott a köd, még a friss északkeleti szél sem jelentkezett. Mit sem törődve a bent tartózkodó fiatalemberrel, aki számára az életnek már nem volt semmi értelme, a nap betűzött a B36-os kabinba, és vidáman táncolt a mennyezeten, mintha ez lenne minden lehető világok legjobbika.

Pár perccel kilenc óra után a folyosóról posztópapucs csoszogása hallatszott, és Reggie Tennyson lépett be.

Régi barátjának látása mit sem enyhített Monty borúján. A megfelelő társaságról épp ellentétesen gondolkodott, mint Julius Caesar. Éppen nem szerette volna, hogy kövér nép foglalja körül, és síkfejű s kik éjjel alszanak. S jóllehet Reggie nem volt kövér, nyilvánvaló volt, hogy nyugodalmas éjszakában volt része, és most kitűnő hangulatban van. Amikor belépett, arcán oly széles mosoly ült, mint a Miki egérén. Márpedig annak az állatnak szűnni nem akaró vigyora egyfolytában ingerelte Montyt, amióta csak felébredt.

Következésképpen „Helló"-ja is nélkülözte a spontaneitást és a szívélyességet. Éppen reggelizni készült, és abban reménykedett, hogy az étkezés idején zárt körben, bánata és a füstölt hering társaságában lesz majd. Ha pedig az egyedüllét megtagadtatott tőle, jobban örült volna olyan látogatónak, mint Ambrose. Ambrose sovány, éhes színű volt, és Montynak aznap reggel épp ilyenre lett volna szüksége. Reggie-vel, úgy érezte, nem tud mit kezdeni.

Viszont muszáj volt udvariasnak mutatkoznia. Felkészült, hogy beszélgetni fog.

- Korán keltél - szólt sötéten.

Reggie az ágy lábának támaszkodott, és összehúzta magán a fürdőköpenyt.

- Még szép, hogy korán keltem - felelte cserkészes lelkesedéssel, amitől Monty szájában megkeseredett a hering. - Jobb dolgom is van, mint ilyen időben ágyban henteregni. Micsoda nap! Nem is tudom, mikor láttam ilyen reggelt. Ragyog a nap…

- Tudom, tudom - vágott közbe Monty nyűgösen. - Láttam.

Reggie túlbuzgása csillapodott egy kicsit. Megsebzettnek látszott. Egy pillanatra szinte olyan benyomást keltett, mint Albert Peasemarch, amikor zokon vesz valamit.

- Jól van, na - mondta. - Nincs okod morogni rám. Nem én tehetek róla, hogy ragyog, vagy igen? Engem senki sem kérdezett meg. Csak azért említettem egyáltalán, hogy megmagyarázzam, miért vagyok fenn ilyen embertelenül korai órán. Meg akarom keresni Mabel Spence-t, shuffleboardot akarok játszani vele. Ismered Mabelt, Monty?

- Épp csak pár szót váltottunk.

- Kész csoda az a lány!
- Lehet mondani.
- Mi az, hogy lehet mondani? - mondta Reggie lelkesülten. - Már mondom is! A legédesebb lány a világon! Atyám, de szeretnék most Ambrose lenni!
- Miért?
- Mert ő Hollywoodba megy, és Mabel is ott él, én viszont Montrealba tartok - átok arra a helyre, támadják meg a hernyók az összes juharfáját -, és lehet, hogy a kikötés után soha többé nem látom. De hát - tette hozzá Reggie hősiesen - mi haszna ezen keseregni? Az a lényeg, hogy addig szakasszunk le minden rózsaszálat, amíg tehetjük. És ha már a rózsáknál tartunk, öregem, ugye emlékszel arra a nyakkendőre, amit a Burlington Arcade-ben vettél, és az volt rajtad, amikor lejöttél vacsorázni a Parazitába? Úgy egy héttel a Kétezer Guinea előtt lehetett, próbáld meg felidézni. Galambszürke alapon rózsaszín virágmintás volt, és pontosan arra a nyakkendőre lenne szükségem, hogy megadja a csúcsfényezést az öltözékemnek, amelyben Mabel előtt akarok villogni ma délelőtt. Nem hoztad magaddal véletlenül azt a nyakkendőt? Mert ha igen, akkor kölcsönkérném.
- Nézd meg a bal felső fiókban - felelte Monty elcsigázottan, és lenyelt egy falat rosszkedvű heringet. Nem volt nyakkendőkre hangolva.
- Megvan! - jelentette Reggie a fiókból.

Visszafordult az ágy felé. Tovatűnt már a Mabel Spence-től való elválás okozta búbánat. Reggie újra mosolygott, mintha valami mulatságos emlék jutott volna eszébe.
- Áruld el, Monty - mondta -, mi az ördögöt keresel itt fent? Úgy cikázol ide-oda a hajón, hogy az ember elszédül. Szerintem nekem, aki a barátod vagyok, elárulhattad volna, hogy elköltöztél. Az imént benyomultam a kabinodba, vagyis az előző kabinodba, és rácsaptam egy jó nagyot az ágyban alvó alakra...

Monty megtört kiáltást hallatott.
- ... mire az letépte álszakállát, és kiderült, hogy Gertrude az. Általános zavar minden jelenlévő részéről.
- Csak nem tettél ilyet...?
- De bizony, hogy megtettem. Mi ez az egész? Miért cseréltetek kabint?

- Gertrude nem mondta el?
- Nem vártam meg, hogy bármit is mondjon. Csak elvörösödtem, és kijöttem.

Monty felnyögött.

- Gertrude tegnap vacsora után váratlanul elhatározta, hogy kabint cserél velem. Írt egy levelet, abban meg is indokolta. Az az égetnivaló Blossom tegnap reggel bejött hozzám, nem sokkal azután, hogy te elmentél, és Gertrude épp akkor ért oda, amikor kiment tőlem, át a saját kabinjába. Ebből két következtetést vont le - az egyik, hogy a Blossom meg én igencsak jóban vagyunk egymással, a másik meg, hogy szomszédos a kabinunk. Ezt nem akarta annyiban hagyni. Nekem egy szót sem szólt, így esélyem se volt leállítani. Egyszerűen csak fogta magát, és Albert Peasemarch segédi részességével végrehajtotta.

Reggie a jólelkű emberek természetes aggodalmával hallgatta végig a beszámolót. Fürge esze mihamar arra a pontra ugrott, ahol a tragédia magva rejlett.

- De hát az ördögbe is! Ha Gertrude abban a kabinban van, meg fogja látni az írást a falon!

Monty újra felnyögött.

- Már meg is látta. Az volt az első, ami a szemébe ötlött, amikor behurcolkodott.
- Említette a levelében?

Monty a villájával az öltözőasztalra mutatott komoran.

- Nézz oda. Azt a Miki egeret tőlem kapta az utazás első napján. Amikor tegnap este bejöttem ide, azt is itt találtam.
- Visszaküldte?
- Visszaküldte.
- A nemjóját! Ez tiszta, százszázalékos csáva.
- Az.
- Súlyos gond - tépelődött Reggie.

Csend. Monty végzett a heringgel.

- Látta Lottie-t kijönni a kabinodból?
- Igen. Ezt írja a levelében. De hát, az ördögbe is, tegnap egész délután és este együtt voltam vele, és egy szót sem szólt erről. Ha szólt volna, elmesélhettem volna, hogy a Blossom egyszerűen csak bejött, leült, és

Ambrose-ról beszélt, hogy az az ember mennyire mafla, és ő mennyire szereti, és egész idő alatt egy olyan szó se hangzott el köztünk, amit ne lehetne leadni a BBC gyerekmatinéjában. Most meg persze már késő bármit megmagyarázni, mert azóta látta azt a feliratot, és meg van győződve róla, hogy titokban mormon törzsfőnök vagyok.

Reggie megértően bólintott.

- Úgy van. Persze meg lehet érteni a gondolatmenetét. Először is meglátta azt a tetoválást a melleden. Ebből még kitisztogattad magad, de addigra Gertrude kicsit már megingott. Erre - elismerem, hogy ostobán, de a legjobb indulattal - jöttem én, és azt mondtam neki, hogy... Igaz is, azt hogy oldottad meg? Amit én meséltem rólad, hogy micsoda szívtipró vagy?

- Megmondtam neki, hogy nincs nálad nagyobb hazudozó egész Londonban.

- Helyes.

- Hogy egy szavadat sem hiszi el senki.

- Remek.

- És hogy mindig ilyeneket művelsz, mert szerinted ez vicces. Azt mondtam, hogy torz a lelkületed.

- Kitűnő - bólintott Reggie. - Nagyon is indokolt. Ennél jobb lépésed nem is lehetett volna. Most már értem, miért bánt velem olyan hűvösen az utóbbi időben.

- Hűvösen bánt?

- Nagyon hűvösen. Ami azt illeti, az első nap óta egyetlen alkalom, amikor kicsit a melegség felé mozdult el, az épp az előbb volt a kabinban. Az ágyban láttam egy kupacot - mesélte Reggie, újraélve a jelenetet, amely még frissen élt emlékezetében -, és azt mondtam magamban: „Lesz jó kis meglepetés Montynak!", aztán megpöktem a tenyeremet, és zutty. Mondom: rém kínos volt. De annak alapján, amit elmeséltél, nevetségesen egyszerű a megfejtés. Egy másodperc alatt tisztába tehetlek Gertrude-nál. Most azonnal megkeresem, és megmondom neki, hogy én írtam azt a feliratot.

A Monty ölében heverő tálca billent egyet, és megcsörrent. Monty most először látta a mennyezeten táncoló fényfoltokat többnek, mint sértő

tolakodásnak. Képes volt úgy tekinteni a Miki egér mosolygó szemébe, hogy nem rándult össze közben.
- Reggie! Képes lennél?
- Persze. Nincs más megoldás.
- De vajon hinni fog neked?
- Persze hogy hinni fog nekem. Jól illik a képbe. A jelek szerint olyan sátánkutyának állítottál be a szemében, hogy bármit el fog hinni, ami a lejáratásomat és befeketítésemet szolgálja.
- Ne haragudj.
- Sose mentegetőzz. Tökéletes stratégia volt.
- De honnan szerezted a rúzst?
- Rúzst kölcsön lehet kérni.

Elszálltak Monty utolsó kétségei is a terv megvalósíthatóságát illetően. Forró szeretettel nézett Reggie-re. Látta már, mekkorát tévedett, amikor megszálló csapatok beözönlésének tekintette, hogy bejött a kabinba. Most inkább olyannak látta, mint afféle romantikus regényhőst, az árvák megmentőjét, özvegyek gyámolát.

Mégsem tudott leküzdeni bizonyos lelkifurdalást, amikor jobban meggondolta, mit vállalna érte a barátja.
- Félek, hogy nagyon dühös lesz rád.
- Dühös? Gertrude? Az első unokatestvérem? Az a lány, akit a szemem láttára lazsnakolt el a nevelőnője a hajkefe fonákjával! Csak nem gondolod, hogy érdekel, mit tart felőlem a kis kalácsképű Gertrude? Magasságos ég, dehogy érdekel. Az ember könnyedén kacag, pattint az ujjával, és kész. Miattam ne aggódj.

Roppant érzemények dalmahodtak Monty kebelében. A megkönnyebbülés mellett benne volt a felháborodás is, hogy a szeretett leányt „a kis kalácsképű Gertrude"-ként hallja emlegetni, benne volt az elképedés, hogy létezik olyan ember a föld hátán, aki nem méltányolja Gertrude véleményét, és benne volt a vörösen izzó gyűlölet is a nevelőnő iránt, aki képes volt a fent említett gaztettet elkövetni. Mindezek közül azonban a megkönnyebbülés volt a legerősebb.
- Köszönöm - mondta.

Ezt az egyszerű szót is csak nagy nehezen volt képes kiejteni.

- Nos - mondta Reggie -, ez nagyjából megoldja a falfelirat kérdését. Ami pedig a Lotus Blossommal a kabinodban játszott picsipacsit illeti...
- Nem volt semmi picsipacsi!
- Akkor etyepetye, vagy akármi.
- Mondtam már, hogy csak Ambrose-ról beszélgettünk.
- Ez nekem elég gyengének hangzik - jelentette ki Reggie kritikai éllel. - De mindegy, ha ez a történeted, akkor tényleg jobb, ha ragaszkodsz hozzá. Én csak azt akarom mondani, hogy Lottie ügyében a saját erődre vagy utalva. A falfelirat tekintetében azonban tisztára tudlak mosni, és nyomban meg is teszem. Azonnal megkeresem Gertrude-ot, és csak utána vetem ki a vonóhálót Mabel Spence-re. Jut is eszembe, szerinted melyik lenne jobb: antilopcipő, fehér flanelnadrág, a nyakkendő és az egyetemi címeres blézer, vagy antilopcipő, fehér flanelnadrág, a nyakkendő és egy elegáns, kék zakó?

Monty meghányta-vetette a kérdést.

- Ha engem kérdezel, az elegáns, kék zakó.
- Rendben - mondta Reggie.

Mabel Spence ezenközben, mit sem sejtve a reá váró élményről, Ivor Llewellyn kabinjában tartózkodott, és a tegnapi tárgyalás kudarcának történetét hallgatta a sorsüldözött filmmogul ajkáról. Mr. Llewellyn még ágyban volt, lazacrózsaszín pizsamája a rémülettől fakó arc kontrasztjaként mélyebb árnyalatúnak tűnt.

- A tag azt mondta, más elképzelései vannak!

A mozimágnás hangja megremegett, amikor elrebegte e baljós szavakat, amelyeket láthatólag Mabel Spence is fenyegetőnek ítélt. Aprót füttyentett, és töprengő, összeszorított ajakkal elvett egy szál cigarettát az éjjeliszekrényen álló dobozból. Az egyszerű cselekedet rendkívüli ingerültséget váltott ki Mr. Llewellynből.

- Örülnék, ha nem élősködnél a cigarettámon. Neked talán nincs?
- Jól van, látom, rajtad van a déli vendégszeretet. Visszateszem. Más elképzelései...?
- Ezt üzente.
- Nem tetszik ez nekem.
- És nekem sem.

- Úgy tűnik, nem akar beszállni a játékba. Mondd el pontosan, hogy mi történt.

Mr. Llewellyn feljebb csúszott párnái közt.

- Átküldtem hozzá ezt a kis Tennysont, afféle biankó szerződéssel. Tudod, mit jelent ez. A pénz nem lehet akadály, érted? Csak azt akartam tudni, hogy hajlandó-e színészként leszerződni az S-L-hez, mert ha igen, akkor a gázsira vonatkozó rovatot tetszése szerint töltheti ki. És a kis Tennyson azzal jött vissza, hogy a pasas köszöni, de más elképzelései vannak.

Mabel Spence a fejét csóválta.

- Nem tetszik ez nekem.

Ez a megjegyzés ugyanúgy felingerelte sógorát, mint az a cigarettás manőver.

- Mi értelme, hogy azt mondogatod, nem tetszik neked? Még jó, hogy nem tetszik neked. Nekem se tetszik. Nem úgy látod, hogy tapsikolva táncolok, vagy igen? Nem dalolok fennhangon, vagy igen? Nem kiáltok háromszoros hurrát, vagy igen?

Mabel egyre csak tanakodott magában. Sehogy sem értette a dolgot. Monty Bodkin az ő helyében azt mondta volna, hogy a dolog kihüvelyezhetetlen. Kijelentette, hogy nem érti az egészet.

- Persze. És én sem értettem - mondta Mr. Llewellyn -, de Tennyson mondott még valamit. És tudod, mit mondott? Azt mondta, hogy ez a Bodkin maga is majdhogynem milliomos. Érted, mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ezt a kémkedést csak a hecc kedvéért csinálja. A vele járó izgalom miatt. Azt mondják, kísértetek vannak ilyenek. A pénz semmit sem számít neki. Csak azt akarja, hogy embereket szenvedni lásson. Hogy lehet ilyen embert zsebre vágni?

Egy pillanatig elgondolkodott, mint akinek az jár a fejében: ez az ő formája. Az egyetlen vámtisztviselő, akivel összeakasztotta a bajuszt, épp olyan, akiben az óriási magánvagyon ötvöződik a vadállati kegyetlenséggel.

- Ezennel feladom. Tudom, mikor szenvedek vereséget. Be fogom vallani a nyakláncot mint Grayce tulajdonát, és kifizetem érte a vámot.

- Én nem tenném.

- Cseppet sem érdekel, hogy te mit tennél. Én ezt fogom tenni.

- Jól van, tégy, amit akarsz.
- Igazad van. Azt teszek, amit akarok.
- Nekem csak - folytatta Mabel elgondolkodva - Grayce tegnap esti sürgönye jutott eszembe.

Mr. Llewellyn acélos elszántsága megcsappant. Arca, amelyet az indulat majdnem a pizsama színével tett egyenlővé, halványult valamicskét. Megnedvesítette ajkát a nyelve hegyével, ahogy Monty Bodkin tette egy korábbi alkalommal.
- Sürgöny? Grayce-től?
- Igen.
- Mutasd.
- A kabinomban hagytam.
- Mit ír?
- A pontos szavakra nem emlékszem. Valami olyasmi van benne, hogy mondjam meg neked: ha esetleg cserben akarnád hagyni, tudja, mit lépjen.
- Tudja, mit lépjen - mormogta Mr. Llewellyn, mintegy transzban.

Mabel Spence némi együttérzéssel nézett rá.
- Nem viccelek, Ikey - mondta -, én a helyedben folytatnám. Grayce-szel nem jó ujjat húzni. Tudod, milyen. Lobbanékony. És arról se feledkezz meg, hogy éppen Párizsban van, ahol annyiból áll elintézni a válást, hogy fölveszi a kalapját, és hív egy taxit.

Mr. Llewellyn erről sem feledkezett meg.
- Különben is: ha ez a Bodkin nem kapható, mi van akkor? Tegyük fel, tisztában van vele, hogy át akarsz juttatni valamit. Tegyük fel, értesíti a parton várakozó cimboráit, hogy tartsák nyitva a szemüket, amikor megjelensz a vámnál. Akkor mi van? Addig nem tehetnek semmit, amíg a poggyászodat át nem vizsgálták, és addigra George már messze jár a cuccal.

Mr. Llewellyn nem volt hajlandó megnyugodni. Talán azért, mert a sógorának, George-nak kiemelt szerep jutott benne, de rendkívüli mértékben viszolygott a tervtől, amelyet elméjében „Kalapos snitt" néven tárolt el, de hát tagadhatatlanul elfogult volt George iránt. Mabel optimizmusa boldog mosoly helyett keserű vicsorgást csalt arcára.
- Gondolod, hogy egy ilyen dörzsölt fickó nem gondol majd semmire, amikor azt látja, hogy George meg én leverjük és elcseréljük egymás

kalapját, mint két burleszkfigura? Egy pillanat alatt tudni fogja, hogy itt valami nem stimmel.
- Nem fogja látni. Nem is lesz ott.
- Nem lesz ott? Egy méterrel a hátam mögött fog lihegni, amint partra szállunk.
- Nem fog. A fedélzeten tartjuk, amíg le nem szállsz, és nem találkozol George-dzsal.
- Igen, és ezt hogy akarod elintézni?
- Az egyszerű. Reggie Tennyson majd eltávolítja az útból. Barátja az ipsének. Reggie majd elhívja valahova, hogy megbeszéljenek valamit. Ezt rám bízhatod. Majd én elintézem.

Mr. Llewellyn, mint tudjuk, sohasem rajongott sógornőjéért, de el kellett ismernie, hogy van valami Mabel egyéniségében, ami magabiztosságot kölcsönöz az embernek. Légzése könnyebbé vált.
- Azt persze nem mondom meg Reggie-nek, hogy miért kérem ezt tőle. Csak azt mondom meg, hogy mit kell tennie.
- És az elég lesz?
- Persze.
- Úgy látom, egész jól kijöttök egymással.
- Igen. Megkedveltem Reggie-t. És fáj érte a szívem. Szegény fiút a családja egy montreali irodába küldte dolgozni, és ettől teljesen a padlóra került. Azt mondja, ha mindenképpen muszáj dolgoznia, inkább a tágas, nyílt tereket választaná, ahol a férfiak férfiak maradnak, és - főként - nők a nők. Például Hollywoodot.

Mr. Llewellyn szeme résnyire szűkült. Tekintetébe kiült a gyanú. Rosszat sejtett. Itt valaki valahova ki akar lyukadni.
- Ó - vetette közbe. - Szóval így gondolja?
- Igen. És az jutott eszembe, Ikey - folytatta Mabel -, hogy hátha tudnál neki valami munkát ajánlani Llewellyn Cityben.

Ami Ivor Llewellynből kilátszott a paplan fölött, az mind megrázkódott, mintha görcs bántaná, és a takaró gyűrődései jelezték, hogy a nem látható részei is rázkódnak. Gyakorta vett már részt ilyesfajta megbeszélésekben, mégsem volt képes megőrizni hidegvérét, ha hasonló témák merültek fel. Ha valaki felkínálta neki a lehetőséget, hogy Llewellyn Cityben szívességet tegyen egy rokonnak, rokon rokonának,

rokon barátjának, barát rokonának vagy barát barátjának, mindig úgy érezte, mintha belső szerveit felkavarnák egy nagy doronggal. Ilyen alkalmakkor az volt a szokása, hogy a halért kiáltozó oroszlánfóka ugatását utánozta - most is így tett.
- Ha! - vakkantotta. - Már vártam, hogy mikor jössz elő ezzel. Pont erre vártam.
- Reggie nagyon hasznossá tudná tenni magát.
- Hogyan? Már van olyan emberem, aki kisöpri az irodámat.
- A filmjeidben gyakran vannak Angliában játszódó jelenetek. Reggie lehetne a szakértőd, hogy minden rendben legyen. Ugye, Reggie? - kérdezte Mabel a káprázatos látománytól, aki vakítóan fehér flanelnadrágban és elegáns, kék zakóban épp ebben a pillanatban lépett be a folyosóról, mint Mr. Llewellyn savanyúan megállapította, kopogás nélkül. Akik Llewellyn Cityben, az S-L felségterületén Ivor Llewellyn színe elé szerettek volna járulni, azoknak legalább egy-két órát várniuk kellett egy előszobában; a mozicézár nem most először élte át a bosszantó tényt, hogy óceánjárók fedélzetén ennél jóval kevésbé szertartásosak a körülmények.
- Halihó! - kurjantott Reggie vidoran. - Hali-hali-halihó! Jó reggelt, Mabel, magának is, Llewellyn. Mind a ketten észbontóan csinosak. Tetszik a rózsaszín pizsamája, Llewellyn. Passzol az élet alkonyához. Már az egész hajót tűvé tettem magáért, kedves Miss Spence, aztán valaki tájékoztatott, hogy itt található. Mi lenne a hozzáállása néhány shuffleboard-játszmához?
- Imádnám.
- Én is imádnám. Megfigyelte már, milyen rendkívüli mértékben egyezik az ízlésünk? Ha engem kérdez, szerintem a „rokon lelkek" kifejezés fedi le a legjobban azt, hogy mi a helyzet. Á, cigaretta? - csillant fel Reggie szeme, amikor észrevette a dobozt az ágy mellett. Megkínálta magát, rágyújtott, és elismerően bólintott a mozimágnás felé. - Jó cigarettát vásárol, Llewellyn - jegyezte meg kedélyesen. - ízlik. Jól hallottam - folytatta -, hogy kérdezett valamit tőlem, amikor bejöttem? Emlékezetemben mintha az „Ugye, Reggie?" szavak lebegnének. Ugye mi?
- Ugye tudna segíteni Ikeynak?

- Mindig örömmel segítek Ikeynak, ha és amennyiben lehetséges. Miről lenne szó?
- Arról beszélgettünk, hogy dolgozhatna a Superba-Llewellyn vállalatnak. Tudom, mennyire utálja ennek a montreali állásnak még a gondolatát is.
- A hideg lel ki tőle. Úgy érezném benne magam, mint az aranykalitkába zárt madár. Azért ez fantasztikus ötlet! – mondta Reggie, elismerő mosollyal jutalmazva Mr. Llewellynt. - Egész első osztályú ötlet. Édes öregem, boldog örömmel dolgozom Superba-Llewellynnek. Csodás jószívűségre vall, hogy fölvetette. Milyen minőségben gondolja az alkalmazásomat?
- Azt javasoltam éppen, hogy az angliai jelenetek szakértője lehetne. Ugye mindent tud az angol társadalmi életről?
- Én találtam fel.
- Hallod ezt, Ikey? Mostantól nem lesz a filmjeidben falkavadászat júliusban.
- Hát úgy éljek, azt már nem! Falkavadászat júliusban? Nahát, nahát. Ejnye, ejnye. Nem, kedves Llewellyn, mától ilyen nem fordulhat elő. Mától nyugodt lehet, ami az angliai jeleneteket illeti. Azokat mindenestől rám bízhatja. Most pedig - mondta Reggie elvéve egy másik szál cigarettát - beszéljünk a feltételekről. Ambrose, a bátyám azt mondja, hogy heti ezerötszáz dollárt fizet neki. Kezdetnek én is tökéletesen elégedett lennék ennyivel. Gondolom, erről majd kapok valami papírt is, amikor magának is megfelel. Nem sürgős. Majd ha úgy gondolja, kedves Llewellyn.

Mr. Llewellyn végre megtalálta a szavakat. Eddig a pillanatig a júliusi falkavadászatra tett utalás elnémította, mert ez fájó pont volt számára. *Gyönyörű Devon* című szuperprodukciójában volt egy ilyen jelenet, ami az angol sajtóban általános megrökönyödést, a lila arcú angliai ebtenyésztők, vadászok és egyéb érintettek körében pedig oly heves köpködést, felzúdulást, felháborodott kikérjükmagunknakozást keltett, hogy járványos agyvérzéstől kellett tartani. Ezt Mr. Llewellyn könnyűszerrel elviselte volna, de a rossz sajtópropaganda miatt a film az egész szigetországban súlyosan megbukott, és ez már az elevenébe vágott.
- Takarodjon innen! - kiáltotta.

Reggie meglepődött. Ez nem az a hangnem, gondolta.
- Takarodjak innen?
- Igen, takarodjon innen! Az angliai jeleneteivel együtt!
- De Ikey!
- Te pedig - mennydörögte Mr. Llewellyn, ütegeinek teljes tűzerejét sógornőjére irányítva - ne deikeyzzál itt nekem! Azt akarod, hogy még több ingyenélőt, még több zsebmetszőt vegyek föl? A bátyád, George, a nagybátyád, Wilmot, az unokabátyád, Egbert meg az unokahúgod, Genevieve még nem volt elég?

Mr. Llewellynnek itt egy pillanatra meg kellett állnia, hogy elcsípje sebesen fogyatkozó önuralma utolsó morzsáit. Önnön végszavai mély benyomást gyakoroltak rá. A felesége unokatestvére, Egbert húgának, Genevieve-nek kifizetett heti háromszázötven dollár valami különös okból jobban ingerelte, mint az összes többi sérelem. Genevieve szemüveges leány volt, szája állandóan nyitva állt, mint egy papucs, és lerített róla, hogy évi harminc centnél többet egyetlen munkaadó számára sem érhet.
- Ugye arra megy ki a játék - folytatta, nagy erőfeszítéssel elhárítva Genevieve rémképét lelki szemei elől -, hogy én tartsam el az egész nyavalyás családodat, és ha már nincs több rokon, akkor menjek, és keressek vadidegeneket, akiknek odaadhatom a pénzemet, mert ha nem így történik, akkor előfordulhat, hogy marad egy-két dollár, amit a magaménak mondhatok? Arra megy ki a játék, hogy tömjem tele Llewellyn Cityt, amíg már állóhely sem marad, mindenféle angol léhűtőkkel, akik egész életükben nem csináltak mást, mint ettek és aludtak, meg a feleségem húgának a kezét szorongatták a sétafedélzeten?
- A csónakfedélzeten - helyesbített Mabel.
- Arra megy ki a játék, hogy vegyek egy falka vérebet, hogy olyan ifjoncokat is kiszimatoljanak, akiket vérebek nélkül esetleg nem vennék észre? Vegyek egy falka bernáthegyit, és idomítsam be őket, hogy széledjenek szét, és hozzanak be mindenkit?

Reggie felvont szemöldökkel fordult Mabelhez. Mr. Llewellyn szavai, amelyeket nagy érdeklődéssel hallgatott végig, egyetlen következtetés levonását tették lehetővé.
- Szerintem mégsem áll az ajánlat - mondta.
- Vagy vegyek egy falka kotorékebet, hogy...

Reggie egy kézmozdulattal elhallgattatta.
- Llewellyn, kedves öregem - szólt kissé tartózkodóan - nem érdekelnek az ebtartási tervei. Jól értem, hogy nem tart igényt a segítségemre az angliai jelenetekben?
- Szerintem arra céloz - vélte Mabel.
Reggie sajnálkozva csettintett.
- Így kimarad valami jóból, Llewellyn. Gondolja meg még egyszer.
Mr. Llewellyn más vágányon folytatta.
- Talán én vagyok az Egyesült Államok kincstára, hogy a drága pénzt ilyen semmirekellőkre fecséreljem?
Mabel ezt tisztességtelen részrehajlásnak ítélte.
- George-nak ezret fizetsz - érvelt.
Mr. Llewellyn megremegett.
- Ne emlegesd nekem George-ot.
- Genevieve-nek pedig...
Mr. Llewellyn újra megremegett, még észrevehetőbben.
- Ne - javasolta - emlegesd Genevieve-et se.
- Reggie bátyjának, Ambrose-nak meg pláne ezerötszázat. Ha egyszer rászántad magad, hogy Reggie bátyjának, Ambrose-nak heti ezerötszáz dollárt fizess, nem is értem, miért vagy annyira oda a költekezés miatt.
Mr. Llewellyn ettől határozottan megdöbbent. Épp azt tervezte, hogy megtudakolja sógornőjétől, vajon kivel téveszti össze, Rockefellerrel, Pierpont Morgannal, Halálvölgyi Scottyval vagy valami indiai maharadzsával, de ez a megjegyzés eltérítette.
- Ambrose Tennysonnak? Miről beszélsz? Heti ezerötszázért kimondottan olcsó egy ilyen ember!
- Gondolod?
- Persze hogy gondolom.
- És mivel érdemelte ki?
- Híres író.
- Olvastad a könyveit?
- Nem. Mikor van nekem időm olvasni? De mindenki más olvasta. Még a bátyád, George is. Ami azt illeti, éppen George ajánlotta, hogy vegyem fel az S-L-hez.
- George-nak elment az esze.

Reggie kötelességének érezte, hogy beavatkozzék. Annak ellenére, hogy az említett személy folyosóról folyosóra üldözte őt, azzal fenyegetőzve, hogy kitekeri a nyakát, ő mégis szerette Ambrose-t, és úgy ítélte, az efféle beszéd rosszat tehet neki választott pályáján. Erodálhat.

- Én ezt nem mondanám - vetette közbe. - Ambrose egész ügyes dolgokat is ír.

- Mi az, hogy egész ügyes dolgokat? - horkant fel Mr. Llewellyn. - Hiszen őrülten híres. Egyike a nagymenőknek.

Mabel felkapta fejét.

- Ezt ki mondta neked?

- Például te - vágta ki Mr. Llewellyn diadalmasan.

Élvezte a ritka alkalmat, hogy zavarba hozhatja sógornőjét.

- Én?

- Te hát. Egyszer, amikor nálunk ebédeltél, és ott volt az az angol színdarabíró is, akit akkor vettem, és egyfolytában könyvekről meg ilyenekről jártatta a száját. Az a szarukeretes szemüvegű. Ő mondta, hogy Tennyson gyatra, te meg rákontráztál, hogy szerinted Tennyson óriási, és csak néhány fontoskodó idióta állítja, hogy nem az. Azt mondtad, hogy az emberek még akkor is olvasni fogják Tennysont, amikor ennek a szemüvegesnek már a száma se lesz benne a telefonkönyvben, mire ő azt mondta, „Ugyan, hölgyem", és megevett egy banánt. Én meg véletlenül épp másnap beszéltem George-dzsal, és megkérdeztem tőle is, hogy ez a Tennyson szerinte is olyan nagy szám-e, és azt felelte, hogy az egyik legjobb név a placcon, és ha Londonban járok, okvetlenül ismerkedjek meg vele.

Mabel Spence fuldoklásszerű hangot hallatott.

- Ikey! - nyögte.

Szent borzadállyal nézte sógorát, ahogy páratlan, egyedülálló dolgokat néz az ember.

- Ikey! Mondd, hogy nem igaz!

- Mi van?

- Ez nem létezik. Ez túl szép, hogy igaz legyen. Csak nem azért szerződtetted Reggie bátyját, mert azt hitted, hogy ő *az a* Tennyson?

Mr. Llewellyn pislogott. Rossz érzése támadt. Erősödni kezdett benne a gyanú, hogy valami rejtelmes módon, amit még nem látott át teljesen,

rászedték. Aztán, nyugtalansága tetőfokán eszébe jutott a megnyugtató gondolat. Ambrose szerződése még nincs aláírva.
- Hát nem az?
- Te szerencsétlen, az a Tennyson már negyven éve meghalt.
- Meghalt?
- Persze. George csak ugratott. Ismerhetnéd, milyen vicceket tud kieszelni. Csoda, hogy nem azt javasolta, szerződtesd Dantét.
- Ki - érdeklődött Mr. Llewellyn - az a Dante?
- Ő is meghalt:

Mr. Llewellyn, mint mondtuk, ebből semmiképpen sem ért meg mindent, de egy dolog világos volt előtte: George, a sógora nem éri be azzal, hogy heti ezer dollárral többet markol fel a kasszájából, mint amennyit ér, ezen túlmenően még azzal is megpróbálkozik, hogy hullákkal rámolja tele a Superba-Llewellyn területét; Mr. Llewellyn egy pillanatig csak a nagyon is jogos felháborodást érezte George iránt. Nem vette figyelembe, hogy a forgatókönyv- és dialógusírásban a hulláknak körülbelül ugyanannyi haszna lenne, mint azoknak az íróknak, akiket már leszerződtetett, csupán George híres humorérzéke ellen berzenkedett, és ebbeli nézetének néhány jól megválasztott szóban hangot is adott.

Aztán visszazuhant az értetlenségbe.
- És akkor ki ez az Ambrose Tennyson?
- Reggie bátyja.
- És kész?
- Igen, körülbelül ezt lehet elmondani róla.
- Nem is író?
- De olyasmi.
- Nem nagymenő?
- Nem. Nem nagymenő.

Mr. Llewellyn a csengőre vetődött, és rányomta hüvelykujját.
- Uram? - lépett be Albert Peasemarch.
- Hozza ide Mr. Tennysont.
- Mr. Tennyson már jelen van - észrevételezte Albert Peasemarch elnéző mosollyal.
- Mr. Ambrose Tennysont.

- Vagy úgy, Mr. Ambrose Tennysont? Ó, hogyne, uram. Bocsánat, uram. Igenis, uram. Meglesz, uram - mondta Albert Peasemarch.

Az az Ambrose Tennyson, aki néhány perc múlva belépett a kabinba, teljesen más ember volt, mint az a morózus nőgyűlölő, akinek kedélye és viselkedése az utóbbi két nap során a depresszió hullámát indította el az *Atlantic* utasainak körében. Tegnap még ebéd előtt heves kibékülési jelenet zajlott le közte és Lotus Blossom között a csónakfedélzeten, és ez maradéktalanul helyreállította szokásos vidámságát, derűjét. Úgy jött be, mint egy egyszemélyes vigalmi menet valamely régimódi operaelőadáson, mosolyt és jóindulatot sugárzott mindenfelé.

Valójában természetesen nem létezik ilyen szabály, és a műsorváltozás joga is fenn van tartva, de a természet, amikor fiatal angol írókról gondoskodik a világ számára, előszeretettel osztja őket két, jól elkülöníthető csoportba: a koktélos-cinikus, illetve a sörös-kedélyes kategóriába. Reggie bátyja, Ambrose az utóbbi osztályba tartozott. Nagy termetű, izmos ember volt, tekintete eleven, álla szögletes, arcszíne egészséges, a keze akkora, mint egy-egy sonka; ha szabadságot vett ki, a Pireneusokba utazott hegyet mászni, sőt hegymászás közben képes volt dalolni is.

Most is úgy festett, mint aki a legcsekélyebb bátorításra képes dalra fakadni; Mabel Spence-t, amikor meglátta, elfogta a bűntudat. Bánta már, hogy ösztönös őszinteségi rohamában rányitotta sógora szemét a Tennyson-helyzet tényeire.

Reggie is zaklatott volt. Az utóbbi párbeszédet némán hallgatta végig, az események oly sebesen követték egymást, hogy kissé szédelgett tőle. Tudta: ez a repeső madár, aki most belépett, vesztére jött. Szánakozó pillantással követte, és úgy érezte, valakinek - elsősorban neki magának, ha tudná, mit mondjon - figyelmeztetni kellene a szerencsétlent arra, hogy mi vár rá.

Nem sok alkalom kínálkozott azonban arra, hogy Ambrose Tennysont bárki is felkészítse lelkileg. Szinte még be sem lépett a kabinba, Mr. Llewellyn azonnal rákezdte. - Hé, maga! - vakkantotta.

A legelnézőbb kritikus sem nevezhette volna modorát másnak, mint gorombának, Ambrose jócskán meg is roggyant tőle. Egy pillanatig olyan benyomást keltett, mint aki nekiment egy lámpaoszlopnak. Viszont

jóindulat töltötte el minden emberi lény iránt, ezért úgy döntött, hogy elsiklik a kurta-furcsa fogadtatás fölött.
- Jó reggelt, Mr. Llewellyn - szólalt meg vidoran. - Hallom, beszélni óhajt velem. Gondolom, megint Bodkinról, nemde? Mr. Llewellyn - magyarázta széles mosollyal a gondterhelt Reggie-nek - valami okból a fejébe vette, hogy Monty Bodkinból jó filmszínész lehetne.

Ez a megdöbbentő kijelentés elterelte Reggie figyelmét a testvéri együttérzésről.
- Micsoda? - kiáltott fel. - Monty?
- Ő - nevetett Ambrose harsányan. - El tudod képzelni? Filmsztárt akar faragni szegény Montyból.
- Nahát, az eszem megáll.
- Úgy tudom, Monty soha életében nem próbálkozott színészettel, vagy igen?
- Tudtommal nem.
- Ó, de igen, már emlékszem. Egyszer mesélte, hogy volt egy próbálkozása - még az óvodában.
- Lefogadom, hogy bukás volt.
- Szerintem is. Hihetetlen, mi?
- Kihüvelyezhetetlen.

Mr. Llewellyn félbeszakította a fivérek diskurzusát. Már korábban szerette volna, de valami baj volt a hangszálaival. Ambrose túláradó vidámsága úgy hatott rá, mint egy kiterjedt bőrpanasz, egész teste viszketett tőle.
- Elég a fecsegésből! - ordította. - Nem Bodkinról van szó! Hallgasson ide, maga...! Fogja be a száját egy percre, ha egyáltalán képes rá, és figyeljen.

Ambrose megrökönyödve meredt rá. Előző eszmecseréik során a filmmogul nem ezt a hangot szokta megütni. Mostanáig a Superba-Llewellyn elnökét csöndes és tiszteletteljes embernek ismerte meg.
- Azt hallom, maga nem az igazi Tennyson.

Ambrose zavara nőttön-nőtt. Reggie-re nézett, mintha kémlelné, vajon ő kívánná-e betölteni azt a posztot.
- Sajnos nem értem.

- Angolul beszélek, nem?

Ambrose kedélyében kissé megkopott a szívélyesség. Némi éllel válaszolt.

- De igen... aránylag. Ennek ellenére nem értem.
- Miért titkolta el egész idő alatt, hogy nem maga az igazi Tennyson?
- Mindegyre ezt a különös kifejezést ismételgeti. Ha lenne szíves megmagyarázni, hogy érti azt, hogy „az igazi Tennyson", talán megadhatnám a választ.
- Tudja, mire gondolok. Arra a Tennysonra, aki könyveket írt.

Ambrose fagyosan mérte végig Mr. Llewellynt. Most már határozottan merev és tartózkodó volt. Mintha az Admiralitáson részesítette volna megrovásban egy alárendeltjét, aki megengedte, hogy a lefátyolozott kémnő ellopja a haditengerészet tervrajzait.

- Abban a hitben éltem - mondta, és hangjában fölerősödött az oxfordi fagy -, hogy én vagyok az a Tennyson, aki könyveket ír. Nem tudok másról, aki ezen a néven irodalmi tevékenységet folytat. Természetesen élt valaha egy Tennyson nevű, nagy költő, de nem feltételezem, hogy ön esetleg azt hitte...

Reggie úgy érezte, eljött az ideje, hogy közölje a hírt.

- De bizony, hogy azt hitte, öregem. Pontosan, hogy ezt hitte. Beugratta őt a sógora, bizonyos George, aki afféle humorzsák lehet, Hollywood életének felvidítója, és azóta tévedésben élt. Azt hitte, hogy te írtad azt, hogy „Ki áll amott a szirttetőn?"
- Nem mondhatod komolyan.
- De igen.
- Ez igaz?
- Teljesen.

Ambrose jó kedélyállapota teljesen helyreállt. Eltűnt minden múló bosszúság, amit esetleg Ivor Llewellyn modora miatt érzett volt. Fölvetette fejét, és harsány, vidám nevetést hallatott, amely úgy visszhangzott a kabinban, mint a mennydörgés.

A nevetésnek az lett a következménye, hogy Mr. Llewellynt cserbenhagyta a visszafogottság utolsó maradéka is. Arca ellilult a rózsaszín pizsama fölött. Mr. Llewellyn szeme ténylegesen nem lövellt ki üregéből, de csak hajszál híján. Gombócos, fojtott hangon szólalt meg.

- Azt hiszi, hogy ez vicces?

Ambrose igyekezett visszafojtani a kuncogást. Mégsem ül' kinevetni ezt az embert, gondolta.

- Be kell látnia - gurgulázott bocsánatkérően -, hogy egy kicsit azért vicces.
- Rendben van - mondta Mr. Llewellyn -, akkor ezen röhögjön: ki van rúgva. Amint kikötünk New Yorkban, felszállhat az első hajóra Anglia felé, vagy a vízbe ölheti magát, vagy azt csinálhat, amit akar. Csak egyet nem tehet: azt, hogy eljön Llewellyn Citybe, és az én pénzemen lébol.

Ambrose abbahagyta a kuncogást. Reggie látta, hogy hervad arcáról a derű, és azt kívánta, bárcsak eszébe jutna valami, amivel kinyilváníthatja testvéri együttérzését, de semmi sem jutott eszébe. Bánatában megint vett egy szálat Mr. Llewellyn cigarettájából.

- Mit mondott?
- Hallotta.
- De... de hát maga felfogadott engem.
- Mikor?
- A szerződésünk...
- Aláírtam én bármit?
- De hát, az ördögbe is...
- Hohó, csak lassan.
- Nem hagyhat így cserben!
- Csak figyelje meg.
- Pert fogok indítani.
- Nagyszerű - felelte Mr. Llewellyn. - Ha egyszer lesz egy kis ideje, ugorjon be, és indítson pert.

Ambrose egészséges arcszíne elhalványult. Csak bámult, tágra nyílt szemmel. Reggie-t is jócskán felzaklatta, amit hallott.

- No de most komolyan, Ikey - mondta szenvedéllyel. - Ez azért durva.

Mr. Llewellyn úgy fordult oda, mint bika a picador felé.

- Magát meg ki kérdezte?
- Nem az a kérdés - szólt Reggie csöndes méltósággal -, hogy ki kérdezett engem. Ez a kérdés föl sem merül. Az embert ritkán kérdezik hivatalos felkérés formájában, s olyankor, ha úgy érzi, hogy a véleménye... Most meg elfelejtettem, mit is akartam mondani.

- Helyes - szólt Mr. Llewellyn.

Ambrose levegő után kapkodott.

- De maga nem érti, Mr. Llewellyn...
- Mi van?
- A maga ígéretére támaszkodva, hogy forgatókönyvíró leszek, feladtam az állásomat az Admiralitásnál.
- Akkor menjen vissza az Admiralitáshoz.
- De hát... azt nem tehetem.

E megfontolás volt az, ami Reggie-t is felzaklatta. Már az első pillanatban fölfedezte ezt a kelepcét, és felismerte, hogy élenjáró, csúcsminőségű kelepce.

Az állásvállalással kapcsolatban Reggie sajátos, de határozott nézeteket vallott. Léteznek olyan emberek - ő maga is ezek közé tartozott -, akiknek szerinte nincs szükségük állásra. Elég, ha eléggé értenek a lóversenyhez, természetes érzékük van a bridzshez meg a pókerhez, megvan a képességük a könnyed bájjal végrehajtott kölcsönkérésre, amit az áldozat örömként él át - Reggie szerint az olyan embernek, mint ő, mindössze a fenti adottságokra van szüksége; ezért is érezte magát olyannyira sértve, amikor szerettei belehajszolták abba a gyűlöletes vállalatba, amely felé hajózott. Ha kicsivel több türelmet és összetartást tanúsítanak, ha átmenetileg a hóna alá nyúlnak, hogy átsegítsék ezen a rossz időszakon, tökéletesen rendbe jöhetett volna. Reggie ugyanis azok közé tartozott, akit a hollók táplálnak, mint Thesbites Illést, a Gileád lakói közül.

Csakhogy - és itt a bökkenő - a világ Ambrose-ait a hollók nem táplálják. Az Ambrose-oknak szükségük van stabil állásra. És ha azt elveszítik, rettentő nehezen találnak másikat.

- Szálljon magába, Llewellyn - érvelt Reggie. - Fontolja meg! Ezt nem teheti.

Mabel Spence is sorompóba állt. Elszörnyedt attól, hogy néhány óvatlanul elejtett szava, amit csak a természetes vágy mondatott vele, hogy letörje sógora önteltségét, ebbe a megrendítő katasztrófába torkollott. Ambrose Tennyson merev arca néma szemrehányást sugárzott. Mabel csak hézagosan sejtette, hogy mi lehet az Admiralitás, de annyit felfogott belőle, hogy az volt Ambrose megélhetésének forrása, amelyet, ez is világos, őmiatta veszít most el.

- Reggie-nek igaza van, Ikey.
- Ne kezdd már el te is - figyelmeztette Mr. Llewellyn.
- Ezt nem teheted meg.
- Tényleg?
- Te is pontosan tudod, hogy szerződést ugyan nem írtatok alá, de volt köztetek szóbeli megállapodás.
- Pokolba a szóbeli megállapodásokkal.
- És egyáltalán, mi szükség lenne erre? Mi értelme lenne kisemmizni Mr. Tennysont? Lehet, hogy nem egy Shakespeare, azt lefogadom: elég jól ír ahhoz, hogy a Superba-Llewellynnek megfeleljen.
- Okosan szólt, hölgyem - helyeselt Reggie. - A Superba-Llewellyn büszke lesz még rá.
- A Superba-Llewellyn ugyan nem - helyesbített a szervezet elnöke. - A színét sem akarom látni.
- De hát akkor mihez kezdjen most?
- Ezzel forduljon máshoz. Engem nem érdekel.
- Legalább próbálja ki!
- Nem próbálom ki.
- Lehet, hogy épp ő az, akit keres.
- Nem ő az.

Reggie elnyomta cigarettáját, és elvett még egyet. Arca kemény volt és hideg.

- Llewellyn - mondta -, a viselkedése kihüvelyezhetetlen.
- Maga meg ne kotyogjon bele!
- De igen, Llewellyn. Belekotyogok. Mondom: a viselkedése kihüvelyezhetetlen. Maga az alapjaival sincs tisztában annak, hogy kellene vezetnie a cégét.
- Tényleg?
- Ne szóljon közbe, Llewellyn. Még egyszer elmondom: maga az alapjaival sincs tisztában annak, hogy kellene vezetnie a cégét. Kezét-lábát töri azért, hogy szolgálatába állítson egy olyan fickót, mint Monty Bodkin, aki - bár más vonalon teljesen jó fej, meg minden - soha életében nem próbálkozott színészettel, a Vízkeresztből a vizet se tudná eljátszani, és ugyanakkor elutasít egy Ambrose Tennysont, akit az irodalmi világ nagy ígéretként tart számon. Rólam nem is szólva. Ezzel kapcsolatban csak

annyit jegyzek meg: amikor lehetősége volt alkalmazni egy vérbeli szakembert, aki rendbe tette volna az angliai jeleneteit, maga lekéste a csatlakozást. Így aztán olyan helyzetbe hozta magát, hogy kénytelen lesz olyan filmdrámákkal elárasztani a világot, amelyekben az ascoti lóversenyt a tél közepén tartják, a Derby pedig agár versenyként jelenik meg, és a plumsteadi lápvidéken rendezik meg október végén. Hát ilyen helyzetbe hozta magát, Llewellyn - mondta Reggie. - Tökkelütött hülye - tette még hozzá, összefoglalva a lényeget.

- Igen - helyeselt Mabel. - Hallgass ide, Ikey...

Azok az igazán nagy hadvezérek, akik tudják, mikor szenvedtek vereséget, és nem szégyellik a stratégiai visszavonulást. Egyedül Reggie-t Mr. Llewellyn simán elviselte volna. Egyedül Mabeltől a szeme sem rebbent volna. De a Reggie és Mabel alkotta egységfront megtörte harci kedvét. Az ágyneműt mintha földrengés vetette volna fel, egy rózsaszín pizsamába bújt tömeg szökkent-suhant, és Mr. Llewellyn a következő pillanatban már a fürdőszobában volt, zárt ajtó mögött. A víz csobogása jelezte, hogy igyekszik fülét elbarikádozni a további támadások elől.

Mabel megtette, ami tellett tőle. Reggie szintúgy.

- Ikey! - kiáltotta Mabel, és megdöngette a fürdő ajtaját.
- Ikey! - kiáltotta Reggie, és ugyanazt tette.

Aztán, amilyen hirtelen kezdték, ugyanúgy abba is hagyták. Belátták: a mozgóképmogul hozzáférhetetlenné vált. Reggie megfordult, hogy osztozzék porba sújtott fivére bánatában.

- Ambrose, öregem...

Elhallgatott. Ambrose Tennyson már nem volt a kabinban.

15. FEJEZET

SEM REGGIE TENNYSON, sem Mabel Spence nem vette észre Ambrose távozását - ez beszédes bizonyítékot kínál arra, milyen eltökélten igyekeztek fölkelteni Mr. Llewellyn figyelmét. A távozás ugyanis korántsem volt nesztelen.

Abban a pillanatban, amikor az író elhatározta, hogy kimegy a kabinból, Albert Peasemarch könnyedén az ajtónak támaszkodva állt a folyosón, széles, piros fülét a fafelülethez nyomva, az odabent zajló dráma fordulatai által sodortatva magát. Az óceánjárókon az ajtók befelé nyílnak, így a C31-es kabin ajtajának váratlan megnyílása készületlenül érte. Hirtelen megfosztva támaszától, úgy bukott be a kabinba, mint a szekrényből kizuhanó hulla egy bűnügyi darabban, nekivágódott Ambrose-nak, és szorosan magához ölelte, olyannyira, hogy a jelenet egy pillanatig két régi vágású párizsi arszlán hosszú távollét utáni találkozására emlékeztetett.

Aztán Ambrose egy fojtott „Áhhh!"-t hallatva eltaszította magától Albert Peasemarchot, Albert pedig egy fojtott „Ojjé!"-t hallatva kibukdácsolt a folyosóra, és jól megütötte magát. Ambrose hosszú, zaklatott léptekkel eltávozott, Albert pedig ott maradt, és dörzsölgette a fehér kabát végénél található testtáját.

Végül, ahogy ott állt és személyi restaurációját intézte, Reggie és Mabel is kijött a kabinból, és Ambrose nyomában eltűnt a folyosón; a steward ebből kikövetkeztette, hogy a függöny legördült, a szórakoztató műsornak vége.

A fájdalom fokozatos csillapultával egykedvűsége visszatér Felismerte, hogy mély emberi tartalmakat megjelenítő előadá tanúja volt, és sürgető vágy ébredt benne, hogy keressen valakit, akit bizalmába avathat, akinek elmondhatja a rendkívüli esemé nyek történetét.

Önként kínálkozó jelölt lehetett volna Nobby Clark, a steward akivel a C fedélzetnek ezen a területén adódó tennivalóit megosztotta, de Albert Peasemarch sajnos pillanatnyilag nem volt jóba Mr. Clarkkal. Az utóbbi ugyanis aznap reggel a személyzeti traktusban borotválkozás közben könyékkel oldalba taszította, és a túlkapást azzal is tetézte, hogy a felelősséget a sors kiszámíthatatlan szeszélyére igyekezett hárítani, ráadásul olyan szavakkal, amelyek mélyen sértették Albert Peasemarch érzékenységét, amelyeket nem egyhamar tudott volna elfelejteni.

Törte a fejét, hogy megfelelő helyettest találjon, s ekkor eszébe jutott, hogy reggeli után még nem vitte el a tálcát Miss Lotus Blossom kabinjából.

- Derekas perpatvar volt az imént a 31-esben, kisasszony szólt kedélyesen, amikor pillanatok múlva belépett a kabinba. Jól meg is lepődtem, nem tagadom. Indulatos megjegyzések. Emelt hangok. Arra

nézve, hogy jómagam hogy kerültem oda, elmondhatom a következőket. Épp a teendőimet végeztem, amikor megszólalt a csengő...

Lottie Blossom az öltözékét már tökéletessé tette, most a tükör előtt ült, és az arcán végezte az utolsó simításokat, amelyeken összhatás áll vagy bukik. A lehető legjobban akart kinézni, mer a fedélzetre készült, hogy Ambrose-zal találkozzék. Bele is vágott Albert Peasemarch szavába.

- Ugye ez nem a hosszabb történetei közül való? - kérdezte udvariasan, de némi nyugtalansággal.

- Ó, nem, kisasszony. És biztos vagyok benne, hogy kiemelten érdekli kegyedet, ugyanis Mr. Ambrose Tennysonnal áll összefüggésben, akivel kegyed jegyességet tart fenn.

- Ezt meg honnan tudja?

- Ugyan, kisasszony - felelte Albert Peasemarch atyailag - tudja ezt az egész hajó. Hogy konkrétan, személy szerint az értesülésem forrása kitől származik, az fogas kérdés. Úgy sejtem, hogy egy munkatársam, bizonyos Clark volt az informátor, ő pedig olyasvalakitől hallotta, aki épp arra járt, amikor kegyed és Mr. Tennyson beszélgetésbe volt elegyedve a csónakfedélzeten.

- Kotnyeles népség lehetnek maguk, stewardok.

- Többnyire törekszünk az eseményekkel történő lépéstartásra - mondta Albert, és kis meghajlással nyugtázta a bókot. - Azt szoktam mondani, olyan ez, mint ahogy a középkori várkastélyokban a szolgálattevők és alattvalók érdeklődtek a főúri nemesek dolgai iránt, ugyanis, talán már említettem, vagy ha nem :egyednek, akkor valaki másnak, hogy az utazás alatt a steward olyannak tekinti önmagát, mint egy feudális vazallus. Az a feltevésem, hogy Clarktól származott az információ, de ezt éppen most nem igazolhatom személyes tudakozódásilag, mert azután, ahogy ma reggel a tartózkodóban viselkedett, nem beszélek Jobby Clarkkal.

Miss Blossom azonnal hevesen irigyelni kezdte Nobby Clarkot, a szerencse fiát.

- A mázlista! - jelentette ki. - No de folytassa csak. És fogja tömörre, mert sietős vagyok. Mi van Mr. Tennysonnal?

- Ő volt az indoka a havarillának.

- A minek?

- Szakkifejezés - magyarázta Albert Peasemarch türelmesen , csihipuhit jelent. Mr. Tennyson volt az oka az összekapásnak Mr. Llewellyn kreclijében.
- Ó, hát Mr. Llewellyn is benne volt?
- Kétségkívül, kisasszony.
- Mi történt? Mr. Tennyson összeveszett Mr. Llewellynnel?
- Így fogalmazni a történtek téves interpretációja lenne, kisasszony. Nem az történt, hogy Mr. Tennyson összeveszett Mr. Llewellynnel, hanem inkább Mr. Llewellyn veszett össze Mr. Tennysonnal. Az a benyomás alakult ki bennem, hogy Mr. Llewellyn megharagudott, mert Mr. Tennyson nem az igazi Mr. Tennyson, és ezt meg is mondta neki kerek perec. És akkor az ifjabb Mr. Tennyson és Miss Spence, akik szintén jelen voltak, becsatlakoztak a...
- Mi az, hogy nem az igazi Mr. Tennyson?
- A nagy Mr. Tennyson, kisasszony. Nem tudom, ismeretség van-e a nagy Mr. Tennyson műveivel. Aki azt írta, hogy „Ki, amott a szirttetőn?"

Lottie Blossom szeme tágra nyílt.
- Csak nem hitte Ikey, hogy Ambrose az az ember?
- De igen, kisasszony. Tudomásom van, hogy a sógora, George vezette tévútra.
- Ezt a tésztát! Képzelem, Ambrose mekkorát nevetett rajta.
- Csakugyan, kisasszony. Hallottam nevetni.
- Maga hol volt ezalatt?
- Nos, történetesen éppen elhaladtam a...
- Értem. Tehát Ambrose nevetett rajta?
- Igen, kisasszony, és Mr. Llewellynnek ez nem tetszett. Nagyon feldúltnak hallatszott. Megkérdezte Mr. Tennysontól: azt hiszi, hogy ez vicces? Rendben van, akkor ezen röhögjön, az mondta, azután pedig, hogy Mr. Tennyson nem fog Llewellyn Cityben az ő pénzén lébolni. „Ki van rúgva", mondta.
- Micsoda?
- Igenis, kisasszony. Ezek az ő szavai. „Ki van rúgva", szó szerinti idézet. Ezt követte a nagy havarilla, mindenki visszabeszélt, és azt kiabálták, hogy „Ikey!", aztán hirtelen benyílt az ajtó, amitől sajnos elbalanszíroztam...

Albert Peasemarch nem folytatta. Ráébredt, hogy üres nézőtér előtt produkálja magát. Szivárványszínű alak villant el a szeme előtt, és ő egyedül maradt a kabinban. Kesernyésen leszögezte magában, hogy olyan nő még nem született, aki oda tudott volna figyelni egy férfira, aztán magához vette a tálcát a reggeli maradványaival, megette a tányéron heverő sonkaszeletet, majd távozott.

Lottie Blossom kilépett a sétafedélzetre, ahol a sétafedélzetekre kellemes délelőttökön jellemző tevékenységek, illetve tespedés uralkodott. Hosszú sorba rakott nyugágyakon félig eszméletlen alakok hevertek plédbe burkolózva, és úgy néztek ki, mint a pultra kirakott halak. Üveges szemük előtt parádéztak fel-alá a sportemberek, élvezve önnön tetterejüket, „Szép időnk van"-nal köszöntve egymást, s megemlítve, hogy még két kör, és egy teljes mérföld lesz már mögöttük.

Itt-ott akadtak olyan csoportok is, amelyek sem egyik, sem másik osztályba nem sorolhatók. A halimitátorokhoz hasonlítva túlontúl aktívan, a sportemberekhez képest kevéssé energikusan álldogáltak a korlátnak támaszkodva, és a tengert bámulták, vagy csak ácsorogtak, az órájukat nézegették, hogy megtudják, mikorra várható a leves.

Ambrose nem volt látható, de Lottie éber tekintete idővel fölfedezte Reggie-t. Az ifjabb Tennyson magában borongott, szájában egy szál cigarettával azok közül, amelyekkel teletöltötte tárcáját Mr. Llewellyn kabinjában. Sötétek voltak ugyan az utóbbi események, de egy kedvező mozzanat azért mégis akadt bennük: lehetővé tették, hogy Reggie utántöltse cigarettakészletét.

- Mondd csak - szólította meg Lottie, nem vesztegetve az időt előírásos köszönésre -, mi történt Ambrose és Ikey között?

Reggie kivette szájából a cigarettát, és ebbe az egyszerű mozdulatba sikerült annyi komoly ünnepélyességet csempésznie, hogy azzal nyomban igazolta is Lottie félelmeit. Miss Blossom feladta az addig dédelgetett halvány reményt, hogy esetleg Albert Peasemarch a jó sztori érdekében kissé eltúlozta a tényeket.

- Zűrös egy helyzet - mondta Reggie komoran. - Ambrose-tól hallottad?

- Nem, a fedélzet hírmondója mesélte - az a steward. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy közvetlenül a szorító mellől figyelte az eseményeket. Igaz, amit mondott - hogy Ikey kirúgta Ambrose-t?

- Igaz.
- De hát a szerződésből nem hátrálhat ki.
- Nincs szerződés.
- Tessék?
- Nincs. Azt hiszem, a New York-i irodában akarták aláírni.
- De azért csak van egy levél, vagy akármi...
- Úgy tudom, nincs.
- Azt akarod mondani, hogy Ambrose-nak egy szó írásos bizonyíték nincs a kezében?
- Egy szótag sincs.

Lottie Blossom egy másodpercig meg sem tudott szólalni az elképedéstől. Aztán felfortyant benne a düh.

- Milyen tökkelütöttek a férfiak! Miért nem beszélte meg velem az a szerencsétlen? Én megmondtam volna neki. Rossz belegondolni: eladja a farmot, és útra kel Hollywoodba Ikey Llewellyn szóbeli ígéretére! Ez nevetséges! Ha Ikeynak lenne egy kislánya, és hajas babát ígérne neki a születésnapjára, az a gyerek, ha egy csöpp esze van, azonnal az ügyvédjéhez fordulna, hogy fogalmazza meg a szerződést, büntető záradékkal, és aláíratná az apukájával. A fenébe, a fenébe, a fenébe! - fakadt ki Miss Blossom mélyen felkavarva. - Tudod, hogy ez mit jelent, Reggie?
- Jelent valamit?
- Számomra. Ambrose meg én így nem házasodhatunk össze.
- Ó, ugyan már - vetette ellen Reggie, mert az iménti töprengései során ráébredt, hogy zűrös ugyan a helyzet, de annyira azért nem zűrös, amennyire először gondolta. - Lehet, hogy Ambrose most padlón van, elvesztette az állását az Admiralitásnál, meg minden, de hát neked van annyi, hogy kettőnek is elég, nem?
- Húsznak is elég. De semmi haszna. Ambrose nem élne az én pénzemből. Most már fogadásból se venne feleségül.
- De hát az ég szerelmére, ez ugyanolyan lenne, mint elvenni egy bankár lányát.
- Bankár lányát se venné el.
- Micsoda? - kiáltotta Reggie, aki egy tucat bankár lányát is feleségül vette volna, ha a törvény megengedi. - Miért?

- Mert Ambrose egy fafejű, konok, makacs öszvér - kiáltotta Miss Blossom, és ereiben forrt a hobokeni Murphyk lobbanékony vére. - Mert nem normális. Mert olyan, mint egy színész, aki játssza a nemes lelkűt, de fél szemmel azt számolja, hányan ülnek a nézőtéren, a másikkal meg a karzatot figyeli. Nem, ez nem igaz - folytatta azzal a hirtelen hangulatváltással, amely színészetét oly izgalmassá tette, s amelytől a Superba-Llewellyn stúdióiban gyakran lehetett elcsigázott rendezőket látni a büfé felé tapogatózni, hogy egy bögre malátás tej segítségével összeszedjék magukat. - Nem igaz, ő nem is olyan. Én nagyra becsülöm az elveit. Szerintem irtó klasszak. Kár, hogy nincsenek többen az ilyen férfiak, akiknek ilyen fontos a becsület és az öntudat. Nem tűröm, hogy akár egy rossz szót szólj Ambrose-ra. Ő a legkülönb ember a világon, úgyhogy ha esetleg gúnyolódni akarnál rajta, mert nem akar az én vagyonomból élni, akkor csak rajta. De számíts rá, hogy karfiolt csinálok a füledből.

- Jól van, na - mondta Reggie kissé kóválygó fejjel. - Hát hogyne, persze.

Szünet következett, mert egy szipogó, áll nélküli kislány jött oda, és megkérte Miss Blossomot, hogy a nevét és néhány sornyi bölcsességet írjon az emlékkönyvébe. Lotus Blossom megtette, de olyan arccal, mintha a Közcsendi Bizottmány egy női tagja írna alá egy halálos ítéletet a rémuralom napjaiban. A közjáték megszakította gondolatmenetét. Mikor újból kettesben maradt Reggie-vel, tanácstalanul nézett rá, mint egy felébresztett alvajáró.

- Hol is tartottunk?

Reggie köhintett.

- Ambrose-ról beszéltünk. Én meg éppen azt mondtam volna, hogy szerintem bámulatos, hogy ilyen szilárd álláspontra helyezkedik, és nem hajlandó feleségül venni, nehogy a pénzedből kelljen élnie.

- Tényleg?

- Igen. - Reggie nagy nyomatékkal beszélt. Nem szerette volna, ha félreértés van köztük ebben a dologban. - Bámulatos. Nagyszerű. Óriási. Minden elismerést megérdemel. Büszke vagyok rá.

- Igen - mondta Lottie kétkedően. - Lehet, hogy igaza van, azt hiszem. De akkor velem mi lesz?

- Hát igen, az meg a másik.

- Azért ez elég randa dolog velem szemben.
- Hát eléggé.
- Annyira boldogok voltunk.
- Igen. De hát akkor is ez van.
- Ha engem kérdezel - szólalt meg Lottie némi töprengő csend után -, az az ember nem normális. Kezeltetni kellene. Miért kellene az én vagyonomból élnie? Hiszen írhatná a könyveit.

Reggie, bár változatlanul aggódott testi épsége miatt, kötelességének érezte, hogy felvilágosítással szolgáljon Ambrose irodalmi működése tárgyában.

- A jó öreg Ambrose - mondta - fantasztikus fickó ugyan, az elvei magasrendűek, és szügyig tele van becsülettel meg öntudattal, de nem egy rettentően nagy író. Azt hiszem, egy-egy könyvvel alig keres annyit, hogy egy törpe heti fánkszükségletét fedezni tudja. Nem is nagyon egészséges törpéről beszélek.
- Micsoda? Ambrose nem tehetséges?
- Az íráshoz nem. De - tette hozzá Reggie óvatosan - tele van becsülettel és öntudattal. Elvei is vannak, nagyon magasrendűek. Nagyon magasak, tényleg. Sose mondtam mást.

Lottie Blossom vigasztalanul nézte az óceánt.

- Hát akkor...? - kérdezte fakó hangon.
- Kutyaszorítónak látszik - mondta Reggie. - Csak egy dolog jut eszembe, amiben reménykedni lehet...
- Mi az?
- Te jobban ismered Llewellynt, mint én. Olyan ember ő, aki a pillanat hevében mond dolgokat, aztán később megbánja? Harap-e akkorát, mint amennyire ugat? Más szóval: szerinted mennyi a valószínűsége annak, hogy hirtelen megbánja, amit mondott? Szerinted van esély rá, hogy ha higgadtan átgondolja az egészet, mondjuk, a fürdőkádban - ugyanis éppen fürödni készült, amikor otthagytam -, végül megesik a szíve...
- Nincs szíve.
- Értem.
- Szeretném kitekerni a nyakát.
- Nyaka sincs.

Megint rosszkedvű hallgatásba burkolóztak, és Ivor Llewellynen gondolkodtak. A filmcézár a jelek szerint minden oldalról fel volt vértezve.

- Hát akkor - szólalt meg Reggie - már csak egy dolog maradt. Halvány lehetőség, mondhatni...

- Mi az? Mi az?

- Azt nem ígérem, hogy bármi kisülhet belőle, de...

- Folytasd. Mi az?

- Szóval: az előbb, ahogy törtem a fejem, hirtelen eszembe jutott valami, éspedig az, hogy ez a Llewellyn, valami homályos okból, amit csak ő ismer, őrült mód szeretné, ha Monty Bodkint leszerződtethetné színésznek.

- Bodkint? Aki a kabinom mellett lakik?

- Már nem ott lakik, hanem a B36-ban. De róla van szó.

Lottie Blossom megdörzsölte az állát. Nem értett valamit.

- Bodkin? Bodkin? Azt hittem, mindenkit ismerek a szakmában, egészen a gyerekszínészekig lemenően, de róla mint színészről még sosem hallottam.

- Nem is színész. De úgy látszik, Llewellyn eltökélte, hogy színészt farag belőle. Ezt Ambrose-tól tudom, és Mabel Spence is megerősítette. Abban a pillanatban, amikor Monty igent mond, Llewellyn aláírja vele a szerződést. Szerintem egyszerűen elment az esze.

Lottie többet tudott erről. Tanácstalansága tovatűnt.

- Nem, én értem, mi ez. Ikeyra néha rájön ez a hangulat. Minden hollywoodi nagymenő beleesik időnként. Néha valamiféle látnoknak képzelik magukat - olyannak, aki csak körülnéz, és máris meglátja a tehetséget ott is, ahol senki nem is gyanította. Ettől javul a közérzetük. De hogy jön ez ide?

- Hát, a jelek szerint Monty nemet mondott neki. Én meg arra gondoltam, ha rá lehetne venni, hogy meggondolja magát, a szerződésébe belevehetne egy olyan kikötést, hogy valamilyen minőségben Ambrose-t is szerződtetni kell. Én úgy tudom, Llewellyn annyira meg akarja szerezni Montyt, hogy bármibe belemenne. Szerintem Montyt kellene megdolgozni.

Lottie Blossom szemében új remény szikrája lobbant.

- Teljesen igazad van. Vajon most hol lehet?
- A B36-os kabinban. Az unokahúgom, Gertrude, aki a menyasszonya, nem szerette, hogy te vagy Monty szomszédja, ezért átköltöztette.
- Gyanakszik, hogy esetleg veszélyes lehetek a frigyre?
- Bizonyos mértékig, azt hiszem.
- Igazad lehet. Emlékszem, Bodkin pajtás is említette ezt, a legutóbbi együttlétünkön.

- Hát jó - bólintott Reggie. - Akkor már indulok is Montyhoz, és megpróbálom rábeszélni erre a színészi kalandra, rendben!

Lottie Blossom a fejét rázta.

- Ne te menj. Ezt én fogom elintézni. Nagyon jó cimborák lettünk, Bodkin meg én. Már kétszer találkoztunk, és mindig olyan jól megtaláltuk a hangot, mint megannyi Warner fivér. Szerinted fenn van már?

- Ha jól ismerem, még nem.

- Akkor egyenest megyek is a kabinjába. Az ilyen ügyeket - mondta Miss Blossom - gyengéd női kézzel kell intézni.

Amikor a gyengéd női kéz pár perc múlva bezörgetett az ajtaján, Monty fürdőköpenyben volt, és immár hetedszer olvasta a Gertrude Butterwicktől kapott levélkét, amely nem sokkal azután érkezett, hogy Reggie elindult jószolgálati küldetésére. A B36-os kabinhoz nem tartozott fürdőszoba, így Monty épp a folyosó végén található fürdőbe készült. Előtte azonban nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy még egyszer elolvassa az üzenetet.

Olvasás közben átmelegedett a szíve. Reggie igaz barát - gondolta. Ahhoz, hogy Gertrude-tól ilyen üzenet érkezzék, Reggie-nek alaposan rá kellett taposnia a gázra. A levél minden sorából áradt ugyanis a szeretet és a megbánás - írója belátta már, hogy kár volt méltatlanul gyanakodnia. A levél azzal fejeződött be, hogy ha Monty tizenkét óra tájban a könyvtárba tévedne, ott meleg fogadtatásban lenne része.

Erre a találkozóra akarta alkalmassá tenni magát: szinte csontig megborotválkozott, kikészítette szürke öltönyét a vékony, kék csíkokkal, majd felkészült, hogy kimegy a fürdőbe. Boldogságára csupán egyetlen apró felhő vetett árnyékot: az, hogy kölcsönadta Reggie-nek a rózsaszín virágmintás nyakkendőt. Ebben az emelkedett percben pontosan azt a nyakkendőt választotta volna a szürke öltönyhöz.

Túlzás lenne azt mondani, hogy örült, amikor meglátta Miss Blossomot, de a betolakodást a kelletlenség látható jelei nélkül fogadta. Erőt kölcsönzött neki a gondolat, hogy bármely pillanatban véget vethet a megbeszélésnek: elrohanhat a lány mellett, és bezárkózhat a fürdőbe. Úgy gondolta: még a hívatlanul betolakodás specialistája, Lottie Blossom számára is nehézséget jelentene benyomulni a kádjához egy kis tereferére, ha az ajtó zárva van.

Szinte már szívélyesnek nevezhető helló-hellózással köszöntötte tehát a filmcsillagot. Örülni nem örült ugyan a látásának, de tudta, hogy a stratégiai visszavonulást szolgáló útvonal használható állapotban van.

- Keres valakit? - érdeklődött udvariasan.
- Magát keresem - mondta Miss Blossom, és mondta volna tovább is, de ekkor a tekintete az öltözőasztalkáról reá mosolygó Miki egérre esett, és a hatás akkora volt, hogy jókora, érzelemben gazdag csuklással elhallgatott, feledve küldetését. Még sosem találkozott olyasmivel, ami ily közvetlenül hatott volna lénye legmélyebb, legjobb rétegeire.
- Hát én még életemben ilyen édeset... - Elállt a szava. Csak állt, és tátott szájjal bámult. A Szamothrakéi Nikét szokták így bámulni a Louvre-ban. - Hé, ezt adja nekem! - kiáltotta mohón.

Monty mindent elkövetett, hogy ne legyen túlságosan szigorú, mert sajnálta a lányt, aki jól láthatóan beleszeretett a Miki egérbe, és mióta Gertrude levele megérkezett, ő maga is rokonszenvezett vele. De azért hajthatatlan volt.

- Nem.
- Na, kérem szépen.
- Sajnálom. Az az egér a menyasszonyomé.
- Gertrude, ha-ha-ha, Butterwick tulajdona?

Monty megmerevedett.

- Örülnék - mondta hidegen -, ha a menyasszonyom nevét említve nem szúrná be azt az ocsmány hahahát a „Butterwick" elé. Nem való oda, amellett sértő is, és...
- Mennyit kér érte?
- Miért kérek mennyit? - nézett fel Monty bosszúsan, mert senki sem szereti, ha félbeszakítják, amikor éppen méltóságteljesen letorkol valakit.

- Az egérért, kisfiam. Mondjon egy számot. Mennyit ér magának az az egér?

Monty úgy döntött, hogy véget vet ennek.

- Már képbe helyeztem - mondta, Albert Peasemarchtól kölcsönözve a megfelelő igét -, hogy ez az egér a menyasszonyom, Miss Gertrude Butterwick tulajdona... Nem Miss Gertrude ha-h-ha Butterwick, hanem simán és egyszerűen Miss Gertrude Butterwick. Szép is lenne, ha fognám magam, és elajándékoznám vagy eladnám az ő Miki egerét - és pláne magának.
- Miért pláne nekem?
- Mert - szólt Monty, érezve, hogy eljött a teljes őszinteség pillanata, amikor egyszer és mindenkorra eltávolíthatja ezt a vörös hajú közveszélyt a boldogsága útjából - meg kell mondanom, az hogy maga úgy jár haza a kabinomba, mint valami családi kísértet, nagy riadalmat és aggodalmat okoz Gertrude-nak. Szegény gyermek nem tud úgy elmenni az ajtóm előtt, hogy ne maga ugorjon ki rajta, mint kakukk az órából, és ettől már teljesen rosszul van. Bosszús lett, és nem is hibáztatom ezért. Nem akarok udvariatlan lenni, semmi sem áll tőlem távolabb, de be kell látnia, hogy nincs az a lány, aki örülne ennek. Semmi esélyem se maradna, hogy az oltár elé vezessem, ha meglátná magánál a az egeret. Verje ki a fejéből a gondolatot, hogy valaha is ráteheti a kezét. Nem megy.

Miss Blossom elismeréssel hallgatta a szónoklatot. Arcára lemondás ült, Montynak ezenközben váratlanul eszébe jutottak szavak, amelyek a filmcsillag belépése óta ott lappangtak tudata hátsó rekeszében, kimondásra várva. Lottie azonban érintő irányban elhagyta a találkozó röppályáját, és áttért a Miki egérre, emiatt nem ejtette ki őket már az első pillanatban.

- Kinek tartozom hálával - szólalt meg most - a megtisztelő látogatásért?

Lottie Blossom, mint aki álomból ébred, elfordította megbabonázott tekintetét az egérről, és kis vállrándítással kivetni látsz gondolataiból. Egyszersmind szemrehányást tett magának, amiért engedte, hogy az egér eltérítse a fő kérdésről.

- Értekezletet akarok - mondta.
- Mit?

- Értekezletet. Hollywoodban nagyon értünk az ilyesmihez. Hollywood támasza, talpköve az értekezlet. Emlékszem, egyszer telefonon kerestem Ikeyt, de a titkárnője nem volt hajlandó kapcsolni. „Sajnálom, Miss Blossom - mondta -, ez most lehetetlen. Mr. Llewellyn teljesen el van értekezve." És ha már Ikeynál tartunk: épp ez a lényeg. Abban az ügyben jöttem. Tudja.
- Nem tudom.
- Abban az ügyben, ami miatt Ikey Ambrose-t is ide küldte. Hogy magának le kellene szerződnie a Superba-Llewellynnel.

Monty szándékaitól mi sem állt távolabb, mint elmosolyodni ennek az értekezletnek a folyamán. Úgy tervezte, hogy elejétől végig a legteljesebb komolysággal folytatja le, olyan arccal, amelyet Miss Blossom „fapofa" névvel, maga Monty pedig a „fagyos" jelzővel illetett volna. E szavak ellenére sem volt képes elfojtani egy halvány, önelégült somolygást. Vagy még inkább vigyort. Monty Bodkin ajka megnyílt, és egy pillanatra elvigyorodott.

Azt akarta mondani: mérhetetlenül hízelgő ez az állhatatosság. Oldalvást a tükörbe pillantott, de az semmi olyat nem mondott, amit eddig ne mondott volna. A jó öreg Bodkin-ábrázat, mint mindig, mint ahogy megszokta. Tökéletesen képtelen volt fölfedezni benne bármiféle rejtett varázst. Ez az Ivor Llewellyn viszont, aki emberek százaival találkozik nap mint nap, anélkül, hogy egyetlen pillantásnál többre méltatná őket, nemcsak hogy le óhajtja szerződtetni ezt az arcot, de egyenesen könyörög érte.

Monty Bodkin kezdte egyre jobban becsülni Ivor Llewellyn szakértelmét. Divat leszólni ezeket a mozimogulokat - mindenki állandóan rajtuk viccelődik, gúnyolódik -, de azt nem lehet letagadni, hogy nagyon értik a dolgukat. Van szimatuk.
- Ó, aha, igen - felelte Monty.
- És mi azzal a helyzet?
- Úgy érti, hogy leszerződöm-e?
- Úgy.
- Nem. Határozottan nem.
- Ó, ugyan már.
- Nem tehetem.

- Miért nem?
- Egyszerűen csak nem, és kész.

Lottie Blossom esdeklő arccal emelte fel kezét. Eredeti terve az lett volna, hogy belekapaszkodik a fürdőköpeny hajtókájába, és könyörgést kifejezve megcsavarja, de ebbeli szándéka oly nyilvánvaló volt, hogy Monty hátralépett. Megtörtént már vele, hogy felsőruházata hajtókáját lányok csavargatták, és annak mindig kellemetlen következményei lettek.

- Egyszerűen csak nem tehetem - ismételte.
- Miért nem? Arról lenne szó, hogy van magában büszkeség? Hogy vannak szintek, ahová egy Bodkin nem alacsonyodhat le? Hallott arról a kismamáról, aki a Brown Derby vendéglő előtt sétált a gyerekével, és amikor kijött onnan néhány fickó sminkkel az arcán, a gyerek odamutat, és azt mondja: „Nézd, mama, filmszínészek!" Mire az anyja: „Ne csúfold őket, kicsim... Sosem tudhatod, milyen sorsra jutsz egy napon!" Erről van szó?
- Nem, nem.
- Hát akkor?
- Nem, egyszerűen csak nem lennék képes szerepet játszani. Hülyének érezném magam.
- Még nem érzi?
- De igen, csak nem olyan fajta hülyének.
- Még sosem játszott semmiben?
- Csak egyszer. Kábé ötéves lehettem, és valami ünnepség volt az óvodában. Én alakítottam a Modern Tudomány Szellemét, Emlékszem, fehér pendely volt rajtam, fáklya volt a kezemben, és bementem a színre, és azt mondtam: „Én vagyok a Modern Tudomány Szelleme." Vagyis nem mondtam, mert belesültem a szövegbe, de ez volt az eredeti elképzelés.

Önéletrajzának ez a fejezete észrevehetően elkeserítette Miss Blossomot.

- Ezután semmi több?
- Semmi több.
- Ennyi az össz tapasztalata?
- Ennyi.

- Aha. Hát - mondta Miss Blossom elgondolkodva - be kell ismernem, hallottam már olyanokról, akik ennél felkészültebben álltak a felvevőgép elé. Például George Arliss. De hát a film olyan, hogy sosem lehet tudni. Végső soron arról van szó, hogy az embernek jó fényképarca legyen, meg jó operatőrje, jó rendezője. Én se voltam egy Sarah Bernhardt, amikor feltűntem. Előtte csak zenés színpadokon léptem fel.
- Ó, zenés színpadokon játszott?
- Persze. A karban énekeltem, amíg ki nem derítették, honnan jön a zaj. Aztán átmentem Hollywoodba, és csináltak rólam fényképeket, és rájöttek, hogy tetszem nekik. Lehet, hogy magával is ez lesz. Miért ne próbálná ki? Hollywood tetszene magának. Mindenkinek tetszik. Az örök hegyek ölelésében fekszik, az örök napsütés fürészti. Komolyan mondom, megragadó. Ott állandóan történik valami. Malibu. Catalina. Aqua Caliente. És amikor az ember éppen nem a saját válásával van elfoglalva, akkor is mindig van olyan barátja, aki igen, ezért mindig van miről beszélgetni a hosszú estéken. És feleannyira sem őrült hely, mint amilyennek beállítják. Két-három olyan embert is ismerek Hollywoodban, aki legalább részben épelméjű.
- Igen, azt hiszem, tényleg tudnám élvezni.
- Hát akkor jöjjön át, kisfiam, oda, ahol a lehetőségek várják. Lehet, hogy akkora sztár lenne magából, mint egy bálna. Sosem lehet tudni. Rengeteg hely van a csúcson. És ha a csúcsra nem sikerülne feljutnia, akkor is leülhet a tövében, és kereshet kifogásokat. És gondoljon a pénzre is. Nem szereti a pénzt?
- De igen. Szeretem a pénzt.
- Én is, egyem a szívét. Csuda egy dolog, mi? Nem imádnivaló a zizegése? Tudja, egy kevéskét mindig bele szoktam tűzni a harisnyámba, ahogy a régi-régi időkben volt szokás. Minden héten harminc dolcsi simogatta a bőrömet, és a mai napig is ez a szokásom. Valahogy megnyugtató érzéssel tölt el. Igen, kérem, ebben a pillanatban is hat darab ötös lapul a harisnyámban. Nézze csak meg, ha nem hiszi - bizonygatta Miss Blossom, és hozzáfogott, hogy formás lábát leleplezze.

Pontosan az ilyen fejleményeknek akarta Monty elejét venni. Úgy vélte, a legszemérmesb lányka is pazar, kecseit habár a holdnak fölfedi. Lázas

sietséggel biztosította Lottie-t, hogy bizonyítékul a puszta szava is elegendő.
- No most, ha már a pénznél tartunk, meg hogy ki szereti...
- Csakhogy, tudja, nekem már így is rengeteg van.
- Tényleg?
- Igen. Száz- és százezrek.

Lottie Blossom lelkesültsége lehervadt

- Ó - mondta elbizonytalanodva. - Az más. Ha már van pénze. Ezt nem tudtam. Csak annyit tudtam, hogy Reggie barátja, és azt hittem, az összes fiatal londoni klubtag az utolsó fityingjénél tart, mint ő. Ha maga afféle jómódú milliomos, akkor már értem, miért nem akar Hollywoodba jönni. Nagyon kellemes hely, de én se ott tölteném az időmet, ha valaki nekem adná az Egyesült Államok pénzverdéjét ajándékba. Oké, főnök. Látom, ebből nem lesz üzlet.
- Sajnálom.
- Feleannyira sem sajnálja, mint amennyire én. Reméltem hogy sikerül Ambrose oldalára billenteni a mérleget.
- Hogy érti ezt?
- Hát, tudja, szegény Ambrose benne van a csávában. Kútba esett a szerződése a Superba-Llewellynnel.
- Szent ég! Csak nem?
- De igen. Ikey most jött rá, hogy nem ő írta azt, hogy „Ki áll amott a szirttetőn?".
- De miért írta volna? - értetlenkedett Monty.
- Mert Ikey azt hitte, hogy azt a Tennysont veszi meg – a nagyágyút, akit mindenhol emlegetnek.
- Nem is Tennyson írta azt, hogy „Ki áll amott a szirttetőn?"
- De igen, azt is ő írta.
- Arra a Tennysonra gondol, akit latinra kellett fordítanunk iskolában?
- Nem tudom, mire fordították az iskolában, de egy dolog biztos, hogy nem Ambrose-t fordították, és Ikeyt ez bőszítette fel
- Shakespeare írta, hogy „Ki áll amott a szirttetőn?".
- Shakespeare még hasonlót sem írt. Hanem Tennyson. És különben is, mit számít? Az a lényeg, hogy van egy igazi Tennyson meg egy nem igazi

Tennyson, és Ambrose a nem igazi. Ikey tehát nem hajlandó szerződni vele, és az a heti ezerötszázas ajánlat csak pénz az ablakban.
- A fenébe.
- Oda. Én meg azt reméltem, hogy maga lesz olyan kedves, és elszegődik színésznek Ikeyhoz, mert akkor esetleg kiköthette volna, hogy Ambrose-t is szerződtetni kell. De tényleg nem értem, miért ne vállalná, akármennyi pénze van. Hollywoodban szórakoztató az élet.

Monty megborzongott.
- Színész akkor se lennék, ha éheznék. A puszta gondolattól is remegek, mint a nyárfalevél.
- Á, szénanáthát kapok magától... Igen?

Az utolsó megjegyzést Albert Peasemarchhoz intézte, aki váratlanul megjelent. Az *Atlanticon* való utazásnak egyik fő csábereje volt, hogy a fedélzetén Albert Peasemarchból sohasem mutatkozott hiány.
- Mr. Bodkin szivacsát visszahozni jöttem, kisasszony, amelyet szándéktalanul a kabinban felejtett a tegnapi evakáció során - mondta a steward. - Nem kétlem, hiányolta a szivacsát, uram.
- Kösz. Észrevettem, hogy egy szivaccsal rövidebb vagyok.
- Figyeljen csak, cimbora - szólt Miss Blossom -, nem azt mondta a múltkor, hogy Tennyson írta a „Ki áll amott a szirttetőn"-t?
- Így igaz, kisasszony.
- Mr. Bodkin szerint nem.

Albert Peasemarch szánakozva elmosolyodott.
- Mr. Bodkin, ha a fiókjában található nyakkendőket helyesen értelmezem, Etonban részesült oktatásban. Emiatt aztán hátrányt is szenved e kérdésekben. Eton, mint bizonyára kegyed is tudja, az angol nyilvános iskolák egyike, márpedig az angol nyilvános iskolák rendszere - mondta Albert, mindjobban belemelegedve a témába, amelyen már jó sokat gondolkodott - egyáltalán nem olyan, mint amilyennek az oktatási rendszernek lennie kell. Hiányzik belőle a gyakorlatosság és a kreavitás. Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem egyszerűen semmit se tanítanak meg azoknak a kis nebuláknak. A teljes angol iskolarendszer lényege az, hogy olyan vaskalaposodott módon ragaszkodik a...
- Köszönöm.
- Kisasszony?

- Ez minden.
- Igenis, kisasszony - mondta Albert Peasemarch megsebezve, de még mindig vazallusként.
- No, akkor hallgasson ide - folytatta Lottie, mint aki letakarta a kanári kalitkáját -, ha nem akar leszerződni Ikeyval, akkor is legalább hitegethetné, és közben rávehetné, hogy vegye vissza Ambrose-t. Ha megfürdött, menjen már át hozzá, és beszéljen vele.

Albert Peasemarchnak volt ehhez egy-két szava.

- Én nem tenném, uram - tanácsolta komoly, baráti hangon. - Én nem ajánlanám senkinek, hogy jelenleg beszéljen Mr. Llewellynnel.
- Nem ajánlaná?
- Nem, uram. Senkinek, aki nem akarja, hogy a fejét leharapják. Hadd osszam meg egy kis élményemet az iméntről, uram. Nemrégiben Mr. Llewellyn kreclijében tartózkodtam, és puszta azért, mert szórakozottan elénekeltem néhány taktust *A gazda nászdalából...*
- Mi?
- Az egy énekszám, amelyet a ma esti koncerten van szerencsém előénekelni - magyarázta Albert. - Ezeken a hosszú utakon gyakran megtörténik, hogy az önként jelentkező tehetségek kevesen vannak a műsoridőhöz, és ilyenkor az ellátmányi tiszt értesíti Egyes Jimmyt, hogy deregáljon valakit a stewardok közül, aki majd szintén előad egy műsorszámot. Általában én szoktam lenni *A gazda nászdalával,* ami közkedvenc a hajón, és mindenki ismeri. És hát ugye fel kell frissítenem ezt *A gazda nászdalát* erre a koncertre, kvázi, ahogy a franciák mondják. És kissé szórakozva énekelni kezdtem azt a részt, ahol úgy megy, hogy „Bim-bam, bim-bam, bim-bam, szedem a lá-bam", Mr. Llewellyn kabinjában, miközben elvittem a reggeli tálcát. Uram, hát úgy rám támadott, mint a tigris a dzsungelben. Egészen vadállati bömböléssel, már ha szabad így fogalmaznom. Csakúgy nem javasolnám, hogy bárki is társaságba elegyedjen Mr. Llewellynnel egy jó ideig mostantól számítva.
- Hallotta ezt? - kérdezte Monty nagy örömmel.

Miss Blossom lesújtó pillantással mérte végig a stewardot.

- Maga mindenbe beleüti az orrát, mi?

Albert Peasemarch duzzogott, mint egy egyházfi, akit a káplán igazságtalanul megszidott.

- Csupán azt javasoltam Mr. Bodkinnak, hogy hagyjon időt Mr. Llewellynnek bizonyos mértékig leülepedni, mielőtt...
- Hát én még ilyen...
- Látja? - mutatott rá Monty. - Ha a steward így gondolja, akkor mi értelme lenne annak, hogy odamenjek, és beszéljek vele? Mit érhetnék el? Ennélfogva az egész ügy tárgytalan, úgy, ahogy van. Most pedig, ha megbocsát, sietek a fürdőbe. Fontos találkozóm lesz a könyvtárban hamarosan.

Ha egy érzékeny férfi lelkét próbára tette az ellenkező nem képviselőjével folytatott, kimerítő találkozás, akkor kevés dolog képes olyan hamar helyreállítani belső nyugalmát, mint ha a szóban forgó férfi beleveti magát a csípősen hideg tengervízbe. Monty bezárta a fürdő ajtaját, mert sohasem lehet tudni, és mámoros örömmel lubickolt a kádban. Nem hallgatható el, hogy fülsértően hangos üvöltést hallatott, amikor beszállt a kádba, és megérezte a víz jeges érintését a hátgerincén, de ezután már vidám és derűs és könnyed hangulatba került. Pancsolás közben hangosan énekelt, mégpedig - talán Albert Peasemarch iránti hálából, tiszteletadás gyanánt - *A gazda nászdalát* énekelte, már amennyire emlékezett belőle.

Nem mintha érzéketlen lett volna. Nagyon sajnálta szegény Ambrose-t. Felháborítónak tartotta, hogy a dolgai ilyen kínos fordulatot vettek. De közben Gertrude levelére gondolt, meg arra, hogy két pillanat múlva a könyvtárban lesz, találkozik a lánnyal, és a szemébe nézhet, ezért aztán óhatatlanul boldognak érezte magát.

Némi körültekintéssel tért vissza a kabinjába, de megkönnyebbülten tapasztalta, hogy Miss Blossom már eltávozott. A kabinban csak Albert Peasemarch volt érzékelhető. A steward a hírlevelet olvasgatta, amelyet az óceánjárók utasai minden re megkapnak.
- Az az újság - mondta Albert Peasemarch, és Monty belépésére udvariasan felállt -, hogy utcai gázcsőrobbanás történt Londonban, négy halálos áldozat.
- Igen? - felelte Monty, a nadrágjáért nyúlt, és vidáman magára rántotta. Tudta: érzéketlenség, hogy nem szomorodik el a bal-csillagzatú kvartett vesztén, de egyszerűen képtelen volt illendő erejű együttérzést csiholni magában. Fiatal volt, ragyogott a nap, és délben Gertrude várta a

könyvtárban. Négyszáz londoni halálos áldozat sem tudta volna elrontani a napját.
- Továbbá: egy jól öltözött hölgy a chicagói villamoson fejtette egészséges csecsemőjét. Vagyis - helyesbített Albert Peasemarch, miután közelebbről megvizsgálta a szöveget - felejtette. Azért ez különös, uram. Ez is mutatja, milyenek a nők.
- Ez is - ismerte el Monty, miközben belebújt az egyetlen ingbe, amely méltó volt arra, hogy a közelgő könyvtári találkozáson jelen legyen.
- Az a dolog klúja, uram, hogy a nőknek nem olyan a fejük, mint a férfiaknak. Szerintem ez valahogy a csontszerkezettel függ össze.
- Így igaz - mondta Monty. Megigazította nyakkendőjét, és kritikus szemmel végignézte magát a tükörben. Sóhajtott egy kicsit. Ez a nyakkendő nem rossz. Sőt, hajlandó továbbmenni, ez a nyakkendő egész jó. De akkor sem a rózsaszín virágmintás galambszürke.
- Vegyük, mondjuk, idős édesanyámat - folytatta Albert Peasemarch azzal az elnéző korholással, amely a gondolkodó ember sajátja a másik nem fogyatékosságairól szólva. - Folyton elveszíti, elfelejti a dolgokat, ő például. A szemüvege két percig sincs a keze ügyében. Fiatalabb koromban sokszor folytattam hajtóvadászatot az előkerítésére. Akkor is képes lenne elveszteni a szemüvegét, ha egymagában üldögél egy úszó jégtáblán.
- Tessék?
- Az édesanyám, uram.
- Egy úszó jégtáblán?
- Igen, uram.
- Mikor volt az édesanyja egy úszó jégtáblán?

Albert Peasemarch észlelte, hogy megjegyzései nem vonták magukra kényura osztatlan figyelmét.
- Édesanyám sohasem volt úszó jégtáblán, uram. Csak csupán azt közöltem bátorkodni, hogy ha ott lett volna, elveszítette volna a szemüvegét. És így van ez mindegyik nővel, aminek a fejük csontszerkezete az oka. Mint mondom, állandóan elfelejtik és elveszítik a dolgokat.
- Szerintem igaza van.

- Tudom, hogy igazam van, uram. Itt van mindjárt az az ifjú hölgy, aki az imént volt itt, a maga Miss Blossomja...
- Jó lenne, ha nem nevezné az enyémnek.
- Nem, uram. Igenis, uram. De amit mondani akartam, hogy félútig jutott a folyosón, és eszébe sem jutott, hogy a játékszerét elfelejtette magával vinni. Úgy kellett utána szaladnom, és a kezébe nyomnom. „Halló, kisasszony - mondom neki -, ott felejtette az egerét." Mire ő pedig: „Ó, tényleg, köszönöm, steward." Uram?

Monty nem mondott semmit. Ajkát csupán egy állati üvöltés hagyta el. Lázas tekintete újra meg újra átfésülte az öltözőasztalka tetejét, abban az esztelen reményben, hogy hátha rosszul értette a steward szavait.

De nem történt tévedés. A széles, barátságos mosolynak hűlt helye volt. Az öltözőasztalka fölött csak a zordon enyészet lebegett hollószárnyaival. A Miki egér eltűnt.

16. FEJEZET

MONTY TENYERÉVEL az asztalkára támaszkodott, és Albert Peasemarchra meredt. Álla leesett, arca olyan színű lett, mint a halak hasi oldala. Magatartása némi aggodalmat keltett a stewardban. Gyakran látott már utast ilyen állapotban, de olyankor még nem, amikor a hajó egyenletesen siklott, ahogy most. Ha csak a külső alapján ítélnénk, Monty simán lehetett volna a londoni gázrobbanás valamelyik áldozata. Éppilyen sápadt, tompa, lelkevesztett, halálos szemű ember húzta szét Priamus függönyét az éjben azzal, hogy Trója lángol - Albert Peasemarchnak legalábbis ez volt a benyomása.
- Uram? - kérdezte döbbenten.

Monty azt érzékelte, hogy nem tud beszélni. Az utóbbi percekben csak mély, fuldokló hangokat adott ki, amelyek a stewardot édesanyja macskájára emlékeztették - az szokott ilyen hanghatásokat produkálni, ha hányni akart.
- Mag-gag...?
- Uram?

- Mag-gag-gag...?
- Uram?
- Mag-gag-gag-gag... Maga odaadta...
- Igen, uram. Odaadtam a hölgynek az egerét.

Újabb hosszú, néma pillantás pásztázta végig Albert Peasemarch alakját, mint a halálsugár. Aztán Monty Bodkin testén görcsös rázkódás futott végig, nyakkendőjétől a zoknijáig, és egy pillanatra úgy látszott, azonnal előtörnek belőle a szavak, mint az olvadt láva. A szavak azonban kimondatlanok maradtak. Nem rendelkezett kiterjedt szókinccsel, ezért nem tudott semmi olyat mondani, ami pontosan leírta volna Albert iránt táplált érzéseit. Shakespeare-nek sikerült volna. Rabelais-nek is. Montynak nem sikerült. Megfontolt minden főnevet és melléknevet, ami csak az eszébe jutott, de egy sem akadt, amelyet ne talált volna gyatrának és erőtlennek. Mivel azonban pillanatnyi kedélyállapotában csak a legjobb felelt volna meg neki, ezért inkább hallgatott. Némán fölvette zakóját, megfésülködött, és Albert Peasemarch értetlen tekintete által kísérve kibotorkált a kabinból.

Miközben elnehezült lábát vonszolta a folyosón, gondolatban Albert Peasemarch személyével és a hozzá hasonló emberek által támasztott társadalmi problémával foglalkozott. Megölni őket nem szabad. Gyógyintézetbe sem zárhatók. Így viszont, hogy szabadon járhatnak-kelhetnek, súlyos fekélyt képeznek az emberiség testén. Lelki szemei előtt a világ úgy rajzolódott fel, mint egy nagy kondérnyi pác vagy csáva, amelynek szélén állnak a rendes emberek, mint például ő, és mindenféle Albert Peasemarchok minduntalan belelökdösik őket.

És az utazás végén ráadásul borravalót kell majd adnia ennek az alaknak...

Ilyen sötét gondolatokba merülve futott össze Reggie Tennysonnal.

- Á, hát itt vagy - szólt Reggie.

Monty válaszolhatta volna, hogy amit Reggie maga előtt lát, az nem azonos azzal a Bodkinnal, akit eddig ismert - ez csupán értéktelen porhüvely, Bodkin-maradvány, amit Albert Peasemarch meghagyott belőle, de ilyen metafizikai eszmefuttatásra még nem volt képes. Azt felelte hát, hogy igen, itt van.

- Épp hozzád jövök.
- Tényleg?

- Meg akartam tudni, hogy Lottie-nak sikerült-e rábeszélnie Hollywoodra. Találkoztál vele?
- Találkoztam.
- És sikerült neki?
- Nem.
Reggie bólintott.
- Előre megéreztem. Fura dolog ez a Hollywoodba menés. Én például bármit megadnék érte, hogy mehessek. Ambrose dettó. Te viszont, akinek mindenki térden állva könyörög, hogy adj annak a városnak egy lehetőséget, hallani sem akarsz róla. Fonák dolog ez. De hát ez van. Gertrude-dal találkoztál már?
- Még nem.
- Rendbe tettem a szénádat nála.
- Tudom. Kaptam tőle egy levelet.
- Ezek szerint minden a legnagyobb rendben?
- Aha, igen.
Reggie kicsit felmérgesedett. Az ember maga mondhat olyat, hogy szóra sem érdemes, részéről a szerencse, nem kell megköszönni, satöbbi, de azért a jó cselekedetért jólesik egy kis elismerés.
- Nem örülsz túlzottan - mondta hűvösen.
- Reggie - felelte Monty -, rettenetes dolog történt. Gertrude egere a Blossomnál van.
- Az egere?
- Az.
- Fehér egér?
- Miki egér. Emlékszel, kapott tőlem egy Miki egeret, aztán visszaküldte...
- Aha, igen. - Reggie szigorúan megcsóválta fejét. - Nem kellett volna Gertrude egerét Lottie-nak adnod, öregem.
Monty a mennyezetre emelte tekintetét, mint aki az égiekhez fohászkodik, hogy ne tegyék túlzottan próbára.
- Nem adtam neki.
- De nála van?
- Igen.
- Mondd el saját szavaiddal - kérte Reggie. - Most még teljesen érthetetlennek tűnik nekem.

Ám amikor a történet elhangzott, ő sem tudott vigasztalót mondani. Belátta, hogy barátja bajban van, és ezt meg is mondta.

- Az a leghelyesebb, ha visszaszerzed azt az egeret - vetette fel.
- Igen - felelte Monty.

Ez már önerőből is eszébe jutott.

- Ha Gertrude meglátja Lottie-nál...
- Igen - felelte Monty.
- ... Akkor...
- Igen - felelte Monty.

Reggie türelmetlenül csettintett.

- Annál azért többre lesz szükség, mint hogy békapofát vágsz, és azt hajtogatod, hogy „Igen", öregem. Én a helyedben azonnal érintkezésbe lépnék vele.

- De találkozóm van Gertrude-dal a könyvtárban.
- Hát azt úgy látszik, el kell halasztani. Mert mit mondasz Gertrude-nak, ha esetleg érdeklődik az egere iránt?

- Nem tudom.
- Nem tudsz valami sokat, úgy látom. Figyelj. Mondd a következőket... Nem - mondta Reggie pár pillanatnyi gondolkodás után -, ez nem jó. Inkább... Nem, az sem jó. Megmondom, mit csinálj. Ülj le egy sarokban, és találj ki valamit.

E szóbeli támogatás után pedig Reggie Tennyson eltávozott. Hirtelen eszébe jutott, hogy az események elsodorták, és még mindig tartozik azzal a shuffleboard-játszmával Mabel Spence-nek.

Monty továbbtántorgott a könyvtár iránt.

A könyvtár üres volt. Gertrude még nem érkezett meg a találkára, a gyönyörű napsütés még a legmegátalkodottabb fedettpályás kötögetőket és képeslevelezőlap-írókat is kicsalogatta a szabadba. Monty egy fotelbe süppedt, két tenyerét a fejére tapasztotta, hogy segítse a gondolkodást, és összeszedte minden erejét, hogy akciótervet kovácsoljon.

Az egér... Hogy szerezhetné vissza?

Nem lesz egyszerű feladat. Ezt biztosan tudta. Ha létezik is szerelem első látásra, Monty csak egyetlen ilyen esetnek volt szemtanúja: amikor Lotus Blossom bejött a kabinjába, és ráirányult az egérre. Most pedig,

miután a Végzet - régi pribékje, Albert Peasemarch segítségével - a birtokába juttatta, vajon lemondana-e róla egykönnyen?

Monty attól tartott, hogy nem. Miss Blossom egész magaviselete félreismerhetetlenül olyan lányt jelenített meg, akiről hallatlanul nehéz lesz amputálni azt a bizonyos egeret, ha már egyszer a birtokába került. És mégis...

Igen, megoldható. Annak a nőnek nyilván van lelkiismerete, nyilván elsajátította - akár anyukája ölében, akár egyebütt - az erkölcs rendszerének alapjait. Ha kapcsolatba lépne vele, és rámutatna, hogy amikor Albert Peasemarch kezéből elfogadta a Miki egeret, holott tudván tudta, hogy a stewardnak nem volt joga arról rendelkezni, azzal lényegében magántulajdon-sértést követett el - így talán rá lehetne venni, hogy származtassa vissza. Természetesen sok múlik azon, hogy Hollywood mennyire torzította el a jó és rossz iránti erkölcsi érzékét. Ha nagyon eltorzította, úgy minden elveszett. Ha ezzel szemben nem nagyon torzította el, akkor talán a jobb érzéseire való hivatkozással...

Egy hang törte meg gondolatait, épp amikor már kezdett volna jutni valamire.

- Szia, Monty.

Monty bosszankodva felnézett.

- Á, szia - mondta.

Ha valaki azt mondta volna Monty Bodkinnak - mondjuk, miközben reggel borotválkozott -, hogy eljő az idő, s eljő, még mielőtt a nap lenyugoszik, amikor nem örül majd Gertrude Butterwick látásának, akkor az ezt állító egyént ugyanarra a szellemi színvonalra rangsorolta volna, melyhez Albert Peasemarch tartozott. Most azonban, hogy tekintete találkozott a leányával, nem érezte a bizsergető reakciót. Gertrude Butterwick most csupán akadályt jelentett közte és az előtte álló feladat között: kézbe kellett kaparintania Lottie Blossomot, és ki kellett sanyargatnia belőle azt az egeret. Gondolkodni akart, beszélgetni nem, még akkor sem, ha nemének királynője a beszélgetőpartner.

Gertrude tekintete lágy volt - meglágyította a bűnbánat. Egy gyermek is el tudta volna venni tőle a gyeplabdát.

- Milyen gyönyörű napunk van!
- Az.

- Megkaptad a levelemet?
- Meg.

Gertrude ragyogó szemébe aggodalom költözött. A szerelmesek találkozásáról szóló álmaiban nem készült merev Montyra, mosolytalan Montyra, nem készült olyan Montyra, akit mintha egy kitűnő preparátor tömött volna ki. Olyanra készült, aki mosolyog, cseverészik, olykor kicsit még röpköd is. Lehetséges, kérdezte magától, hogy a Bodkinok nem bocsátanak meg?

- Monty - hebegte -, még mindig haragszol?
- Haragszom?
- Olyan fura vagy.

Monty felriadt elmélkedéséből, és összekapta magát. Ráébredt: a gondterheltség miatt elszalasztott egy mennyei pillanatot. Bármi történjék is később, a jelen az jelen.

- Nagyon sajnálom - mondta. - Elgondolkodtam. Afféle merengés jött rám.
- Nem haragszol?
- Nem. Nem haragszom.
- De úgy néztél ki, mint aki haragszik.
- Pedig nem haragudtam.
- Attól féltem, hogy haragszol, mert hogy olyan rémes dolgokat mondtam rólad. Meg tudsz nekem bocsátani, drága?
- Megbocsátani?
- Úgy látszik, most már csak arra vagyok képes, hogy bolondot csináljak magamból.
- Nem, nem.
- Hát... nagyon örülök, hogy nem haragszol.
- Nem, egyáltalán nem haragszom.
- Monty!
- Gertrude!

Ha egy riporter ólálkodott volna a közelben, tenyerében notesszel, a fentiek elhangzása után néhány percen át nem hallgathatott volna ki semmi feljegyzésre méltót. Az összes szereplő ösztönösen, egyöntetűen felismerni látszott, hogy a jelenet inkább cselekvést, mint beszédet követel. Végül, miután az első érzelmi hullámok lecsillapodtak, Monty

megigazította nyakkendőjét, Gertrude lesimította haját, és az eszmecsere folytatódott.

Gertrude nyitotta meg: Reggie Tennysonról fogalmazta meg nézetét, mely szerint az említettet meg kellene nyúzni. Elevenen, tette hozzá pontosítási céllal. És, tette hozzá, mert nem volt kicsinyes, forró olajba kellene mártogatni. Véleményének kifejtését azzal zárta, hogy az móresre tanítaná.

Montynak elfacsarodott a szíve a barátja miatt. Reggie könnyed szavakkal nyilatkozott arról, mily kevésre becsüli Gertrude véleményét, de Monty képtelen volt elhinni, hogy valóban így érez. Az a világ, amelyben Gertrude Butterwick olyanokat mond róla, hogy meg kéne nyúzni elevenen, és forró olajba kellene mártogatni, Monty Bodkin számára sivatag lett volna, és el sem tudta képzelni, hogy bárki más másként gondolkodna.

- Ó, Reggie rendes gyerek - mondta sután.
- Rendes gyerek? - Gertrude-ot mintha villám sújtotta volna. - Azok után, amit elkövetett?
- No, mindegy.
- Hogyhogy „No, mindegy"?
- *Szí zsönessz szávé* - mondta Monty, újfent Albert Peasemarch szerzői joggal nem védett szövegéből merítve. - Azt akarom mondani, hogy eléggé hülye volt, de hát a fiatalság bolondság, meg minden, ha érted, mire gondolok.
- Persze hogy értem. De erre akkor sincs mentség. Mindkettőnk életét tönkretehette volna. El sem tudom képzelni, hogy valaki ennyire idióta legyen. Amikor odajött és közölte, hogy ő írta tele azt a falat, nem hittem el neki. Jane Passenger annyira biztos volt benne, hogy női írás.

Monty végighúzta ujját a gallérja belső oldalán. Tökéletesen illeszkedett, London legjobb fehérnemű-készítőjének remekműve volt, de most mégis túlságosan szorosnak érezte.

- Nem kellene Jane Passengerre hallgatnod.
- De hát én is úgy láttam, hogy női írás. És akkor eszembe jutott valami.
- Mi?
- Hirtelen eszembe jutott, hogy amikor együtt gyerekeskedtünk, Reggie már akkor is írogatott a falra. Olyasmit, hogy...

- Igen, igen - vágta rá Monty sietve. - Értem, mit akarsz mondani.
- Olyasmit, hogy „Halál rád, Blenkinsop!"
Monty pislogott.
- „Halál rád..."?
- Akkoriban volt egy Blenkinsop nevű komornyikunk, aki rajtakapta Reggie-t, hogy lekvárt lopott, és jelentette apámnak, és apám elverte Reggie-t, mire Reggie fogta magát, és minden falra felírta fehér krétával: „Halál rád, Harold Blenkinsop". Blenkinsop nagyon dühös lett miatta. Azt mondta: ez aláássa a tekintélyét a személyzet alsóbb rétegeiben, különösen azért, mert egészen addig gondosan titkolta előlük, hogy Harold a keresztneve. Szóval amikor ez eszembe jutott, már tudtam, hogy Reggie igazat mondott ma reggel.

Monty lelke mélyén hálát rebegett H. Blenkinsopnak, bárhol lelt légyen békés kikötőt élete alkonyán. Ha az a derék komornyik nem vall olyan gyémántkemény elveket a lekvárlopás kérdésében...
- Az igazat megvallva - folytatta Gertrude engedékenyen -, én azt hiszem, Reggie megőrült. De ne vesztegessük az időt Reggie-re. Csak egy percig maradhatok, mert Jane még ebéd előtt a tornaterembe várja a csapatot. Tegnap este a vacsoránál észrevette ugyanis, hogy Angela Prosser, a balszélsőnk háromszor vett a pudingból, és megijedt, hogy az utazás alatt leromlik a kondíciónk. Az egeremet mikor kapom vissza?

Lehet, hogy voltak olyan pillanatok, amikor Damoklész elfeledkezett a feje fölött függő kardról. Az utóbbi, mámoros pillanatokban Monty Bodkin elméjéből is kipárolgott a reá leselkedő veszély. E kérdésre azonban teljes terjedelmében visszatért: Monty orrától a tatjáig megremegett, miként a vihar dobálta bárka.
- A zeg... A zeg... - kezdte mélyen, rekedten.
- A Miki egeremet. Jó lenne, ha most mindjárt leszaladnál, és felhoznád. Addig nem érzem úgy, hogy minden rendben van, amíg nincs nálam.
- Ó, aha - felelte Monty Bodkin. - Ó, aha, igen.
- Igen - bólintott Gertrude.
- Hát, tudod, arról is szó lehet - mondta Monty.

És akkor, négy nap leforgása alatt immár másodszor, megszállta az ihlet, amivel egyedülállóvá vált a Bodkinok történetében - legközelebbi versenytársának csak az Anna királynő korában élt Sir Hilary Bodkin

tekinthető, akinek az apáról fiúra szálló családi hagyomány szerint a blenheimi csata előestéjén támadt egy ötlete, majd a rákövetkező tavaszon ismét eszébe jutott valami.
- Hát, tudod - mondta -, rémesen sajnálom, de az a helyzet, hogy az az egér pillanatnyilag nem hozzáférhető.
- Csak nem vesztetted el?
- Nem, elveszteni nem vesztettem el. De az a helyzet, hogy amikor visszaküldted, sajnos olyan ideges lettem, hogy egy kicsit bántalmaztam. Lényegében bevágtam a kabin sarkába... és az a helyzet, hogy leszakadt az egyik lába.
- Visszavarrom.
- Már varrják. Az egyik stewardess dolgozik rajta. De az egy lajhár. Rém lassan dolgozik. Szerintem egy darabig most nem lesz hozzáférhető az egered... Egy jó darabig. Az a helyzet ugyanis, hogy...
- Hát jó, nem baj, ha egyszer tudod, hogy hol van.
- Tudom, hogy hol van - jelentette ki Monty.

Gertrude kelletlenül, de a kötelesség szavának engedelmeskedve elment, hogy sporttársaival, az angol női gyeplabda-válogatott játékosaival együtt elvégezze az előírt nyújtó és hajlító gyakorlatokat, Monty pedig ott maradt a fotelben mozdulatlanul, kivéve néhány olyan pillanatot, amikor mintha vitustánc vett volna erőt rajta.

Vagy húsz percig ült így, s akkor hirtelen felpattant, mint egy érzékeny bőrű hindu fakír, aki most ismerkedik a szöges ággyal. Rádöbbent, hogy tékozolja a drága időt. Minden perc számít. A Lottie Blossommal való találkozás legcsekélyebb késleltetése végzetessé válhat. Nagy sebbel-lobbal hagyta el a könyvtárat, és elindult fölkeresni a legvalószínűbb helyeket a hajón, hogy megtalálja Miss Blossomot. Tíz perc múlva bukkant rá a csónakfedélzeten. A filmcsillag éppen karikadobálást játszott a hajóorvossal.

Az óceánátkelés egyik legbosszantóbb jelensége, hogy a hajóorvosok mindig megkaparintják a legcsinosabb lányt a fedélzeten, és elcipelik karikadobálást vagy hajóteniszt játszani - e tény miatt sok fiatalember harapott már bosszúsan alsó ajkába, és nézett sötéten összevont szemöldöke alól. Ám kevés fiatalember harapott és vont össze több gyűlölettel, mint Monty. Ott ténfergett a közelben, egyik lábáról a

másikra állt, és érezte: ahogy múlnak a percek, mindjobban utálja ezt a léha tablettazsonglőrt, aki útjában áll annak, hogy beszéljen a lánnyal.

Ezernyi dolgot csinálhatott volna ez a pernahajder: nézegethette volna az emberek nyelvét, vakbeleket távolíthatott volna el, palackozhatta volna kotyvalékait, vagy egyszerűen csak a kabinjában üldögélhetett volna a szakkönyveivel, hogy felfrissítse tudományos ismereteit. Ő azonban mindezek helyett itt állt, hájas képén elömlő mosollyal, és karikákat hajigált fapöckökre Lottie Blossom társaságában.

Szép kis vircsaft, gondolta Monty Bodkin jogos keserűséggel.

Egyetlen cselekvési lehetőség jutott eszébe: rendkívül sebes lépésekkel elmenni mellettük, közben éles köhintést és jelentőségteljes pillantást küldeni feléjük, majd nagyon gyorsan elmenni visszafelé is, újabb éles köhintés és újabb jelentőségteljes pillantás kíséretében. Amikor ezt már mintegy hat alkalommal megtette, azt tapasztalta, hogy az eljárás sikerrel kezd kecsegtetni. A hetedik hossz felénél Lottie megrezzent, mintha enyhe meglepetés érné. A nyolcadiknál már láthatólag ingadozott. Amikor pedig Monty bevette a fordulót a kilencedik hossz előtt, Miss Blossom végre leplezetlen érdeklődéssel figyelte őt.

Ezt tette a doktor is. Kezében megállt a karika, ahogy éber tekintettel kémlelte Montyt, a figyelmes szemlélő némi szakmai érdeklődést is fölfedezhetett volna az arcán. Mindig nyitva tartotta szemét, igyekezett felfigyelni a gondjaira bízott utasokon mutatkozó tünetekre, ezúttal az fordult meg a fejében, hogy ezen a fiatalemberen a paranoiára való hajlam szimptómái fedezhetők fel.

És ekkor, amikor már úgy tetszett, hogy kézzelfogható eredmények várhatók, a tornaterem irányából, az edzéstől kipirult arccal megjött Gertrude Butterwick.

- Monty! - kiáltotta, mire Monty úgy perdült hátra, mintha a testébe mártott tőr lett volna e szó. Elfelejtette, hogy a tornaterem csónakfedélzeten van.

- Á, szia, drágám - mondta. - Máris végeztél?

- Máris? - kérdezte Gertrude. - Hiszen már majdnem ebédidő van. Gyere, sétáljunk egyet. Odalenn a könyvtárban nem volt idő , de mondani akarok valamit.

Hideg pillantást vetett Miss Blossomra, majd karon fogta jegyesét, és a sétafedélzetre vezető lépcsőhöz kormányozta.

- Monty - szólt Gertrude.
- Tessék.

A lány láthatólag habozott.

- Monty, tök hülyének fogsz tartani, ha kérek tőled valamit?
- Az ki van zárva.
- De még nem tudod, miről van szó. Arra akarlak kérni, hogy ígérj meg valamit.
- Akármit.
- Hát... Arról a Lotus Blossomról van szó. Tudom, tudom - mondta Gertrude, karját az ég felé lendítve -, hogy nincs köztetek semmi. De akkor is, Monty drágám, megígérnéd, hogy többé nem beszélsz vele?

Monty a korláthoz lépett, és erőtlenül nekitámaszkodott. Ezt a nehézséget nem látta előre.

- Tessék?
- Megígéred?
- Hogy többé nem beszélek vele?
- Igen.
- De...

Enyhe, egészen enyhe fagyosság jelent meg Gertrude viselkedésében.

- Miért, talán annyira ragaszkodsz hozzá?
- Nem, nem. Dehogyis. Csak...
- Csak mi?
- Hát... tudod, milyen az a nő.
- Tudom. Épp azért nem akarom, hogy beszélj vele.

Monty megtörölte homlokát.

- Hogy mondjam... Miss Blossom némiképp hajlamos ráérőszakolni a társaságát az emberre, ha érted, mire gondolok. Oda akarok kilyukadni: mi van akkor, ha *ő* beszél *velem?*
- Akkor egyszerűen meghajolsz, és nyugodtan azt mondod „Nem óhajtok önnel társalogni, Miss Blossom."
- Ki, én? - döbbent meg Monty.
- Azzal otthagyod. Az egy nagyon veszélyes nő.
- De hát, a fenébe is, Ambrose menyasszonya.
- Legalábbis ezt állítja.
- De hát ez köztudomású!

- És ha a menyasszonya, mit számít az? Az ilyen lányok nem érik be egy férfival. Szerintem a hajón tartózkodó férfiak felével flörtöl egyszerre. Láttad, hogy viselkedett az orvossal is odafönn?

Monty kötelességének érezte, hogy vitába szálljon ezzel az állítással.

- Na nem, dehogyis! Csak karikadobálást játszott a dokival, és én úgy láttam, teljesen feddhetetlen módon.

Gertrude viselkedésében fokozódott a fagyosság.

- Te aztán kiállsz a barátaidért.

Monty heves taglejtést tett.

- Nem a barátom. Csak ismerős - ha egyáltalán.

- Hát akkor maradjon is az - jelentette ki Gertrude. - Minél haegyáltalánabb, annál jobb. Úgyhogy leszel szíves megígérni, hogy többé nem beszélsz vele?

Monty nem válaszolt azonnal. És amikor megtette, akkor is volt valami furcsa csikorgás a hangjában.

- Hát jó.

- Nagyszerű.

Trombita hangja hasított a levegőbe.

- Ebéd! - mondta Gertrude örömmel. - Gyerünk!

Az olyan fiatalember számára, aki kommunikálni óhajt egy fiatal nővel, ám a mátkájának megígérte, hogy nem beszél vele, a modern civilizáció - minden kellemetlensége ellenére, amit időnként elmondanak róla - tagadhatatlanul kínál bizonyos előnyöket, amelyeket megelőző korokban nélkülözni lett volna kénytelen.

Ha például Monty Bodkin az őstenger iszapjában lubickoló ázalag lett volna, egyáltalán nem lett volna képes kapcsolatba lépni Lottie Blossommal. Ha cromagnoni ősember lett volna, akkor is kénytelen lett volna a barlang falára pingált ősbölények segítségével kifejezni magát, márpedig mindenki tudja, hogy az a kifejezési forma mennyire alatta marad a kívánalmaknak. Monty Bodkin azonban a huszadik században élt, ceruza, papír és boríték állt rendelkezésére, és ő elhatározta, hogy hasznukat veszi.

Ebéd után nyomban visszavonult a kabinjába, attól való féltében, hogy a nyilvános helyiségekben Gertrude is felbukkanhat. Bőséges levélpapírkészletet vitt magával, és nyári időszámítás szerint délután

három óra tizenötkor rendkívüli hevességgel kitört a Bodkin-Blossom levélváltás.

Az effajta afférokban mindig a legelső levél megírása a legnehezebb, mert az adja meg a hangnemet. Monty Bodkin elállt attól, hogy levelét e szavakkal kezdje: „Miss Blossom, a viselkedése kihüvelyezhetetlen", mégpedig azért, mert Mr. Llewellyn kudarcot vallván, Monty még mindig nem tudta, hogyan írják helyesen a „kihüvelyezhetetlen" szót. A levélíró így leleményesen a harmadik személyű fogalmazás mellett döntött.

„Mr. Bodkin üdvözletét küldi Miss Blossomnak, és Mr. Bodkin örülne, ha Miss Blossom visszaküldené Mr. Bodkin Miki egerét, amelyet az az idióta Albert Peasemarch adott át Miss Blossomnak, mégpedig a lehető legsürgősebben."

Átolvasta az üzenetet, és elégedett volt vele. Egyszerre világos és méltóságteljes. Még sohasem olvasott két nagyhatalom között zajló diplomáciai jegyzékváltást, de úgy képzelte, hogy az is hasonló stílusú lehet: udvarias és visszafogott, de szigorúan a lényegre szorítkozó.

Megnyomta a csengőt, és megkérte a stewardot, hogy küldje ide Albert Peasemarchot haladéktalanul.

A diplomáciai jegyzékváltásban a futár szerepe nélkülözhetetlen; Monty nagyon határozottan úgy vélte, hogy Albert Peasemarch, aki közvetlenül felelős az előállott válságért, ideális lesz erre a szerepre. A csónakfedélzetre vetett pillantás meggyőzte arról, hogy Lottie Blossom ismét odafent van, és karikát hajigál, ez pedig azt jelentette, hogy a közbenjárónak jó sok verítékezésben és lépcsőmászásban lesz része. A gondolat, hogy Albert Peasemarch verítékezik és lépcsőt mászik, erős vonzást gyakorolt Monty Bodkinra.

Csakhamar beszüremlett a folyosóról *A gazda nászdala,* és megjelent Albert.

- Halihó, Peasemarch.
- Jó napot, uram.
- Arra kérem - mondta Monty -, hogy vigye fel ezt a levelet Miss Blossomnak, és jöjjön vissza a válasszal. A csónakfedélzeten megtalálja.

Albert Peasemarch ábrázatán már az első pillanatban kelletlen kifejezés ült, mert Monty olyan pillanatban szólította magához, amikor éppen csöndes heverészésre és egy pipa elszívására készült. Az idézett

szavak hallatán a kifejezés intenzitása fokozódott. Ajkát Monty számára igencsak ismerős módon, nevelőnősen összeszorította. A stewardot nyilvánvalóan az eset erkölcsi vetülete nyugtalanította.
- Okos dolog ez, uram? - kérdezte sötéten.
- Mi?
- Természetesen tisztában vagyok vele - folytatta Albert Peasemarch öntudatos alázattal, ami szerfölött jól állt neki - hogy nem tisztem bírálni vagy ítélkezni, de ha megbocsátja ezt mondanom, az út során rokonszenv keletkezett bennem ön iránt, és az ön érdekeit viselem szívemen. És azt kérdezem: okos dolog ez? Ha ragaszkodik hozzá, hogy elvigyem e levelet Miss Blossomnak, természetesen megteszem, hiszen mindig készséggel állok szolgálatára, de újfent csak megkérdem: okos dolog ez?
- Peasemarch - szólt Monty -, maga egy marha.
- Nem, uram, elnézését kérve fenntartom, hogy nem. Én többet tapasztaltam ki az életből, mint ön, és ha elnézi nekem, tudom, hogy miről beszélek. Nagybátyám, Sidney, aki egy portsmouthi cég utazó ügynöke volt, mindig azt mondogatta: „Soha semmit ne adj írásba, Albert", és meg fogja látni, nincs az életnek ennél fontosabb szabálya. Sidney bácsikámat is ez mentette meg. Ó, nagyon is jól tudom, mi van most önben, uram. Ne higgye,
hogy nem értem. Miss Blossom az a típus, akit fán fatálnak szoktak nevezni, ön pedig ennek ellenére jegyben jár egy tiszta, kedves angol leánnyal, már megbocsásson, hogy szóban hozom, de bekerült a hatása alá...
- Figyeljen - szólt Monty Bodkin -, induljon azzal a levéllel, ahogy kértem, és szedje a lábát.
- Igenis, uram - sóhajtott Albert Peasemarch. - Ha ragaszkodik hozzá.

A steward távozása és visszatérése közötti, meglehetősen hosszú időszakot Monty fel és alá járkálással töltötte ki. Helyszűke miatt az óceánjárók kabinjában a fel-, illetve alá járkálás nem az igazi, de ő megtett minden tőle telhetőt, és még akkor is ezzel foglalkozott, amikor nyílt az ajtó.
- A hölgy válaszlevelet küldött, uram - mondta Albert Peasemarch, hangja a rosszallás, a hőség és a szokatlan testmozgás hatására gombócos és fülsértő volt.

- Mondott is valamit?
- Nem, uram. Csak nevetett.

Ez a hír nem tetszett Montynak. El tudta képzelni azt a nevetést. Nem kétséges: az a fajta gúnyos, csilingelő kacaj volt, amely bizonyos körülmények között úgy fel tudja kavarni az embert, mintha habverővel vennék kezelésbe a belsőségeit. Egyáltalán nem bizakodó hangulatban nyitotta fel a borítékot, és jól is tette, mert az üzenet hangja egyáltalán nem volt biztató.

„Miss Blossom üdvözletét küldi Mr. Bodkinnak, és nem hajlandó semmiféle Miki egeret visszaadni, csak bizonyos feltételekkel. Miss Blossom azt mondja: Jöjjön fel, és beszéljük meg."

Albert Peasemarch megtörölte gyöngyöző homlokát.
- Ez volt minden, uram?
- Minden? - nézett nagyot Monty Bodkin. - Még csak most kezdtük el.
- Csak nem akar újra felküldeni azokon a lépcsőkön, uram?
- De bizony, hogy akarom.
- Gyakorolnom kellene *A gazda nászdalát,* uram.
- Hát gyakorolja lépcsőmászás közben.

A steward mondott volna mást is, de Monty már az irodalmi alkotás lázában égve egy parancsoló kézmozdulattal elnémította. Összevonta szemöldökét, úgy olvasta el, amit írt, és nem látott módot a szöveg további javítására. Hacsak... Ceruzája imbolygott a papír fölött.
- Ugye maga sem tudja, hogy írják azt, hogy „kihüvelyezhetetlen"? - kérdezte.
- Nem, uram.

Monty úgy döntött, hogy nem írja hozzá az elméjében körvonalazódó mondatot.

Újra elolvasta, és betoldott egy t betűt a „juttatni" szóba.

„Mr. Bodkin üdvözletét küldi Miss Blossomnak, és egyúttal tudatja: hogy az ördögben mehetne föl megbeszélni, amikor megígérte a menyasszonyának, hogy többé nem áll vele szóba? Pont azért van ez az egész levelezgetés, mert Mr. Bodkin nem beszélhet Miss Blossommal.

Mr. Bodkin ugyanakkor képtelen megérteni, hogy Miss Blossom hogy emlegethet feltételeket. Mr. Bodkin fel kívánja hívni Miss Blossom figyelmét, hogy ez teljesen egyszerű, sima ügy, visszajuttatni egy Miki

egeret, amely Miss Buttervvick, egyáltalán nem pedig Miss Blossom tulajdona."

Ezúttal még hosszabb idő telt el, de végül erős fújtatás jelezte Albert Peasemarch közeledtét. A steward Monty kezébe nyomott egy borítékot, majd udvariasan elnézést kérve leült az ágyra, és masszírozni kezdte sajgó lábfejét.

Monty felbontotta a borítékot, és mozdulatlanná dermedt, mint akit megbabonáztak. Mindig megdöbbentő, hogy nők milyen mélyre képesek süllyedni.

„Miss Blossom üdvözletét küldi Mr. Bodkinnak, aki nagyon jól tudja, hogy Miss Blossom hogy emlegethet feltételeket. Ha kell neki az egér, akkor menjen el Ikey Llewellynhez, szerződjön le vele, és vegye rá, hogy ne törődjön azzal, hogy nem Ambrose írta, hogy »Ki áll amott a szirttetőn?, hanem szerződjön le vele is.

Miss Blossom felkéri Mr. Bodkint, hogy a fenti mondatok alanyait helyettesítse be értelemszerűen, hogy ne legyen zavar, végül pedig tájékoztatja Mr. Bodkint, hogy ha nem teszi meg, akkor Miss Blossom holnap a Miki egérrel fog parádézni a sétafedélzeten, és amikor Miss Butterwick (hahaha!) megkérdezi, „Hol a fenében szerezte ezt?", akkor Miss Blossom azt fogja válaszolni: „Hát Mr. Bodkintól kaptam, szívélyes üdvözlettel, hihihi." És ha Miss Buttercsikk ettől nem rúgja ki Mr. Bodkint, hogy a lába se éri a földet, akkor Miss Blossom nagyon meg fog lepődni. Ui. Csak fürgén, fiatalosan!"

Monty fölrezzent a transzból. Nehezen vette a levegőt. Az utóbbi másodpercekben arra a döntésre jutott, hogy véget vet a játszadozásnak. Van olyan helyzet, amikor az embernek meg kell feledkezni a lovagiasságról, és kerek perec beolvasni a másik nem képviselőjének. Őse, Sieur Pharamond de Bodkyn is felismerte ezt, amikor a vártnál korábban tért haza a keresztes háborúból, és a budoárban rajtakapta feleségét, amint négy szólamban énekelgetett három trubadúrral.

Látta már, hogy a pallérozott, harmadik személyű fogalmazás többé nem állja meg a helyét. A helyzet kőkemény, őszinte, lényegre törő prózáért kiáltott. Egyetlen élesen erőteljes sort vetett papírra, és átnyújtotta Albert Peasemarchnak.

Így szólt:

„Tudja, hogy mi maga?"

Miss Blossom ezt felelte:
„Tudom. Én vagyok az, akinél a maga Miki egere található." Monty e léha hangütéstől türelmét vesztve szigorúbb hangot ütött meg. *„Maga tolvaj!"* Albert Peasemarch öt perc múlva a következőkkel sántikált vissza a főhadiszállásra: *„Szent ég! Csak nem?"*

Monty jottányit sem engesztelődött, nem enyhítette a vádat.

„Az *bizony. Aljas tolvaj."*

Mire Miss Blossom, filozofikusan:

„Hát nem baj. Legalább az idő szép.

Monty ekkor kiadta az ultimátumot.

„Azonnal küldje vissza az egeret e sorok átadójával, különben az ügyeletes tiszthez fordulok!"

Ám amikor Albert Peasemarch visszatért, lihegve, mint a kör-vadászaton meghajszolt nyúl, nem volt nála a Miki egér. Nem volt nála egyéb, mint egy papírlap, amelyre a feladó egyetlen, illetlen szót írt. Monty e szó láttán sötéten nézett maga elé.

- Hát jól van! - mormogta összeszorított fogakkal. - Hát nem bánom, de nem én akartam!

17. FEJEZET

AMÍKOR A HAJÓ órái délután négyet mutattak, és stewardok hada sürgött-forgott a tea és a sütemények előkészítésénél, hiszen a kiéhezett utasok már fél három óta nem jutottak ennivalóhoz, Reggie Tennyson tűvé tette a hajót Montyt keresve, és amikor megpillantotta, barátja éppen az ügyeletes tiszt dolgozókabinjából lépett ki.

Reggie nem volt érzéketlen tuskó. Igaz, hogy legutóbb kissé váratlanul hagyta magára Montyt, amikor annak éppen vigaszra és tanácsra lett volna szüksége, de csak azért, mert shuffleboardot szeretett volna játszani Mabel Spence társaságában. Természetesen arról sem feledkezett meg, hogy alaposan meghányja-vesse magában barátja nehézségeit. Ebéd, majd az azt követő újabb shuffleboard játék után el is indult, hogy megkeresse, és megtudja, hogy állnak az ügyek.

Kutatásai nem csekély ideig eredménytelenek maradtak, de délután négykor végre siker koronázta erőfeszítéseit. Ahogy Albert Peasemarch fogalmazott volna: történetesen éppen elhaladt az ügyeletes tiszt kabinja előtt, amikor Monty kilépett onnan.

Monty nem volt egyedül. Mellette jött a hajóorvos. A doktor átkarolta Monty vállát, arcán kedves, szelíd, atyai kifejezés ült.

- Nincs oka aggodalomra - mondta éppen. - Csak menjen szépen a kabinjába, és feküdjön le. A stewarddal küldök majd valamit, amit kétóránként be kellene vennie egy korty vízzel.

Ezt mondván derűsen megpaskolta Monty vállát, és otthagyta. Azzal a jellegzetes mozgással távozott, amely hajóorvosok esetében tévedhetetlenül elárulja, hová készülnek: karikahajigálóst játszani a legcsinosabb lánnyal a fedélzeten.

Reggie baráti „Hahó!"-val köszöntötte, mire Monty pislogva fordult oda. Kissé kábának látszott.

- Mi volt ez? - kérdezte Reggie. - Elkaptad a leprát, vagy mi van?
- Gyere föl a dohányzóba - felelte Monty lázas türelmetlenséggel. - Innom kell valamit.
- De hát az egészségügyi szakember azt tanácsolta, hogy menj a kabinodba, és feküdj le.
- Forduljon fel az egészségügyi szakember a kabinommal együtt - vágta rá Monty különös lázban, ahogy az előbb.

Reggie úgy döntött: egyelőre nem száll vitába barátjával. Bármilyen kórság jött is rá Montyra, nyilvánvaló volt, hogy esze ágában sincs lefeküdni és kétóránként bevenni dolgokat egy korty vízzel. Lerítt róla, hogy elméjét egyetlen dolog foglalkoztatja: eljutni a dohányzóba, és ott egy pohárka fenekére nézni. A délutáni hőségben maga Reggie is úgy érezte, hogy ő maga is tudna mit kezdeni egy cseppnyi frissítővel, így hát borítékolta megjegyzéseit, és kíváncsian, de némán követte Montyt.

Monty ivott egy gyorsat, majd utána egy lassabbat, és csak utána kezdett fokozatosan visszatérni a mi világunkba a titokzatos, kiismerhetetlen birodalomból, ahová lelke elkalandozott volt. Úgy nézett Reggie-re, mintha először látná, tekintetében fény gyúlt, a köd eloszlott, az értelem tüze ugyanoly élénken lobogott benne, mint annak előtte, s ekkor barátja úgy érezte, eljött az idő, hogy ott folytassák, ahol abbahagyták.

- Mi - kérdezte Reggie - volt ez?

Monty vállat vont, hogy egész teste megrendült bele.
- Reggie - felelte -, azt hiszem, hülyét csináltam magamból.
- Hogyhogy?
- Elmondom. Hol az a steward?
- Minek neked a steward?
- Mit gondolsz, minek nekem a steward?

Most, hogy tele pohár állott a keze ügyében, Monty higgadtabban viselkedett. Még mindig úgy festett, mint akit megtiportak, látnivaló volt, hogy rendkívüli élményen ment keresztül, amely a végsőkig próbára tette, ám a hangja, bár színtelenül szólt, már nem remegett.
- Pokoli, hogy min mentem keresztül, Reggie.
- Lottie Brossommal?
- Az ellátmányi tiszttel, az orvossal meg a hajó detektívjével. Tudtad, hogy a hajókon detektívek is vannak? Én nem tudtam. Pedig van. Nagydarab ürgék, bajszosak. Láttál már altábornagyot? No, akkor el tudod képzelni.

Megint abba a transzállapotszerű hallgatásba burkolózott, Reggie csak úgy tudta magára vonni a figyelmét, hogy cigarettája meggyújtott végét finoman Monty kézfejéhez érintette.
- Au! - kiáltott fel Monty.
- Folytasd, öregem - mondta Reggie. - Bírod fülünket. Ellátmányi tisztről, hajóorvosról, detektívről beszéltél.
- Úgy van. Igen. Most már persze belátom - nézett fel Monty -, hogy nem lett volna szabad odamennem.
- Hova menned?
- Az ügyeletes tiszthez. De amikor a Blossom úgy kezdett viselkedni, nem láttam más lehetőséget.
- Hogy kezdett viselkedni?
- Azt mesélem. Aljas, útszéli, felháborító, gúnyos...
- Tehát elcsevegtél vele?
- Nem csevegtem. Leveleztünk, Peasemarch közvetítésével.
- Ó, tehát írtál neki?
- És ő is írt nekem. Peasemarch pedig röpködött ide-oda, és közben énekelte *A gazda nászdalát.*
- Mit csinált?

- Semmi, semmi. Oda akarok kilyukadni, hogy levélben követeltem tőle: azonnal küldje vissza a Miki egeret, mire ő Peasemarch-fordultával visszaírt, hogy ha nem szerződöm le Llewellynnel, és nem veszem rá, hogy Ambrose-zal is írjon alá szerződést, akkor ő nyíltan fog grasszálni a Miki egérrel, és azt fogja mondani Gertrude-nak, hogy tőlem kapta.

Reggie elkomorodott.

- Erre nem gondoltam. Igen, erről az eljárásról ráismerek. Tőrbe csalt, mi? Nem vitás, stratégiailag leleményes, de persze piszkos trükk. De hát hiába, a nők már csak ilyenek.

- Nem, dehogy. Nem mindegyik.

- Lehet, hogy igazad van - egyezett bele Reggie békülékenyen. - És akkor te mit csináltál?

- Beolvastam neki, és megmondtam, hogy az ügyeletes tiszthez fordulok.

- Monty kissé megrázkódott. - Most onnan jövök - tette hozzá.

- És mit tudtál intézni?

Monty egy korty ital felhörpintésével igyekezett helyreállítani belső békéjét. Szemlátomást nehezére esett felidézni a történteket.

- Szerencsétlen lépés volt, öregem. Azt hittem, hogy az egész ügy teljesen sima és egyszerű lesz, de nem.

- Mi történt?

- Azt mesélem. Bementem, és azt mondtam: „Válthatnánk néhány szót?" Mire az ellátmányi tiszt azt mondta, igen, válthatnánk, erre leültem, és azt mondtam: „Meg kell kérnem, hogy kezelje bizalmasan", mire azt mondja: „Mit kezeljek bizalmasan?", mire én: „Azt, amit el fogok mondani. Ugyanis mindjárt elmondok valamit, amiről azt kell kérnem, hogy teljesen bizalmasan kezelje, mármint azt a dolgot, amit mindjárt elmondok", mire ő: „Rendicsek", vagy valami hasonlót, mire én: „Kérem, engem kiraboltak!"

- Ettől ideges lett, mi?

- Eléggé.

Feldúltan megnyomott egy csengőt. Belemarkolt, majdhogynem tépni kezdte.

- A csengőt?

- A haját. Jó lenne, ha figyelnél. A haját kezdte tépni majdhogynem. És miközben a fejéhez kapott, mondott valami olyasmit, hogy a hajón

mindenfelé ki van függesztve a figyelmeztetés, hogy az utasok ne üljenek le idegenekkel kártyázni, de ennek ellenére egyetlen olyan hajóútra sem emlékszik, ami ne azzal végződött volna, hogy valaki odajön hozzá, és panaszkodik, hogy cinkelők kizsebelték. Mire én közöltem, hogy engem nem cinkelők zsebeltek ki, engem kiraboltak. Erre megint a fejéhez kapott, és azt mondta: úgy értem, hogy értéktárgyat loptak tőlem? Mire én azt feleltem: „Igen, pontosan". És ekkor jött be Robi, a Rozmár - nem vitás, hogy a csöngetésre.

- És ez az R. Rozmár ki volt?

- Nekem is ez ütött szöget a fejembe, de a tiszt azt mondta: „Ő a hajó detektívje", meg valami olyasmit motyogott, hogy „Nem tesz jót a társaságnak, ha az utasokat kirabolják, amint a fedélzetre teszik a lábukat", úgyhogy azt mondtam: „Jó napot, detektív úr, engem kiraboltak." Mire a detektív: „Ne mondja, uram!" Mire én: „Hogyhogy ne mondjam, hát kinek mondjam, ha nem magának, idióta?" Kicsit fel voltam húzva, ugye érted?

- Persze.

Monty kortyolt, és folytatta.

- No és akkor az ügyeletes tiszt meg a detektív nagy tárgyalásba kezdett. A tiszt megkérdezte, hogy a detektív észlelt-e bűnbandákat a fedélzeten. A Rozmár azt felelte: „Nem, nem észleltem hamiskártyások jelenlétét." Mire a tiszt azt mondta, hogy ez bizony baj, mert ezeket a nagy rablásokat általában nemzetközi bűnözők bandái szokták végrehajtani. És akkor folytatták a tárgyalást, és a Rozmár azt mondta, hogy először is az eltűnt értéktárgyak pontos leírására van szükség, és előrántott egy noteszt, és azt mondta: „Akkor talán, Mr. Bodkin, adjon teljes felsorolást az eltűnt ékszerekről." És ez volt az a pillanat, amikor érezni kezdtem, hogy hülyét csináltam magamból. Tudod, hogy van ez.

Reggie bólintott. Tudta, hogy van ez.

- Csak ekkor jutott eszembe hirtelen, hogy furán veszi ki magát, ha az ember vészjeleket ad, meg nyomozókhoz szaladgál, ha csak egy barna plüss Miki egere veszett el. És ők is furának találták, mert alig mondtam ki, a tiszt nyelt egy nagyot, meg a Rozmár is nyelt egy nagyot, és egymásra néztek, és akkor az ellátmányi tiszt kiment, és egy-két perc múlva visszajött a doktorral, és a doktor mindenféléket kérdezett, olyanokat, hogy „Szoktam szédülni?", meg „Vannak lebegő foltok a

látóteremben?" meg hogy „Előfordult, hogy a fejemre ejtettek gyerekkoromban?", és a végén valami irtózatos, atyáskodó módon kikísért - kedvesen és gyengéden, ha érted, mire gondolok, és azt mondta, hogy feküdjek le, és kerüljem a közvetlen napsütést, és majd küld valamit, amit kétóránként vegyek be egy korty vízzel.

Reggie Tennyson esze vágott, mint a beretva. Azonnal olvasott a sorok között.

- Azt hitték, hogy meg vagy zizzenve.
- Nekem is úgy tűnt.
- Hm. És *előfordult,* hogy a fejedre ejtettek gyerekkorodba.
- Tudtommal nem.
- Érdekelt volna.

Reggie elgondolkodott.

- Rém kellemetlen - mondta.
- Rém - helyeselt Monty.
- És amikor majd eloszlik a füst, te még mindig ott fogsz állni egér nélkül.
- Igen.
- És nem lehet, hogy Lottie csak blöfföl? Tényleg képes megtenni, amit mond?
- Igen.

Reggie megint elgondolkodott.

- Én úgy látom, nem tehetsz mást, mint hogy elfogadod a feltételeit.
- Hogy gondolod? Legyek filmszínész?
- Más kiutat nem látok.

Monty testét lázas görcsroham rázta meg.

- Nem leszek filmszínész. Már a gondolattól is a frász jön rám. Utálom. Az amatőr színjátszó köröktől is mindig menekültem. Sokszor előfordult, hogy meghívtak két hétre valahova egy vidéki kastélyba, és el is akartam menni, de az utolsó percben rájöttem, hogy pantomim-előadásra készülnek a templom orgonája javára, és úgy elfutottam, mint a nyúl. Ez egy valóságos hogyishívjákom nekem.
- Hogyishívjákod?
- Nem jut eszembe a szó. Idiótával kezdődik.
- Idioszinkrázia?
- Ez az. Ez egy valóságos idioszinkráziám nekem.

- Különös - tűnődött Reggie. - Én meg nagyon szerettem fellépni. Meséltem már, hogy...?
- Mesélted.
- Mikor?
- A múltkorában. Különben is az egeremről van szó.
- Tényleg - felelte Reggie, megértve a rendreutasítást. - Ez igaz. Arról van szó. Ha viszont nem vagy hajlandó filmszínésznek állni, akkor visszajutunk az eredeti problémához. Hogy szerezzük vissza az egeret?
- Nincs ötleted?
- Hát... az jutott eszembe, hogy... De nem, az nem válna be.
- Mit akartál mondani?
Reggie a fejét rázta.
- Nem, felejtsd el.
- Hogy az ördögben felejthetném el - csattant fel Monty nem minden ésszerűség híján -, ha azt sem tudom, miről van szó? Mi jutott eszedbe?
- Hát, csak az jutott eszembe, hogy általában, ha valakinek van valamije, amit az ember meg akar szerezni, akkor azt meg is vásárolhatja, és az jutott eszembe, hogy ezt az egérmizériát nem lehetne-e üzleti alapokra helyezni.
Monty felkapta a fejét.
- Nocsak...!
- De sajnos ebben az esetben... Mi is az a nagyon jó mondás, amit mindig mondani szoktál?
Monty nem tudott segíteni neki. Egy mozdulattal jelezte, hogy az azonosítási mező túlságosan széles.
- Megvan, eszembe jutott. Bizonyos rejtett erők munkálnak a háttérben. Sajnos attól félek, hogy ebben az esetben is rejtett erők munkálnak a háttérben. Lottie-nak hiába ajánlanál pénzt. Ő állást akar szerezni Ambrose-nak. A bátyámnak olyan emelkedett elvei vannak, hogy ha nincs állása, nem házasodik. Lottie fittyet hányna az aranyaidra.
Montynak nem lehetett ily könnyen a kedvét szegni. Ő jónak tartotta az ötletet. Tetszett neki, hogy a konfliktust készpénzügyletté változtassák. Ez még nem jutott eszébe.
- Mit gondolsz, mégis mennyi aranyra hányna fittyet? - kérdezte aggodalmasan. - Kétezer ficcsre is?

Reggie összerezzent. Megdöbbentette, hogy ekkora összeget ilyen tárgyilagosan emlegethet valaki. Régóta ismerte Montyt, és annyira összeszokott már vele, hogy hajlamos volt megfeledkezni arról, barátját újabban fölveti a pénz.

- Kétezer ficcs? Tényleg adnál érte annyit?

- Hát persze hogy adnék... De, amint mondod - folytatta Monty a lelkesedés első hulláma elültével - nincs értelme beszélni róla, a fene enné meg.

Különös fény gyúlt Reginald Tennyson tekintetében. Orra finoman remegni kezdett. Rosszul leplezett izgatottsággal kölcsönvett egy cigarettát.

- Á, várj csak! - mondta. - Várj csak! Kezd kibontakozni a helyzet. Kezdek lehetőségeket megpillantani. Tisztázzuk ezt a dolgot. Komolyan azt állítod, hogy az a Miki egér megér neked kétezer fontot?

- Még szép, hogy.

- És tényleg odaadnád azt a kolosszális összeget annak, aki visszaadja neked?

- Abban a pillanatban. Gondolj bele, Percy Pilbeamnek is egy ezrest fizettem azért, hogy fölvegyen a magánnyomozó-irodájába, nem? Ez pedig még annál is sokkal fontosabb.

Reggie mély lélegzetet vett.

- Jól van - jelentette ki. - Állítsd ki a csekket R. Tennyson nevére.

Monty agya nem volt csúcsformában.

- Nálad van az egér?

- Dehogy van nálam, te szerencsétlen.

- Akkor miért mondtad, hogy nálad van? - Nem mondtam, hogy nálam van. De meg fogom szerezni. Reggie közelebb hajolt. A beszélgetés egy korábbi pontján körülnézett, és megbizonyosodott afelől, hogy a dohányzó, mint ebben az órában általában, néptelen. Kettejükön kívül senki sem volt jelen. Ennek ellenére lehalkította hangját. Olyannyira, hogy Monty csak valami zavaros zizegést hallott, amelyből csak a „Mabel Spence" szavakat tudta kivenni.

- Adj rá hangot - mondta kissé ingerülten.

Reggie hallhatóbbá vált.

- A helyzet a következő, öregem. Neked elárulom: az emberélet keresztútjához érkeztem. Ismered Mabel Spence-t?
- Persze.
- Szerelmes vagyok bele.
- Jó, folytasd.

Reggie-nek ez kissé rosszul esett, de megjegyzés nélkül mondta tovább.

- Szerelmes vagyok Mabelbe, ő pedig kábé negyvennyolc óra múlva úton lesz Hollywoodba, én meg Montrealba. Én meg azt kérdezgettem magamtól: „Tartsak vele Hollywoodba, vagy menjek Montrealba a tervek szerint?" Az utóbbi verziónak az a hátulütője, hogy Mabel nélkül valószínűleg gyors sorvadásnak indulnék, az előbbi verziónak pedig az a hátulütője, hogy Hollywoodba mintegy öt ficcsel a zsebemben érkeznék meg, és semmiféle munkalehetőség nem lenne kilátásban. Mármost két perccel ezelőttig - folytatta Reggie a teljes nyíltság jegyében - száz a nyolchoz arányban a napfényes Kalifornia ellen fogadtam volna, mert akármennyire szerelmes az ember, ennie azért csak kell, nem?

Monty azt felelte, hogy szerinte is. Jelenlegi, lesújtott állapotában nehezen tudta volna elképzelni ugyan, hogy valaha is enni fog, de tisztában volt azzal is, hogy az evés attól még egyes embereknek örömet szerez.

- De amit most mondtál - folytatta Reggie -, megváltoztatja az egészet. Kétezer ficcsel a zoknim szárában már emelt fővel utazhatok nyugatra. Lottie Blossom egyszer azt mesélte, hogy Hollywoodban heti nyolc dollárért szobát lehet bérelni, használt autót már ötért is, és ha az ember ügyes, akkor az előételekből is fenn tudja tartani magát mások koktélpartijain. A fenébe is, ezen az alapon azzal a kétezer fonttal húsz évig kihúzhatnám.

Monty nem volt kíváncsi barátja hosszú távú terveire, sokkal inkább érdekelte, miként akar Reggie olyan helyzetbe kerülni hogy megengedhesse magának a.kaliforniai utazást. Vissza is terelte a szót a főkérdésre.

- De Reggie, azt az egeret nem tudod megszerezni, vagy igen?
- Dehogynem.
- Hogyan?

- Egyszerű. Lottie nyilván a kabinjában tartja.
- Te meg besurransz, és megkeresed?
- Ahogy mondod. Bagatell. Tíz perc se kell hozzá.

Monty Bodkin nem először találta magát a sötét kapitalista szerepében, aki másokkal végezteti el a piszkos munkát. Alig néhány hét telt el azóta, hogy a blandingsi kastély dohányzójában felbérelte Percy Pilbeamet, a kellemetlen kis magánnyomozót, hogy lopja el a nagyméltóságú Galahad Threepwood híres emlékiratainak kéziratát. Nem is azért harapta be alsó ajkát elgondolkodva, mert a helyzet új és különös volt számára. A beharap oka az volt, hogy Reggie közel állt a szívéhez, ugyanazt érezte ezért, mintha a barátja azt közölte volna, hogy egy tigrisketrecben fog látogatást tenni.

- És ha rajtakap? - kérdezte, és már a puszta gondolattól összerándult.
- Ó - mondta Reggie -, ez nekem is eszembe jutott. A dolognak ezzel a részével még foglalkozni kell. Lottie veszélyes lehet ha felingerlik. Igen, igen, ezt a körülményt sem hagyhatjuk figyelmen kívül. Egyet mondok: most járok egyet a fedélzeten, kitalálom, hogyan lehetne ennek elejét venni.

Voltak pillanatok aznap délután, amikor Montyt idegesítette milyen lassan mozog Albert Peasemarch, ám a steward, annak ellenére, hogy nehezen szedte a levegőt, és egy fájós tyúkszem hátráltatta, maga volt az olajozott istennyila Reggie-hez képest. Monty úgy érezte, órák teltek el, mire az ismerős alak ismét megjelent a dohányzó ajtajában.

Reggie hamar tisztázta magát az időhúzás vádja alól. Nem ábrándozás vagy az utastársakkal folytatott locska-fecske társáig tartotta fel.

- Minden rendben - jelentette. - Beszéltem Lottie-val. Minden el van intézve.

Monty egy szót sem értett.

- Mi szükség volt arra, hogy beszélj vele?
- Stratégia, édes öregem - felelte Reggie szerény büszkeséggel. - Azt mondtam, hogy tőled jövök, a te megbízásodból. Azt mondtam, hogy mindent elmeséltél nekem, és felhatalmaztál, hogy az egérért felajánljak száz ficcset.

Monty egyre kevesebbet értett. Barátja önelégült viselkedése arra utalt, hogy Reggie azt képzeli: briliáns diplomáciai húzást hajtott végre, és ezt sehogy sem tudta megemészteni.
- De hát mi szükség volt erre? Gondolom, halálra nevette magát.
- Tényleg mulatott az ajánlaton. Elmagyarázta, amit az imént kifejtettem neked: hogy a pénz nem játszik szerepet. Kijelentette: ő azt akarja, és bizony el is fogja érni, hogy Ambrose állást kapjon. Úgy tettem, mintha vitatkozni próbálnék vele, és a végén - mert mérhetetlen ravaszságomban egész idő alatt erre törekedtem - alkalmam nyílt kijelenteni: „Hát jól van, mi lenne, ha ma este találkoznál Montyval, és megbeszélnétek a dolgot?" És erre azt felelte, hogy rendben van, este pontban tízkor hajlandó találkozni veled.
- De hát, az ördögbe is...
- Úgyhogy akkor fogsz találkozni vele.
- Jó, de a jó ég áldjon meg...
Reggie fölemelte kezét.
- Nyugi. Tudom, mi nyugtalanít. Arra gondolsz, hogy Gertrude megláthat, amikor Lottie-val beszélgetsz. Erről van szó?
Monty azt felelte, hogy pontosan erről van szó.
- Ne aggódj. Azt hiszed, hogy erre nem gondoltam? Előre elhárítottam ezt a veszélyt. A találkát a másodosztály sétafedélzetére beszéltem meg. Ne feledkezz meg az időpontról, mert szoros időbeosztáshoz kell tartanunk magunkat. Percre pontosan tíz órakor.
- A másodosztály sétafedélzetén - töprengett Monty. - Igen, az tényleg beválhat.
- Persze hogy beválik. Nulla a kockázata, hogy Gertrude meglásson. Az első osztályú utasok nem szoktak a másodosztályon csámborogni. Ki van zárva. Tízkor találkozol Lottie-val a másodosztályú sétafedélzeten. Ő azt mondta Ambrose-nak, hogy korán lefekszik, mert fáj a feje, te pedig körülbelül negyedóra hosszat szóval fogod tartani. Bármilyen hülyeségről beszélhetsz vele, ami csak eszedbe jut, csak egyvalamire vigyázz: nehogy sarkon forduljon és otthagyjon. Negyedóra elég, hogy átkutassam a kabinját, és megszerezzem az egeret. Tudjuk, hogy ott kell lennie, márpedig egy kabinban nincs nagyon sok hely, ahova egy elég nagyméretű

Miki egeret el lehet rejteni, úgyhogy ennyi az egész. Látsz hibát a forgatókönyvben?
- Egyet sem.
- Én sem. Merthogy nincs is. Ez sétagalopp lesz. Mondd csak el még egyszer, annyira szeretem hallani: mennyit is fizetsz majd ezért...?
- Kétezer ficcset.
- Kétezer ficcset - dünnyögte Reggie, szótagonként ízlelgetve a szavakat.
- Igen, annyi üti a markodat.
- Ne mondd, hogy „annyi". Inkább mondd minél többször: „kétezer ficcs". Zene füleimnek, csodálatos zene. Tudsz arról, hogy ha kétezer ficcsel a zsebemben érkezem Hollywoodba, egyszerűen semmi sincs, amit ne lennék képes elérni?
- Semmi?
- A szó szoros értelmében semmi. Egy éven belül én leszek a tulajdonosa az egésznek. Kétezer ficcs! Mondd csak, nem tudnád elénekelni? Szeretném zenével is meghallgatni.

18. FEJEZET

TALÁN EGYETLEN cigarettamárka kivételével - amelyből a reklámszöveg szerint egyetlen szippantás elég, hogy az egyhetes hulla is felszökkenjen ravataláról, és vígan ropja a cariocát - semmi sincs, ami jobb kedvre derítené a lányt, mint az, ha kibékül a szeretett férfival. Amikor Gertrude Butterwick aznap vacsora után visszasietett kabinjába egy ott felejtett zsebkendőért, szinte a levegőben járt - már amennyire egy gyeplabdával és egyéb szabadtéri sportokkal megedzett fizikumú, hatvankilós lány egyáltalán képes majdnem a levegőben járni. A délutánja édesded szendergéssel telt, melyet sós kádfürdő és kiadós étkezés követett, s ezek együttes hatására rózsaszínben látta a világot. Szinte táncolt, hogyha lépett. A szeme ragyogott. Fel volt pezsdülve, mint a bikarbóna.

Szöges ellentétben állt ezzel Albert Peasemarch, aki Gertrude belépésekor éppen az esti rendrakást végezte a kabinban. A steward lélegzete nehéz volt, arcán aggodalmas, gondterhelt kifejezés ült, mintha az előbb az ablakon kitekintve az anyját pillantotta volna meg, amint éppen a szemüvegét keresi egy úszó jégtáblán.
Bánata oly szembetűnő volt, hogy Gertrude kötelességének érezte érdeklődni. A steward lelkiállapota alaposan megdöbbentette. Mostanáig olyannak ismerte ezt az embert, mint aki, ha nem is árasztja magából a tündöklő napsugarakat, azért aránylag életvidám és energikus. Most mintha egy új, ismeretlen Albert Peasemarch állt volna előtte - egy olyan Peasemarch, akinek lelkét acél hatotta át.
- Valami baj van? - kérdezte Gertrude.
Albert Peasemarch nagyot sóhajtott.
- Semmi olyan, amin segíteni tudna, kisasszony - felelte, miközben fölemelt egy cipőt a szőnyegről, rásóhajtott, és a szekrénybe tette.
- Úgy néz ki, mint aki bajban van.
- Bajban is vagyok, kisasszony.
- Biztos, hogy nem tehetek semmit?
- Semmit sem, kisasszony. Ez a Végzet rendelvénye - jelentette ki Albert Peasemarch, és komoran kiment a fürdőszobába, hogy összehajtogassa a törölközőket.
Gertrude bizonytalanul toporgott az ajtóban. Már nála volt a zsebkendő, amelyért lejött, de úgy érezte, embertelenség lenne, ha most elmenne, és itt hagyná ezt a szenvedő embert a gondjával. Nyilvánvaló volt, hogy Albert Peasemarchra fájdalom és baj köszöntött, márpedig aki az iskolában megismerte Walter Scott költészetét, annak pontosan tudnia kell, hogy ilyen körülmények között mi az asszony kötelessége. Gertrude Butterwick mindig is gyengéd és együttérző természetű volt, ma este pedig még inkább hajlott arra, hogy magára vegye a mentőangyal szerepét.
Ahogy ott tépelődött, a steward kebléből hangos nyögés szakadt fel hirtelen. Ezt az embert félreismerhetetlenül a kín emésztette. Gertrude elhatározta, hogy ott marad, és bár Peasemarch azt állította, hogy baja orvosolhatatlan, felajánlja neki az elsősegélyt.
- Mit mondott? - kérdezte, amikor a steward előbukkant a fürdőszobából.
- Mikor, kisasszony?

- Mintha szólt volna az előbb.
- Odakint a fürdőhelyiségben?
- Igen.
- Ott csak azt mondtam, hogy én vagyok a bandojéró, kisasszony - felelte Albert Peasemarch besűrűsödött borúval.

Gertrude nem értette. A szó halványan ismerősnek tetszett valahonnan, de sehogy sem tudta hova tenni.

- A bandojéró?
- Igen, kisasszony.
- Mi az a bandojéró?
- Ebben, nos, megfogott, kisasszony. Úgy sejtem, hogy spanyol szó lehet, a jelentése brigantin vagy bandita.

Gertrude végre megvilágosodott.

- Ó, a *Bandolero* című dalról beszél! A *Bandolerót* énekelte? Nem jöttem rá. Pedig Mr. Bodkin kedvenc dala. Én is jól ismerem.

Albert Peasemarch arca eltorzult a fékezhetetlen érzelemtől.

- Bárcsak én is jól ismerném - mondta gyászosan. - De a második strufliban mindig elfelejtem a szöveget.

Gertrude értetlensége kiújult.

- És ez nyugtalanítja magát?
- Igen, kisasszony.
- És mi lenne, ha csak dúdolná?
- A dúdolás nem felelne meg, kisasszony. Nem elégítené ki a közönségigényt. Muszáj énekelnem.
- Úgy érti: nyilvánosan?
- Igen, kisasszony. Ma este, a másodosztályon rendezett szórakoztató műsorban. Éppen ma este, tízkor vagy ahhoz nagyon közelkor felállok a másodosztály éttermében álló emelvényre, és elénekelem. És hát mi lesz ott, ha még a címét se tudom kiejteni helyesen, nemhogy a második struflit? Kegyed szerint nem *Bandojéró?*
- Nem. Biztosan tudom, hogy nem bandojéró.
- De honnan lehet azt tudni, hogy *Bandojéró* vagy *Bandoléró?* - Próbálja ki mind a kétféleképpen.

Albert Peasemarch bemutatta jól ismert, súlyos sóhajainak egyikét.

- Belegondolt már a Végzet rendkívül különleges munkálkodásába, kisasszony? Sok fejtörést okoz a Végzet az embernek. Vajon miért kerültem ebbe a helyzetbe, hogy a *Bandoj*... illetve Zérót vagyis Zérót énekelem ma este a másodosztály szórakoztató műsorában? Egyes-egyedül azért, mert egy J. G. Garges nevű úr elhatározta, hogy ezen a hajón fog utazni.
- Nem értem.
- Szövevényes történet - bólintott Albert Peasemarch szomorú elégedettséggel. - De azonban ugyanakkor nem is annyira szövevényes, hanem eléggé egyszerű. Ha Mr. J. G. Garges nem tartózkodna a hajón, én sem kerültem volna ebbe a helyzetbe, amelyikben vagyok. És ha sorra veszi a dolgokat - a körülmények összejátszását, ahogy mondani szokás -, hogy miért kellett éppen ebben az időpontban éppen ezen a hajón lennie, akkor rá fog ébredni, hogy mindannyian puszta marijoné figurák vagyunk az irgalmatlan Végzet vasmarka...
- Ki az a Mr. Garges?
- Az egyik másodosztályú utas, kisasszony. Ezen túlmenőleg mit sem ismerem, számomra csak puszta név csupán. De csakhogy ő itt van, e hajó egyik másodosztályú kabinjában, és szeretném bemutatni önnek, hogy a Végzet miként is intézte ezt így, kisasszony. Vegyük egy egyszerű nézetét a példának. J. G. Garges bizonyára elkapta a kanyarót gyerekkorában... Egyetért ezzel, kisasszony?
- Egyet, azt hiszem.
- Helyes. Nos tehát. Tegyük fel, hogy a kór elvitte volna kora gyerekségében. Itt lenne most ezen a hajón? Nem. Vagy talán igen, kisasszony?
- Hát, nem hiszem.
- Pontosan. Vagy egyszerűsítsük le még inkább. Tételezzük fel, ami nagyon is könnyen megtörténhetett volna, hogy élete folyamán asztma vagy höröghurut kezdi el bántalmazni, vagy valami hasonló légzési nehezmény. Akkor mi lenne a helyzet? Vajon olyan helyzetben lenne, hogy elénekelje *A gazda nászdalát* ma este a másodosztály szórakoztató műsorában? Nem. Ugye, ezt sem vitatja, kisasszony?
- Nem.

- Természetesen nem lenne olyan helyzetben. És miért? Mert akkor nem is gondolhatna arra, hogy vállalkozzon annak a sornak az eléneklésére, amelyikben az embernek össze kell gyűjtenie az összes levegőt, ami belefér, és nagyon beosztani, remélve a legjobbakat. Ismeri *A gazda nászdalát,* kisasszony? A következőképpen megy.

Albert Peasemarch hipnotikus pillantással, amely Gertrude-ot egy akváriumban látott hal tekintetére emlékeztette, fogva tartotta a lányt, majd teleszívta mellkasát, és különös, öblös hangon, mint a hegyek fölött visszhangzó mennydörgés, elénekelte e sorokat:

„Bim-bam, bim-bam,
bim-bam, szedem a lábam,
mert ma van a menyegzőm, az ám, és szép arám ott vár ma rám az oltár előtt
hol nő-ő-ő-ül veszem ma ő-ő-ő-ő-ő-őt!"

Elhallgatott, és olyan benyomást keltett, mint aki víz alól bukkan a felszínre. Kínosan kapkodta a levegőt, akár a versenyúszó a táv végén.

- Érti, mire gondolok, kisasszony?

A lány értette. Ha Garges asztmás lenne, az utolsó sorban nyilván kifulladna. Gertrude felajzott képzelete azt súgta, hogy az az egy sor eltartott vagy tíz percig.

- De még mindig nem értem - mondta. - Miért zavarja önt, ha Mr. Garges elénekli azt a dalt?

Albert Peasemarch ábrázata elsötétült. Jól látszott, hogy az igazságtalanság elviselhetetlen szenvedést okoz neki.

- Mert ez az én dalom, kisasszony. Ez az én saját magam által választott külön dalom, és amióta ezen a hajón szolgálok, három hajókoncert közül kettőn elénekelem. Törzsszám lett a műsorban: „Énekszóló: *A gazda nászdala.* Előadja: A. E. Peasemarch." Idős édesanyám minden utam végén alig várja, hogy átadjam neki a színlapot. Albumba ragasztja mindet. Elmondhatom, az ellátmányi tiszt azzal fordult egyszer hozzám - kétségkívül tréfálkozva, semminemű sértő szándékkal -, hogy „Ha jobban sietne, Peasemarch, és kevesebbet énekelne - azt mondja -, jobban örülnék." Már ebből is kiderül, hogy"A *gazda nászdala* meg én úgyszólván legendává váltunk.

- Értem.

- Tehát amikor Egyes Jimmy hívatott ma reggel, és megmondta, hogy este adjak elő egy dalt a másodosztály műsoros estjén, mert az önként jelentkezők szokás szerint nincsenek elegen, akkor azt feleltem: „Igenis, uram, értettem, uram. A jó öreg *GND* természetesen megfelel, nemdebár?", mire ő azt felelte, hogy ő is ettől tartott, és ezt akkor ilyenformában szépen le is rendeztük. És akkor, úgy kábé cirka fél öt körül megint hívatott, és földbe gyökerezett a lábam, mert közölte, hogy *A gazda nászdala* ugrott, már ami az én eléneklésemet illeti, amennyiben egy J. G. Garges nevű utas bejelentette, hogy ő kívánja előadni. És odanyomta nekem ezt a redves *Bandolerót,* mondván: „Adja le ezt, és passz". És amikor tiltakoztam, és azt mondtam, olyan nincs, hogy a művészt az utolsó előtti pillanatban a műsor megváltoztatására kényszerítsék, erre megfenyegetett, hogy levonja egynapi béremet. Úgyhogy most itt állok ezzel a *Bandoleróval,* és már alig egy óra van hátra. Hát csodálja, kisasszony, hogy gondterhes vagyok?

Gertrude gyengéd szíve megesett ezen az emberen. Valósággal elfacsarodott. Mindmostanáig az átlagos angol lányok gondtalan, védett életét élte, csak ritkán kellett szembenéznie a tragédiával.

- Ez rémes!

- Köszönöm, kisasszony. Kedves kegyedtől, hogy velem érez. Rám is fér most az együttérzés, kimondom úgy, ahogy van. Ha a személyzeti szálláson adok hangot panaszaimnak, különféle tárgyakat hajigálnak hozzám.

- Én nem aggódnék - vetette fel Gertrude. - Biztos, hogy hatalmas sikere lesz. A *Bandolero* remek dal. Mindig örülök, ha Mr. Bodkin énekli. Olyan jó lendületes.

- Lendületes, az tagadhatatlan - ismerte el Albert Peasemarch.

Egy pillanatra mintha fölemelkedett volna a homlokát árnyékoló sötét felhő. De csak egy pillanatra. Utána a szeme, amely már-már csillogni kezdett, ismét beüvegesedett.

- De hát mi lesz a szöveggel? Azt is számításba vette, kisasszony? Ha esetleg elfelejtem a szöveget...?

- Akkor is folytassa, csak énekeljen tovább, olyanokat, hogy „Én vagyok a bandolero, ó, a bandolero, igen, a bandolero én vagyok", vagy hasonlót.

Senki sem fogja észrevenni. Spanyol daloktól nem szokás elvárni, hogy értelmük legyen. Azt fogják hinni, hogy ez hangulatfestés.

Albert Peasemarch elképedt. Ez a lány egészen új gondolati csapást nyitott meg előtte.

- Én vagyok a band, a banda, bandolero - próbálgatta búgva.
- Igen, ez jó lesz. Mr. Bodkin sokszor így csinálja. És persze van még a *caramba* is.
- Kisasszony?
- *Caramba.* Spanyol szó. Meg ott van a másik, a *manana.* Ha úgy érzi, hogy kezd kifogyni, ezeket ismételgetheti. Emlékszem, tavaly karácsonykor Mr. Bodkin a falukoncerten elénekelte a *Bandolerót,* és a második versszak jóformán csak carambából meg *mananából* állt. Mégis élete legjobb előadása lett belőle.

Albert Peasemarch olyan mély lélegzetet vett, hogy az *A gazda nászdalának* kérdéses során is átsegítette volna.

- Kisasszony - rebegte kutyatekintettel -, kegyed visszaadta nekem a reményt.
- Örülök neki. Szerintem maga lesz az est fénypontja.
- A zenéhez jó fülem van, melódiát általában gyorsan tanulok, de a szöveg, az nálam mindig bizonytalan. Ojjé! Emlékszem, az első hat alkalommal, amikor a *GND-**i*** énekeltem, rendszeresen elrontottam. Azt énekeltem: „Mert ma van a szép arám, az ám", amivel elrontottam az értelmét az egésznek.

Elhallgatott. Habozott. A kezét tördelte.

- Nem is tudom, kisasszony... Hogy is mondjam, szóval most már biztos, hogy nem lesz baj, meg hát ugye vannak ezek a karambák is, de mégis, arra gondoltam, kisasszony... A világért se akarnék tolakodni, és bizonyára ezer más dolga is lenne... de az jutott eszembe, hogy ha esetleg véletlenül... Netalán...
- Azt szeretné, ha lemennék, és besegítenék a tapsolásba?
- Ugyanezeket a szavakat kerestem, kisasszony.
- Hát persze. Nagyon szívesen. Mit mondott, hánykor lép pódiumra?
- Pontban tízre vagyok kitűzve, kisasszony.
- Ott leszek.

Albert Peasemarchhoz hűtlenek lettek a szavak. Nem tellett tőle több, mint a rajongó tekintet.

Önközpontú világunkban azok, akik bajban vannak, nehezen látják be, hogy másoknak is lehetnek nehézségeik. Ha valaki azt mondta volna Albert Peasemarchnak, hogy az *Atlantic* fedélzetén nem őt kínozza a leghevesebb lámpaláz, talán azt felelte volna: „Ojjé!", talán azt, hogy *„Caramba!",* de az állítást nem hitte volna el. Holott kétségkívül így állt a helyzet.

Várni a tíz órát - láttuk, hogy ez a feladat mennyire megviselte a steward idegrendszerét, de Monty Bodkinét sem hagyta érintetlenül. Húsz perccel tíz előtt ő is remegett az idegességtől. A dohányzóban ült egy asztal mellett, és üres tekintettel nézett maga elé. Időnként csosszantott a padlón, és időnként meghúzogatta nyakkendőjét. Szódás whisky állt előtte, de a gondok annyira lefoglalták, hogy alig nyúlt hozzá.

Montyt ugyanaz az alattomos félelem aggasztotta, ami Albert Peasemarchnak sem engedett nyugovást. Ő is attól félt, hogy elrontja a szöveget.

Amikor Reggie Tennyson közölte vele, hogy nincs más dolga, mint a másodosztály sétafedélzetén negyedóra hosszat szóval tartani Lottie Blossomot, mialatt ő, Reggie átkutatja a nevezett Lottie Blossom kabinját, a feladat egyszerűnek látszott, olyannyira, hogy Monty meg sem hőkölt belé. De most, amikor az esetleges kudarc következményeit is fontolóra vette, most gondolt arra először, vajon mely szavak lehetnek oly varázserejűek, hogy egy lobbanékony természetű leányt, mint amilyen Lottie, teljes tizenöt percen át a huzatos fedélzeten marasztalnak. Az önbizalomhiány legsötétebb óráján úgy tetszett számára, hogy ebbe a feladatba a bülbülszavú szónokok legkülönbje is belebukna.

Az ő esete ráadásul sokkal kényesebb volt, mint Albert Peasemarché. Az utóbbinak, Gertrude jó tanácsainak köszönhetően, megvolt az a vigasza, hogy ha minden kötél szakad, és képtelennek bizonyul felnőni a feladathoz, még mindig bevethet néhány *mananát.* Montyt ilyen kellemes gondolatok nem vidították. Úgy van, röviden összefoglalva azt lehet mondani, hogy számára nem volt *manana.* Az ő szövegének nemcsak értelmesnek kellett lennie, hanem érdekesnek is. És nem is egyszerűen csak érdekesnek: izgalmasnak, megragadónak, lebilincselőnek.

Ahogy ott ült, és rettegett az előtte álló feladattól, hirtelen egy hatalmas tömeg ereszkedett le a vele szemben lévő székre, és Monty azt vette észre, hogy magányába Ivor Llewellyn tolakodott be.

- Csatlakozhatok? - kérdezte Mr. Llewellyn.
- Hát hogyne - felelte Monty, bár távolról sem szívélyesen.
- Csak egy kicsit beszélgetni akarok - mondta Mr. Llewellyn. Ha van olyan tulajdonság, amelyre törekedniük kell azoknak, akik nagy filmvállalatok elnökségére pályáznak, akkor az a kitartás, a masszív bulldogtermészet, amely nem ismer vereséget. Ivor Llewellyn nagy mennyiségben rendelkezett ezzel a tulajdonsággal.

Sokan az ő helyében, szembekerülve a vámhatóság megátalkodott ügynökével, aki egyenesen kijelenti, hogy nem hajlandó kötélnek állni, teljesen elbátortalanodtak volna. Úgy álltak volna sorsuk előtt, mint Albert Peasemarch az irgalmatlan Végzet vasmarkában: keserűen, ádázul, de leterítve. Azt mondták volna maguknak, hogy értelmetlen lenne tovább küzdeni.

És ezt mondta magának Ivor Llewellyn is, egész délután és egész este.

A vacsora azonban csodás változást okozott világszemléletében. Visszaváltozott régi, lehengerlő önmagává. Metélt tésztás olasz levest vacsorázott, utána nagy rombuszhalat főtt burgonyával, kétszer vett a csirkeraguból, majd egy szelet vaddisznófejhús következett, ezután szuflét és szardellás-keménytojásos szendvicset rendelt műsoron kívül, az egészet vagy félliternyi fagylalttal zárta, és végezetül a társalgóban kávéval és konyakkal koronázta meg. Olyan nincs, hogy valaki így megtömje magát, és utána ne történjék semmi. Mr. Llewellynnel például az történt, hogy új remény ébredt benne. Torkig feltöltekezve üldögélt a társalgóban, s ekkor jutott eszébe: nagyon is lehetséges, hogy Monty azért utasította el a Superba-Llewellyn munkatársi gárdájához való csatlakozást, mert a hozzá menesztett követ elügyetlenkedte a tárgyalást.

Minél tovább gondolkodott ezen, annál valószínűbbnek tűnt. Rájött: Ambrose nemcsak hogy nem az igazi Tennyson, ráadásul nem is elég megnyerő figura. Eszébe jutott: amikor elküldte Ambrose-t, hogy a Superba-Llewellyn ajánlatát Monty elé tárja, a fickónak undok, kelletlen, sötét kifejezés ült a képén. Ahogy Montyval beszélt, nyilván túl nyers volt, vagy túl homályos, vagy túl valamilyen. Mindig ez van, gondolta Mr. Llewellyn, hiába vár az ember együttműködést. Most már az ő személyes

közbenjárására van szükség. Ő majd rendbe teszi a dolgot. Ezért kereste meg most Montyt.

Alkalmatlanabb pillanatot aligha választhatott volna. Monty Bodkin már addig is vibrált az idegességtől, az erőszakos betolakodástól teljesen felbőszült. Ambrose-nak már elmondta: attól eltekintve, hogy néha helyesírási tanácsot kért tőle, alig ismerte Mr. Llewellynt, márpedig ebben az adott pillanatban a legkedvesebb barátját is távozásra kérte volna. Egyedül akart lenni, hogy minden zavaró körülmény nélkül kitalálja, mit mondhat Lottie Blossomnak, amivel negyedórán keresztül helyben marasztja.

Ingerülten előkapott egy cigarettát, és rágyújtott.

- Gyönyörű! - szólt Mr. Llewellyn.
- Mi?
- Gyönyörű! - ismételte Mr. Llewellyn, és elragadtatottan félrebillentette fejét, mintha valaki a Mona Lisát tette volna eléje. -A mozdulat, ahogy meggyújtotta azt a cigarettát. Kecses. Könnyed. Lezser... vagy hogy is mondják. Akárcsak Leslie Howard.

Ivor Llewellynnek nem volt szokása hízelegni azoknak, akiket alkalmazni akart, a tárgyalásokat általában úgy kezdte, hogy igyekezett a lehető leghamarabb kialakítani a kisebbrendűségi komplexust az illetőben, és ez nagyon jól jött később, amikor a feltételek megbeszélésére került sor. Ez azonban most különleges eset volt. Itt nyilvánvalóan azon ritka alkalmak egyike állt elő, amikor semmi más nem válik be, csak a hájjal való kenegetés, mégpedig bőséges mennyiségben.

- Merem állítani - folytatta Mr. Llewellyn a kenegetést -, most nyilván azt gondolja, hogy kár annyit lelkendezni emiatt, bárki rá tud gyújtani egy cigarettára. De hadd áruljam el: ez csak egyike azoknak az apróságoknak, amelyekből megállapítható, hogy van-e valakinek valódi érzéke a filmezéshez. Magának van. Bizony. Tessék! - kiáltott fel a mozimogul újult lelkesedéssel. - Ahogy issza azt a whiskyt. Bámulatos! Mintha Ronald Colmant látnám.

Elégedett volt a jó indítással: érezte, hogy a kovász rövidesen keleszteni kezd, a szünetet azért tartotta, hogy a magasztalásnak ideje legyen felszívódni. Rajongva nézte az asztal túloldalán ülő tehetséges fiatalembert, s bár pillantását olyan tekintet fogadta, amely másokat

elbátortalanított volna, ő nem hátrált. Sőt - szemlátomást gyönyörködött benne. Még erről a sötéten ellenséges nézésről is volt néhány pár jó szava.
- Clark Gable tudja ezt csinálni a szemével - jegyezte meg -, bár nem ennyire hatásosan.

Monty ettől az intenzív figyelemtől úgy érezte magát, mint aranyhal az akváriumban. Bármit tett, azzal megjegyzést váltott ki, és ezt az sem tette elviselhetőbbé, hogy e megjegyzések egyöntetűen kedvezőek voltak. Az orra viszketni kezdett, de nem merte megvakarni, ahogy boldogabb időkben tette volna, mert tudta, hogy ha megtenné, Mr. Llewellyn okvetlenül összehasonlítaná vakarási technikáját azzal, ahogy Jimmy Durante csinálja - vagy bármelyik másik művész, akit felajzott képzelete előidéz.

A harag hulláma tolult fel benne. Elege volt ebből a hülyeségből. Előbb Ambrose, aztán Lotus Blossom, most meg Ivor Llewellyn... Ez már valóságos hajtóvadászat, üldözési hullám.
- Hallgasson ide - csattant fel -, ha oda akar kilyukadni, hogy felkérjen színésznek, akár azonnal abba is hagyhatja. Nem vagyok rá hajlandó.
Mr. Llewellyn szíve félrevert egy pillanatra, de a filmcézár nem csüggedt. Hiába látta a saját szemével ezt a csökönyösségét, mégsem volt képes elhinni, hogy létezik olyan ember, akit hidegen hagy a Superba-Llewellyn kötelékéhez való csatlakozás lehetősége.
- Hallgasson ide - kezdte.
- Nem hallgatok - vágott közbe Monty élesen. - Rosszul vagyok ettől az egésztől. Ha megfésülködöm, már a hajamból is olyanok hullanak ki, akik reggeltől estig filmszínészt akarnak csinálni belőlem. Megmondtam Ambrose Tennysonnak, hogy nem akarom. Megmondtam Lotus Blossomnak is, hogy nem akarom. Most meg, pont amikor végig akarom gondolni... pont amikor gondolkodni akarok, jön maga, és félbe kell hagynom a gondolkodást, hogy magának is megmondjam: nem akarom! Torkig vagyok vele, meg kell mondjam.
- Hát nem akarja - kérdezte Mr. Llewellyn remegő hangon - fénybetűkkel felírva látni a nevét?
- Nem.
- Nem akarja, hogy lányok milliói ostromolják autogramért?
- Nem.

Mr. Llewellynt optimistává tette ugyan a csirkeragu, de kénytelen volt belátni, hogy nem sikerül teret nyernie.
- Nem akar személyesen megismerkedni Louella Parsonsz-szal?
- Nem.
- Nem akarná Jean Harlow partnerét alakítani?
- Nem. Kleopátra partnerét sem akarnám alakítani.

Mr. Llewellynnek hirtelen fény gyúlt az agyában. Látta már, hol rejlik a baj gyökere.
- Értem már - kiáltotta. - Most már mindent értek. Magának a színészi pályához nincs kedve. Akkor válasszon valami mást. Mit szólna például a produkciós szakértői beosztáshoz?
- Mi értelme lenne, hogy produkciós szakértő legyek? Nem is értek hozzá.
- Lehetetlen nem érteni a produkciós szakértőséghez - mondta Mr. Llewellyn, és bizonyítékként már éppen feltárta volna, hogy a sógora, George is produkciós szakértő, ám ekkor Monty az órájára pillantott, éles kiáltást hallatott, és felugrott ültéből. Annyira elfoglalta Mr. Llewellyn másik előterjesztése, hogy megfeledkezett az idő múlásáról. A mutatók veszélyesen közel jártak a tízhez.
- Sietnem kell - mondta. - Jó éjt.
- Hé, várjon!
- Nem tudok várni.
- Hát hallgasson ide - mondta Mr. Llewellyn, belátva, hogy nincs szó, mely megfékezhetné e vad rohanatot -, akkor is gondolkozzon el rajta, jó? Gondolkozzon el, amikor majd lesz egy perce, és ha úgy érzi, hogy benne lenne a játékban, értesítsen. Majd akkor megbeszéljük a többit.

Monty minden zaklatottsága ellenére is meghatódott egy kicsit. Azért ebben van valami báj, mondta magában, hogy ebben a viharedzett üzletemberben, akit a versenyszféra farkastörvényei az évek hosszú sora alatt kőkeménnyé és érzéketlenné tehettek volna, még gyermeki szív dobog, még mindig játszadozni szeretne. Megtorpant, és barátságosabb tekintettel nézett Mr. Llewellynre.
- Ó, hát persze - mondta -, ezt megígérhetem.
- Örülök.
- Nem lennék meglepve, ha a napokban kedvem lenne beszállni a játékba.

- Remek - mondta Mr. Llewellyn. - Gondolkodjon el ezen a produkciós szakértői ötleten.
- Majd arra is rátérünk, jó? Majd ha egyszer több időm lesz. De most - intett Monty - viszlát. Rohanok.

Elhagyta a dohányzót, és a hajó túlsó végébe loholt. Akkora sebességgel hidalta át a távolságot, hogy alig egy perc alatt elérte a másodosztály halványabban megvilágított fedélzetét. Körülnézett, sehol senkit sem látott, és ezzel elégedett volt. Lottie Blossom még nem érkezett meg a találkára.

Cigarettára gyújtott, és a közelgő beszélgetés lehetőségeit forgatta elméjében. Gondolatai azonban ismét eltérítést szenvedtek, még mielőtt a gépezet rendesen mozgásba lendült volna. Muzsika hangjai szűrődtek fülébe.

Mintha a közelben valamiféle mulatság lenne folyamatban. Zongora kalimpált, majd néhány pillanat múlva dalolni kezdett egy hang, amely jellegében alig különbözött a hajó ködkürtjétől. A kínos ügy jó darab ideig eltartott. Aztán az énekhang abbamaradt, és a láthatatlan közönség dörgő tapsviharban tört ki.

A dal véget ért ugyan, a dallam azonban folytatódott: Monty tovább dúdolta magában, halkan. Ismerte ezt a dalt, sőt nemegyszer maga is előadta, ez a dal gyengéd emlékeket ébresztett benne - ugyanis nem más volt, mint a *Bandolero.*

Keble duzzadt az érzelmektől. Egyetemi elsőéves kora óta rajongója volt a *Bandolerónak* - szűkebb baráti körének komoly gondot okozott, miként akadályozzák meg, hogy minduntalan elénekelje -, de az utóbbi időben Monty tudatában ez a dal elválaszthatatlanul összekapcsolódott Gertrude Butterwickkel.

Falusi mulatságok alkalmával kétszer is előadta a dalt Gertrude zongorakíséretével, és e két alkalom a megelőző próbákkal együtt még frissen élt emlékezetében. Ma is, ha meghallotta a *Bandolerót,* vagy csak a *Bandoleróra* gondolt, esetleg a kádban énekelt el egy-egy részletet a *Bandoleróból,* mindig a lány kedves arca lebegett előtte.

Mintha e percben is ott lett volna előtte. Sőt ott is volt. Gertrude Monty orra előtt lépett ki egy ajtón, és jól látható megdöbbenéssel meredt rá. Montynak azonnal eszébe jutott, hogy egy-két pillanat múlva megjelenik Lottie Blossom is, és kettősüket hármassá alakítja - e gondolat akkora

rémületet okozott, hogy Monty hátratántorodott, mintha menyasszonya egy gyeplabdaütővel vágta volna fejbe.

Elsőként Gertrude tért magához. Az első osztály fennhéjázó előkelőségeinek nem volt szokásuk megszállni az óceánjáró másodosztályát, ezért egy pillanatig ő is éppúgy meglepődött Monty láttán, ahogy Monty az ő megjelenésétől. Ám ekkor eszébe jutott egy lehetséges magyarázat.

- Á, szia, Monty drágám - mondta. - Te is átjöttél meghallgatni
- He?
- Albert Peasemarch dalát.

Nincs az a fuldokló, aki a harmadik alámerülés előtt nagyobb lelkesedéssel ragadná meg a mentőövet, mint ahogy Monty kapaszkodott az életmentő felvetésbe.

- Igen - felelte. - Ez az. Albert Peasemarch dalát.

Gertrude kedvesen kacagott.

- Olyan lámpalázas volt szegényke. Megkért, hogy jöjjek tapsolni.

Gertrude szavai hallatán visszaözönlöttek mindazok a Peasemarch-ellenes gondolatok, amelyek a Miki egérrel kapcsolatos idióta eljárás miatt lángra gyújtották volt Monty Bodkin vérét. Tehát ez az oka, hogy Gertrude itt van! Az az oka, hogy Albert Peasemarch megkérte: jöjjön át, és tapsoljon a fertelmes énekléséhez!

Monty ettől szinte fizikai rosszullétet érzett. Nemcsak a fickó undorító hiúsága miatt - tapsoncokat meghívni, micsoda eljárás!? Miért nem éri be igazi művészként azzal, hogy a tőle telhető legjobbat adja, mit sem törődve hódolattal vagy bírálattal? -, ennél mélyebb dologról volt szó. Mindannyiunkban pislákol a babonás hit szikrája, Monty kezdte úgy látni, van valami kísérteties abban, ahogy ez a Peasemarch lépten-nyomon keresztezi az útját. Nem is egyszerűen üröm volt az örömben, inkább valamiféle titokzatos, természetfeletti csapás. Amilyen az Izé családnál volt a fej nélküli szerzetes, vagy Hogyishívjákéknál a Sátán szellem-kutyája, olyan volt Monty Bodkin számára Albert Peasemarch.

A szellemi megvilágosodás vakító fényű pillanatában Monty végre annak látta Albert Peasemarchot, ami: nem egyszerű steward volt ő, hanem a Bodkinok családi átka.

- Éppen lekésted - folytatta Gertrude. - Egy perccel ezelőtt fejezte be. Egész jól ment neki. Sőt nagyon jól. De azért senki sem énekli úgy a *Bandolerót*, ahogy te, Monty.

Kedves bók volt ez, kedvezőbb körülmények között Montyt boldoggá is tette volna. E percben azonban olyan belső kínokat állt ki, hogy szinte alig hallotta meg. Úgy nézelődött körbe, mint a Banquo szellemének felbukkanására számító Macbeth. Pontban tízkor - mondta volt Reggie a Bodkin-Blossom csúcstalálkozó körülményeit körvonalazva, márpedig pontban tíz máris elmúlt néhány perccel. Lotus Blossom a vörös hajával együtt bármelyik pillanatban felbukkanhatott a félhomályban.

És akkor mi lesz?

- Figyelj - kérdezte Monty lázasan -, szerinted mennyi az idő?
- Miért?
- Á, nem is tudom, Kíváncsi voltam, jól jár-e az órám.
- Nálad mennyi van?
- Tíz óra öt.

Gertrude megnézte a csuklóján viselt finom művű karórát.

- Szerintem az siet. Nálam csak öt perc múlva lesz tíz.

Monty megkönnyebbült horkantást hallatott.

- Húzzunk el innen - javasolta.
- Ó, de miért? Olyan jópofa itt.
- Jópofa?
- Mintha egy másik hajón lenne az ember.
- Én utálom.
- Miért?
- Olyan... izé... Sötét.
- Nekem tetszik, hogy sötét. Különben is, meg kell várnom Peasemarchot.
- Mi a fenének?
- Gratulálni akarok neki. Egész jól sikerült neki, de előtte rettenetesen izgult, mert az utolsó pillanatban más dalt kellett elénekelnie. Remélem, most már megkönnyebbült. Szerintem megbántódna, ha nem mondanám meg neki, hogy milyen jó volt.
- Az igaz - felelte Monty. - Persze. Tényleg. Teljesen igazad van. Várj meg itt. Megyek, és idehozom.

- Semmi szükség arra, hogy idehozd.
- Dehogynem, sőt nagyon is. Úgy értem: lehet, hogy kerülő úton megy vissza az első osztályra. Tudod, vannak itt mindenféle folyosók, vízzáró kamrák, miegymás.
- Erre nem is gondoltam. De akkor ne ide hívd. Mondd meg neki, hogy menjen a kabinomba, vegyen magához egy vállkendőt, és hozza ide nekem.
- Rendben.
- Akarod, hogy elkísérjelek?
- Nem - felelte Monty. - Nem. Nem. Ne fáradj. Szóval, inkább nem.

Pár perc múlva visszatért. Viselkedése időközben számottevő, pozitív irányú változáson ment keresztül. Homloka sima volt, és immár nem is törölgette. Olyan ember benyomását keltette, mint akit kohóban edzettek meg, és ezt most hűvösebb környezetben szeretné kipihenni.
- Milyen jópofa itt - mondta. - Mintha egy másik hajón lenne az ember.
- Én is ezt mondtam.
- Igen. És teljesen igazad volt.
- Már nem zavar, hogy sötét van?
- Jó, hogy sötét van.
- Megtaláltad Peasemarchot?
- Ó, igen. Éppen a hódolói által fizetett sörét itta.
- Remélem, örült, hogy ekkora sikere volt a dalának.
- Ó, nagyon. Szerintem fel akarja venni a *Bandolerót* a repertoárjába. A jelek szerint mostanáig többé-kevésbé *A gazda nászdalára* koncentrált.
- Igen. Megkérted, hogy hozzon egy vállkendőt?
- Igen. Adtam neki ilyen értelmű utasítást, amely bizonyára eredménnyel jár majd.

Azt már nem tette hozzá, mert a férfiak szeretnek kis titkokat őrizgetni, hogy utasította Albert Peasemarchot: mielőtt végrehajtaná a megbízatást, menjen az első és másodosztály közötti átjáróhoz, és őrizze azt, mint a Horatiusok a hidat, Lotus Blossom behatolása ellen. E stratégiai lépés hozta meg számára a megnyugvást, lelkének minden kínja emiatt csitult el. Úgy érezte: minden rendben van. A steward, mint láttuk, nem a világ legrafináltabb összeesküvője, de ilyen szimpla, egyszerű feladatot azért nyilván rá lehet bízni.

Mélyet lélegzett az Atlanti-óceán levegőjéből, s úgy érezte ma-| gát, mint egy tábornok a sikeres hadjárat után. Meg is csókolta Gertrude-ot, és nem is csak egyszer, hanem ismételten.

Ezzel nem is volt semmi baj. Kétség ehhez nem férhetett. Gertrude-ot szemlátomást kellemesen érintette. Ám mégis mintha képtelen lett volna teljesen átadni magát a pillanat varázsának. Viselkedésében bizonyos tartózkodás volt megfigyelhető, és amikor megszólalt, hangja kissé színtelenül csengett, mintha a leány nem lenne teljesen gondtalan.

- Monty - szólt Gertrude.
- Igen? Kis szünet.
- Monty, emlékszel, miről beszéltünk ebéd előtt?
- He?
- Hogy nem beszélsz Miss Blossommal.
- Ó, aha, ühüm.
- Ugye nem beszéltél?

Monty mellkasa megemelkedett. Ha kemény ingmellet viselt volna, nem a modern, puha pikét, az inge most ropogott volna. Nincs az a mellkas, amely oly ruganyosan duzzadna, mint azé férfié, akinek tiszta a lelkiismerete.

- Egyáltalán nem.
- De örülök.
- Még csak nem is láttam.

Gertrude hangja megint kissé színtelenné vált.

- Értem. Ez azt jelenti, hogy ha láttad volna, beszéltél volna vele?
- Nem, nem. Dehogyis, sőt. Szerintem még csak nem is biccentettem volna neki.
- De igen, biztosan biccentettél volna.
- Nem.
- Azt nem bánom, ha biccentesz.
- Hát, akkor talán tényleg biccentettem volna - hűvösen.
- De semmi több.
- Semmi több.
- De örülök. Az nem egy rendes nő.
- Nem.
- Szerintem attól ilyen, mert Hollywoodban él.

- Nem lennék meglepve.
- Vagy a vörös haja miatt.
- Az is lehet.
- De nem beszéltél vele?
- Egy szótagot sem.
- Annyira örülök... Monty!
- Gertrude!
- Ne, ne. Jön valaki.

Egy fehér kabátos alak közeledett a sötétben. A ziháló lélegzet és a dudorászva elejtett *Bandolero* szó eloszlatott minden kételyt a kilétét illetően.

- Peasemarch? - kérdezte Gertrude.
- Á, hát itt van, kisasszony - fénylett fel a steward hangja. - Meghoztam a vállkendőjét, kisasszony.
- Nagyon köszönöm.
- Hogy ezt a kendőt óhajtotta-e vagy sem, meg nem mondhatom, de mindenesetre a szekrényében találtam. Bolyhos, és a színe kék.
- Pont erre gondoltam. Milyen jól kitalálta. Hálásan köszönöm. Nagyon örültem, hogy olyan jól sikerült az előadás, Peasemarch.
- Köszönöm szépen, kisasszony. Igen, én is azt hiszem, hogy sikerült impresszálnom a közönséget. Dörgő tapsviharral honorálták. Ez egy jó dal, kisasszony. Amint kegyed is rámutatott, lendületes szerzemény. Úgy tervezem, hogy a jövőben gyakran elő fogom adni.
- Mr. Bodkinnak is ez a véleménye.

A steward meregette a szemét a sötétben.

- Ó, hát Mr. Bodkin az, aki kegyed mellett áll, kisasszony? Átmenetileg nem tudtam azonosítani. Üzenetem van az ön számára, uram - mondta Albert Peasemarch szolgálatkészen. - Utasításához híven találkoztam Miss Blossommal, és visszairányítottam, közölve vele, hogy a jelenleg fennforgó körülmények között nem találkozhat itt vele, mire ő azt üzente, hogy semmi baj, és ma este tizenegy óra és éjfél között várja önt a kabinjában.

19. FEJEZET

REGGIE TENNYSON PONTBAN tízkor lépett ki a nagy szalonból, s miután a falhoz lapulva surrant a folyosókon, lábujjhegyen osont a lépcsőkön, a stewardok láttán összerezzent, a stewardessek és utastársak közeledtére szemét lesütötte, végül három és fél perccel tíz óra után érkezett meg Lottie Blossom kabinjának ajtaja elé. Szíve hevesen dobogott, és Reggie úgy érezte, jelentősen meg is nagyobbodott. Hátgerince úgy bizsergett a szmoking alatt, mintha kígyó tekergőzött volna rajta. Oly régóta nem vett lélegzetet, hogy szinte el is felejtette a módját. Akárcsak Monty Bodkint, akinek szóval kellett tartania Miss Blossomot, akárcsak a *Bandolero* eléneklésének kimondhatatlan rettenetétől reszkető Albert Peasemarchot, ugyanúgy az előtte álló feladatot latolgató Reginald Tennysont is súlyos lámpaláz gyötörte.

Amikor elindult erre a küldetésre, úgy tervezte, hogy könnyedén, hányaveti előadásmóddal hajtja végre, mint egy gondtalan fiatalember, aki vacsora után minden különösebb cél nélkül elindul járni egyet. De lépésről lépésre egyre kevésbé volt meggyőző a szerepben, s végül most, ahogy űzött tekintettel végignézett a kihalt folyosón, s a faburkolat időnkénti nyikordulása egyre fokozta belső kényelmetlenségét, már teljesen más szerepfelfogást mutatott. Most azt a karaktert alakította tökéletesen, akit lépten-nyomon letartóztatnak csavargásért és gyanús viselkedésért. Ha jelen lett volna egy rendőr, valószínűleg nem tudta volna eldönteni, hogy Reggie gyilkosságot, gyújtogatást, rablást vagy esti nyolc óra utáni csokoládévásárlást akar-e elkövetni, de abban biztos lett volna, hogy valami aljasság van készülőben.

A fiatalember körülbelül negyven másodpercig állt mozdulatlanul, csak nyugtalanul villogó szeme járt ide-oda. Aztán, amikor már azt lehetett volna hinni, hogy ez a végtelenségig így fog menni, mintha egy gondolat úszott volna be a tudatába - egy gondolat, amelyből energiát, bátorságot merített, s amely visszaadta tagjai ruganyosságát. Arca megkeményedett, hátgerince is követte a példát, válla többé már nem rogyott be, ajka pedig csöndese mormolni látszott valamit. Mintha valami belső hang a fülébe súgta volna: „Kétezer ficcs!", ő pedig ezt felelte volna: „Tudón tudom.

Nem felejtettem el!" Fürge, ideges csuklómozdulattá nyomta le a kilincset, és belépett.

Tekintve, hogy a kabin lakója egykor rendkívül kedves volt számára, olyannyira, hogy egy alkalommal még feleségül is kérte, arra lehetne számítani, hogy bizonyos fokú érzelmesség kerítette hatalmába Reggie Tennysont, miközben a leány hálószobájának intim szféráját kutatta - hogy fölemel egy-egy hajkefét, és halk sóhajjal ajkához szorítja, vagy néhány pillanatra dédelgetni kezd egy körömráspolyt vagy szemöldökcsipeszt.

De nem ez történt. Reggie-t ugyanolyan érzések kormányoz ták, mint Desmond Carrutherst - annak a könyvnek hősét, amelyet reggel kölcsönzött ki a hajó könyvtárából -, amikor belépett a hindu templomba, hogy ellopja az odabent álló bálvány szemét képező hatalmas zafírt. Desmond szigorúan a szakmai szempontokat tartotta szem előtt, és így járt el Reggie is. Minden figyelme a sarokban álló hajóbőröndre összpontosult. Közelebbről megvizsgálva kiderítette, hogy a bőrönd zárva van, s ekkor úgy érezte magát, mint Desmond Carruthers, amikor rájött, hogy valamely agyafúrt pap a bejárat és a bálvány közé néhány hatalmas kobrát telepített. Jellegzetes, kiüresedett érzés ez, olyankor szokta elővenni az embert, amikor rájön, hogy nevetségessé vált.

Egy darabig csak állt tanácstalanul.

Nem sokáig maradt azonban így. A logika azt mondta neki, hogy ahol hajóbőrönd van, ott kulcs is van, és ösztöne az öltözőasztalkához vezette. A kulcsokat már a legelső átkutatott fiókban megtalálta. Már éppen a bőröndhöz akart sietni, amikor tekintete a tükörnek támasztott, ezüstkeretes fényképen akadt meg - bátyja, Ambrose arcképe volt, szájában pipával.

A férfias külsejű íróknak törvényerővel kellene megtiltani, hogy szájukban pipával álljanak a fényképezőgép elé. Nem tisztességes ez a társadalom azon tagjai iránt, akik váratlanul pillantják meg a portrét. Ambrose oly erősnek és keménynek látszott azon a képen, hogy óhatatlanul megrázkódtatást idézett elő a szemlélőben. Reggie-ben is. Rettenetes volt látnia, milyen erőteljesen harapja Ambrose azt a pipaszárat. A gondolattól, hogy ez a kőkemény ember szabadon jár-kel a

hajón, és bármelyik pillanatban betoppanhat, hogy ott találja, Reggie Tennyson megdermedt, és egy darabig mozdulni sem tudott.

Aztán egy belső hang újra azt súgta a fülébe: „Kétezer ficcs!", és ő lerázta magáról a pillanatnyi gyengeséget. Visszatért a bőröndhöz, kikereste a zárba illő kulcsot, majd feltárta a fedelet, és lázas sietséggel kutatni kezdett.

Akár meg is kímélhette volna magát a fáradságtól és az idegfeszültségtől. A legrövidebb feltáró munka is elegendő volt, hogy megállapítsa: bárhol légyen is a Miki egér, Lottie Blossom hajóbőröndjében nincsen. A Miki egér természetrajzához hozzátartozik, hogy könnyű kutatni utána - könnyű megállapítani, hogy bármely adott helyen ott van-e, avagy nincs. Nem olyan, mint a maharadzsa gyémántja, vagy egy titkos szerződés, amely az ingek közé rejtve esetleg elkerülheti a fölfedeztetést. A Miki egérnek van kiterjedése. Ha az ember kinyit egy fiókot, és nem találja meg benne azonnal, akkor a Miki egér nincs abban a fiókban. Merő időpocsékolás a fiókot feltúrva neglizsék és dresszek között kutakodni.

Reggie ennek ellenére perceken át turkált izgatottan a bőröndben. Aki ennyi mindent tett föl erre az egyetlen lapra, nem egykönnyen adja fel, nehezen ismeri be a vereséget. A belső hang - amelynek mondanivalója, ha ebben az esetben egyáltalán szabad hibát fölemlegetni, kissé egysíkúnak tűnhet - folyamatosan azt suttogta: „Kétezer ficcs!", és e szavak Reggie-t sarkantyúként hajtották előre. Ha egyike lett volna, ama vámtiszteknek, akik az utóbbi időben oly kiemelkedő szerephez jutottak Mr. Llewellyn lázálmaiban, akkor sem turkálhatott volna szorgosabban.

Egyszerűen hihetetlen volt, hogy a bőrönd nem tartalmazza a keresett javat, nem szolgáltatja a boldog befejezést. Reggie így érvelt magában: Ugyan hol másutt lehetne a Miki egér ebben a nyavalyás kabinban?

Az öltözőasztalka fiókjait már átvizsgálta. Egyikben sem volt. Átkutatta a szekrényt is. Abban sem találta. Megnézte a szekrény tetején heverő mentőmellények mögött is, ott sem lelte meg. Elég volt egyetlen pillantással felmérnie a kabin belsejét, hogy megállapítsa: a keresett tárgy nem hever egy széken vagy hanyagul odavetve az ágyra. Nem lehet másutt, mint ebben a nyüves bőröndben, gondolta Reggie, és görcsösen remegő ujjakkal túrta szét a zsebkendőket, sálakat, öveket, pamutblúzokat, selyemblúzokat, zöld blúzokat, piros blúzokat, fura kis

szalagos izéket, fura kis szalagok nélküli izéket, meg néhány olyan holmit, amelyekről élettapasztalata révén tudta, hogy térdig érő alsónemű.

Mindhiába. Fel kellett adnia. Kénytelen-kelletlen, mint aki a saját fogát húzza, lecsukta a bőröndöt, a kulcsot visszatette a fiókba, igyekezett kerülni Ambrose tekintetét a fényképen, de nem sikerült, összerázkódott, majd a kabin közepén állva lassan forogni kezdett hossztengelye körül, s közben tekintetét a szőnyegre szegezte, mintha abban reménykednék, hogy rejtekajtót, titkos rekeszt fedezhet föl.

És ekkor, e tevékenysége közepette új, éber elevenség jelent meg az arcán. Észrevett valamit. Nem éppen rejtekajtót vagy titkos rekeszt, hanem valamit, ami az ágy végénél a falhoz tolva lapult, s mostanáig elkerülte figyelmét. Egy fonott kosár volt az, nem túl nagy, de nem is kicsi - épp olyan, amilyenben egy leleményes leányzó elrejthet egy barna plüss Miki egeret, ha éppen el akarja rejteni.

- Hoppá! - mondta a belső hang, végre változtatva a szövegen.
- Tillárom! - felelte Reggie Tennyson.
- Kétezer ficcs! - szólt a belső hang, visszatérve a régi repertoárhoz.
- Pontosan! - szólt Reggie.

Napsugaras optimizmussal előrelendült. Odaért a fonott kosárhoz. Föléhajolt. Megemelte a fedelet, és kezét bedugta a kosárba.

Pontosan tíz óra tizenöt perc volt ekkor.

Lottie Blossom vacsora után Ambrose társaságában kávézott a szalonban, és egy órán át, vagy még annál is tovább üldögéltek együtt. Közben igyekezett burkolt - szükségszerűen burkolt - megjegyzésekkel felvidítani a férfi rosszkedvét. Olyanokat mondott, hogy talán még nincs minden elveszve, előfordulhat, hogy lehet még kiutat találni a látszólag kilátástalan helyzetből, amelybe kerültek. Ezzel múlatta az időt, amíg órájára pillantva észre nem vette, hogy már tíz óra - ekkorra beszélt meg randevút Montyval a másodosztály sétafedélzetén, hogy megtárgyalják a dolgokat.

Mivel teljesen eltökélt volt abban a dologban, hogy nem válik meg ama végzetes egértől, amíg feltételei nem teljesülnek, így merő időpocsékolásnak érezte, hogy Montyval tárgyaljon, de hát ígéretet tett, így tíz óra egy perckor homlokához emelte kezét, rutinos eszközökkel

elkeseredést tanúsított, közölte Ambrose-zal, hogy megfájdult a feje, és vissza kell mennie a kabinjába lefeküdni.

Ez természetesen úgy hasított Ambrose lelkébe, mint a kés; azonnal szükségessé vált lecsillapítani aggodalmát, eloszlatni félelmeit, és biztosítani a férfit, hogy a helyzet, bár fájdalommal jár, nem súlyos. Ez újabb öt percet vett igénybe. Miss Blossom csak tíz óra hét perckor szabadult el. Akkor azonban fürgén kezdett mozogni, egy perc harminchat másodperc alatt érte el az első és másodosztály közötti átjárót. Ott pedig, mint jeleztük, Albert Peasemarch várta, elállva az utat, mint a zarándokét Apollion, a mélység angyala.

Alberttel rövid beszélgetést folytatott. Ez nem a steward szándékai szerint történt így: ő szívesen beszélt volna jelentékeny terjedelemben a koncertdobogón elért diadaláról, sőt kísérletet is tett erre. A hollywoodi stúdiókban eltöltött évek tapasztalata azonban mesterré tette Lotus Blossomot a saját kiválóságukat magasztalok letorkolásában. Tíz óra tizenkét perckor Albert Peasemarch átadta Monty üzenetét, és eltűnt az éjszakában. M. Blossom pedig megfordult, és elindult a kabinja felé.

Közben bosszankodott, és nem is ok nélkül. Bosszantót hogy ilyen korán kénytelen a kabinjába börtönözni magát, ugyanis élvezte a nagyvárosok és az óceánjárók éjszakai élet jókedve és öröme hajnali fél ötig szüntelenül fokozódott. M. azonban nem volt választási lehetősége. Önnön művészete csapdájába esett: olyan elhitető erővel játszotta el a megrendült egészségű, nyilalló halántékú, törékeny teremtést, hogy ezek után nem nem térhetett vissza a szalon fényeinek, muzsikájának közegébe Ha megtette volna, Ambrose kétségkívül azt hitte volna, hogy csak erőt vett magán, némán viseli a kínokat, feláldozza mag hogy ő, Ambrose ne legyen magányos, és lovagias szelleme felháborodna ezen. Nagy felhajtást csapna, mint pásztor a beteg bárányа körül, és valószínűleg úgyis ágyba parancsolná, úgyhogy az út nem volt járható.

Nem, most már egyetlen lehetősége maradt csupán, pedig - folyosóra lépett, és órájára pillantva megállapította, hogy alig tizennégy perccel múlt este tíz - még csak most kezdődik a délután. Orra alatt morogva elismételte azt a megjegyzést, amelyet egy filmrendező vágott a fejéhez, amikor egy jelenet csúcspontján egyszerűen kisétált a díszletből, és megállt a kabin ajtaja előtt. Alig érintették azonban ujjai a kilincset, úgy kapta el a kezét, mintha a kilincs tűzforró lett volna.

A kabinban éles, fájdalmas ordítás hangzott fel.

Lottie Blossom nem tétovázott. Lehet, hogy voltak hibái Gertrude Butterwick tucatszám tudta volna sorolni őket -, de gyávaság nem tartozott ezek közé. Való igaz, hogy a sikoly hallatán mintegy tizenhat centimétert ugrott a levegőbe, de a legtöbb lány az ő helyében harmincat ugrott volna. A szilárd talajra visszaérve fürgén cselekedett. Fegyvere nem volt, és az, hogy e pillanattal ezelőtt valakit megöltek a kabinban, nem jelenthet mást, mint hogy nemcsak a hulla, hanem a gyilkos is odabent van, de ő pillanatnyi habozás nélkül kinyitotta az ajtót.

Odabent régi barátja, Reginald Tennyson tárult a szeme elé. Valamiféle Fred Astaire-szerű táncimitációt adott elő, szájában tartva a jobb keze kisujját.

Ha egy leány az előbb még azt gondolta, hogy ágyas házában vérszomjas fenevad lapul, és helyette egy olyan fiatalembert talál, akivel gyakorta járt vacsorázni és táncolni, akkor bizony előfordulhat, hogy nehezen találja meg a megfelelő szavakat megdöbbenése kifejezésére. Ezt a nehézséget az sem csökkenti, ha a szóban forgó fiatalember a helyiség közepén táncol az ujját szopogatva. Lottie Blossom ennek megfelelően a találkozás első pillanataiban mozdulatlanul állt az ajtóban, és eltátotta a száját.

Maga Reggie sem volt beszédesebb. A lány láttán abbahagyta a tánclépéseket, de szólni ekkor sem szólt. Miközben Miss Blossom kabinja felé lopakodott, sokat törte a fejét azon, hogy mit mondana, ha valami balszerencse folytán a kabin lakója véletlenül belépne, és rajtakapná. Most, hogy ez a valóságban is lejátszódott, nem mondott semmit. Tudniillik nagyon fájt az ujja, így hát némán szopogatta.

Végül is Lottie volt az, aki elsőként megtalálta a szavakat.

- Nini, Reg-GIIIIII! - hangoztatta.

Reginald Tennyson kivette ujját a szájából. Minden oka meglett volna, hogy bűntudatos és szégyenkező képet vágjon, ennek ellenére nem vágott bűntudatos és szégyenkező képet. Egész viselkedése jogos felháborodást tükrözött: olyan emberre vallott, akit igazságtalan bántalom ért, s aki ezt kikéri magának.

- Mi a fenét - tudakolta érzelmektől fűtötten - tartasz abban a kosárban?

Lottie kezdte végre érteni. A meglepetés elmúltával a helyzet szórakoztatóvá vált. Egyszerű, egészséges elméjével igen jót tudott mulatni a helyzetkomikumon, mindig tudott nevetni például azoknak a reakcióin, akik kinyitották a kosarát.

- Az - felelte - Wilfred, az aligátorom.
- A *micsodád?*
- Az aligátorom. Nem tudod, mi az, hogy aligátor? Nem baj, majd legközelebb.

A rejtély oszladozott, de ez Reggie-t nem csillapította le.

- Aligátor? Mi a pláne abban, hogy eleven aligátorokkal népesíted be a kabinodat? És egyáltalán: mit keres egy ilyen fenevad egy civilizált utasszállító hajón?

Lottie Blossom nagyon szeretett volna rátérni a fő irányvonalra, de belátta, hogy mindaddig lehetetlen magához ragadnia vendégének figyelmét, amíg ez a pont kielégítő magyarázatot nem nyer.

- Ez csak egy reklámfogás. A sajtófőnököm szerint segít az összkép kialakításában. Egy darabig vacillált, hogy aligátor vagy mongúz, aztán azon vacillált, hogy aligátor vagy egy másik vonal, éspedig az, hogy valójában én egy egyszerű, otthonülő teremtés vagyok, aki csak a könyvei között érzi jól magát, de a végén az aligátormotívumra szavazott, aminek örülök, mert az aligátor nagyon megéri a befektetést. Bizony, kisfiam, akár hiszed, akár nem, ez működő reklámfogás, és aki még nem próbálta, milyen érzés eleven aligátorral utazni egy fonott kosárkában, annak fogalma sincs róla, mennyi csendes öröm származik ebből. Mi történt? Wilfred belekapott a kezedbe?
- Kis híján tőből lekapta az egész karomat.
- Nem kellett volna ingerelned.
- Nem is ingereltem.
- Akkor szerintem összetévesztett egy léggyel.
- Akkor az a bestia nem normális. Hát úgy nézek én ki, mint egy légy?

Lottie Blossom mostanáig elégedetten, derűsen mosolygott, mint minden olyan alkalommal, ha olyanokkal beszélgetett, akik a közelmúltban fölemelték Wilfred fonott kosarának fedelét. A mosoly most lehervadt az arcáról, ajka szorosan összezárult, elvékonyodott.

- Megmondjam, hogy nézel ki?

- Hogy?
- Úgy nézel ki - jelentette ki Miss Blossom halkan, de fenyegetően -, mint aki egy pillanat múlva bevallja, hogy mit keres a kabinomban.

Reggie-ben a találkozás első percétől ott munkált a kényelmetlen gondolat, hogy előbb-utóbb kénytelen lesz fényt deríteni erre a pontra. Most, hogy eljött a pillanat, kényelmetlensége nem csillapodott. Tisztában volt vele, hogy erősen kétes helyzetbe került, és mint már annyian, akik hasonlóan kétes helyzetbe kerültek, a sértődött handabandázáshoz folyamodott.

- Ne azzal foglalkozzál! Most nem arról beszélünk! Most erről az átkozott emberevő krokodilodról van szó! Nézd meg, mit művelt az ujjammal! Akármi legyek, ha ez nyolc napon belül gyógyul! Még hogy krokodil, bah! - fakadt ki Reggie keserűen, mert ebben a témában markáns nézeteket vallott.

Lottie Blossom kiigazította.

- De igen, *arról* beszélünk. Pont most pont arról van szó. Mit kerestél a kabinomban, te szégyenfolt? És jobb, ha az igazat mondod, Reggie Tennyson, különben olyat teszek, hogy utána megnézheted magad.

Reggie köhintett. Mivel jobb kezének kisujja még mindig a szájában volt, így a bal keze mutatóujját húzta végig az inggallérja belső oldalán. Ismét köhintett.

- Na?

Reggie döntött. Ha azt gondolta volna, hogy a további handabandázás segíthet, próbálkozott volna még vele, de elég volt egyetlen pillantást vetnie a kabin lakójának arcára, és máris belátta, hogy nem segíthet. Ebben a mostani Lottie Blossomban nyoma sem volt annak a kedvességnek, ami szerencsésebb napokon oly kellemessé tette társaságát a vacsoraasztal mellett. Jelen viselkedése olyan lányról árulkodott, aki kőkeményen eltökélte, hogy tiszta vizet önt a pohárba, és nem tűr hímezést-hámozást. Reggie különösen csillogó szempárt, fölszegett állat, a metszőfogak határozott összeszorítását figyelhette meg. Egy különleges optikai csalódás folytán, amelyet minden kétséget kizáróan a hirtelen beállott pánik idézett elő, Miss Blossomnak még a haja is vörösebbnek látszott.

Reggie az őszinte, feltáró jellegű töredelem mellett döntött.

- Figyelj, Lottie.

- Nos?
- Elmondom úgy, ahogy van.
- Jobban is teszed.
- Azért jöttem, hogy megkeressem Monty egerét.
- Á!
- Amit elcsórtál tőle, tudod. Megkért, hogy szerezzem vissza.

Lottie Blossom ismét mosolygott, de ettől egyáltalán nem lett kevésbé fenyegető. A beismerés nem érte váratlanul. Elméje k pes volt az észlelt jelekből levonni a következtetést, így hát m jó ideje Monty Bodkin kezét sejtette a háttérben.

- Á! - mondta. - És megtaláltad?
- Nem.
- Pech, mi?
- Az.
- Értem. De mostantól már tudod, hogy hol van. A karjára terített stóla alól előhúzta a Miki egeret.
- Szent ég!
- Csak nem gondoltad komolyan, hogy teljesen elhülyültem és itt hagyom őrizetlenül a kabinban, miközben a hajón szabadon mászkálnak ilyen kis haramiák, mint te?

Reggie tátott szájjal, leplezetlen sóvárgással meredt az egérre, a szeme szinte körbefordult üregében.

- Lottie! - kiáltotta. - Add ide azt az egeret!

Lottie Blossom láthatólag mulatott rajta. A Reginald Tennyson-hoz fűződő hosszú és bensőséges kapcsolat során megtanulta, hogy ennek a fiatalembernek van bőr a képén, de azt sosem gondolta volna, hogy ennyi.

- Hogy mit csináljak? *Adjam oda?*
- Igen.
- Itt kell elsötétíteni a képet - javasolta Lottie. - Ez olyan poén, hogy ennél jobbat nem tudsz kitalálni. Adjam oda az egeret! Hát ez tényleg óriási. Hát mit képzelsz, mi vagyok én?

Reggie széles, szenvedélyes mozdulattal lendítette meg karját.

- A haverom vagy! - kiáltotta. - Lottie, tündérkém, neked fogalmad sincs, mit jelent nekem, ha sikerül megszereznem.

- Reggie, bogárkám, te meg azt nem tudod, hogy nekem mit jelent, ha megtartom.
- De Lottie, legyen szíved! Mindent elmondok. Szerelmes vagyok.
- Nem emlékszem olyan esetre, amikor nem voltál.
- De ez most az igazi. Ezt a Lloydnál is a legmagasabb kategóriába sorolnák.
- Ki az illető?
- Mabel Spence.
- Nem rossz portéka - jegyezte meg Lottie barátságosan. - Mabel mindig is szimpatikus volt nekem. És már megmondtad neki?
- Nem. De miért?
- Mert neki túl sok esze van.
Reggie hevesen kaszabolta a levegőt.
- Nincs is túl sok esze. Legalábbis remélem, hogy nincs. De egy centit se mozdulhatok ezen a téren, amíg meg nem szerzem azt az egeret. Egy megveszekedett fityingem sincs. Az egyetlen módja, hogy lehetőségem legyen Mabelnél, ha magamhoz veszem az egeret, és visszaadom Montynak. Ha megteszem, azt mondja, azonnal odanyom nekem kétezer ficcset, ami...
- Micsoda?
- Bizony. És ha lesz kétezrem, akkor elmehetek Hollywodba, és elhalmozhatom Mabelt érzelmeimmel. Enélkül viszont kotródhatok Montrealba, magamra vehetem azt a fertelmes irodai munkát, és életem hátralevő részében ott poshadhatok.
A tűz kihunyt Lottie Blossom tekintetében. Ajka elveszítette keménységét, sőt láthatólag remegni kezdett. A hobokeni Murphyk hirtelen haragúak, de hirtelen el is tudnak lágyulni.
- Jaj, Reggie!
- Érted már, mire megy ki a játék?
- Persze.
- Hátakkor?
Lottie Blossom szomorúan megrázta lángoló sörényét.
- Akkor sem lehet.
- Lottie!

- Hiába Lottie-zol. Nem tehetem. Ha Bodkin tényleg kiokosított arról, hogy miről szól ez az egeres snitt, akkor tudod, mi a helyzet az én esetemben. Azt akarom, hogy Ambrose megkapja azt az állást, és ez az egyetlen ütőkártya a kezemben. És hiába nézel így. Nekem is ugyanolyan jogom van összeházasodni a bátyáddal, mint neked Mabellel, nem igaz? Ő pedig nem fog elvenni, ha nincs állása. Úgyhogy muszáj erőltetnem a Bodkin-vonalat.
- Remélem, tudod, hogy ez már majdnem zsarolás.
- Nemcsak majdnem, ez *zsarolás* - bólintott Miss Blossom. És ha ez téged megnyugtat, akkor közölhetem, hogy gyűlölöm - megvetem magam azért, mert ezt teszem. De akkor is: inkább gyűlölöm és megvetem magam, mint hogy elveszítsem Ammie-t Jaj, Reggie, tudhatod, hogy szinte semmi sincs a világon, amit meg ne tennék érted, kis csibém. Mindig is így voltam veled, min anya a hülye gyerekével. De most azt az egyetlen dolgot kéred, amit nem tehetek meg. Nem adhatom oda az egeret. Nem lehet. Nem lehet. Ezt be kell látnod.

Reggie bólintott. Belátta: végső vereséget szenvedett.

- Hát jó.
- Ne nézz így, Reggie, egyetlenem. Ezt nem bírom elviselni. Ó, miért is nem bírod rábeszélni ezt az idióta Bodkint, hogy szerződjön le Ikey Llewellynnel? Ha megtenné, minden rendbe jönne. Egy szempillantás alatt meg tudná győzni Ikeyt, hogy vegye vissza Ambrose-t.
- Arra sajnos nincs esély. Monty esküszik rá, hogy semmi szín alatt nem lenne képes színész lenni. Azt mondta, ez valami idio-izé nála.
- Rém unalmas már ezzel.
- Szerintem is. De akkor is ez van. Hát - mondta Reggie - akkor azt hiszem, megyek is. Kösz a kellemes estét.

Elgondolkodva szopogatta ujját, hideg tekintettel döfte keresztül a fonott kosarat, és kiment az ajtón. Az ajtó becsukódott. Lottie hagyta elmenni. Nem mondhatott, nem tehetett immár semmit.

Lotus Blossom leült az ágyra. Általában, amikor egyedül maradt a kabinban, fel szokta nyitni a kosár fedelét, és gügyögött a kosár lakójához, csak azért, hogy jelezze: barátok között van, és nem feledkeztek meg róla. Az utóbbi jelenet azonban annyira megtépázta érzelmeit, hogy nem volt kedve aligátorokhoz gügyögni. Csak ült, és maga elé meredt, és talán

kicsordultak volna a könnyei is, amelyek megtépázott érzelmek esetén sohasem voltak távol a felszíntől, de tépelődését félbeszakította a kopogás az ajtón.

Lottie felállt. Szeme, amely már elkezdett volna könnybe lábadni, kiszáradt, pillantása megkeményedett. Arra gondolt: talán Albert Peasemarch kopogtat, látszólag azzal a céllal, hogy takarítson és rendet csináljon, de valójában azért, hogy hosszú, terjengős beszélgetésbe bonyolódjon, amihez oly erős hajlama volt. Lottie pedig épp olyan kedvében volt, hogy örömmel harapta volna le a fejét bármelyik stewardnak, aki most csacsogni akar.

- Tessék! - szólt ki.

Nyílt az ajtó. A küszöbön azonban nem Albert Peasemarch állt, hanem Ambrose Tennyson.

Egy üvegcse volt Ambrose Tennyson kezében, egy másik meg a zsebéből kandikált ki, mert a szerelmes férfi, akinek imádata tárgya homlokához emelt kézzel, ajkát az elviselhetetlen kínban szorosra zárva távozott el társaságából, az a férfi nem szivarozik tovább a társalgó foteljében üldögélve - az a férfi a hajóorvoshoz siet, és fejfájás-csillapító szerekre tesz szert. Ambrose Tennyson is így tett, abban a pillanatban, amikor Lottie elvált tőle a szalonban. Amikor Lottie a fel is úton indult a másodosztály sétafedélzete felé, Ambrose a le is utat választotta a gyógyszerészet felé, amely valahol mélyen a hajó gyomrában helyezkedett el.

Ezután némi várakozás következett, mert oda kellett hívni az orvost. Napközben a hajóorvosok karikadobálóst játszanak a legcsinosabb lánnyal. Vacsora után maguk mellé veszik a legcsinosabb lányt - vagy, ha ő éppen nem elérhető, a második legcsinosabbat -, és leülnek vele néhány parti backgammonra. Végül azért megjelent az orvos, és Ambrose hozzájutott két rendkívül hatékony szerhez. Most ért ide, hogy kézbesítse.

- Mondd csak - szólalt meg -, hogy érzed magad?

A szeretett férfi váratlan felbukkanása különös hatást gyakorolt Lotus Blossomra. Ambrose látványa Albert Peasemarché helyett, akire készült, időlegesen fellazította Lottie Blossom eresztékeit. Sóvárgó érzelmesség ömlött el rajta hirtelen, a torkában gombóc keletkezett, és szemét

elárasztották a könnyek, amelyek az előbb már készültek kibuggyanni. Teljesen összeomlott.
- Hűűűf! - zokogta. - Hűűűf.

Történetünk egy korábbi részében már rámutattunk, hogy annak a férfinak a számára, akinek jelenétében egy lány hűffögni kezd, csak egy cselekvési lehetőség áll nyitva: gyengéden cirógatni az illető fejét vagy vállát. Ez azonban a hímnem képviselői közül természetesen csak azokra érvényes, akik aránylag idegenek. Ha a jelen lévő férfi szereti a hűffögő leányt, és az is szereti őt, akkor a helyzet sokkal empatikusabb eljárásért kiált. Ambrose: számára az átölelés, a ringatás, a könnyek lecsókolása, a leány előtt való térdre roskadás és kedveskedő szavak mormogása kínálkozott lehetőségként.

Ambrose Tennyson egyiket sem tette a fentiek közül. Csak állt mozdulatlanul, kezében egy üvegcsével, a másik a zsebéből kandikált ki. Arcán hideg, merev kifejezés ült.
- Hoztam neked orvosságot - mondta tompán. - A fejfájásodra.

Habár még korántsem sírta ki magát, Lottie Blossom kihúzta magát, és megtörölgette a szemét. Meg volt döbbenve. Ambrose ott áll, és figyeli a zokogását, egy lépést sem tesz felé, hogy a kezét kezébe vegye - ez olyan megdöbbentő volt, hogy elállt tőle a könnye, mintha egy csapot zártak volna el.
- Ammie! - kiáltotta.

Ambrose továbbra is udvarias távolságtartással viselkedett.
- Hamarabb is jöttem volna - mondta -, de a doktor megváratott.

Kivárt. Arca kifejezéstelen volt.
- És amikor ideértem - folytatta -, hallottam, hogy egy férfival beszélgetsz, és arra gondoltam, hogy nem szeretnéd, ha megzavarnálak.

Letette az üvegcséket az öltözőasztalkára, és sarkon fordult. Lottie azonban már ott volt, elállta az utat az ajtó felé. Semmi sem utalt arra, hogy az imént még pityergett. Eleven volt és eltökélt.
- Fél perc, Ambrose. Csak egy percet, ha lennél szíves.

Ambrose arcán repedezni kezdett a zárkózottság máza. Arca megelevenedett. És egyáltalán nem olyan volt, mint az ezüstkeretes fényképen. Ha most pipa lett volna a szájában, kiesett volna.
- Azt mondtad, hogy fáj a fejed!
- Tudom...

- És ott hagytál, és bejöttél ide...

- Figyelj, Ammie - mondta Lottie. - Ha megengeded, meg fogom magyarázni. Az ég szerelmére, nehogy már megint összevesszünk. Isten látja lelkemet, a jóleső civakodás általában az ételem és italom. De nem most. Ült le, és elmondom az egészet.

20. FEJEZET

MIUTÁN KILÉPETT Lottie Blossom kabinjából, Reggie Tennyson nem sietett azonnal főnökéhez és munkaadójához, jelenteni a történteket. A hatalmas csalódás első, bénító pillanataiban, amikor a légvárak, melyeket felépített, a füle hallatára omlanak össze, amikor lelkét csomóra kötötték, és átküldték egy mángorlón, az ember leginkább magányra vágyik. Reggie is szeretett volna egyedül maradni, hogy sebeit nyalogassa - és nem is csak képletesen szólva. Wilfred, az aligátor lassú felfogóképessége miatt, melynek folytán képes volt összetéveszteni egy volt etoni diákot egy léggyel, Reggie kisujjának bőre további ápolásra szorult.

Előbb a társalgóban keresett menedéket, de ott nem maradt sokáig. A helyiség üres volt, ami előnyére vált, de egyszersmind fülledt is. Az óceánjárók társalgójára jellemző, jellegzetes, megnevezhetetlen légkör uralkodott benne, amely mindig a határán van annak, hogy rendkívül kellemetlen szaggá váljék, de sohasem lesz igazán azzá. Reggie hamar rájött, hogy ez csak fokozza depresszióját, ezért kiment a nyitott fedélzetre.

Helyes döntés volt. A lágy éjszakai szél felfrissítette, erőt öntött belé. Még most is több kedve volt egyedül borongva tölteni az időt, de azon kapta magát: már fizikai undor nélkül képes arra gondolni, hogy leül megbeszélni a történteket Montyval, és mintegy húsz perccel azután, hogy kijött Lottie kabinjából, már úton volt a B fedélzet felé, hogy ezt meg is tegye.

Éppen odaért Monty ajtajához, amikor az váratlan lendülettel; kinyílt, mintha valaki odabent túláradó indulattal rántotta volna meg a kilincset, és a kabinból a bátyja, Ambrose viharzott ki, Ambrose arca merev volt, tekintete bősz. Egy pillanatig kábán Reggie-re nézett, majd szó nélkül továbbment. Reggie pedig, miután követte tekintetével a folyosó kanyarulatáig, belépett a kabinba. És amint átlépte a küszöböt, olyat látott, hogy hátrahőkölt tőle, mintha aligátorok kapkodtak volna az orra után.

Monty Bodkin az ágyon ült. Kezében a Miki egeret tartotta, és szórakozottan csavargatta a fejét föl-le.

- Á, hello, Reggie - mondta tompán. Lecsavarta a Miki egér fejét, majd visszacsavarta, és azon nyomban megint elkezdte lecsavarni.

Reggie Tennysont olyan érzés kerítette hatalmába, amilyen általában álmaiban éri utol az embert: az a meggyőződés, hogy semminek nincs semmi értelme. Ott ült előtte Monty Bodkin. Monty kezében pedig, már ha az ember egyáltalán hihet a saját szemének, ott volt a Miki egér, a végzet egere, az a tárgy, amely kirobbantotta az egész cécót. Monty azonban úgy ült ott, mint egy kupac gitt: viselkedése egykedvű volt, az egészből, úgy, ahogy van, hiányzott a pezsgés, a sziporka. A dolgok állásának leírására egyetlen szó kínálkozott,�ez: „kihüvelyezhetetlen".

- Mi... mi... hebegte Reggie, kinyújtva reszkető mutatóujját, j Monty továbbra is úgy nézett, mint egy kupac gitt.

- Aha, igen - mondta. - Visszakaptam. Ambrose épp most hozta vissza.

Reggie egy székbe roskadt, és erősen megkapaszkodott a karfájában. Úgy érezte, az mintha egy kicsit segítene.

- Ambrose?

- Igen.

- Azt mondod, *Ambrose* hozta vissza az egeret?

- Igen. A jelek szerint a Blossom elmondta neki, hogy nála van, és zsarol vele, Ambrose pedig elnöki vétóval leállította a tervet. Hallani sem akart róla. Kijelentette: embereket Miki egerekkel zsarolni, az nem egy eljárás, elvette tőle az egeret, és visszahozta nekem.

Reggie az eddiginél is szorosabban markolta a szék karfáját. A tiszta ész trónusa már eddig is ingadozott, de ez az információ majdnem letaszította helyéről.

- Ezt komolyan mondod?

- Igen.
- Azt mondta neki, hogy ez nem egy eljárás?
- Igen.
- És pusztán a személyisége erejével kicsikarta tőle az egeret? Reggie mély lélegzetet vett. Olyasmit érzett most a bátyja
iránt, amit eddig soha. Mindig is elnéző szeretettel tekintett Ambrose-ra, de igazából sohasem becsülte valami sokra. Ilyen bámulatos szuperembernek pedig végképp nem gondolta volna. Márpedig, ha valóban sikerült megváltoztatnia Lottie Blossom gondolkodásmódját, miután a nő az aljasság mellett kötelezte el magát, akkor Ambrose nyilvánvalóan a szuperember kategóriájába sorolandó. Ehhez nem fér kétség. Belépett abba a rendbe, ahová Napóleon, Sir Stafford Cripps meg a többi ilyenek tartoznak.
- Ojjé! - mondta Reggie, mint egy Albert Peasemarch, melyen villám fut keresztül.
- Irtó rendes dolog volt Ambrose-tól - szólt Monty, most először tanúsítva némi érzelmet. - Nem mondhatod, hogy nem volt rendes dolog. Egy csomóan csak hátradőltek volna, és hagyták volna, hadd menjen a dolog a maga útján, és hasznot húztak volna belőle. De a jó öreg Ambrose, az nem.
- Rendes szivar - bólintott Reggie.
- Ő nem kért ebből. Visszanyerte a nőtől az egeret. Szerintem ez irtó rendes dolog, meg is mondtam neki.

Csend lett. Monty fölcsavarta a Miki egér fejét, aztán megint lecsavarta, és hozzáfogott, hogy újból felcsavarja.
- De hát, figyelj - szólalt meg Reggie.
- Igen?
- Akkor meg mi bajod van?
- Nekem?
- Neked. Miért nem ugrándozol örömödben? Ha visszakaptad az egeret, miért ülsz ott úgy? Miért nem kurjongatsz harsány hurrát? Miért nem jársz örömtáncot?

Monty kurta, keserű, vakkantásszerű kacajt hallatott.
- Hogy én? Nekem nincs okom örvendezni. Most már semmit sem számít, hogy visszakaptam az egeret. Mindennek vége.

- Vége? - Reginald Tennysonból úgy szakadt ki e szó, mintha Reggie erős ütést kapott volna egy érzékeny ponton. - Mindennek vége? - A szeme tágra nyílt. Ha ez a kifejezés azt jelenti, amit általában jelenteni szokott, akkor reményei dugába dőltek. Sitt! sutty, oda a kétezer ficcs, oda vannak álmai, hogy a hollywoodi fiatal házasok klubjának közkedvelt tagja lesz, Akár azonnal le isj tehet róluk.
- Mindennek vége? - hörögte sápadtan, és megmarkolta a szék karját. - Úgy érted: közted és Gertrude között?
- Úgy.
- De miért?

Monty lecsavarta a Miki egér fejét, aztán megint fölcsavarta, és hozzáfogott, hogy újból lecsavarja.

- El is mondom - felelte. - Amikor kieszelted azt a szenzációs tervedet, hogy a másodosztályú sétafedélzeten találkozzak a Blossommal, elfelejtetted bekalkulálni, hogy ma este koncert van a másodosztályon. Nem tudtad, hogy Albert Peasemarch énekelni fog azon a koncerten, és azt sem tudtad, hogy meg fogja kérni Gertrude-ot, menjen át megnyitni a tapsvihart...
- Teremtőm! És Gertrude megjelent?
- Meg.
- És ott talált Lottie-val?
- Nem. Sikerült elcsípnem Albert Peasemarchot, és megmondtam neki, hogy hárítsa el Lottie-t. Peasemarch ment is, és el is küldte, de utána nem sokkal megint megjelent, nagy sebbellobbal odajött, ahol Gertrude-dal beszélgettem, tisztelgett, és közölte, hogy minden rendben van, beszélt Miss Blossommal, megmondta neki, hogy pillanatnyilag nem tudok vele találkozni, de Miss Blossom nagyon megértő volt, és azt üzente, hogy akkor viszont tizenegy óra tájban a kabinjában fog várni rám.
- Micsoda?
- Ahogy mondom.
- Szentséges nénikém!
- Az.
- Még ilyen eszeveszett idiótát!
- Rátermettség terén tényleg kissé fogyatékos - helyeselt Monty. - Gertrude-ból eléggé jól észrevehető hatást váltottak ki a szavai. Az ember

olvas néha az újságban gázrobbanásokról a londoni utcán, négy halálos áldozattal. Ami ott történt, erősen hasonlított ahhoz. Nem fogom szó szerint elismételni, hogy mit mondott, mert ha megengeded, nem szívesen gondolok vissza rá. De elhiheted nekem, hogy mindennek vége - határozottan, végérvényesen és visszavonhatatlanul.

Csend szállott a kabinra. Reggie még mindig a szék karfájába kapaszkodott. Monty fölcsavarta a Miki egér fejét, aztán megint lecsavarta, és hozzáfogott, hogy újból felcsavarja.

- Sajnálom - mondta végül Reggie.
- Kösz - felelte Monty. - De akkor is, elég kellemetlen.
- Persze. Hát akkor - állt fel Reggie - azt hiszem, megyek, és járok egyet a csónakfedélzeten.

Alig pár perce ment ki, amikor kopogtak az ajtón. Mabel Spence lépett be.

- Remélem, nem zavarom - mondta Mabel. - Reggie Tennysont keresem.
- Most ment el - felelte Monty. - Csónakfedélzet.
- Rendben - szólt Mabel.

Kellemes volt a csónakfedélzeten, vagy legalábbis kellemes lett volna az olyan ember számára, akinek élete nem futott zátonyra, akinek álmai nem hevertek romokban. Balzsamos szellő lengedezett, a felhőtlen égbolton néma csillagok ragyogtak, de Reggie nem érezte a szellőt, nem vette észre a csillagokat. Úgy markolta a korlátot, ahogy az imént a szék karfáját markolta. Ilyen pillanatokban a férfinak tömör fába kell kapaszkodnia.

Mabel Spence így talált rá. A lány lépteinek neszére Reggie hátranézett. Elengedte a korlátot, szembefordult, és csak állt, bámulva mereven.

Hajófedélzeten éjszaka sohasem ideálisak a látási viszonyok, de a szerelem megélesíti a látást. A lány alakját beburkoló, bársonyos feketeség ellenére Reggie megfigyelhette, hogy Mabel Spence szebb, mint egymillió dollár. Edzett leány lévén abban hitt, hogy a friss levegő egészséges, ezért nem viselt vállkendőt' Nyaka, karja fehéren derengett a csillagok alatt. És mindez a gyönyörűség hamarosan elutazik Dél-Kaliforniába, ő pedig Montrealban fog penészedni - ez a keserves felismerés oly eleven erővel tört rá Reggie-re, hogy a fedélzet szinte besüppedt talpa alatt, mint az ingovány, és a fiatalember nem tudott visszafojtani egy | mély, fájdalmas nyögést. Mabel aggódni kezdett.

- Valami baj van?
- Semmi, semmi.
- Nem lehetsz tengeribeteg egy ilyen éjszakán.
- Nem vagyok tengeribeteg. Csak...
- Csak mi?
- Ó, nem is tudom.
- Szerelem?

Reggie megint megragadta a korlátot.

- He?

Mabel Spence nem szerette a köntörfalazást. Soha nem kerülgette a forró kását, mint macska a teketóriát. Ha valami sürgős elintéznivaló volt napirenden, nem vesztegette az időt, hanem ké-: sedelem nélkül elintézte a maga csöndes és hatékony módján, ami a sógorának, Ivor Llewellynnek nemigen volt rokonszenves,; de Mabel többi ismerőse a lány legvonzóbb tulajdonságai között tartotta számon.

- Most beszéltem Lottie Blossommal. Tőle tudom, hogy azt mondtad, szerelmes vagy belém.

Reggie szeretett volna megszólalni, de hangszalagjai felmondták a szolgálatot.

- Én meg elindultam, hogy megkeresselek, és megtudjam, igaz-e ez. Igaz?
- He?
- Igaz ez?

Reggie a kérdést annyira ostobának találta, hogy ettől csodálatos módon visszanyerte beszédkészségét. Micsoda hülyeség, gondolta, hiszen napok óta mást sem tesz, mint minden eszközzel a lány iránti érzelmeit igyekszik kinyilvánítani. Ilyen értelmes lány, akarta mondani, nyilván tisztában van vele, hogy az ember nem néz úgy, ahogy ő nézett rá, nem szorítja meg a kezét úgy, ahogy ő szorította, és nem csókolja meg a sötét fedélzeten úgy, ahogy ő csókolta, ha emögött nincs semmi.

- Persze hogy igaz. Te is tudod.
- Tudom?
- Hát tudhatnád. Talán nem meregetem rád a szemem napok óta?
- De meregeted.
- Nem szorongatom a kezedet?

- De. Szorongattad a kezemet.
- Nem csókoltalak meg?
- Igen, azt is megtetted.
- Nahát akkor.
- De tudom ám én, milyenek vagytok ti, fővárosi ficsúrok. Nektek az semmi, szegény munkáslányok érzelmeivel játszadozni.

Reggie elszörnyedve tántorodott neki a korlátnak.

- Micsoda?
- Hallottad.
- Csak nem képzeled...?
- Mit?
- Csak nem képzeled, hogy én is olyan csélcsap pillangó vagyok, amilyeneket az unokahúgom, Gertrude szokott emlegetni?
- Az unokahúgod, Gertrude pillangókat szokott emlegetni?
- Igen. És igaza is van velük kapcsolatban. Azok tényleg csaponganak virágról virágra. De én nem olyan vagyok. Én úgy szeretlek, mint a fene.
- Akkor jó.
- Már a legelső nap beléd szerettem, amikor majdnem kitekerted a nyakamat.
- Remek.
- Attól a perctől fogva imádlak.
- Szuper.
- És azóta napról napra, kívül-belül egyre rosszabbul és rosszabbul vagyok.
- Nem azt akartad mondani, - hogy jobban és jobban?
- Nem, nem azt akartam mondani, hogy jobban és jobban. Azt akartam mondani, hogy rosszabbul és rosszabbul. És miért?! Mert reménytelen ez az egész. Reménytelen - ismételte Reggie, és rácsapott a korlátra. - Abszolúte, teljesen reménytelen.

Mabel Spence gyengéden a karjára tette kezét.

- Reménytelen? - kérdezte. - Ha esetleg az aggasztana, hogy azt hiszed, én nem szeretlek téged, verd ki a fejedből ezt a butaságot. Bolondulok érted.
- Tényleg?
- Szó szerint.
- Ha megkérlek, hozzám jössz feleségül?

- Akkor is hozzád megyek, ha nem kérsz meg - felelte Mabel.
Örömteli hangon, vidáman mondta ezt, ami sok ember – hogy csak néhány példát említsünk: Reggie nagybátyja, John, illetve J Ivor Llewellyn - számára teljesen érthetetlen lett volna. Ami azt illeti, a világ tele van olyan emberekkel, akik el sem tudnák képzelni, hogy valaki örömteli hangon, vidáman beszéljen a Reggie Tennysonnal való összeházasodásról.

Mabel szavainak hallatán Reggie szökkent egyet, mint a ló -mintha bele akarta volna verni fejét a korlátba. Mélyen felkavarták az elhangzottak.
- De hát nem lehet, a fene enné meg. Épp erről van szó. Hát nem érted? Egy huncut vasam sincs. Nem nősülgethetek üptre.
- De...
- Tudom. Neked van elég, két emberre is, igaz?
- Még sok is.
- És ez ugyanolyan lenne, mint elvenni egy bankár lányát. Tudom, tudom. De akkor sem lehet.
- Reggie!
- Nem lehet.
- Reggie, drágám!
- Nem, ne is kísérts. Mondom, hogy nem lehet. Nem élhetek a te pénzedből. Sosem gondoltam volna, hogy Ambrose fennköltsége ragályos lehet, de most kiderül, hogy az. Én is elkaptam.
- Hogy érted ezt?
- Megmondom. Láttam Ambrose-t, ahogy jött-ment a hajón, és minden pórusából áradt a becsületesség, és ettől én is más ember lettem. Ha akár csak tegnap is megkérdezted volna tőlem: „Becsületesek a Tennysonok?", azt feleltem volna: „Akad köztük ilyen is, olyan is." De most kénytelen lennék így válaszolni: „Igen, mindegyik, az utolsó szálig". Szeretlek, kicsi Mabel, ahogy még senki nem szeretett senkit, de akasszanak fel, ha hajlandó vagyok a te kis keresményeidre támaszkodva leélni az életemet. Ez az utolsó szavam, akkor is, ha közben megszakad a szívem.

Mabel sóhajtott.
- És azzal kész?
- És azzal teljesen kész.
- Lehetnél egy kicsit kevésbé nemes lelkű.
- Egy késhegynyit sem.

- Értem. Persze tisztellek érte.
- Sokra megyek azzal! Nem tiszteletet akarok. Nősülni akarok. Szemben akarok ülni veled az asztalnál a reggelinél, és odatolni a csészémet, hogy kérek még egy kis cukrot...
- ... Én meg közben elmesélném, milyen aranyos dolgot mondott a kis Reggie a nevelőnőnek.
- Pontosan. Most, hogy így szóba hoztad, meg kell mondjam, a tudatom mélyén nekem is volt valami halvány elképzelésem egy hasonló fejleménnyel kapcsolatban.
- És mégis úgy érzed, hogy nemes lelkűnek kell lenned?
- Sajnálom, drágaságom, de igen. Ez olyasmi, mint a vallásosság.
- Értem.

Csend lett. Reggie közel vonta magához Mabel Spence-t, és átkarolta a derekát. Egy bordáját majdnem eltörte, de ez egyikőjük számára sem hozott megelégedést.

- De tulajdonképpen azért habzik a szám olyan félelmetesen - törte meg Reggie a hosszú csendet -, mert még ma reggel is olyan szépnek látszott, majdnem összejött minden. Azok az angliai jelenetek Llewellyn tata filmjeiben, emlékszel. Ha szerződtetett volna, hogy szakértsem őket, most úgy feleségül vehetnélek, mint a sicc. És már a határán volt, hogy leszerződtet, amikor Ambrose ügye kilökte a megfelelő pályáról.
- Szerinted már a határán volt?.
- Hát... talán nem egészen a határán, de szerintem mi ketten rá tudtuk volna beszélni. Te nem leszel rosszul a gondolattól, hogy a sógorod, ez a tróger Llewellyn képes lenne mindannyiunk I minden gondját megoldani, ha akarná, de nem tudjuk a megfelelő lelkiállapotba hozni? Vagy mégis? Szerinted érdemes lenne megdolgozni?
- Megdolgozni?
- Tudod. Körüldöngicsélni. Elhalmozni a kedvesség apró jeleivel. Levenni a lábáról a vén csirkefoglárt.
- Picit sem.
- Gondoltam. És ha esetleg lekötelezznénk valamivel? Megmentenénk az életét, vagy valami hasonló... Megfékezni a kocsiját elragadó lovakat...
- Reggie!

Mabel Spence hangja élesen csendült, és válaszul Reggie hangja is. A lányon ugyanis hirtelen izgatottság vett erőt; karcsú, de a gyógymasszázs évei alatt megacélosodott ujjai harapófogóként markoltak Reggie karjába.
- Bocsáss meg - mondta Mabel, és enyhített szorításán -, de ez a hirtelen értelmi felvillanás megdöbbentett. Reggie, tudod, mire jött ez az előző mondásod? Kapóra! Ugyanis pontosan ez a megoldás.
- Megfékezzük a Llewellyn kocsiját elragadó lovakat? - Reggie alapvetően derűlátó beállítottságú volt, és vele született hajlama volt arra, hogy egyszer mindent kipróbáljon, de most ennek ellenére kételkedni látszott. - Az óceán közepén, egy hajó fedélzetén nem könnyű ám megcsinálni, nem gondolod?
- Nem, nem. Arról van szó, hogy megtehetsz valamit Ikeynak, amiért képes lesz cserében bármit megadni, amit csak kérsz. Keressük is meg most azonnal. Szerintem a kabinjában lesz.
- Jó, de mi a...
- Majd útközben elmondom.
- Ugye nem gyilkosságról van szó?
- Jaj, gyere már!
- Jó, de...
Mabel kinyújtotta karját, ujjait megtáncoltatta.
- Akarod, hogy megint megcsípjelek?
- Nem.
- Akkor indíts.

Mr. Llewellyn nem volt a kabinjában. Amikor odaértek, egyedül Albert Peasemarch tartózkodott odabent. Albert Peasemarch láthatólag megörült nekik, és azonnal nyilvánvalóvá tette: örömmel beszámolna nekik a dicsőségről, amely a közelmúltban osztályrésze lett. Mabel azonban ugyanolyan kurtán bánt el a saját diadalaikat ecsetelőkkel, ahogy Lottie Blossom. Alig fogott hozzá a steward a másodosztályi koncert és a *Bandolero* emlegetéséhez, nyomban azt kellett tapasztalnia, hogy falba ütközött. Egy gyors „Igen, igen" és néhány szó arról, hogy majd egy későbbi időpontban készséggel meghallgatja a beszámolót, mert nagyon érdekli - Mabel ezekkel az eszközökkel máris útnak indította a stewardot, hogy keresse meg a sógorát. És végre megjelent Mr. Llewellyn, zaklatott

állapotban. A gyakorlatlan összeesküvők mindig zaklatottak, ha arról értesülnek, hogy összeesküvő-társuk sürgősen beszélni akar velük.

Ahogy Reggie-t észrevette, zaklatottságába egyéb érzelmek is vegyültek. Megtorpant az ajtóban, és úgy nézett, hogy az már önmagában becsületsértés.

Mabel ügyet sem vetett a nézésre.

- Kerülj beljebb, Ikey - mondta bámulatos nyíltsággal. - Ne állj ott úgy, mint a Világot Felvilágosító Mozgófilmipar emlékműve. Nézz körül a folyosón, nehogy a steward idejöjjön hallgatózni, aztán gyere be, és csukd be az ajtót.

Mr. Llewellyn úgy tett, amint Mabel mondta, de csöppet sem derűsen. Egész viselkedése arra utalt, hogy hamarosan teljes körű magyarázatot fog követelni Reggie-t illetően.

- Hát figyelj rám, Ikey. Az imént meséltem Reggie-nek Grayce nyakékéről, amit át akarsz csempészni a vámon.

Szirénahangú üvöltés tört fel a filmmogul ajkáról, amitől Reggie megrezzent, és összevonta szemöldökét.

- Ne énekeljen, Llewellyn. Most ne. Ha mindenáron muszáj, akkor is majd később.

- Te... te elmondtad neki?

Reggie meghúzkodta mandzsettáját.

- Igen, Llewellyn, elmondta nekem. Mindent tudok, kedve Llewellyn. Képben vagyok a helyzet állását illetően - tudok a nyakláncról, tudok a maga lelki gyötrelmeiről, hogy a fent nevezett tárgyat át kell csempésznie, röviden: tudok mindenről. És bizonyos ellenszolgáltatások fejében hajlandó vagyok ezt az egész problémakört levenni a válláról.

- Micsoda?

- Mondom: bizonyos ellenszolgáltatások fejében hajlandó vagyok az egész problémakört levenni a válláról, Llewellyn. Én fogom átcsempészni a nyakéket. Úgyhogy fel a fejjel, Llewellyn. Elkezdhet tapsikolni, ugrálhat körbe-körbe, hadd lássuk arcán azt a ; bájos mosolyt, amelyet mindenki oly nagy elismeréssel emleget.

Mr. Llewellyn Reggie-re szegezett pillantásában nem volt immár semmi kivetnivaló. Teljesen kiveszett belőle az a dülledt szemű undor, amelyet a fiatalember a tárgyalás kezdetén oly sértőnek talált. Sőt - sokkal

inkább olyan fajta tekintet volt, amilyennel a rablók által helyben hagyott ember nézhette az irgalmas szamaritánust.
- Komolyan beszél?
- Komolyan beszélek, Llewellyn. Bizonyos ellenszolgáltatások fejé...
- Amiről reggel beszélgettünk, Ikey - mondta Mabel. - Reggie szakértői szerződést akar tőled az Angliában játszódó filmjelenetekre.
- Három évre.
- Öt évre. A fizetés pedig...
- Hétszázötven...
- Ezer.
- Hát persze. Milyen igazad van. Sokkal szebb szám.
- Kerekebb.
- Pontosan. Könnyebb megjegyezni. Úgyhogy körmölje csak le, Llewellyn, heti egyezer dollár.
- És a szokásos záradékaidról szó sem lehet.
- Milyen - kérdezte Reggie - záradékokról van szó?
- Nem fontos - szólt Mabel -, a te szerződésedben nem lesznek. Ismerem Ikey záradékait.

Mr. Llewellyn a feltoluló hála és megkönnyebbülés ellenére sem állhatta meg, hogy erőtlenül tiltakozni kezdjen e kegyetlen feltétel ellen. Ha és amennyiben a filmcézároknak van lelkük, az mindig lázadozni fog a záradék nélküli szerződés eretnek gondolata ellen.
- Nem lesznek záradékok? - kérdezte sóvárogva, mert imádta azokat az édes apróságokat.
- Egy szál sem - felelte Mabel.

Ivor Llewellyn egy pillanatig tétovázott. Ezenközben azonban látomás villant fel lelki szemei előtt. Csúcsos sapkás, rágógumit csócsáló férfit látott maga előtt, ez a férfi a New York-i kikötő vámhivatalában állt, és az ő poggyászát vizsgálta át. És a bőröndökben nem volt semmi, az égvilágon semmi, ami a legaprólékosabb vámtiszt rosszallását is kiválthatta volna. Nem habozott tovább.
- Rendben van - bólintott rezignáltan.
- Most pedig - szólt Mabel - itt egy töltőtoll, és íme egy papírlap. Azt hiszem, néhány sorban írásba kell foglalnunk ezt a megállapodást.

Az üzleti megállapodás megszületett, a kabin ajtaja becsukódott a látogatók mögött, Mr. Llewellyn pedig magára maradt, hogy belebújjon rózsaszín pizsamájába, és az utazás kezdete óta most először békés álomra hajtsa fejét. Mabel viszont felvetette, hogy kellemes lenne ismét fölmenni a fedélzetre.

Reggie azonban, jóllehet a fedélzetnek nála nagyobb hívét keresve sem lehetett volna találni, kénytelen volt ellentmondani. Lelkiismerete nem engedte, hogy változtatás nélkül elfogadja az előterjesztett programajánlatot. Ma estétől fogva ő már nem volt gondtalan, önző fiatalember, aki csak a saját szórakozására gondol. Reggie Tennyson a hatalmas szerelemnek megemésztő tüze által megtisztulva altruistává vált.

- Menj előre - jelentette ki -, pár perc múlva én is ott leszek. Előbb még van egy kis munka, amit el kell intéznem.

- Munka?

- Diplomáciai munka. Össze kell hoznom két szerelmes szívet. Szegény öreg Monty Bodkin, jórészt az én hibámból, bár a legjobb szándékkal cselekedtem, összeveszett az unokahúgommal, Gertrude-dal...

- Aki nem szereti a pillangókat?

- Igen, vele. Nagyrészt az én hibámból, bár, mint mondom, a legjobb szándékok vezettek, Gertrude azt vette a fejébe, hogy Monty egy pillangó. Mielőtt andalogni kezdenénk a fedélzeten, helyesbíteném kell ezt a tévhitet. Nem hagyhatom szegény öreg Montyt a pácban, ugye egyetértesz?

- Holnapig sem?

- Holnapig sem - szögezte le Reggie szilárdan. - Nyomasztaná a lelkemet, és a fedélzeten sem tudnám a legjobbat nyújtani, ha ezt a jó cselekedetet nem hajtanám végre. Az a helyzet, hogy ez a hepiend annyira telitöltött fénnyel és kedvességgel, hogy muszáj kisugároznom belőle valamennyit.

- De akkor siess.

- Pár perc, és ott leszek. Kivéve, ha nem találom meg Gertrude-ot. De szerintem valahol a társalgóban lesz. Megfigyeltem, hogy a nőnemű egyedek ilyenkor többnyire ott gyülekeznek.

Intuíciója nem is vezette félre. Gertrude a társalgóban tartózkodott. Egy sarokban ült Miss Passengerrel, Anglia női gyeplabda-válogatottjának kapitányával és annak helyettesével, Miss Purdue-val.

Hidegen méregette a közeledő Reggie-t, mert, mint jeleztük, nem volt vele megelégedve. A túlzott finomkodást félretéve azt tartotta róla, hogy Reggie zűrös alak.
- Nos? - kérdezte fensőbbségesen.
Az az ember, aki nemrégiben Lottie Blossom összeszorított fogai közül hallotta ezt a szót, aligha hunyászkodik meg, ha csak az unokahúga az, aki odaveti neki.
- Gyere ki a keretből, Mona Lisa - vágta rá Reggie derűsen -, beszédem van veled.
Azzal megragadta Gertrude kezét, felhúzta ülő helyéből, és félrevonta.
- Nahát, kedves kis GB - mondta határozottan -, mi ez a hülyeség közted és Monty között?
Gertrude megmerevedett.
- Erről nem akarok beszélni.
Reggie türelmetlenül csettintett.
- Az, hogy miről akarsz beszélni és hogy miről fogsz beszélni, két külön dolog. Különben sem kell megszólalnod, elég, ha meghallgatod, amit a füledbe csepegtetek. Gertrude, te egy kis hülye vagy. Teljesen félreérted a dolgokat. Ha valaha egy lány igazságtalan volt egy fiúval, akkor az te voltál Montyval.
- Én...
- Ne szólj közbe - mondta Reggie. - Figyelj. - Sietősen fogalmazott. Egy pillanatra sem felejtette el, hogy most mindennel szemben elsőbbséget élvez az időtényező. Mabel Spence mostanra már felért a fedélzetre, és a korlátra támaszkodik a csillagfényben. Ember nem sietett még annyira, mint most Reginald Tennyson. - Most nincs más tennivalód: figyelj. Elmondom a tényeket Montyval kapcsolatban. Szívd magadba.
Nincs olyan krónikás, aki hívebb beszámolót adhatott volna a dolgok állásáról, mint amilyet ő produkált az elkövetkezőkben. Sietett ugyan, és beszéd közben a fedélzeten magányosan álldogáló Mabel Spence hattyúi képe fölmerült ugyan előtte, de a történetet nem nagyolta el. Lelkiismeretesen járt el, egyetlen részletet sem spórolt ki, lépésről lépésre végigvitte a lányt mindazokon, ami történt.
- Hát erről van szó - zárta beszámolóját. - Montyt megtalálod a kabinjában. Ha még nem alszik, menj be hozzá, és vesd magad a nyakába.

Ha már nyugovóra tért, kiáltsd be a kulcslyukon, hogy „Ébresztő!", és mondd meg neki, hogy minden rendben van, és kora reggel várod a fedélzeten, kibékülési céllal. Most pedig...

Gertrude Butterwick mély, keserű, gúnyos, kemény kacajt hallatott.

- Ó! - mondta.

- Mi a fenét akarsz ezzel mondani, hogy ó? - csattant fel Reggie megbocsátható bosszúsággal. Ez a beszélgetés, amelyre magában előzőleg öt percet engedélyezett, már majdnem tíz perce tart, és Mabel Spence még mindig egyedül bámulja a csillagokat. Ebben a pillanatban arra vágyott a legkevésbé, hogy unokahúgok azt mondogassák neki: „Ó!" Gertrude megint nevetett.

- Ez csodálatos történet volt - mondta. - Különösen az a rész tetszik, amikor Miss Blossom ellopja az egeret. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen leleményesek vagytok, te meg Monty.

Reggie csak tátogott. Arra nem számított, hogy bizalmatlansággal fog találkozni.

- Ugye ez nem azt akarja jelenteni, hogy hazudok?

- Hát nem azt szoktál általában?

- De az ég szerelmére, amit elmondtam, az első szótól az utolsóig igaz!

- Ól

- Azt akarod mondani, hogy nem hiszed el?

- Szerinted valószínű, hogy bármit is elhiszek neked, azok után, amit megtudtam rólad? Jó éjszakát. Megyek aludni.

- Jó, de egy fél pillanat...

- Jó éjt.

Gertrude méltóságteljesen kivonult a társalgóból. A sarokban, ahol az imént üldögélt, Miss Purdue és Miss Passenger felvont szemöldökkel összenézett.

- Butterwick olyan, mintha megbolondult volna - vélte Miss Purdue.

Miss Passenger sóhajtott.

- Butterwick szerelmes. És a fiúja ejtette szegényt.

- Ejtette?

- Csak úgy puffant. Szegény kis Butterwick!

- Szegény kis Butterwick - visszhangozta Miss Purdue. - Gyújtsunk rá, és meséld el az egészet.

21. FEJEZET

HACSAK A TERMÉSZET erői, mint a tájfun vagy a szökőár nem hátráltatják, vagy útját menet közben matrózlázadás vagy kalóztámadás le nem lassítja, az *Atlantic* óceánjárót transzatlanti hajózási körökben négynapos hajóként emlegetik. Ez annyit jelent, hogy az út megtételéhez hat nap kell neki, meg még egy kevés. Ez alkalommal szerdai napon délben hajózott ki Angliából, New York-i megérkezése ezért a rákövetkező kedden, nem sokkal ebéd után volt esedékes, és a hajó ezúttal sem okozott csalódást híveinek. Pontosan a kitűzött időpontban pöfögött be az öbölbe. Az utazás záró szakaszában is minden a tervek szerint zajlott le. Az első osztályon is megrendezésre került a zenés műsor (6. szám énekszóló: *A Bandolero.* Előadja: E. A. Peasemarch). Az utasok elköltötték utolsó vacsorájukat. Megjöttek a reggeli lapok, amelyek megnyugtatták a szülőföldjüktől hosszabb időt távol töltő utasokat: az amerikai nőtársadalom tagjai még nem hagytak fel a kedves, régi szokással, hogy férjüket kalapáccsal csapják fejbe, és a példás családapák még mindig szerelmi fészkekben lepleződnek le. Fedélzetre léptek a kikötői hatóságok képviselői, és partra szállási jegyeket osztogattak szigorral, ahogy a New York-i kikötői hatóságok képviselői szokták: mintha most az egyszer nagy kegyesen elnéznék a dolgot, de ilyesmi még egyszer elő ne forduljon. Az utasok végül partra szálltak, és a vámhivatalnál álltak sorba, poggyászuk átvizsgálására várva.

Ami az óceánjárón szolgálatot teljesítő személyzetet illeti, amikor a hajó az út végére ér, ebben a körben mindig az öröm az uralkodó érzelem. Örül a kapitány, mert felszabadul a gyötrő kétely alól, hogy hátha valahol elnézett egy kanyart, és Afrikába futott be. Örül az ellátmányi tiszt is, mert egy kis időre megszabadul a Monty Bodkinhoz hasonló emberektől. A hajóorvos is gratulál magának, mert ismét sikerült végigcsinálnia egy karika-dobálós és backgammonos orgiát anélkül, hogy bármi konkrétum mellett elkötelezte volna magát. A legénység szereti a néhány napos pihenés gondolatát, a stewardok is ugyanezen okból örvendeznek - a soraikban található bigámisták pedig már rég túlestek a fájdalmon, amit a

Southamptonban élő feleségüktől és gyermekeiktől való elválás jelent, és újult örömmel, feltoluló szeretettel várják, hogy viszontlássák New Yorkban élő feleségüket és gyermekeiket.

Áttérve az utasokra, az ő körükben már vegyesebb érzelmeket találunk, az egyén pillanatnyi helyzetének függvényében. A vámhivatal csarnokát elözönlő sokaságban akadtak olyanok, akiknek könnyű, s olyanok is, akiknek nehéz volt a szíve.

Ambrose Tennyson szívét például nehéznek kell minősítenünk. Semmi örömét nem lelte New York híres panorámájában, és a vámhivatal csarnokát sem becsülte sokra. A mérleg másik serpenyőjében találjuk Reggie Tennysont, akit nyomasztott ugyan Monty zátonyra futott románca, ám ennek ellenére csúcsformában érezte magát. Amíg a hajó befutott az öbölbe, Reggie és Mabel Spence szinte szünet nélkül csókolózott, és a fiatalember a szünetekben elmondta a lánynak, milyen csodálatosak ezek a magas épületek.

A vidám brigád létszámát szaporította Ivor Llewellyn is. Nem érezte magát ilyen jól azóta, hogy egyetlen délelőttön elcsábított három sztárt és egy csehszlovák rendezőt a Non-Plus-Ultra-Zizzbaum stúdiótól. Most, hogy a nyaklánc súlya már nem terhelte gondolatait, hatalmas intellektusának minden erejét arra összpontosította, hogy sógorát, George-ot épp a megfelelő ponton vágja gyomorszájon, amikor az jelentkezik hátba veregetni őt. A gyomorszájon vágást oly precízen sikerült végrehajtania, ahogy azt előre megálmodta: George összecsuklott, mint a colstok, és majdnem lenyelte egyik fogpótlását. Mr. Llewellyn ezek után az újságírók számára tárta fel nézeteit az Eszmények és a filmművészet jövője témakörében.

Mármost, ha figyelmünket Monty Bodkinra irányítjuk, nála is borút találunk. New York panorámája Montyt is ugyanolyan hidegen hagyta, mint Ambrose-t. Sötét elkeseredésében nem látott benne többet, mint egy panorámát, ha egyáltalán, a Szabadságszoborról pedig csak annyi jutott eszébe, hogy hasonlít arra a valamilyen Bella nevű, rettenetes leányzóra, aki a Hippodrome cirkuszban dolgozott, és akivel egyszer összeültették egy színházi vacsorán. Rosszkedvűen szorongatta a Miki egeret, amelyet Albert Peasemarch az éjjel barna papír segítségével csinos csomagocskává alakított, s miközben bőröndjeit felnyitotta átvizsgálásra, idegrendszerét

szemernyit sem nyugtatta meg a tény, hogy - mivel mindkettejük neve B-vel kezdődött - Gertrude Butterwick közvetlen közelében találta magát, olyannyira, hogy arcuk szinte összeért.

Egy röpke pillanatig elkapta Gertrude pillantását - a lány hidegen, gőgösen keresztülnézett rajta. Monty megkönnyebbült, amikor néhány utastársuk, név szerint Burgess, Bostock és Billinton-Todd bőröndöstül közibük furakodott, és eltakarták előle a lányt.

Maga Gertrude sem volt derültebb hangulatban. Közvetlen közelébe sodródott a férfinak, akit egykor szeretett, és ez volt az utolsó előtti mozzanat a depresszió kialakulásában, amely azóta kerülgette, hogy reggel kikelt az ágyból. Az utolsó mozzanatot Albert Peasemarch jelentette, aki vagy tíz perce úgy ugrándozott körülötte, mint egy fehér kabátos tücsök.

Albert Peasemarch ugyanis olyan ember volt, aki komolyan veszi a kötelességét. Nem tartozott azok közé a stewardok közé, akik az utolsó reggelen bezsebelik a borravalót, és utána többé nem látja őket az ember. Amikor a hajó kikötött, ő megkereste ügyfeleit, és a segítségükre volt. Most például, mint jeleztük, vagy tíz perce Gertrude-nak igyekezett segíteni, és a leány gyengéd lelke ezalatt mindinkább a felingerelt nőstény elefántéhoz vált hasonlatossá. Vannak olyan helyzetek, amikor az ember szívesen elegyedik súlytalan beszélgetésbe stewardokkal, és olyan helyzetek is vannak, amikor nem. Gertrude nagyon szerette volna, ha úgy nézhet körül a csarnokban, hogy bármerre fordul, sehol sem látja Albert Peasemarchot.

És akkor váratlanul csoda történt. Albert eltűnt. Az egyik pillanatban még ott volt, és lelkesen mesélt egy southamptoni barátja kutyájáról szóló anekdotát, a következő pillanatban pedig nem volt sehol. Gertrude-nak végre osztályrésze lett a magány, melyre annyira vágyott.

De nem hosszú időre. Alig hagyta el a lány ajkát a megkönnyebbült sóhaj, amikor megint felbukkant a steward.

- Bocsássa meg, hogy csak úgy elszaladtam, kisasszony - mentegetőzött jól nevelten, miután ott termett, mint nyúl a bűvész cilinderéből. - Szólítottak.

- Kérem, ne maradjon, ha dolga van - biztatta Gertrude.

Albert Peasemarch lovagiasan mosolygott.

- Sosem lehetek annyira elfoglalt, hogy egy hölgynek ne legyek segítségére, kisasszony - mondta gálánsán. - Egyszerűen arról van szó, hogy a periszférikus látásommal észleltem, hogy Mr. Bodkin intett nekem. Ezért hagytam magára, kisasszony. Üzenetet hoztam Mr. Bodkintól. Mr. Bodkin üdvözletét küldi, és tudakolja, részesülhet-e abban a kiváltságban, hogy vált kegyeddel néhány szót.

Gertrude megrázkódott. Arca elvörösödött, tekintete megkeményedett, mintha nem adták volna meg egy szabályos gólját egy fontos mérkőzésen.

- Nem!
- Nem, kisasszony?
- Nem!
- Nem óhajt Mr. Bodkinnal beszélni?
- Nem!
- Igenis, kisasszony. Visszasurranok, és továbbítom az információt.
- Idióta!
- Uram?
- Nem maga - felelte Reggie Tennyson, mert ő volt az, aki közbeszólt. A „T" betűsek csoportjából jött át, hátulról közelítve meg őket. - Miss Butterwickhez szóltam.
- Igenis, uram - mondta Albert Peasemarch, és eltűnt.

Reggie unokabátyi szigorral nézte Gertrude-ot.

- Idióta! - ismételte. - Miért nem beszélsz Montyval?
- Mert nincs kedvem.
- Tökkelütött, féleszű hülye vagy - fejtegette Reggie.

Bizonyára vannak a világon olyan lányok, akik sok hasonló szidalmat elviselnek első unokatestvéröktől, de Gertrude Butterwick nem tartozott közéjük. Arca, mely már az előbb kipirult, most valósággal lángra gyúlt.

- Velem ne beszélj így! - kiáltotta.
- De igen - vágta rá Reggie rendíthetetlenül, de a biztonság kedvéért behúzódott egy nagy hajóbőrönd mögé -, pontosan így fogok veled beszélni. Idejöttem, abban a reményben, hogy meggondoltad magad, és az első, ami megüti a fülemet, hogy közlöd a stewarddal: nem akarsz szóba állni szegény öreg Montyval. Rosszul vagyok tőled, kicsi Gertrude.
- Szállj már le rólam.

- Dehogy szállok le. Azt akarod mondani, hogy miután volt két napod elgondolkodni a bizonyítékokon, meghányni-vetni, mérlegre tenni a dolgokat, és ezek után sem vagy képes elhinni, hogy az igazat mondtam akkor este? Hát az ég szerelmére, nézd már meg, hogy állnak össze a részletek! Ahogy az iskolában végignéztük az elkerülhetetlen végzet szerepét görög tragédiákban. Úgy értem: egyik dolog hozza magával a másikat. Lottie Blossom ellopja az egeret Montytól. Hogy távol tartsuk a nőt a kabinjától, amíg átkutatom, Monty találkára hívja a másodosztály sétafedélzetére...
- Tudom, tudom...
- Hát akkor?
- Egy szót sem hiszek belőle.
Reggie Tennyson mélyre szívta a levegőt.
- Kicsi Gertrude - mondta -, csak az a szerencséd, hogy lány vagy. Ez az egyetlen oka, hogy nem helyezek el egy monoklit a szemed alá, pedig minden kiejtett szavadért megérdemelnél egyet. De mondok én valamit. Idehozom Ambrose-t. Neki talán hinni fogsz.
- Nem én.
- Azt te csak hiszed - érvelt Reggie -, de akármibe lefogadom, hogy neki hinni fogsz. Várj meg itt. Egy lépést se mozdulj.
- Nem várlak meg.
- Dehogyisnem vársz meg - szólt Reggie -, ugyanis még nem vizsgálták át a poggyászodat. Úgyhogy nyugodtan meg is pukkadhatsz, kicsi Gertrude.

Reggie távozása után Gertrude néhány percig enyhén zihált, és üres tekintettel nézte Mr. Billington-Todd hátát, aki nézeteltérésbe keveredett a vámosával egy doboz szivar tárgyában. Az imént lejátszódott kellemetlen jelenet mintha visszaforgatta volna az időt. Gertrude megint úgy érezte magát, mint gyerekkorában - ugyanúgy dühöngött, mint amikor még egy óvodába jártak, mert Reggie rendszeresen felülkerekedett az unokatestvéri vitákban. Mint a viharos égbolton átcikázó villámok, úgy villantak fel elméjében azok a keserű, elmés riposztok, amelyekkel odamondogathatott volna - ha eszébe jutnak.

Mintha transzból ébredne, arra lett figyelmes, hogy barátnője, Miss Passenger áll mellette. Miss Passenger komoly, kedves, kissé aggódó arccal nézett rá, kezében barna papírcsomagot tartott.

- Hello, Butterwick.
- Á, hello, Jane.

Gertrude hangjában nem csendült örömteli üdvözlés. Szerette Miss Passengert mint embert, becsülte mint csapatkapitányt és szélsebes jobbszélsőt, de most nem vágyott a társaságára. Attól félt...

- Az a fiatalember, a barátod, Butterwick...

Pontosan ettől félt Gertrude: hogy Miss Passenger Montyról fog beszélni, és ezzel megforgatja a kést a szívében. Amióta elkövette azt a vigyázatlanságot, hogy szerencsétlen szerelmi ügyében a bizalmába avatta Anglia női gyeplabda-válogatottjának kapitányát, az utóbbi sajnos előszeretettel fordította a beszélgetést ebbe az irányba, valahányszor kettesben maradtak.

- Jaj, Jane!
- Az előbb beszéltem vele. Körbejártam, hogy megnézzem, boldogultok-e, és ahogy elmentem mellette, megszólított. Azt állítja, nem állsz vele szóba.
- Nem is.

Miss Passenger sóhajtott. Kemény külseje ellenére szentimentális természetű lévén magánemberként és csapatkapitányként is elszomorodott a vakvágányra futott két ifjú élet láttán. Magánemberként hosszú évek óta közel érezte magához Gertrude-ot - voltaképpen az iskolai, kollégiumi kakaózsúrok óta -, ezért rosszul esett, hogy boldogtalannak látja. Csapatkapitányként pedig attól tartott, hogy a balcsillagzatú szerelem rosszat tehet a lány játékának.

Nem ez lett volna az első ilyen eset Miss Passenger gyakorlatában. Jól emlékezett arra a megyei mérkőzésre, amelyen egy-nullás állásnál, a játék lefújása előtt három perccel, amikor heves támadás zúdult a kapujára, a kapusa, aki akkoriban szakított szíve választottjával, hirtelen zokogásban tört ki, arcát kezébe temette, és egy erőtlenül vánszorgó lövést beengedett a hálóba.

- Nagy hibát követsz el, Butterwick.
- Ó, Jane!
- Akkor is.
- Erről nem akarok beszélgetni.

Miss Passenger ismét sóhajtott.

- Ahogy gondolod - mondta szomorúan. - Csak azt akartam mondani, hogy ez a Bodkin ideadta ezt a csomagot, hogy adjam át neked. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy a Miki egered van benne.

Gertrude akkor sem hőkölhetett volna hátra hevesebb viszolygással, ha az információ arról szól, hogy a csomag eleven, húsvér egereket tartalmaz.

- Nekem nem kell!
- De a jelek szerint mégis a tiéd.
- Ez nem az én Miki egerem, hanem Mr. Bodkiné. Add vissza neki.
- Már elment.
- Akkor szaladj utána.
- Nem én, eszem ágában sincs - felelte Miss Passenger. Szerette játékosát, de azért mindennek van határa. - Nem fogok fiatalembereket hajkurászni a vámhivatalban. Ahhoz túl rövid az élet.
- Csak nem képzeled, hogy megtartom ezt az egeret?
- Nem tudom, mi mást tehetnél.

Gertrude beharapta ajkát.

- Te nem szeretnéd, Jane?
- Nem - felelte Miss Passenger eltökélten. - Nem, Butterwick, én nem szeretném.

A tömegen áttört Albert Peasemarch, és szerfölött segítőkésznek látszott.

- Peasemarch! - kiáltott Gertrude.
- Kisasszony?
- Kér egy egeret?
- Nem, kisasszony.
- Akkor meg tudja mondani, melyik szállodába megy Mr. Bodkin?
- A Piazzába, kisasszony. Melegen ajánlom. Kellemes, korszerű szálloda, megtalálható benne az otthon minden kényelme, és csupán karnyújtásnyi távolságra van a színházaktól és egyéb szórakoztató létesítményektől.
- Köszönöm.
- *Én* köszönöm, kisasszony. Tehetnék még kegyedért valamit?
- Nem, köszönöm.
- Igenis, kisasszony - szólt Albert Peasemarch, és elsietett, hogy másutt is kifejthesse áldásos tevékenységét.

- Jane - mondta Gertrude -, nem abba a szállodába megyek, ahol te leszel a lányokkal. A Piazzában fogok megszállni.
- Igen? És miért?

Gertrude fogai kellemetlen kis kattanással összezárultak.

- Azért - felelte -, mert Mr. Bodkin ott van, és én vissza akarom adni neki ezt a Miki egeret, még akkor is, ha a torkán kell legyömöszölnöm.

Miss Passengernek a beszélgetés során harmadszor nem sikerült elfojtania egy sóhajt.

- Ne légy bolond, Butterwick.
- Nem vagyok bolond.
- De az vagy, kisanyám, én úgy éljek, hogy az vagy. Tudom, mit érzel. Meg vagy sértve, és erre meg is van minden okod. De miért nem vagy képes túllépni a múlton? Mi, nők mindig megbánjuk, ha nem teszünk engedményeket, nem bocsátunk meg. Még sosem meséltem neked, de egyszer jegyben jártam egy rendes, aranyos fiúval, ráadásul olyan remek csatár volt, amilyet még nem láttál, és én felbontottan az eljegyzést, mert egy napon valahol vidéken vegyes meccset játszottunk, és egyedül vezetett végig egy támadást, ahelyett, hogy kitette volna a labdát nekem a jobb szélre. Emlékszem, önző dögnek neveztem, és visszaadtam a gyűrűjét. Másnap persze már megbántam, de a hülye büszkeségem nem engedte, hogy megmondjam neki, úgyhogy az útjaink elváltak, és ő pár hónap múlva feleségül vett egy lányt, aki balhátvédet játszott a Girton kollégium csapatában. Úgyhogy csak azt mondhatom neked, kisanyám, hogy legyen eszed. Ne rúgd föl ezt az eljegyzést. Bocsáss meg Bodkinnak!
- Nem!
- Muszáj.
- Akkor sem.
- Butterwick, az egyik legjobb barátnőm vagy, de a szemedbe mondom: úgy viselkedsz, mint aki meghibbant.
- Nem is viselkedem úgy, mint aki meghibbant!
- Hízelegsz magadnak - szólalt meg Reggie Tennyson hangja Gertrude könyökénél. - Nálad sokkal ésszerűbben viselkedőket is zártak már párnázott falú szobába. Gertrude - folytatta Reggie -, idehoztam Ambrose-t. Lenne hozzád egy-két szava.

22. FEJEZET

MIKÖZBEN E BESZÉLGETÉSEK zajlottak a vámhivatal csarnokának B betűs részlegében, Lottie Blossom a White Star hajózási társaság mólója előtt ácsorgott az utcán, és Ambrose-t várta.

A New York-i vámtisztek agyberendezése kellemetlen, gyanakvó jellegű, ennélfogva az európai utazásról szülőföldjükre visszatérő filmcsillagok csomagjainak vizsgálata általában erősen elhúzódó folyamat. Lottie azonban a mai napon eléggé hamar túljutott rajta. A poggyászok átkutatására szakosodott tisztviselő ugyanis a Miss Blossom kezében tartott fonott kosárral kezdte munkáját, s attól kezdve nem volt képes munkáját a kellő alapossággal és odaadással végezni. Kötelességtudata elég erős volt ahhoz, hogy kinyittassa a bőröndöket, de turkálás közben egész hozzáállása azt tükrözte, hogy ez az ember tanult a leckéből, és arra az álláspontra helyezkedett: jobb a békesség. Munkájával kapcsolatban a „tessék-lássék" kifejezés látszik megfelelőnek.

Ez a fejlemény, párosulva azzal a ténnyel, hogy a járdán álldogálva középpontjává vált egy csoport rakodómunkás és egyéb, bőséges szabadidővel rendelkező úr leplezetlen figyelmének, örömmel is eltölthette volna, hiszen utált a vámhivatalban toporogni, és mindig jólesett neki az elismerés, származott légyen bármily alacsonyrendű forrásból. Ám Lotus Blossom ennek ellenére bosszankodott várakozás közben. Homlokát rosszkedv redőzte, lába időnként ingerülten toppantott a járdán. Megunta Ambrose-ra való várakozást.

Már éppen azon volt, hogy feladja, odaint egy taxit, és a Hotel Piazzába viteti magát, mert New Yorkban mindig ott szokott megszállni, amikor Mabel Spence lépett ki az utcára.

- Á, hát itt vagy, Lottie - szólt Mabel. - Ambrose Tennyson azt üzeni, hogy ne várj rá.

- Szóval ezt üzeni? - felelte Lottie. - Kíváncsi vagyok, mit gondol szegény feje, mit csináltam itt az utóbbi tíz percben. Mi tar totta vissza?

- Ő és Reggie azzal a Butterwick lánnyal birkózik.

- És ki áll nyerésre?

- Csak szóban birkóznak! - magyarázta Mabel. - Éppen csak pár szót válthattam Reggie-vel, és már ugrott is vissza a szorítóba, de azt hiszem, arra akarják rávenni Miss Butterwicket, hogy bocsásson meg Mr. Bodkinnak.
- Mit követett el Mr. Bodkin?
- Hát azt neked kellene tudnod. Te vagy minden baj forrása.
Elképedés tükröződött Lottie Blossom gyönyörű szemében.
Olyan lányt alakított, akinek lelkiismerete makulátlan, és ezért komoly zavarban van.
- Én?
- Reggie ezt mondta.
- De miért? Hozzá sem értem ahhoz az emberhez.
- Tiszta vagy, mint a frissen hullott hó, mi?
- Tisztább. Igaz, hogy egyszer vagy kétszer bekukkantottam a kabinjába, hogy teljen az idő, de Isten látja lelkemet...
- Jól van - szólt közbe Mabel -, engem nem kell meggyőznöd. Én csak kívülálló szemlélő vagyok. De most ez a forgatókönyv érvényes, és Reggie eléggé be van indulva. Mr. Bodkin nagyon fontos neki. Elég az hozzá, nincs értelme, hogy tovább is itt őrizd a járdát. Ez órákig is eltarthat. Hova mennél egyébként?
- A Piazzába.
- Akkor nem tudom felajánlani, hogy elfuvarozlak. Én az igazságügyi palotába megyek. Beszélnem kell egy ügyvéddel.
- Mivel?
- Ügyvéddel. Az olyan ember, aki jogot tanult. Jogi tanácsra van szükségem.
- Minek? Csak nem arról van szó, hogy Reggie máris visszakozott, és be akarod perelni házassági ígéret megszegése miatt?
Mabel szemében egy pillanatra elhomályosodott a friss, eleven tűz, tekintete ellágyult, álmataggá vált.
- Reggie egy drága kis fehér bárányka...
- Uhh...! - rázkódott meg Lottie undorral.
- ... és ugyanúgy megőrül értem, ahogy én őérte. Nem, a szerződése ügyében keresek ügyvédet. Igaz, hogy kezemben van az a levél, de...
- Szerződés? Miről beszélsz?

- Reggie nem mesélte? Ikey öt évre leszerződött vele, hogy felügyelje az angliai jeleneteket. Eddig csak annyit sikerült elérnünk, hogy ezt pár sorban leírta egy darab papírra. De tudjuk, hogy Ikey milyen, ezért rendes, törvényes szerződést akarok íratni, annyi pecséttel, amennyi csak ráfér. Ikeytól kitelik, hogy kifehéredő tintával írta azt a kötelezvényt. Hé, taxi! - kiáltott fel Mabel.

Nem gyakran fordult elő, hogy Lottie Blossom közbeszólás nélkül engedte ilyen hosszú monológok végigmondását beszélgetőpartnereinek, de a Mabel szavaiban foglalt információ annyira megdöbbentette, hogy képtelen volt közbeszólni. Csak tátogni tudott. Az első szót csak akkor tudta kiejteni, amikor Mabel már beszállt a taxiba, és becsapta az ajtót maga mögött.

- Várj! - kiáltotta ekkor, mert egyszerre nyerte vissza a beszéd és a mozgás képességét. Odaugrott, és megmarkolta az ablak keretét. - Mit mondtál? Ikey szerződést adott Reggie-nek?

- Igen. Az angliai jelenetek szakértője lesz.

- De...

- Most tényleg mennem kell - mondta Mabel. - Lehet, hogy az egész délutánt ezekkel az emberekkel kell töltenem. Tudod, milyenek az ügyvédek.

Gyengéden, de határozottan lefejtette Lottie ujjait, majd utasította a sofőrt, hogy indítson, az pedig engedelmeskedett. A taxi elporzott, Lottie pedig magára maradt, hogy egyedül gondolja végig ezt a rendkívüli eseményt.

Kóválygott a feje. Ha ez a hír Igaz, akkor különös dolgok történhettek Ivor Llewellynnel. Az nyilvánvaló, hogy józan gondolkodású ember Reggie-t nem alkalmazza. Még csak el sem gondolkodna ezen senki, legföljebb a Mikulás. Az egyetlen önként kínálkozó magyarázat tehát az, hogy Mr. Llewellyn hirtelen Mikulássá változott. Hatalmába keríthette egy különös, univerzális jótékonysági roham, amilyet mindmostanáig csak Charles Dickens regényalakjainál diagnosztizáltak. De vajon miért? Hiszen nem december van. Nem lehet, hogy karácsonyi ének ütötte meg a fülét, az hatott rá így.

De várjunk csak. Eszébe jutott valami. Régebben, még kórista korában a musicalszínház öltözőjében hallott egy fantasztikus történetet egy híres színigazgatóról, aki autóbalesetet szenvedett, jókora púp nőtt a

fején, és más ember lett belőle, olyannyira, hogy szándékosan nem csalta el egy szerzőtől a filmjogokat. Valami ilyesmi történhetett Ivor Llewellynnel is. Talán beverte a fejét az asztal sarkába, amikor lehajolt egy elgurult gallérgombért.

Miss Blossom bizsergett a boldog izgalomtól. Ha Ivor Llewellyn olyan komolyan megütötte magát, hogy ötéves szerződést kínált Reggie-nek, akkor nyilván olyan elmeállapotban van, hogy Ambrose-nak is megteszi ugyanezt. Ez, gondolta Lottie, kitűnő fejlemény, és ki kell aknázni. Késedelem nélkül a Hetedik sugarútra, a Superba-Llewellyn irodájába kell sietnie, mert Mr. Llewellyn a partraszállás pillanatában mindig azonnal arra vette útját, akár a postagalamb, és addig kell ütnie a vasat, amíg meleg - más szóval: le kell csapnia Ikeyra, még mielőtt a baleset hatása elmúlik róla.

Az élet úgy hozta, hogy nem is kellett elmennie a Hetedik Sugárútig, mert a férfi, akit keresett volna ott, e percben lépett ki az utcára, nyomában a bőröndjeit cipelő hordárral, és Lottie mellett elhaladva vidáman intett azzal a kezével, amellyel összehajtogatta volt a sógorát, George-ot. Az intés mellé, mintha a mindenen eluralkodó jóindulattól úgy érezné, hogy nem szabad fukarkodnia, Mr. Llewellyn egy szívélyes mosolyt és egy „Hello, Lottie!"-t s feltüntetett, mégpedig oly elbűvölő mosolyt, annyira vidám és szívélyes „Hello, Lottie!"-t, hogy Miss Blossom egy pillanatnyi késedelem nélkül, egyetlen ragadozói ugrással ott termett, és elkapta Mr. Llewellyn kabátja hajtókáját. Meggyőződött: Ivor Llewellyn, aki valaha keményebb volt, mint egy tízperces tojás, most az Üdvhadsereg egyszemélyes fiókintézményévé változott.

- Hé, Ikey! - kiáltotta, és olyan magabiztos mosollyal nézett fel a férfira, mint apára a kedvenc gyermeke, ha csokoládét kér. - Figyelj, Ikey, mi az, amit hallok?

- He?

- Mabeltől. Ő mesélte, milyen megállapodást kötöttél Reggie Tennysonnal.

Mr. Llewellyn orcájáról eltűnt a szívélyesség, mintha spongyával törölték volna le. Egyszeriben feszült, aggodalmas, riadt lett, mint a légy, ha egy darab légypapírt vizsgálgat.

- Mit mondott neked Mabel?

- Azt, hogy ötéves szerződést kötöttél Reggie-vel.

Mr. Llewellyn feszültsége engedett.

- Vagy úgy. Igen, az igaz.
- És akkor Ambrose?
- Hogy érted ezt?
- Tudod, hogy értem. Ha ötéves szerződésekkel hinted be a Tennyson családot, Ambrose-t miért hagyod ki a szórásból?

Mr. Llewellyn arca elsötétült. Miss Blossom szavai egy szabad idegvégződésre tapintottak. Némelyek számára talán bocsánatos bűnnek tetszik, ha valaki nem írta meg azt, hogy „Ki áll amott a szirttetőn", de Ivor Llewellyn mégis képtelen volt Ambrose Tennysonnak megbocsátani ezt a mulasztást. Legalábbis azt nem tudta megbocsátani, hogy nem ő az igazi Tennyson. Az igazi és ál-Tennysonok problémaköre olyan témává vált, amelyre a Superba-Llewellyn elnöke még jó ideig nem lesz képes kellő higgadtsággal gondolni.

- Bah! - kiáltotta a legmélyéig felkavarva.
- Tessék?
- Semmire se tudom használni azt a fickót.
- Ikey!
- Akkor se tűrném meg a stúdiómban - szögezte le Mr. Llewellyn eltökélten -, ha fizetnél érte.

Lefeszegette a hajtókáját szorító ujjakat - Lottie-nak úgy tűnt hogy ma délután mindenki az ő ujjait feszegeti -, majd olyan fürgeséggel, amely meglepett volna bárkit, aki nem ismeri a szívességet kérők elől iszkoló filmcézárok átlagsebességét, beugrott egy taxiba, és elrobogott.

Ebben a pillanatban lépett ki a járdára Monty Bodkin.

A White Star társaság mólójának környékén New York kétségkívül nem a legelőnyösebb arcát mutatja - felmerül a kérdés, vajon hazafias érzelmű polgárok valamely bizottsága miért nem állított ide is olyan táblát, amilyenekkel vidéken gyakorta találkozhatni: amelyek a látogatót arra kérik, hogy a várost ne a kültelek alapján ítéljék meg. Ennek a kevéssé behízelgő környéknek azonban van egy olyan vonása, amelyet New York többi, látványosabb negyedében hiába keresnénk.

Elvileg már a vámhivatal is amerikai földön áll, ezért mindenféle érzelmet válthatna ki azok kebelében, akik először érkeznek az Egyesült

Államokba. A gyakorlatban azonban az emberek kilépnek a csúszda alján, ahol a könnyebb poggyászok siklanak le, s csak ekkor mondják önmaguknak: „Na végre!" Akkor és csakis akkor érzik úgy, hogy megérkeztek Amerikába, hogy új élet kezdődik számukra.

Monty, amikor megállt az ajtó előtt, különösen élénken átélte ezt az érzést. Rá még jellemzőbb, hogy újrakezdésre készül, mint az átlagos bevándorlóra, jövője tiszta lapként terült el előtte. Visszajuttatta a Miki egeret Gertrude Butterwicknek, s ezzel mintha élete egy szakaszának utolsó lapjára nagy betűkkel felírta volna: VÉGE. Jelképes volt ez a cselekedet. Éppenséggel nem mondta ki, hogy „Isten veled, múltam", de lényegében mégis búcsút vett tőle.

Itt állt az új világban, minden néven nevezhető terv nélkül. Bármit megtehet. Jelentkezhet egy világ körüli útra, hogy felejtsen. Elmehet a Sziklás-hegységbe medvére vadászni. Letelepedhet egy dél-tengeri szigeten, és kopratermesztéssel vagy - fogással töltheti napjait, attól függően, hogy a kopra (ezt sohasem tudta pontosan) zöldségnövény-e, avagy valamilyen hal. Vonulhat kolostorba is. Semmi sem biztos.

Addig is mélyet szippantott New York levegőjéből. Fura szaga volt.

Ahogy ott állt és szimatolt, hirtelen - huss, volt egy vörös lobbanás, és Monty máris Lottie Blossom vakító tekintetének tüzében hunyorgott.

- Hé! - mondta Miss Blossom, akit jól láthatóan hatalmába kerített valamilyen nagy erejű érzelem. Belekapaszkodott Monty kabátjának hajtókájába. - Hé, hallgasson ide!

Monty megpillantása mélyen érintette Lottie-t. Az utóbbi események forgatagában egy percre sem feledkezett el arról: bármilyen hirtelenül zárta is el Ivor Llewellyn az emberi jóság tejének forrását, mégis van egy ember, aki ráveheti, hogy nyissa meg újra. És épp ez az ember állt most itt előtte. Reggie és Ambrose egybehangzóan állította, hogy Ivor Llewellyn ennek a Bodkinnak a művészi szolgálataira vágyik, és bármit megadna, hogy szerződésen lássa az aláírását. Mit sem törődött hát azzal, hogy a Mr. Llewellyn hajtókájába történő kapaszkodás nem hozta meg a várt eredményt, Miss Blossom mégis belekapaszkodott most Montyéba.

- Hé, hallgasson ide! - kiáltotta. - Muszáj megtennie! Egyszerűen *muszáj,* érti?

Volt idő, még alig néhány napja is, amikor Monty Bodkinnak, ha észrevette volna, hogy Lottie Blossom markolássza a zakóját, az lett volna az első reakciója, hogy igyekszik lesöpörni onnan. Most azonban kísérletet sem tett rá. Egykedvű maradt és erőtlen. Mit számít most már, gondolta végtelen szomorúsággal, ha tetőtől talpig mindenütt Lottie Blossomok csimpaszkodnak rajta?

- Megtenni? Mit? - kérdezte.

- Elmenni Ikey Llewellynhez, és rávenni, hogy adja vissza Ambrose állását. Ha maradt még magában egy szikrányi tisztesség, nem utasíthat vissza. Gondolja meg, mit tesz Ambrose a maga érdekében ebben a pillanatban is.

- He?

- Mondom: Gondolja meg...

- Tudom. Azért mondtam, hogy „He?" Mit tesz Ambrose az érdekemben ebben a pillanatban?

- Rendezi a maga ügyét azzal a Buttercsikkel.

Monty megmerevedett.

- A neve Butterwick.

- Akkor legyen Butterwick. Ambrose ebben a pillanatban azon dolgozik, mint a güzü, hogy megint minden tip-top legyen, maga meg a Butterwick nyanya között.

Monty megint megmerevedett.

- Örülnék, ha nem nevezné banyának.

- Nyanyát mondtam.

- Banya vagy nyanya, alig van különbség. Kötve hiszem persze, hogy Ambrose bármiféle tip-topságot el tudna érni, de azért méltányolom az igyekezetét. Köztünk ugyanis mindennek vége. Megremegett a hangja. - Gertrude nem áll szóba velem.

- Ó, az el lesz simítva. Ambrose gondoskodik róla.

Monty a fejét rázta.

- Nem. A helyzet túl van azon, hogy ember által orvosolható legyen. Az utam a leghatározottabban ki van adva. De akkor is mondom, rém rendes Ambrose-tól, hogy megpróbálja.

- Ammie remek az ilyesmiben.

- Az.

- Csodálatos barát!
- A legrendesebb ember, akit ismerek - mondta Monty szomorúan.
- Nincs olyan, amit meg ne tenne a barátjáért.
- Nem, szerintem sincs.
- Hát akkor - unszolta Miss Blossom, szorosabbra fonva ujjait a hajtókán - maga miért ne tenné meg az ő kedvéért ezt az apróságot? Nem tenné meg, hogy odamegy, és leszerződik Ikeyval, de előbb kiköti, hogy a toll hegyét hozzá sem érinti a szaggatott vonalhoz, ha nem kap Ambrose is szerződést? Ó, tudom én, mit érez. A gondolatát is utálja, hogy filmszínész legyen. De vajon gondolt-e arra, hogy talán már az első hét végén nagy összeget fizetnek, hogy távozzon, annyira tehetségtelen? Úgy értem: nem kellene sokáig színészkednie...
- Ami azt illeti - tűnődött Monty -, a dolognak azzal a részével nem is lenne baj. Llewellyn azt mondja, lehetek produkciós szakértő is.
- De hiszen ez óriási!
- Csak az a helyzet, hogy épp arra gondoltam, esetleg kolostorba vonulok.
- Én nem tenném.
- Talán igaza van.
- És mondok még valamit - folytatta Miss Blossom hévvel. - Szerintem maga nincs is tisztában a dolog igazi lényegével. Arról van szó, hogy ha Ammie-nek nincs állása, akkor nem házasodhatunk össze.
- Nem? De miért?
- Hát úgy tűnik, a könyveivel nem valami sokat keres, úgyhogy a kosztpénzt nekem kellene előteremteni, ő meg utálja a gondolatot, hogy belőle is olyan hollywoodi férj legyen, aki az asszonyka gázsijából él, és azzal szolgálja meg a tartását, hogy megfürdeti a kutyát, és megjavít ezt-azt a ház körül. Nem is hibáztatom ezért. Olyan dolog ez, ami a legáldottabb házasságot is alá tudja ásni. Meg kell szereznie ezt az állást. Muszáj. Ugye elmegy Ikeyhoz, ugye megteszi?

Monty megrökönyödve tátogott e szavak hallatán. Álmában sem gondolt volna arra, hogy két élet boldogsága függ attól, vajon hajlandó-e engedni Mr. Llewellyn kérésének - úgyszólván az ő kénye-kedvének vannak kiszolgáltatva.
- Ezt nem mondhatja komolyan!

- Mit nem mondhatok?
- Amikor azt mondtam, hogy „Ezt nem mondhatja komolyan!", nem azért mondtam, mintha maga nem mondhatná, csak azért mondtam... szóval azt akarom mondani, hogy ez úgy ért engem, mint derült égből az ólmosbot. Fogalmam se volt róla, hogy ilyesmiről van szó.
- Pedig. Ambrose büszke, mint a fene.
- Milyen pocsék lehet ez magának...! Hát persze hogy elmegyek Llewellynhez!
- Tényleg?
- Mindenképpen. Pillanatnyilag épp nincs semmim... már úgy értem, semmi tervem vagy ilyesmi. Az az igazság, hogy amikor az előbb idejött, épp azon gondolkodtam, mennyire nincs semmi dolgom. Tegnapelőttig többé-kevésbé alkalmazásban álltam egy magánnyomozó cégnél, az Árgusnál, nem tudom, hallott-e róla - sürgönycím: Pilgus, Piccy, London -, de erre csak azért volt szükség, mert rejtett erők munkáltak a háttérben. Muszáj volt munkát vállalnom, hogy feleségül vehessem Gertrude-ot. Aztán, amikor Gertrude azon a másodosztályú sétafedélzeten kiadta az utamat, nem láttam értelmét, hogy folytassam, úgyhogy táviratoztam az irodának, és beadtam a felmondásomat. Ennélfogva teljesen szabad vagyok. Mondom: az is eszembe jutott, hogy kolostorba vonulok, de gondolkodtam a dél-tengereken és a Sziklás-hegységen is, meg mindenféle ilyeneken, de ezzel az erővel elmehetek akár Hollywoodba is, és lehetek éppenséggel produkciós szakértő is.
- Meg tudnám csókolni!
- Tegye csak, ha kedve van. Most már semmi sem számít. Ugye akkor most fogjak egy taxit, és keressem föl ezt a Llewellynt? Hol találom meg?
- Az irodájában lesz.
- Hát akkor, mihelyt bejelentkeztem a szállodámba...
- Melyikben fog lakni?
- A Piazzában. Albert Peasemarch nagyon magasztalta.
- De vicces! Én is a Piazzába megyek. Megmondom, hogy legyen. Kiteszem magát Ikeynál, én meg továbbmegyek, és foglalok magának szobát... Vagy maguk, milliomosok a lakosztályt szeretik?
- Azt hiszem, inkább lakosztályt.
- Akkor egy lakosztályt. És megvárom ott, amíg odaér.

- Rendben.

Lottie elengedte Monty hajtókáját, hátralépett, és imádattal méregette a fiatalembert.

- Bodkin testvér, maga egy angyal!
- Ó, á, dehogy.
- De igen, bizony. Megmentette az életemet. És Ambrose életét is. És biztosra veszem, hogy nem fogja megbánni. Lefogadom, hogy élvezni fogja Hollywoodot. Hogy is mondjam, tegyük fel, hogy ez a nyanya...
- Nem nyanya.
- Tegyük fel, hogy ez a Buttercsikk...
- ...wick.
- Tegyük fel, hogy ez a Butterwick *tényleg* kiadta az útját, na és? Gondoljon arra, hány száz lánnyal ismerkedhet meg Hollywoodban!

Monty a fejét rázta.

- Azok semmit sem jelentenek nekem. Mindig hű maradok Gertrude-hoz.
- Nekem mindegy - mondta Miss Blossom -, ezt magára bízom. Csak azt mondom: ha úgy érzi, hogy ideje elfelejteni a múltat, amely halott, akkor ehhez Hollywoodban minden kelléket megtalál. Hé, taxi! A Piazzához.

Ezenközben Ivor Llewellyn, szájában szivarral, szívében megelégedettséggel, fején félrecsapott kalappal megérkezett az általa elnökölt vállalat előkelő irodájába. Lottie Blossommal folytatott vitája kissé felborzolta ugyan, de vidámsága mihamar visszatért. New York utcáiban van valami lélekemelő, csak a legsúlyosabban meggyötört emberek nem derülnek jobb kedvre, ha egy szép nyári délutánon, nyitott tetejű taxiban végighajtatnak rajtuk. Lottie kipárolgott Mr. Llewellyn fejéből az okvetetlenkedéseivel együtt, és bár még jó néhány saroknyira járt úti céljától, máris néhány régi S-L-film slágerét kezdte dudorászni. Még akkor is dúdolgatott, amikor kiszállt a taxiból, fizetett, és ajkán egy főcímzenével lépett be a drága, ismerős irodába. Ivor Llewellyn szíve Dél-Kaliforniáért dobogott, de szerette a New York-i irodát is.

A miniatűr fogadás, amelyet mozgófénykép-vállalatok szoktak rendezni hazatérő elnökük tiszteletére, bizonyos időt igénybe vett, de végül az utolsó fejbólintó is elkotródott, és Mr. Llewellyn ismét egyedül maradt gondolataival.

Kívánni sem tudott volna kellemesebb társaságot. Arra gondolt: Reggie Tennyson bármelyik pillanatban jelentkezhet, és Grayce átkozott nyakékének kellemetlen története egyszer és mindenkorra lezártnak tekinthető. Elégedett morgással nyugtázta tehát, amikor pár perc múlva megcsörrent asztalán a telefon, hogy egy úr van odakint, és vele kíván beszélni.

- Küldje csak be - mondta, és hátradőlt székében, arcát üdvözlő mosolyra igazítva.

A következő pillanatban a mosoly eltűnt. Nem Reggie Tennyson állt előtte, hanem Bodkin, a kém. Mr. Llewellyn előredöntötte székét, harcias szögbe állította szivarját, és jól ránézett erre a Bodkinra.

A filmmogulok a vámhivatali ügynököket másként kezelik az óceánjárók fedélzetén, ha a feleségük ötvenezer dolláros nyakéke lapul a kabinjukban, és másként a parton, a saját irodájukban, tudva, hogy a nyakék is a parton van. A különbség finom, de jól érzékelhető. Ivor Llewellyn esetében inkább jól érzékelhető volt, mint finom. Olyan gúnyos és rosszindulatú vigyort lövellt, hogy még Monty is észrevette. Megtört szíve javarészt lefoglalta ugyan az érzékelő képességét, de azért felfigyelt rá, hogy a Superba-Llewellyn elnökének modorában változást idézett elő valami. Ez nem az a kedves, barátságos ember volt, aki leült mellé az *Atlantic* dohányzójában, és túláradó lelkesedéssel dicsérte rágyújtási, whiskyivási stílusát. Ez az ember itt előtte mintha a gonosz ikertestvére lett volna amannak.

Kissé elbátortalanodott.

- Öööö... hello - próbálkozott.

Mr. Llewellyn azt mondta: - Nos?

- Izé... Gondoltam, benézek - szólt Monty.

Mr. Llewellyn megint azt mondta: - Nos?

- Úgyhogy most... itt vagyok - folytatta Monty.

- És vajon - érdeklődött Mr. Llewellyn - mi a fészkes nyavalyát keres itt?

Ezt a kérdést udvariasabb hangnemben is meg lehetett volna fogalmazni. Monty kapásból is több olyan megoldást is fel tudott volna hozni, amellyel a beszélő pallérozottabbá, csiszoltabbá tehette volna a mondatot. Mégis az volt a fődolog, hogy a kérdés egyáltalán elhangzott, így Montynak lehetősége nyílt további késlekedés nélkül a tárgyra térni.

- Átgondoltam a dolgot - mondta -, és mégis aláírom azt a szerződést.

Mr. Llewellyn átbillentette a szivart az arca előtt, a bal sarokból a jobb sarokba.
- Tényleg? - szólalt meg. - Nahát én is átgondoltam a dolgot, és az én irodámban maga nem fog semmiféle szerződést aláírni.
- Akkor hol szeretné, ha aláírnám? - kérdezte Monty előzékenyen.
Mr. Llewellyn szivarja megint áthúzott az arca előtt, egy töredékmásodperccel javítva az előző rekordon.
- Hallja - mondta a filmcézár -, azt a szerződést elfelejtheti.
- Elfelejthetem?
- Nem lesz semmiféle szerződés - magyarázta Mr. Llewellyn, hogy ne hagyjon helyet kételynek.
Monty nem értette.
- Amit a hajón mondott, abból úgy értettem...
- Sose törődjön azzal, mit mondtam a hajón.
- Úgy tudtam, azt akarja, hogy produkciós szakértő legyek.
- Nem akarom.
- Nem akarja, hogy produkciós szakértő legyek?
- Még azt sem akarom, hogy tányérmosogató legyen a kantinban - mármint a Superba-Llewellyn kantinjában.
Monty elgondolkodott. Megvakarta orrát. Megdörzsölte orrát. A komor gondolatok eléggé ködössé tették elméjét, de kezdte felfogni, hogy a másiknál a szolgálatai nem találnak piacra.
- Ó - mondta.
- Nem - jelentette ki Mr. Llewellyn.
Monty megsimította állát.
- Értem.
- Ha érti, annak örülök.
Monty megvakarta orrát, megsimította állát, és megpiszkálta bal fülét.
- Hát akkor ennyi - mondta.
Mr. Llewellyn nem szólt, csak úgy nézte Montyt, mint bogarat a salátában, és ismét átirányította szivarját.
- Akkor erről ennyit - ismételte Monty. - És Ambrose-zal mi a helyzet?
- Há?
- Ambrose Tennysonnal.
- Mi van vele?

- Neki ad munkát?
- Persze.
- Az remek.
- Fölmehet az Empire State Building tetejére, és leugorhat - mondta Mr. Llewellyn. - Fizetem az idejét.
- Úgy érti, hogy Ambrose-t sem alkalmazza?
- Pontosan úgy.
- Értem.

Monty megvakarta orrát, megsimította állát, megpiszkálta bal fülét, majd egyik cipője orrát hozzádörzsölte a másik sarkához.

- Hát akkor... viszlát.
- Megtalálja a kijáratot - szólt Mr. Llewellyn. - Az ajtó ott van a háta mögött. Gomb van rajta, nem kilincs.

A Superba-Llewellyn elnöki irodájából való kijutás valóban egyszerű feladat volt, ahogy gazdája állította. Monty Bodkinnak, bár úgy érezte, mintha erős emberek ütnék a fejét homokzsákokkal, minden nehézség nélkül sikerült kijutnia. Miután elment, Mr. Llewellyn fölkelt karosszékéből, és fel-alá kezdett járkálni a szobában, tokája minden hurkája önelégültséget sugárzott. Úgy érezte, mintha csörgőkígyót taposott volna el a sarkával, márpedig kevés tevékenység dobja fel az embert oly hatékonyan, mint egy kis csörgőkígyó-taposás.

Még mindig járkált, amikor Mabel Spence-t jelentették be, s még az sem homályosította el szeme csillogását, mozdulatainak ruganyosságát, hogy Mabel magával hozott és azon nyomban ki is teregetett egy súlyos pecsétekkel ellátott szerződést, amelyet New York egyik legkeményebb ügyvédi irodájának egyik tulajdonosa szövegezett meg, két partnere pedig felülvizsgálta és jóváhagyólag ellenjegyezte. Ha lett volna más választása, szívesebben vette volna, ha nem kell ilyen visszavonhatatlanul elköteleznie magát Reggie Tennyson alkalmazása mellett, de már rég beletörődött abba, hogy nincs más választása. Rájött: Reggie képviseli az ürmöt az örömben. Higgadtan, bár nem éppen vidám lelkesedéssel kanyarította aláírását az iratra.

- Kösz - mondta Mabel, amikor kiment a négy tanú, akiknek közreműködéséhez ragaszkodott volt. - Reggie ügye így rendben is van.

Mert sok mindenkinél dörzsöltebb vagy, de azt mégsem hagyom, hogy ebből kiügyeskedd magad.
- Ki akarja kiügyeskedni magát? - kérdezte Mr. Llewellyn sértődötten.
- Sosem lehet tudni. Én csak azt mondom, jó érzés tudni, hogy nem teheted meg. Ha jó ügyvédre van szükséged, Ikey, ezekhez fordulj. Rendkívül alaposak és lelkiismeretesek. Nevettél volna, ha látod, milyen leleményes kötbér-záradékokat eszeltek ki. Mintha nem bírnák abbahagyni. Most, hogy végeztek vele, azt hiszem, Reggie akkor is rád húzhatja a vizes lepedőt elmaradt haszon jogcímén, ha egy este elfelejted betakargatni, és jóéjszakát-puszit nyomni az arcocskájára. Nagyszerű - bólintott Mabel, és könnyed derűvel ridiküljébe csúsztatta a dokumentumot; Mr. Llewellyn ebben az érzésben nem osztozott. - Amúgy mi újság, Ikey? Reggie jelentkezett már?
- Nem - felelte Mr. Llewellyn bosszúsan. - De nem értem, miért. Már fél órája ide kellett volna érnie.
- Ó, hát persze. Tudom. Ott maradt, hogy beszéljen az unokahúgával, Miss Butterwickkel.
- Minek? Semmi értelme...
- De hát most már úgysem számít. A nyakék átjutott.
- Honnan tudod?
- Ott voltam mellette, amikor átvizsgálták a csomagjait, és egy hang nélkül átengedték.
- Hova rejtette az árut?
- Azt nem mondta meg. Nagyon titkolózott.
- Hát én csak annyit mondok...

Mondókáját a telefon csörgése szakította félbe. Fölvette a kagylót.
- Reggie az? - kérdezte Mabel.

Mr. Llewellyn kurtán bólintott, és feszülten figyelte a telefonban elhangzottakat. Aztán, miközben a hívót hallgatta, szeme lassan elkezdett kiguvadni üregéből, és arca felöltötte azt az élénk lila színt, amely heves érzelmek fennforgása esetén oly kellemes látvánnyá tette őt. Végül összefüggéstelenül hebegni kezdett.
- Ikey, mi baj van, az ég szerelmére? - kérdezte Mabel Spence némi riadalommal. Nem rajongott a sógoráért, de amikor azt látta, hogy az agyvérzésben készül kimúlni, mégis aggódni kezdett.

Mr. Llewellyn letette a telefont, és visszasüppedt székébe. Hörögve lélegzett.
- A te Reggie-d volt az!
- Egyem a szívét!
- Szakadjon le a veséje - helyesbített Mr. Llewellyn. - Tudod, hogy mit csinált?
- Valami okosságot?

Mr. Llewellyn megremegett. Szivarja, amely az utóbbi pillanatokban ernyedten fityegett alsó ajkán, feladta a kapaszkodást, és az ölébe hullott.
- Okosságot? Hogyne! Nagy okosságot! Azt mondja, rengeteget gondolkodott azon, hogyan juttassa át a vámon a nyakéket. Végül úgy döntött, hogy beleteszi egy barna plüss Miki egérbe, ami annak a Bodkinnak a tulajdona. És most Bodkinnál van!

23. FEJEZET

A DÜH, AMELY a vámhivatalban Gertrude Butterwick kebelében lángolt, még akkor is égett, amikor a lány megérkezett a Hotel Piazzába, kivett egy szobát, fölment a nevezett szobába, és levette kalapját. Természetéből adódóan békés teremtés volt, csak a részrehajló és igazságtalan gyeplabda-játékvezetők tudták kihozni a sodrából, akik azt állították, hogy lesen volt, pedig közel sem volt a leshez; azt azonban a legszelídebb leánynak is meg lehet bocsátani, ha olyan provokáció hatására tüzet fúj orrlyukából, mint amilyen őt érte.

Monty Bodkin szemérmetlen arcátlansága, hogy odaküldi neki a Miki egeret, azok után, ami történt, és eliszkol, mielőtt még dühösen a képébe vághatná - ez szinte fizikai fájdalmat jelentett Gertrude számára. Elfogadta a jeges vizet a hotelboytól, mert az szemlátomást törekedett rá, hogy elfogadja, de gondolatai nem a jeges víz körül forogtak. A recepción megtudakolta Monty szobaszámát, és megfogadta: mihelyt ez az egyenruhás legényke megszűnik, azonnal lemegy oda - Monty lakosztálya egy emelettel alatta volt -, és visszaadja az egeret, ahogy az jár. Úgy tervezte, csupán egyetlen pillantást vet majd Montyra, de az az egy is

pontosan helyre fogja tenni, és még az ö csökött elméje számára is egyértelművé válik, minek tekinti őt G. Butterwick, az angol női gyeplabda-válogatott tagja.

A boy végül elhalt a messzeségben, Gertrude pedig magához vette a Miki egeret, és útnak indult. És egyszer csak odaért az ajtóhoz, amelyről azt mondták neki, hogy Monty ajtaja.

Amikor a kopogásra odabentről lépések hallatszottak, Gertrude szíve akaratlanul is gyorsabban kezdett verni. És miközbe azt mondogatta magának, hogy erősnek és határozottnak kell maradnia, kinyílt az ajtó, és Gertrude Lottie Blossommal néze farkasszemet.

- Hello, szia - mondta Lottie a lehető legnyájasabban, mintha Gertrude személyében régen várt, kedves vendég érkezett volna - Kerülj beljebb.

És személyiségének akkora volt a meggyőző ereje, hogy Gertrude beljebb került.

- Húzz magadnak egy széket.

Gertrude húzott magának egy széket. Képtelen volt megszólalni. Rendben van, hogy Monty ma már semmit sem jelent számára, mégis mintha a lelkében pislákoló zsarátnok hirtelen emésztő lángnyelvvé lobbant volna fel. Nem is igazán lepte meg, hogy itt látja ezt a nőt Monty lakosztályában, és az sem, hogy teljesen úgy viselkedik, mint aki otthon van. Ez csupán megerősítette az eddigi tanújeleket. De akkor is kínkeserves volt átélnie. Görcsösen markolta a Miki egeret, és szenvedett.

- Bodkin nincs itt - mondta Lottie. - Elment Ikey Llewellyn-hez Ambrose szerződése ügyében. Ki fog bújni a bőréből örömében, ha itt talál. De én is örülök neked, ha nincs ellenedre. Bodkin testvér természetesen nem tartozik a legbelsőbb bizalmasaim körébe, de rendes pasas, és Reggie-től tudom, mennyire a szívére vette, hogy kirúgtad. Elég az hozzá: örülök, hogy átgondoltad a dolgot, és úgy döntöttél, hogy elfelejted azokat a kegyetlen szavakat. A fenébe is - folytatta Lottie melegen -, mi értelme veszekedni azzal, akit szeret az ember? Veszekedtem én is Ambrose-zal, de soha többé. Kigyógyultam belőle. Közben rém jól szórakozik az ember, de nem éri meg. Ha valaki olyan közel jut ahhoz, hogy elveszítse a szerelmét, mint én, akkor gondolkodni kezd. Sam Goldwyn szakállára mondom. Egy órával ezelőtt úgy nézett ki, Ambrose-nak és nekem a világon semmi esélyünk sincs a közös életre, és én a legszívesebben

nyüszítettem volna, mint a kutya. Állandóan arra gondoltam, milyen aljas voltam hozzá néha, és szerintem te is ezt érzed Bodkin testvér iránt. - Elhallgatott, tekintetében eleven fény gyúlt. - Mondd csak, ugye nem volnál hajlandó megválni attól az egértől?

Mióta belépett, Gertrude most tudott először megszólalni.

- Azért jöttem, hogy visszaadjam.

- Bodkinnak? - bólintott Lottie reményvesztetten. - Akkor semmi esélyem. Ő nem adja ki a kezéből. Legalábbis eddig nem adta. Gondolom, mesélte, hogy elcsórtam tőle.

Gertrude felkapta a fejét. Mostanáig alig figyelt Miss Blossom szavaira, de most olyasmi hangzott el, ami célba talált.

- Tessék?

- Igen, elcsórtam tőle. Nem is tudtad? Végül Ambrose parancsolt rám, hogy adjam vissza.

- Micsoda?

- Úgy mondom, hogy „elcsórtam", de valójában az történt, hogy az a steward, Peasemarch azt hitte, hogy az enyém az egér, és odaadta nekem, én meg elfogadtam. Megmondtam Bodkinnak, hogy ha nem megy el Ikeyhoz, és nem veszi rá, hogy szerződtesse Ambrose-t, akkor el fogom hitetni veled, hogy ő, Bodkin adta nekem az egeret. Szörnyű randa trükk volt ez részemről, most már belátom, de akkor nagyon jó ötletnek tűnt. Aztán Ambrose a lelkemre beszélt, mint egy zarándok atya, és akkor végre rájöttem, milyen szemétláda voltam.

Gertrude levegő után kapkodott. Gerincén különös bizsergés szaladgált fel és alá. Előállt a halmazati bizonyíték. „Amit háromszor mondok, az igaz" - mondja a harangozó Lewis Carroll versében, és ez volt a harmadik alkalom, hogy meghallgatta az egér viszontagságainak történetét. Elmondta Reggie. Elmondta Ambrose. Most pedig Lotus Blossom is alátámasztotta tanúvallomásával.

- Azt mondod... Azt mondod, hogy ez *igaz?*

Lottie meglepődött.

- Mi igaz?

- Hát amit mindenki mondogat. Reggie... Ambrose...

- Reggie-ért nem kezeskedem - felelte Lottie -, de amit Ammie mond, azt úgy veheted, mint a szentírást. De hát hogy érted azt, hogy igaz-e? Talán nem tudtad, hogy igaz?
- Nem hittem el.
- Akkor csudára fafejű libácska lehetsz, már megbocsáss. Én meg, amikor meghallottalak a küszöbön kaparászni, arra gondoltam, hogy észhez tértél, és azért jöttél, mert meg akarod mondani Bodkin testvérnek: vége a veszekedésnek. Komolyan azt mondod, csak azért jöttél, hogy belekezdj egy újabb menetbe?
- Vissza akartam adni neki az egeret.
- Hogy bebizonyítsd: mindennek vége köztetek?
- Igen - felelte Gertrude incifinci hangon.

Lottie Blossom mélyen beszívta a levegőt ámulatában.

- Hát minden rokonszenvem fenntartásával is meg kell mondanom: Buttercsikk, megáll tőled az eszem. Még ilyen szédült tyúkot! Tehát komolyan azt hitted, hogy van valami helytelenkedés köztem és a te Bodkinod között?
- Most már nem hiszem.
- Hát melegen ajánlom is, hogy ne hidd. Bodkin! Ez nevetséges. Akkor se nyúlnék Bodkinhoz, ha külön kistányéron tennéd elém béarnaise mártással. Heteken át képes lennék autózni vele anélkül, hogy egyszer is ki kellene szállnia. És miért? Mert számomra csak egy férfi létezik - Ammie. Uramatyám, hogy én mennyire szeretem azt az embert!
- Nem jobban, mint ahogy én szeretem Montyt - vágta rá Gertrude.

A sírás kerülgette, de átéléssel beszélt. Örült, hogy ez a lány mégsem a vetélytársa, annak viszont egyáltalán nem örült, hogy azt mondta: akkor sem találná Montyt vonzónak, ha béarnaise mártással tálalnák fel, külön kistányéron.

- Nahát, ez remek - mondta Lottie. - Én a helyedben meg is mondanám neki.
- Meg is fogom mondani. De... szerinted meg tud nekem bocsátani?
- A méltatlan gyanúsítgatásért? Hát persze. A férfiak nagyon jók az ilyesmiben. Az ember úgy bánhat velük, mint a kutyával, mégis mindig ott vannak, ha az összeölelkezéses jelenet jön, aminek a végén elsötétül a kép. Ha neked lennék, odaszaladnék hozzá, és összecsókolnám.

- Meglesz.
- Ugorj a nyakába, és mondj neki olyanokat, hogy „Ó, Monty, drágám!"
- Meglesz.
- Akkor már kezdhetsz is lábujjhegyre állni - vélte Lottie Bllossom -, mert szerintem ez ő lesz.

Kopogtak az ajtón. Miss Blossom odament, és kinyitotta. Gertrude feszültsége alábbhagyott, mert nem Monty lépett be, hanem Ambrose Tennyson és az öccse, Reggie.

Reggie fürge volt és eleven: olyan ember benyomását keltette, kinek sok minden jár a fejében, és nincs vesztegetni való ideje.
- Monty hol van? - kérdezte. - Á, a kis Gertrude. Te itt?
- Persze - felelte Lottie. - Mr. Bodkint várja. Minden meg van bocsátva.
- Lehullt szeméről a hályog?
- Ahogy mondod.
- Már épp ideje volt, hogy megjöjjön az esze - jelentette ki Reggie unokabátyi szigorral. Majd ejtette Gertrude témáját, és visszatért a főkérdéshez. - Monty hol van?
- Átment Ikeyhoz. Elintézi a szerződésedet, Ammie.
- Micsoda?
- Bizony. Addig imádkoztam neki, míg sikerült rávennem: odament, hogy elintézze a dolgokat. Mostanra talán már minden rendben is van.

Ambrose Tennyson felfújta magát, mint egy léggömb.
- Lottie!

Nem volt képes többet mondani. Átölelte és a mellényéhez szorította Miss Blossomot. Reggie közben nyugtalanul toporgott.
- Jó, jó, jó - mondta Reggie, nem éppen ingerülten, inkább az üzletember gyengéd érzelmek iránti türelmetlenségével. - De mikor jön vissza? Okvetlenül beszélnem kell vele.
- Miről?
- Beszélnem kell vele, mégpedig azonnal, egy bizonyos... Szent ég! Hiszen itt volt egész idő alatt, és a képembe vigyorgott.
- Gertrude - mondta Reggie sarkosan -, légy szíves, add ide azt a Miki egeret, amit az öledben szorongatsz.

Reggie rendkívül sértő módon viselkedett vele az egész hajóúton és különösen a vámhivatalban, így Gertrude-ban szinte teljesen megszűntek

a meleg érzelmek, amelyeket közeli rokonok esetében elvárhat az ember. Ez utóbbi szavak sem segítettek helyreállítani őket.
- Nem adom! - kiáltotta.
Reggie toppantott a szőnyegen.
- Gertrude, nekem kell az az egér.
- Márpedig nem fogod megkapni.
- Mi a fenének az neked? - kérdezte Ambrose kissé nyersen, ahogy idősebb fivérek gyakorta szólnak az öccsükhöz.
Reggie óvatosabb lett, mint egy fiatal nagykövet, akit államtitkok kiadására akarnak késztetni.
- Azt nem mondhatom meg. Pecsét van az ajkamon. De a háttérben rejtett erők munkálnak, és nekem meg kell kapnom azt az egeret.
Gertrude ajka elvékonyodott. Keze szorosabban fonódott a szóban forgó dísztárgyra.
- Ez Monty egere - jelentette ki -, és én vissza fogom adni neki. Aztán meg majd ő adja vissza nekem.
- És utána majd megkaphatom? - tudakolta Reggie, mint a nyitott a kompromisszumokra.
- Nem.
- Bah! - szólt Reggie. Nem sűrűn használta ezt a kifejezést de most úgy érezte, hogy a helyzet megköveteli. És ekkor kopogtak az ajtón.
Lottie Blossom azt tanácsolta Gertrude Butterwicknek, hogy ha Monty megjelenik, szaladjon oda hozzá, és csókolja meg. Gertrude ezt is tette, abban a pillanatban, amikor az ajtó kinyílt Jobban esett volna, ha a magasztos jelenetre kettesben kerül sor, de Gertrude a közönség jelenléte miatt nem nagyolta el a dolgot. Összecsókolta Montyt, és elborította a bűnbánat szóáradatával. Reggie ugyanakkor azt firtatta, hogy megkaphatná-e azt az egeret, Ambrose és Lottie pedig az iránt érdeklődött, hogy sikerült-e kielégítő eredményre jutnia a Mr. Llewellynnel folytatott tárgyasokon. Monty mindezektől összezavarodott, márpedig már előtte is meglehetősen zavart volt.
Elsőként Lottie vette észre, hogy az alany levegő után kapkod.
- Szálljunk már le róla! - vetette fel. - Egyszerre csak egy beszéljen, a fenébe is! Jól van, Buttercsikk - mondta, mert rendes lány volt, és

felismerte, hogy a szerelem mindeneknél előbbre való -, tiéd a pálya. De fogd rövidre.
- Monty, drágám - rebegte Gertrude, és gyengéden a fotelbe roskadt Monty fölé hajolt -, végre mindent értek.
- Ó, aha - szólt Monty ködösen.
- Miss Blossom mindent elmondott.
- Ó - szólt Monty.
- Szeretlek.
- Ó? - szólt Monty.
Reggie lépett elő.
- Rendben - szögezte le. - Gertrude szeret téged. Erről ennyit. Most pedig, kedves Monty, térjünk rá a Miki egerekre...
- Mi van Ambrose szerződésével? - szólt közbe Lottie.
Monty arcán görcsös fájdalom mutatkozott.
- Aláírta?
- Nem.
- Tessék?
- Nem. Azt mondta, nem írja alá.
- Nem írja alá?
Lottie Ambrose-ra nézett, Ambrose Lottie-ra. Szemük kerekre nyílt a döbbenettől.
- De hát az ég áldjon meg! - kiáltotta Ambrose. - Úgy tudtuk, hogy...
- Hát ezt én nem is értem - kiáltotta Lottie. - Hiszen azt mondta...
- Tudom.
- Azt ígérte, hogy megmondja Ikeynak, csak akkor szerződik vele, ha...
- Tudom. De már engem sem akar.
- Micsoda?
- Nem vagyok felhatalmazva - folytatta Reggie -, hogy fölfedjem, miért van szükségem erre a Miki egérre, mert ajkamon pecsét van, de...
- Magát sem akarja?
- Nem.
- Nem értem - szólalt meg Gertrude. - Le akartál szerződni Hollywoodba?
- Le.
- De Monty, drágám, hogy mehettél volna Hollywoodba? Hiszen Mr. Pilbeamnek dolgozol, a nyomozóirodában.

Monty arcán megint átfutott a görcsös fájdalom.
- Már nem. Felmondtam.
- Felmondtál?
- Igen. Amikor kirúgtál, még aznap sürgönyöztem Pilbeamnek.
- Monty!
Megszólalt Ambrose, Lottie és Reggie.
- De Llewellyn határozottan azt mondta nekem...
- De hát Ikey körben szaladgált, és mindenkinek rimánkodott, hogy győzzék meg magát...
- Ez a Miki egér...
- De Monty - dadogta Gertrude -, azt akarod mondani, hogy megint nincs állásod?
- Azt.
- De hát ha nincs állásod, nem házasodhatunk össze. Apa nem engedi.
Reggie megkopogtatta az asztalt.
- Gertrude!
- Mit akarsz már megint?
- Azt akarom - felelte Reggie nagy erőfeszítéssel féken tartva indulatait -, hogy ne beszélj hülyeségeket. Mindenféle piszlicsáré apróságokkal jössz elő, és elvonod Monty figyelmét attól, ami igazán fontos. Apád nem engedi meg, hogy összeházasodjatok? Életemben nem hallottam még ilyen marhaságot. Komolyan el akarod hitetni velünk, hogy ebben a felvilágosult korban a lányok úgy táncolnak, ahogy az apjuk fütyül?
- Nem mehetek férjhez apa áldása nélkül.
- Vagy úgy! - Reggie hangja elgyengült. - Tehát Monty boldogságát az én gülüszemű John bácsikám szeszélyétől teszed függővé!
- Ne nevezd apát gülüszemű John bácsikádnak!
- De bizony, hogy nevezem. Hiszen ö az én gülüszemű John bácsikám. Ha ugyanis - érvelt Reggie hevesen - nem az én gülüszemű John bácsikám, akkor vajon kié? Kivéve Ambrose-t.
- Miről beszélsz? - nézett fel Ambrose a neve hallatán a sötét tépelődésből, amelybe mélyen elmerült.
Reggie odafordult hozzá, mint aki örül, hogy végre egy értelmes élőlénnyel válthat szót.

- Tőled is megkérdem, öregem. Ez a lökött kis Gertrude azt mondja, nem megy hozzá Montyhoz, ha John bácsi nem adja rájuk az áldását. Hát hibbant ez a lány, vagy nem hibbant?
- Apa bele is halna, ha az akarata ellenére mennék férjhez.
- Baromság!
- Nem baromság! Apának gyenge a szíve.
- Teljes baromság.
- Nem is teljes baromság.
- De teljes baromság, és ha nem lennének hölgyek a társaságban, még nyíltabban fogalmaznék. Még hogy gyenge a szíve! Annak a vén szivarnak nemcsak az arca, az egész fizikuma olyan, mint egy igáslóé!
- Apának nem is olyan az arca, mint egy igáslóé!
- Már megbocsáss...
- Egy pillanat - szólalt meg Lottie Blossom. - Nem szívesen szakítok félbe családi veszekedést, és azt sem tudom, hogy apukád hogy néz ki, de valaki kopogott az ajtón, és nekem az a javaslatom, hogy függesszük fel a vitát, amíg meg nem tudjuk, hogy ki akar bejönni.

Ambrose állt legközelebb az ajtóhoz. Szórakozottan kinyitotta, és visszasüppedt a borongásba.

Mabel Spence lépett be, Ivor Llewellyn tódult a nyomában.

24. FEJEZET

A **LAKOSZTÁLYBA HÖMPÖLYGŐ** Mr. Llewellyn viselkedésében nyoma sem volt a szellemi-fizikai összeomlásnak, amit a telefonhívás után tanúsított. Átmeneti gyöngeség volt, elmúlt. A nagy mozgókép-vállalatok elnökei kemény és ellenálló anyagból vannak gyúrva. Hamar gyógyulnak. Egy Ivor Llewellyn ellilulhat, de hősi szelleme meg nem törhető. Olyan ember volt, aki adja is, állja is az ütéseket. Sok éven át tartó, fáradhatatlan edzéssel elsajátította a képességet, hogy a sors csapásait beépítse egyénisége fundamentumába, s rajtuk mint hágcsón egykori énjét meghaladva, lángelméjével a bukást is diadalra váltsa.

Most is azért jött, hogy ezt cselekedje. Sietősen megtárgyalta a dolgot Mabellel, és terve máris készen állt, minden mozzanata csiszoltan illeszkedett egymáshoz. Az, hogy fel kell adnia addigi csörgőkígyó-taposási politikáját, és mindjárt a legelején a csörgőkígyók megszelídítésével, a velük való cimborálással kell foglalkoznia, egyáltalán nem zavarta. A mozimágnásoknak nem okoz gondot, hogy korábbi önmaguknak hátat fordítsanak.

- Hát jó napot, Mr. Bodkin - harsogta szívélyesen, a hadjárat első ágyúlövéseként.

Montyt annyira lesújtotta önnön Waterlooja, hogy csak valami teljesen újszerű és meglepő esemény támaszthatta fel újra. Mr. Llewellyn viselkedésének megváltozása ilyen volt. Monty csak bámult elképedve.

- Á, hello - mondta aztán. .
- Hallgasson ide, Mr. Bodkin, azt hiszem, magyarázattal tartozom. - Mr. Llewellyn elhallgatott. Figyelmét egy pillanatra elterelte valami. - Nahát, ez aranyos - mutatott egy pontra a szobában. - Az az egér. A magáé?
- Miss Butterwick tulajdona.
- Azt hiszem, Miss Butterwickhez még nem volt szerencsém.
- Ó, bocsánat. Miss Butterwick, a menyasszonyom. Mr. Llewellyn.
- Üdvözlöm.
- Üdvözlöm - így Gertrude.
- A két Tennyson urat már ismerem, és persze Lottie-t is. Nahát, nahát - csacsogott Mr. Llewellyn megnyerően -, úgy látszik, csupa jó barát gyűlt itt össze, igaz? Hahaha.
- Hahaha - mondta Monty.
- Hahaha - mondta Gertrude is.

Lottie, Ambrose és Reggie nem mondta, hogy „Hahaha", de Mr. Llewellyn beérte annyi hahahával, amennyi jut. Szemlátomást úgy érezte, hogy ezzel megteremtette a barátság alapjait. Egy kicsit még bazsalygott, aztán arcáról lefonnyadt a mosoly, és komoly, aggodalmas kifejezés ült a helyébe.

- Hallgasson ide, Mr. Bodkin. Ott tartottam, hogy magyarázattal tartozom magának. A következőről van szó. Miután elment az irodámból, meglátogatott a sógornőm, és én elmeséltem neki a beszélgetésünket, és abból, ahogy ő reagált, más megvilágításban kezdtem látni a dolgot. Őt

hallgatva hirtelen eszembe jutott, hogy maga talán azt hitte: komolyan beszélek, amikor olyanokat mondtam magának. És ettől eléggé rosszul kezdtem érezni magam, ugye, Mabel?
- Igen - felelte Mabel Spence.
Általában nem adta olcsón a helyeslését, de azt is tudta, hogy vannak pillanatok, amikor az egyetértés életfontosságú.
- Mondom, egész rosszul lettem - folytatta Mr. Llewellyn. - Semmit sem szerettem volna kevésbé, mint hogy komolyan vegye azokat a dolgokat. Azt hittem, azonnal rájön, hogy csak viccelek. Hát persze. Ideát, Amerikában héklizésnek nevezzük. Majd ha kicsit több időt tölt el ezen az oldalon, hozzászokik az amerikai héklihez. Komolyan mondom - tette hozzá Mr. Llewellyn őszinte meglepetéssel -, eszembe sem jutott, hogy maga esetleg azt hiszi, meggondoltam magam, és már nem akarom az S-L-nél foglalkoztatni, amíg Mabel nem figyelmeztetett. Nem, kérem, én nem fújok egy szájból hideget és meleget. Az én szakmámban egy vasat sem kereshet az olyan ember, aki nem tudja, mi kell neki. Ha egyszer döntöttem, akkor az el van döntve.
Montynak elszorult a szíve, és nagyot kellett nyelnie. Nem volt különösképpen gyors felfogású fiatalember, de Ivor Llewellyn szavaiban volt valami, amitől hirtelen remény támadt benne. Megremegett.
- Ezek szerint...
- Há?
- Ezek szerint mégis azt akarja, hogy menjek Hollywoodba?
- Hát már hogyne akarnám - felelte Mr. Llewellyn szívélyesen.
- És Ambrose is? - kérdezte Lottie Blossom.
- Persze hogy ő is - felelte Mr. Llewellyn változatlan szívélyességgel.
- Aláírja a szerződést?
- Persze. Természetes, hogy aláírom. Amikor a fiúk bejönnek az irodámba. Itt persze nincs rá lehetőség - mondta Mr. Llewellyn, és felkuncogott a gondolatra, hogy szerződéseket esetleg szállodai lakosztályban írjon alá.
Mabel Spence kiigazította nézeteit.
- Dehogy nincs - szólt közbe biztatóan, és kinyitotta ridiküljét. - Itt van nálam Reggie szerződése. Reggie meg én lemásoljuk, amíg te beszélsz, aztán, mielőtt elmennél, szépen aláírod, és minden rendben lesz.

Mr. Llewellyn már nem kuncogott. Eredetileg úgy tervezte, hogy amíg ebben a lakosztályban tartózkodik, kedélyállapotát a tetőpontnál nem engedi lejjebb, de e javaslat után az éles szemű megfigyelő a fájdalomra erősen emlékeztető vonást vehetett észre magatartásában.
- Úgy is jó - mondta.
Nem az eddigi, csengő hangján szólalt meg, hanem lassan és rekedten, mintha egy éles tárgy akadt volna meg a légcsövében. Ezzel egyidejűleg olyan pillantást vetett sógornőjére, amilyet az emberek azon rokonaik számára tartogatnak, akik tapintatlanságra ragadtatják magukat.
Mabel Spence a jelek szerint nem vette észre ezt a pillantást.
- Egyszerű - folytatta vidoran. - Csak egy-két sort kell megváltoztatni. Mr. Bodkint produkciós szakértőként, Mr. Tennysont íróként akarod foglalkoztatni. Reggie, te is figyelj majd erre, amikor ahhoz a részhez érsz.
- Rendben - felelte Reggie. - Produkciós szakértő... író. Vettem.
- Akkor már csak egy dolog van hátra - szólt Mabel -, az anyagi feltételek. A kötbér-záradékokat meg a többit egyszerűen csak átmásolhatjuk.
- Igen - mondta Reggie.
- Igen - mondta Ambrose.
- Igen - mondta Mr. Llewellyn. Az a valami még mindig kaparta a torkát.
- Azt javasolnám...
- No, figyeljetek csak...
- Ambrose-on nincs értelme vitatkozni - mutatott rá Reggie. - Az sima ügy, nem? Ezerötszázat kap, az előzetes megállapodás szerint.
- Persze. Mr. Bodkin pedig...
- Mit szólnátok ezerhez? Szép kerek szám. Emlékszel, ennyiben állapodtunk meg.
- No, várjunk csak - szólamlott fel Mr. Llewellyn remegő hangon -, ezer dollár rengeteg pénz. A feleségem unokahúgának, Genevieve-nek is csak háromszázötvenet fizetek, pedig ő nagyon értékes lány... Ráadásul visszaesés van a... És a filmszakmában mostanában nem mennek olyan jól a dolgok, mint...
- Á, legyen ezer - mondta Reggie, megunva a szőrszálhasogatást. - Ezer dollár megfelel, Monty?
- Igen - felelte Monty, akinek, akárcsak Mr. Llewellynnek, valami baj volt a légcsövével. - Igen, ezer megfelel.

- Helyes. Akkor mindent megbeszéltünk. Lássunk hozzá.

A két írnok félrevonult az íróasztalhoz, és távozásuk nyomán apály állt be a társalgásban. Mr. Llewellyn felismerte, hogy fontoskodó sógornője miatt, akit sosem kedvelt igazán, alá kell írnia ezeket a szerződéseket, még mielőtt megkaparintaná az egeret, ahelyett, hogy megkaparintaná az egeret, és utána nem írna alá semmiféle szerződést, és e felismeréstől csöndes, elmélkedő hangulatba került. És mivel a többiek nem rendelkeztek halaszthatatlan közlendővel, ennélfogva csend borult rájuk, amit csak a tollak percegése tört meg, de azt a neszt Mr. Llewellyn igyekezett nem meghallani.

Mind Reggie-nek, mind Mabelnek fürgén járt a keze. Nem telt el sok idő, már el is készültek a feladattal, és az eredményt kiteregették az aláíró elé.

- Tessék a toll - mondta Mabel.
- És itt kell aláírni - tette hozzá Reggie -, az ujjamnál.
- De nehogy az ujját írd alá - mondta Mabel -, hahaha.
- Hahaha - helyeselt Reggie.

Mindketten elbűvölő könnyedséggel, vidáman kezelték az egész ügyet, és derűjük úgy égette Ivor Llewellyn lelkét, mint a vitriol. Miközben aláírta a jelzett helyeket, szenvedése oly nyilvánvaló volt, hogy Mabel Spence-nek megesett rajta a szíve. Úgy döntött: ideje, hogy napfény költözzön sógora életébe, kárpótlásul a sok esőért, amely mostanáig áztatta.

- Helyes ez a Miki egér, Miss Butterwick - mondta, mire Mr. Llewellyn összerezzent, és pacát ejtett a papírra. - Ugye nem szívesen válna meg tőle?
- Szent ég, dehogy! - kiáltott fel Monty Bodkin döbbenten.
- Ó, hát tényleg nem - szólt Gertrude.

Mabel bólintott.

- Tartottam ettől - mondta. - Pedig nagyon reméltem, hogy elvihetjük ezt az egeret Josephine-nek, Ikey.
- Igen? - felelte Mr. Llewellyn óvatosan. Most hallott életében először Josephine-ről.
- Ikeynak - magyarázta Mabel - van egy kis nyomorék unokahúga, aki imádja a Miki egereket.

Gertrude kényelmetlenül fészkelődött. Monty is kényelmetlenül fészkelődött. Mr. Llewellyn ezzel szemben reménykedve fészkelődött. Mabelt nem szerette, de azt igen, ahogy működik. Őszinte elismeréssel figyelte a lányt. Az a „nyomorék". Pontosan ez az a mozzanat, amire szükség van a kasszasikerhez.
- Nyomorék? - kérdezte Monty.
- Nyomo-morék? - kérdezte Gertrude.
- Tavaly elgázolta egy autó.
- Egy Rolls-Royce - tette hozzá Mr. Llewellyn, mert ragaszkodott a pontos részletekhez.
- És azóta az ágyat nyomja szegényke. No, mindegy - sóhajtott Mabel -, majd végigjárom az üzleteket. Habár attól félek, hogy pont ilyet sehol sem fogok találni. Annyira nehéz pontosan eltalálni a gyerekek ízlését. Tudjátok, milyen nyűgös tud lenni egy gyerek, ha szenved...
- Aranyszőke a haja - vetette közbe Mr. Llewellyn.
- Monty - szólalt meg Reggie, mert tudta, hogy munkaadója szolgálatot és együttműködést vár el tőle -, ugye nem vagy olyan irigy kutya, hogy nem adod oda ezt az egeret annak a szegény, szerencsétlen gyereknek?
- Kék a szeme - tette hozzá Mr. Llewellyn.
- Monty! - esdekelt Gertrude.
- Igazatok van - felelte Monty.
- Nem létezik, hogy ne kapja meg szegényke - mondta Gertrude. - Álmomban se jutna eszembe megtartani.
- Jól beszélsz, kis gyeplabdafenomén - mondta Reggie kedvesen, bár némiképp atyáskodva.
- Ez biztos? - kérdezte Mabel.
- Hát persze, persze - válaszolt Gertrude, és közben szúrósan méregette Reggie-t. - Tessék, Mr. Llewellyn.

Szemlátomást nem volt könnyű megválnia a becses tárgytól, rendes emberek csak némi vonakodással, habozva fogadták volna el. Mr. Llewellyn úgy kapta ki a kezéből, mint majom a kókuszdiót. A következő pillanatban már az ajtó felé hátrált, mintha attól tartana, hogy valaki esetleg meggondolja magát.

Az ajtóban eszébe jutott, hogy az udvariasság és a jó modor terén elmaradása van.

- Hát, izé... - kezdte.

Vélhetőleg ünnepélyes köszönőbeszédet akart fogalmazni - de a szavak nem jelentkeztek. Csak állt egy percig, és bizonytalanul vigyorgott. Aztán már ott sem volt. Amint az ajtó becsukódott mögötte, megcsörrent a telefon.

Reggie lépett oda felvenni.

- Halló! Igen. Küldje fel. Albert Peasemarch van odalenn - mondta - és bebocsáttatást kér.

Monty a homlokára csapott.

- Szent isten! Nem adtam neki borravalót! Pedig az út felét az ő kabinjában töltöttem!

Az Albert Peasemarch bejelentése és Albert Peasemarch személyes megjelenése között eltelt időszakban a lakosztályban spontán vita bontakozott ki az eset erkölcstanát illetően. Lottie Blossom Peasemarch-ellenes álláspontot foglalt el. Hangoztatta, hogy ha ez a viselkedésmód teret nyer és elharapózik - más szóval, ha óceánjárók stewardjainak szabad lesz New York-i szállodákban is felkutatni feledékeny utasaikat, akkor nincs már messze az az idő, amikor Amerika-szerte kutyákkal fogják üldözni őket. Reggie méltányosabban fogalmazott, kijelentve, hogy ami jár, az jár, és Monty igazán odanyomhatott volna a fickónak valamit. Monty eközben kísérleteket tett, hogy egy tízdollárost felváltson két ötösre.

Albert Peasemarch arcán, amikor végre belépett, a tiszteletteljes rosszallás jól ismert kifejezése ült. Úgy nézte Montyt, mint atya a megtévedt fiát.

- Uram - mondta.

- Tudom, tudom.

- Nem volt helyes azt tennie, uram.

Monty feladta tervét, hogy felváltja a tízest két ötösre: a szemrehányó tekintet láttán, a szemrehányó hang hallatán belül égetni kezdte a szégyen és a bűntudat. A felváltatlan tízessel kezében botorkált oda Albert Peasemarchhoz.

- Tudom, tudom - ismételte. - Teljesen igaza van. Nem is értem, hogy felejthettem el. Sok minden járt a fejemben. Tessék, ez a magáé.

A bankjegyet felismerve Albert Peasemarch szigora átmenetileg valamelyest olvadozott.

- Köszönöm, uram.
- Én köszönöm.
- Ez rendkívül bőkezű jutalom, uram.
- Ugyan már.
- Mélyen lekötelez az ajándék és a benne manifesztizált jóindulat - mondta Albert Peasemarch. Összehajtogatta a bankót, és zoknija szárába csúsztatta. - Nem számítottam erre, ennélfogva most nehezményesebb számomra kimondani, amit ki kell mondanom. Mindazonáltal, uram, kötelességem, hogy megtegyem. Mint mondtam, uram, nem volt helyes azt tennie. A dolgok vagy helyesek, vagy helytelenek, és hogyha valami helytelen, akkor az embernek kötelessége, különösen, ha rokonszenvet érez a szóban forgó pasas iránt, ahogyan például én, ha szabad ezt mondanom, uram, csupa sikerekben gazdag, szerencsés boldog életet kívánok önnek...

Nagyon kevés olyan ember élt a föld hátán, aki képes lett volna Albert Peasemarchot elhallgattatni, ha rendesen nekilendült, de rendkívüli szerencse folytan ezek egyike ebben a pillanatban éppen a lakosztályban tartózkodott.

- Hé! - harsant fel Lottie Blossom.
- Kisasszony?

Lottie nagyon komoly volt.

- Mondja, maga szerencsétlen - kérdezte Lottie kedvesen -, micsoda ötlet ez, benyomulni egy baráti összejövetel kellős közepén, és átvenni a szót? Mit képzel, hol van? Azt hiszi, kibérelte ezt a termet? Vagy évzáró ünnepséget akar tartani, búcsúbeszéddel?
- Nem tudom követni kegyedet, kisasszony.
- Akkor fogalmazzunk így: ki küldte magát? Mit keres itt? Miért fogott szónoklatba? És körülbelül mikor óhajt felvilágosítani bennünket arról, hogy miről beszél?

Miss Blossom modora rosszul esett Albert Peasemarchnak.

- Mr. Bodkin tudja, miről beszélek, kisasszony.
- Igaz ez? - fordult Lottie Monty felé.
- Nem - felelte Monty. - Én is épp kérdezni akartam.
- Ugyan, ugyan, uram - ingatta fejét Albert Peasemarch. - Vegye górcső alá...

- Mit vegyek, mi alá?
- Vegye górcső alá a lelkiismeretét. Mindannyian tudjuk - mondta Albert Peasemarch, könnyűszerrel visszatalálva a korábbi tempóhoz -, hogy vannak dolgok, amelyeket az ember nem kíván mások jelenlétében megbeszélni, de ez korántsem ugyanaz, mint amikor ön kijelenti, nem tudja, miről van szó. Nézzen a szíve mélyére, uram. Olvassa el, mi áll ott. Gondolkodjék, uram... Fontolja meg...
- Steward - mondta Lottie.
- Kisasszony?
- Mr. Llewellyn az előbb ötéves szerződést adott Mr. Tennysonnak, hogy menjen Hollywoodba, és írjon forgatókönyveket. Mr. Tennyson és én szinte azonnal össze fogunk házasodni.
- Ennek őszintén örülök, kisasszony.
- Örülhet is. Mert ez az egyetlen dolog, ami miatt nem vágom fejbe úgy, hogy egész életében megemlegesse. Ha nem lennék ennyire boldog, maga már úton lenne a kórházba. Úgyhogy jól figyeljen ide, steward. Hajlandó végre - és most jól figyeljen - néhány egyszerű szóban - külön jegyezze meg a jelzőt - összefoglalni, hogy mit akart kinyögni mostanáig?

Albert Peasemarch, a szebbik nem iránti lovagiasság bajnoka meghajtotta fejét.

- Természetesen, kisasszony, amennyiben Mr. Bodkinnak nincs ellenvetése.
- Bírnám díjazni - felelte Monty.
- Nos tehát, kisasszony, Mr. Bodkin kétes moralitású szándékára céloztam, amennyiben megpróbált egy értékes gyöngysort átcsempészni a New York-i vámvizsgálaton, a törvény által előírt illeték lerovása nélkül.
- Micsoda?
- Bizony, kisasszony.
- Igaz ez? - kérdezte Lottie.
- Hogy lenne igaz - mondta Monty. - A fickónak elment az esze.
- Akkor talán - mondta Albert Peasemarch csöndes elégtétellel - meg tudná magyarázni, uram, hogy került az a nyakék a Miki egér belsejébe, amelyet ön tegnap este átadott nekem becsomagolásra?
- Mi van?

- Pontosan ezt mondtam én is, uram. „Mi van ebben?" Tegnap este - fejtegette Albert Peasemarch, a jelenlévők mindegyikéhez intézve szavait - Mr. Bodkin csöngetett a stewardjának, és utasította, hogy küldjön engem a kabinjába. Amikor beléptem, Mr. Bodkin így szólt hozzám: „Peasemarch!", én pedig azt feleltem: „Uram?", és Mr. Bodkin azt mondta: „Peasemarch, itt ez a plüss Miki egér. Lekötelezne, ha becsomagolná egy ív barna papírba", és én azt feleltem: „Meglesz, uram", és kivittem, hogy göngyöleggel lássam el, de kérem, alig fogok hozzá, azt mondom magamban: „Ojjé - mondom -, valami van ebben az egérben", és a nyomozás kiderítette, hogy feltevésem helyesnek bizonyult amennyiben lecsavartam az állat fejét, és benne volt az az értéke gyöngysor, amelyre utalást tettem a korábbiakban. „Ojjé", az mondtam magamnak. Meg voltam ütközve, uram - szólott Alber Peasemarch, és úgy nézett Montyra, mint egy nevelőnő. - Meg voltam ütközve, és el voltam szomorodva.
- De hát a fenébe is...
- Igen, uram - ismételte Albert Peasemarch rendíthetetlenül - Meg voltam ütközve, és el voltam szomorodva.
- De a fenébe is, én semmit sem tudok a...

Reggie kötelességének érezte, hogy beavatkozzék.

- Hogy is szoktad mondani, öregem? A magyarázat kézenfekvő. Az a nyakék a vén Llewellyn tulajdona. Bizonyos ellenszolgáltatások fejében vállaltam, hogy átcsempészem a kedvéért. Amikor azon az estén a kabinodban beszélgettünk, megfigyeltem, ahogy föl- és lecsavargatod a fejét annak az egérnek, és erről jutott eszembe, hogy...
- És ez az oka - tette hozzá Mabel -, hogy az előbb Ikey annyira meg akarta szerezni.

Albert Peasemarchot hidegen hagyta ez az eszmecsere.

- Bizony, uram - folytatta előbbi okfejtését -, azt mondtam magamnak: „Ojjé", mert meg voltam ütközve, és el voltam szomorodva, mert a csempészés ellentétes a törvénnyel, amit önről nem gondoltam volna. Úgyhogy azt mondtam magamban...
- Ne azt mesélje, hogy mit mondott magának - vágott közbe Lottie. - Mit csinált a nyakékkel?
- Létezik egy szigorú szabály, kisasszony, amely a stewardok testületének minden tagjára kiterjed, és amely kimondja, hogy minden

értéktárgyat, amelyet megtalálnak vagy fölfedeznek, haladéktalanul át kell adniuk az ellátmányi tisztnek, és a gondjára bízniuk.
- A nyavalyába! - fakadt ki Lottie.
A többiekre nézett, és tekintetükből azt olvasta ki, hogy a szó az ő érzéseiket is kifejezi. Elsőként Mabel szólalt meg.
- Szegény öreg Ikey!
Reggie is osztotta ezt a vélekedést.
- Igaz. Nem mondanám, hogy Llewellyn tata az az ember, akivel szívesen indulnék hosszú gyalogtúrára, de azért az ember mégis megsajnálja.
- Végül is ki kell fizetnie a vámot - mondta Mabel.
- Ikey megengedheti magának, hogy vámot fizessen - érvelt Lottie.
- Persze. De Grayce meghagyta neki, hogy nem fizethet. Ez a baj. Félek, hogy Grayce eléggé fel fogja húzni magát ezen. Tudod, milyen.
Lottie bólintott. Mrs. Ivor Llewellyn nem volt ismeretlen a számára.
- Képes, és beadja a válókeresetet.
- Így igaz.
- És a másik szempont - mutatott rá Reggie -, hogy ha Llewellyn tata megtudja az igazat, nagyon könnyen megpukkadhat. Nyilván ti is tudtok róla, az ilyen embereknek megvan az a szokásuk, hogy hirtelen sokk hatására feldobják a talpukat, és beadják a kulcsot. Ezt hívják gutának. A torkukhoz kapnak, és összeesnek.
- Ez igaz - mondta Lottie.
- Tényleg - bólintott Mabel.
- Merem állítani - latolgatta Reggie -, ha Llewellyn rájön hogy leszerződtetett az angliai jelenetek felügyeletére, fölvette Ambrose-t forgatókönyvírónak, Montyt pedig produkciós szakértőnek, mégpedig mindegyikőnket öt évre, rendkívül magas fizetésért, és mindezt a semmiért, hát szerintem a spontán emberi öngyulladás eseteinek számát fogja szaporítani.
- Úgyhogy azt mondtam magamnak: „Ojjé!" - folytatta Albert Peasemarch, mert az elhangzottak nyomán támadt csöndben ismét szóhoz jutott -, „Ojjé!", azt mondtam. Aztán gondolkodtam egy kicsit, és azt mondtam magamnak: „Hm!" És gondolkoztam még egy kicsit, és akkor azt mondtam magamnak: „Igen, megteszem" - mondtam magamnak. „Akárki kedvéért nem tenné meg - mondtam magamnak -, de Mr.

Bodkinért megteszem, mert ő rendkívül kellemes, megnyerő fiatalember, az a fajta fiatalúr akinek kedvéért az ember szívesen hajt végre jó cseleket." Úgyhogy az az egésznek a végkilukadása, hogy nem vittem el azt a nyakéket az ellátmányi tiszthez, ahogy a szigorú előírások szigorúan előírják. Hanem csak zsebre vágtam, és most itt van.

Ezt mondván nadrágzsebéből előhúzott egy ceruzát, egy guriga spárgát, egy radírt, három pennyt apróban, a nyakéket, egy csomag rágógumit, két kabátgombot meg egy szem köhögés elleni cukorkát, és mindezt letette az asztalra. Aztán fölvette a ceruzát, a guriga spárgát, a radírt, a három pennyt, a rágógumit, a kabátgombokat meg a cukorkát, és visszatöltötte őket a tárhelyre.

Jó néhány pillanatig a jelenlévők egyike sem volt képes megszólalni. Elsőként végül Monty törte meg a csendet.

- Ejha - szólt Monty -, bárcsak ideát is lehetne árut szerezni.
- Milyen árut, drágám? - kérdezte Gertrude.
- Pezsgőt - felelte Monty. - Nekem úgy tűnik, a helyzet legalább hat üveggel követel a legjavából. Úgy értem: te meg én rendben vagyunk, Ambrose és Miss Blossom is rendben van, Reggie és Miss Spence is rendben van, ami pedig Albert Peasemarchot illeti, őt, bár sok tekintetben párját ritkítóan nagy marha, perceken belül jelentős összegű pénzjutalomban fogom részesíteni. De az egészet beárnyékolja az, hogy semmivel sem koccinthatunk az örömre, legföljebb gyömbérszörppel. Amerikában - magyarázta Gertrude-nak - egy szesztilalomnak nevezett intézkedés van hatályban, ami lehetetlenné teszi, hogy...

Lottie tágra nyílt szemmel meredt rá, szinte hinni sem akarta, hogy az emberi tudatlanság ilyen méreteket ölthet.

- Szerencsétlen pupák, a szesztilalmat réges-rég eltörölték!
- Tényleg? - döbbent meg Monty. - Nekem erről nem szólt senki.
- Persze. Ha odamegy ahhoz a telefonhoz, és a szobaszervizt kéri, annyi pezsgőt rendelhet, amennyit csak akar.

Monty egy pillanatig kábán, mozdulatlanul állt. Aztán határozott léptekkel odament a telefonhoz.

- A szobaszervizt kérem! - mondta.